

სენსეი

I

ანასტასია ნოვის

სენსეი. შამბალის ოდინდელი მკვიდრი.

სიყრმის მოთხოვნა სიბრძნესთან შეტაკების შესახებ, ერთი შეხედვით გულუბრყვილობას ჰგავს. თუმცა, ეს ჩვეულებრივი აღქმაა – ჩვენი ეგოს მიერ სულის უმანკოებისაკენ მიმავალ გზაზე დაგებული მხოლოდ ილუზორული ბარიერი, ოსტატური ხაფანგი. ის, ვინც ამ გზას გადალახავს, ბევრად მეტს აღმოაჩენს, ვიდრე ამის იმედი ექნებოდა. ქება და ქება გამარჯვებულს – რადგან ცოდნა მას ჯილდოდ ერგება, იდუმალი მისთვის ცხადად იქცევა.

წიგნი შედგენილია 1991 წლის ზაფხულის მოვლენების ამსახველი, ყოფილი მეათეკლასელის პირადი დღიურის ჩანაწერების მიხედვით.

ანასტასია ნოვისის ფენომენი მდგომარეობს იმაში, რომ ყველა, როგორც სარკეში, ამჩნევს რაღაც საკუთარს, უაღრესად შინაგანს. წიგნში „სენსეი. შამბალის ოდინდელი მკვიდრი“ იშლება სიკვდილის წინ უეცრად პირისპირ აღმოჩენილი, თექვსმეტი წლის გოგონას შინაგანი სამყარო. ამან უბიძგა მას საკუთარი სიცოცხლის გადაფასებისა და მუდმივ შეკითხვებზე პასუხის

ძიებისაკენ: „რატომ ცხოვრობს ადამიანი, რა არის სიცოცხლის არსი? ვინ ვარ მე სინამდვილეში? რატომ არის ადამიანების უმეტესობა დედამიწაზე მორწმუნე? რადგან სწამთ, რაღაცის იმედი ხომ აქვთ? რა გზით აღწევენ დიდი ადამიანები თავიანთ შინაგან უკვდავებას? რა იმალება ადამიანის არსის ცნების უკან?“

შინაგანი ძიების თავაწყვეტილ ენერგიას ის, უჩვეულო, მეტად ერუდირებულ ადამიანთან, აღმოსავლური ორთაბრძოლების ოსტატთან და ძალიან იდუმალ პიროვნებასთან – სენსეისთან შეხვედრამდე მიჰყავს. სულის სიღრმემდე ამაღელვებელი, სენსეის არაორდინალური მსოფლმხედველობა, მისი წარმტაცი ფილოსოფია, ცოდნა სამყაროსა და ადამიანის შესახებ, დინამიური აღმოსავლური ორთაბრძოლები, სიბრძნე ცხოვრებისეულ სიტუაციებში, არატრადიციული მედიცინა, უძველესი სულიერი პრაქტიკები (მათ შორის ნეგატიურ ფიქრებთან ბრძოლის ეფექტური ტექნიკები), ადამიანური შესაძლებლობების ფენომენები – ამას და უამრავ სხვას შეიცნობს წიგნის გმირი სენსეის სამყაროსთან შეხებით. მაგრამ ყველაზე მნიშვნელოვანია ის, რომ პოულობს პასუხებს თავის უმთავრეს შეკითხვებზე და საკუთარი გამოცდილებით აცნობიერებს, რომ ადამიანებს ზეცით აქვთ ბოძებული უძლიერესი შემოქმედებითი ძალა – სიყვარულისა და რწმენის ძალა.

პროლოგი

წყნარმა, თბილმა ზაფხულის ღამემ უკვე დიდი ხანია შეაბიჯა თავის სრულფასოვან უფლებებში, შეცვალა რა შფოთიანი დღე მთელი მისი საგულისხმო ფუსფუსითა და უმნიშვნელო ამაოებით. მისი მუქი ფერის გადასაფარებელი ამშვიდებდა და ნეტარებით ჰგვრიდა ნელნელა ღრმა ძილს ყოველივე სულიერს. უძლური იყო ეს ჯადო მხოლოდ შეყვარებული გულების მიმართ, რომელთათვისაც მარადისობა წამივით ილუოდა. ზღვის ნაპირზე, უკაცრიელ ადგილას, საოცარი და იდუმალი ჩრდილების უკუქცევით ობლად ბჟუტავდა კოცონი. მის გვერდით მარტოდ იჯდა უფორმო არსება. მისი იქ ყოფნის მოწმე იყო ნათურებივით, ვარსკვლავური სამყაროების კაშკაშად მომკაზმავი უსასრულო სამყარო და წყლის წყნარ ზედაპირზე თავისი ვერცხლისფერი-ბრწყინვალე ბილიკით მარადისობაში მიმპატიჟებელი მთვარე. ირგვლივ ისეთი სიჩუმე ჩამოწვა, რომ ზღვაც კი ვერ ბედავდა მის შეწუხებას თავისი ტალღების მსუბუქი შრიალით. თითქოს, დრო სამუდამოდ გაჩერდა და დაკარგა მთელი თავისი არსი. ეს იყო თვით მარადისობის წამი.

არსება შეინძრა გაუგონარი ხმების გამოცემით და ნელნელა დაიწყო გაყოფა ორ, მოფუთფუთე ნაწილად. ჰაერში გაისმა ადამიანის მეტყველება:

- ღმერთო, რაოდენ სასიამოვნოა ზოგჯერ ამ ცოდვილ სამყაროში ყოფნა.
- სიმართლე რომ ვთქვა, არც კი მინდა წასვლა აქედან.
- მეც ამას ვფიქრობ.

კოცონის ალი კაშკაშად ფრიალებდა და თავგამოდებით ცდილობდა ღამისთვის სივრცის ნაწილის წაგლეჯას. მისი ღია ათინათები, გარდამავალი წარმატებით, ხან შთაინთქმებოდა სიბნელით, ხან კიდევ თამამად მიილტვოდნენ წინ, შორს, მისი ბუნებრივი ტონით ბუნების განათებით.

- მაშ, როგორია შენი გადაწყვეტილება, რიგდენ?
- ჩემი დასკვნები, რა თქმა უნდა, სევდიანია. თუმცა, ვფიქრობ, მმართვეს საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების გადადება... მგონი, ღირს დავრჩე კიდევ.
- მაგრამ, ყველაფერი ასე ცუდად ხომ არ არის. მით უმეტეს, რადგან გადაგიწყვეტია კიდევ დარჩენა, მიეცი მათ კიდევ ერთი შესაძლებლობა და ნება მომეცი...

ამ დროს, ვინ იცის საიდან, ზღვას გადაუქროლა მსუბუქმა ქარმა და გამოაცოცხლა მთვარის ბილიკი. ეს უკანასკნელი მომაჯადოებლად გაბრწყინდა თავისი ვერცხლისფერი ბზინვარებით და იდუმალ შორეთში მიზიდვით. ბუნება, თითქოს, სპეციალურად აჯავრებდა არსებას, ერთი მხრივ, შემოეხვია რა მას თავისი მარადიულობით, ხოლო მეორე მხრივ – ბუნებრივი დედამიწისეული სიმშვენიერით. როგრც ჩანს, ამ აუკვიატებელ აღტყინებაში იმალებოდა რაღაც იდუმალი, მხოლოდ მისთვის ცნობილი საიდუმლოება.

1

საიდუმლოება არ არის ის, რომ ბედისწერას მიჰყავს ადამიანი მხოლოდ მისთვის ცნობილი უხილავი ურთიერთკავშირების, ბუნებრივი მოვლენების, ცალკეული შემთხვევითობების ბილიკების თავსატეხი გადახლართვებისა და დამთხვევების ურთულეს გზაზე. ბოლოს და ბოლოს ამას მივყავართ კონკრეტულ მოვლენამდე, ცხოვრებისეული გზის გადამწყვეტ გზაგასაყართან. და აქ, ადამიანი ბედავს იმედი იქონიოს, რომ მას არჩევანის შანსი ეძლევა. მაგრამ, ისევ და ისევ, იგივე ბედისწერის ულმობელი ძალა, ვითარებების ლოგიკური გადახლართვის მეშვეობით, შეუმჩნევლად ეხმარება ადამიანს საკუთარი არჩევანის გაკეთებაში. მოვლენების რიგმა ხომ, მისი ჩანაფიქრით, გარდაუვლად უნდა დაახლოვოს ერთმანეთს სრულიად უცხო ადამიანები, რომლებიც ცხოვრობენ საკუთარ მცირე სამყაროში და მოცემულ მომენტში ამის შესახებ არაფერს ეჭვობენ. მაგრამ ეს დაახლოება აიძულებს მათ ერთობლივად იმოქმედონ ერთი და იგივე მიზნის საერთო მიებაში, წარმოშობენ რა, ამასთან, სხვა ადამიანების ცხოვრებაში უამრავ გადამწყვეტ მოვლენას.

ეს ხვედრი არ ამცდენია მეც. დავიზადე შორეული რუსეთის მიყრუებულ მხარეს. ჩემი მშობლები სამხედროები იყვნენ, პატიოსნად და კეთილსინდისიერად იხდიდნენ საკუთარ ვალს. ამიტომაც, მათი უფროსობა, ასევე, პატიოსნად და კეთილსინდისიერად აგზავნიდა ჩვენს ოჯახს მაშინდელი სამშობლოს – საბჭოთა კავშირის სხვადასხვა კუთხეებში. ასე, ჩვენი ოჯახი მოხვდა უკრაინაში, „ყვავილოვანი წაბლის ქვეყანაში“, სადაც ჩვენ დავიდეთ ბინა ვარდებით სურნელოვან, მეშახტეების მხარეში.

უნდა აღინიშნოს, რომ საკმაოდ კომპანიური და მრავალმხრივი ინტერესების მქონე ადამიანი ვარ. ჩემთვის, ზოგჯერ, განსაკუთრებულ სირთულეს არ წარმოადგენდა საერთო ენის გამონახვა ახალ ადამიანებთან. ამიტომაც, ახალ ადგილას, ჩემი პერსონა სწრაფად შეემატა თანამოაზრეების კოლექტივს. ჩვენ ერთად ვესწრებოდით სხვადასხვა წრეებს, მათ შორის სამეჯლისო ცეკვების, დავდიოდით კინოში, თეატრში, კაფეში. როგორც ამბობენ, ცხოვრება მიდიოდა თავისი გზით.

ყველაფერი მშვენივრად იყო, თუმცა...მხოლოდ გარკვეულ მომენტამდე. ბედისწერას ხომ თავისი გეგმები აქვს. ჩემი ახლობლებისთვის და მით უმეტეს ჩემთვის, უეცრად, სწორედ ჩემი სიყრმის გაფურჩქვნის დროს, მან მომისროლა ისეთი მძიმე განსაცდელის მორევში, რომ ლამის იყო დავილუპე მასში, სრული უიმედობისა და სიკვდილის ცხოველური შიშით შეპყრობილი.

2

ბოლო, გამომშვები კლასის სასწავლო წლის დასაწყისში შევნიშნე მუდმივი თავის ტკივილები, ამასთან, ძლიერი და ხანგრძლივი. მშობლებმა წამიყვანეს გამოკვლევაზე. შედეგებს ექიმები, მეტწილად, განიხილავდნენ მშობლებთან განმარტობით. ამან დიდ საგონებელში ჩამაგდო და ბუნდოვანმა ეჭვებმა, ერთიმეორის მიყოლებით დაიწყეს ჩემი სულის ტანჯვა. სრული გაუკვევლობა ხომ ყველაფერზე მძიმეა.

და ყოველივე ეს გარემოება საშინლად მაშინებდა გარკვეულ მომენტამდე მანამ, სანამ ყური მოვკარი დედაჩემისა და პროფესორის საუბარს:

– ...მაგრამ რაღაც გამოსავალი ხომ უნდა არსებობდეს?

– რა თქმა უნდა, გამოსავლის პოვნა ყოველთვის შესაძლებელია. მომისმინეთ, ეს მცირე სიმსივნე, შესაძლოა, დროთა განმავლობაში გადაიზარდოს პროგრესირებად სტადიაში. ეს კი მეტად საშიშია. სასურველია ოპერაციის გაკეთება ახლავე, სანამ ჯერ დაგვიანებული არ არის... მოსკოვში, სხვათა შორის, არის ძალიან კარგი კლინიკა ამ განხრის შესანიშნავი სპეციალისტებით. იქ კი მეტად ძნელია მოხვედრა. ჩაწერა წარმოებს წლობით ადრე. გოგონას კი ესაჭიროება, როგორც გესმით, რაც შეიძლება სწრაფად. წინააღმდეგ შემთხვევაში... ავადმყოფობის განვითარების განჭვრეტა ძნელია, განსაკუთრებით, როცა სიმსივნე თავის ტვინშია. ზოგჯერ ადამიანი ცხოვრობს ერთ წელს, ზოგჯერ კი მეტს... ნებისმიერ შემთხვევაში სასოწარკვეთა არ ღირს. იქნებ შეძლოთ კლინიკაში შეღწევა ნაცნობობით ან კავშირებით...

შემდეგი სიტყვები ყურს მიღმა გაისმა. თავში მხოლოდ ერთი ფრაზა რეკავდა: „წელიწადი... და მორჩა!“ ირგვლივ დაისადგურა სიცარიელემ და განწირულობამ. საავადმყოფოს ხმაურიანი ფუსფუსი თანდათან მშორდებოდა და ადგილს უთმობდა ფიქრების მზარდ გრიგალს: „სიკვდილი სწორედ ძალების გაფურჩქვნის პერიოდში! მე ხომ არც კი მიცოცხლია... რატომ, მაინცდამაინც მე? რა ჩავიდინე ცხოვრებაში ასეთი ცუდი?!“ ეს იყო სასოწარკვეთილების ხმა. ცრემლები ღაპაღუპით გადმომცვივდა ლოყებზე. აუტანლად ჩაიხუთა ჰაერი საავადმყოფოს ამ აკლდამაში და გავიქეცი გასასვლელისკენ. ყურებში კი, როგორც სასტიკი გამოძახილი ჩამესმოდა პროფესორის სიტყვები: „ერთი წელი! ერთი წელი... ერთი!“

სუფთა ჰაერი თავისი მათრობელა სურნელით სახეში მეცა. თანდათან მოვედი გონზე და მიმოვიხედე. წვიმის შემდეგ ხეები, ვით ზღაპარში, იდგნენ ბრილიანტის ბრჭყვიალა საკიდარებით. ირგვლივ სისუფთავე და სიახლე სუფევდა. მიწიდან ამოსული სითბო, მომხდარის არარეალურობის შთაბეჭდილების შექმნით, მსუბუქი ნისლივით გადაეფინა ასფალტს. ღმერთო, რამდენად კარგი იყო ყველაფერი ირგვლივ! ბუნების სიმშვენიერემ, რომელსაც ადრე ვერ ვამჩნევდი, ახლა ჩემთვის ახალი არსი, რაღაც ახალი მომხიბვლელი შვიდინა. ყველა მცირე პრობლემა, რომელიც ადრე ასე მაწუხებდა ყოველდღიურობაში, ახლა სრულ სისულელედ და უსარგებლოდ აღვიქვი. სიმწრითა და სევდით კამკაშა მზის, ქორფა სიმწვანის და ჩიტების მხიარული ჟრიამულის ცქერით გავიფიქრე: „რა უაზროდ გავხარჯე ჩემი სიცოცხლე. რა საწყენია, რომ ნამდვილად ღირსეული არაფერი მომისწრია მასში!“ ყველა ადრეულმა წყენამ, ჭორმა, ამაოებამ – აზრი დაკარგა. ახლა უკვე გარშემო მყოფი ადამიანები იყვნენ ჩემთვის ბედნიერნი, მე კი სიკვდილის ციხის პატიმარი.

რაღაც დროის განმავლობაში საშინელ დეპრესიაში ვიმყოფებოდი. სრულიად დამეკარგა ინტერესი სწავლის, ყოფის, ჩემი წინანდელი გატაცებების მიმართ. მშობლების აუკვიატებელ შეკითხვებს უბრალოდ თავს ვარიდებდი, ჩემს ოთახში ვიკეტებოდი და გურგრილად ვფურცლავდი წიგნებსა და ჟურნალებს. ძალიან მინდოდა ატირებულს, წუხილის გამოთქმა ვინმესთვის, თუ როგორ მეშინოდა სიკვდილის მაშინ, როცა ცხოვრება ჯერაც არ დამიწყია.

ყველაზე უახლოესი ადამიანი, რა თქმა უნდა, დედა იყო. თუმცა, რომელი დედის გული გაუძლებს საკუთარი შვილის პირით თქმულ ასეთ სულისგანმგმირავ აღსარებას. ერთხელ მაგიდასთან, საკუთარ მძიმე ფიქრებთან ერთად მჯდომმა, ავიღე საწერი და რვეულის ნაგლეჯზე ჩამოვწერე ყველა ჩემი შეგრძნება. ამან გაცილებით უკეთ გამხადა. მაშინ კი დღიურის წერა გადავწყვიტე. შემდგომში იგი ჩემს საუკეთესო „მეგობრად“ გადამექცა, რომელიც მოთმინებით იტანდა ყველა ჩემს მსჯელობას არაორდინალური ბედისწერის შესახებ.

ერთადერთი, რაც კიდევ მაშორებდა ჩემს მძიმე ფიქრებს, იყო მეგობრებთან ურთიერთობა. ჩემი დაავადების შესახებ, რა თქმა უნდა, მათ არაფერს ვეუბნებოდი. უბრალოდ არ მინდოდა მეყურებინა, ჩემი მშობლების მსგავსად, მათი თანაგრძნობით აღსავსე სევდიანი სახეებისა და თვალებისათვის. ეს საბოლოოდ მომიღებდა ბოლოს. მართობდა მათი მხიარული ლაყობა, პრობლემების განსჯა, რაც ამ ცხოვრებაში სრულ აბსურდად მეჩვენებოდა. ყოველივეს ამიერიდან ვუყურებდი, რაღაც ახალი ხედვის პრიზმიდან, იმ ადამიანის შურით, რომელმაც ახალგაზრდობის გაფურჩქვნის ჟამს უნდა დატოვოს ეს იდუმალი და სრულად ამოუცნობი სამყარო. ჩემში რაღაც, გარკვეულად შეიცვალა, გარდატეხა მოხდა.

3

როცა მეგობრებმა, როგორც იქნა, შეძლეს ჩემი კინოში გაყვანა ნებაყოფლობითი საშინაო ტყვეობიდან, გოცებით აღმოვაჩინე, რომ კინოფილმებსაც უვე სრულიად სხვაგვარად აღვიქვამდი. მაშინ, დაიწყო მხოლოდ მოდაში შემოსვლა აღმოსავლურმა საბრძოლო ხელოვნებებმა. ახალაღმოცენებულ კაფეებში მანეთად, ან სამ მანეთად აჩვენებდნენ ვიდეოთი ყველაზე პოპულარულ საბრძოლო ჟანრის ფილმებს (ე.წ. ბოევიკებს). სპორტსმენების ოსტატობამ, მათი თვითგანკურნების უჩვეულო შემთხვევებმა, სულის სიძლიერემ და ნებისყოფამ შეიპყრო ჩემი გონება. ვიცოდი, რომ ყოველივე ეს იყო სამსახიობო თამაში. თუმცა არ მტოვებდა აზრი იმის შესახებ, რომ ბევრი სიუჟეტი ეფუძნებოდა რეალურ ფენომენალურ ფაქტებს კაცობრიობის ისტორიიდან. ამან უბიძგა ჩემს პიროვნებას შესაბამისი სტატიების, წიგნებისა და ჟურნალების მოძიებისკენ. ფენომენებით ჩემი აშკარა დაინტერესება, ასევე გავრცელდა ჩემს მეგობრებზე. მათ მონადირის შემართებით, ვისაც საიდანაც შეეძლო, დაიწყეს „დეფიციტური“ ლიტერატურის ძიება.

ამ ადამიანების არაორდინალური თვისებებით, ასევე, მათ მიერ ამ სამყაროს სიღრმისეული შეცნობით აღტაცებამ გააღვიძა ჩემში რაღაც დამალული, შინაგანი ძალა...იმედები, ბუნდავანი წინათგრძნობა იმისა, რომ ჩემი სხეულის სიკვდილი – ეს ჯერ კიდევ არ არის ჩემი ბოლო! ამ გაცისკროვნებამ იმდენად გამაოცა, იმდენად გამამხნევა შინაგანად, რომ მე არა მხოლოდ სწრაფად დავიწყე დეპრესიიდან გამოსვლა, არამედ, სიცოცხლისადმი რაღაც ახალი ენერგიით ამავსო. თუმცა, ჩემი გონება, წინანდელივით, აცნობიერებდა გარდაუვალ დაღუპვას, კიბოსგან ხომ ცოტა ვინმე თუ გადარჩენილა. მაგრამ ახალი შეგრძნებით ეს ფორმულირება უკვე არ მთრგუნავდა და შიშს არ თესდა ჩემში. ჩემში, შინაგანად, რაღაც უარს ამბობდა მერწმუნა ეს სიავე. და, რაც ყველაზე საინტერესოა, მან გაუცნობიერებლად დაიწყო წინააღმდეგობის გაწევა ჩემი მძიმე, შავბნელი ფიქრებისათვის.

ამ ახალმა გრძნობამ კვლავ მაიძულა კიდევ ერთხელ გადამეველო თვალი ჩემი განვლილი ცხოვრებისათვის, იმისთვის, თუ რაოდენ უაზროდ მიცხოვრია. ცუდი მასში არაფერი გამიკეთებია. თუმცა, სრულიად ცხადია, რომ ყოველ დღე, ყოველწუთიერად ვიცავდი საკუთარ

ეგოიზმს, გამართლებას ვუძებნიდი საკუთარ სიზარმაცეს, ვესწრაფვოდი არა თვითშეცნობისკენ, არამედ საკუთარი პრესტიჟისკენ საზოგადოებაში ამ ცოდნის მეშვეობით. მოკლედ, მთელ ჩემს ცხოვრებაში, სწავლაში, ყოფიერებაში იმალებოდა მხოლოდ ერთი აზრი: „მე, ჩემს შესახებ და მხოლოდ მე“. და იმის გაცნობიერებამ, რომ ჩემი „მეს“ მცირე სხეულოვან იმპერიას დიდი დასასრული ელოდა, ანუ ნამდვილი სიკვდილი, შვა ჩემში ყოველივე ის ცხოველური შიში, საშინელება, სასოწარკვეთილება და უსამველობა, რასაც ასე მწვავედ განვიცდიდი ბოლო კვირების განმავლობაში. გავისაზრე, რომ სიკვდილი იმდენად საშიში არ არის, როგორც მისი მოლოდინი. სინამდვილეში ხომ არა სხეულის სიკვდილს მოელი, არამედ საკუთარი ეგოისტური სამყაროს კრახს, იმისა, რაზეც ასეთი „წვალებით“ დახარჯე მთელი შენი ცხოვრება.

ასეთი გააზრების შემდეგ ჩემთვის ნათელი გახდა, რომ ცხოვრება, რომელიც განვლევ და ის, რაც მასში მიკეთებია – ქვიშის სახლია ზღვის ნაპირზე, სადაც ნებისმიერ ტალღას წამში შეუძლია უკვალოდ ჩარეცხოს ჩემი წარსულის ყოველი მცდელობა. და არაფერი დარჩება, სიცარიელის გარდა, იმ სიცარიელისა, რაც იყო ჩემამდე. მომეჩვენა, რომ ადამიანების უმეტესობა, ასევე, ხარჯავდა ცხოვრებას ქვიშის სახლებზე, სასახლეებზე, ციხესიმაგრეებზე, გულმოდგინებით აშენებდნენ რა მათ, ზოგი ნაპირის სიახლოვეს, ზოგიც კი მისგან მოშორებით. მაგრამ, შედეგი ყველა მათგანს გარდაუვლად ერთნაირი ექნება – ოდესღაც მათი ნაგებობები დაირღვევა დროის ტალღით. თუმცა, არიან ადამიანები, რომლებიც სხედან ნაპირთან და განდგომილად აკვირდებიან ამ ადამიანურ ილუზიას. შესაძლოა, არც კი ადევნებენ მას თვალს, მხოლოდ შორს გასცქერიან, ამ ილუზიის მიღმა, რაღაც მარადიულსა და ხელუხლებელს. საინტერესოა, რაზე ფიქრობენ ისინი, რას წარმოადგენს მათი შინაგანი სამყარო? თუკი მათ გაიაზრეს ეს წარმავლობა, ესე იგი ჩაწვდნენ რაღაც ჭეშმარიტად მნიშვნელოვანს, რისთვისაც ღირს საკუთარი ცხოვრების გახარჯვა?!

ყველაზე მეტად ამ შეკითხვებმა დამიწყეს შეწუხება. პასუხები მათზე კი არ გამაჩნდა. მაშინ მივმართე მსოფლიოს ძირითადი რელიგიების წიგნობრივ წყაროებს. მაგრამ ისეთი დიადეები, როგორებიცაა ბუდდა, იესო, მაგომეტი – იყვნენ ადამიანები, რომლებიც უკვე აკვირდებოდნენ ნაპირიდან. რა გზით მიაღწიეს მათ ამას? ყველგან წერენ: ყურადღების მოკრებით, რწმენით, ლოცვით. მაგრამ, როგორ? მათი მიმდევრების განმარტებები იმდენად არეული, გაუგებარი და ვუაღიროებელია, რომ ჩემი ტვინი უბრალოდ „იძინებდა“ მაშინ, როცა თვალეები ძალდატანებით ცდილობდნენ წაეკითხათ ერთი და იგივე სტრიქონები ათობით. კაცობრიობის ამ გენიოსების სწავლება კი საინტერესო იყო, მაგრამ ისინი ასახავდნენ მხოლოდ ზოგადსაკაცობრიო ჭეშმარიტებებს. შესაძლოა, ცოდნის ძირითადი მარცვალი დამალული იყო სტრიქონებს შორის. მაგრამ, სამწუხაროდ, მე ხომ უბრალო ადამიანი ვარ და არა „რჩეული“, ამიტომაც ჩემი გონება ვერ ჩაწვდა მათ სწავლებას. თუმცა, ცალკეული სტრიქონების კითხვა ნამდვილად აღძრავდა ჩემში რაღაც შინაგან თრთოლვას.

შემდეგ გამიჩნდა ახალი შეკითხვა. რატომ არის დედამიწაზე მორწმუნე ადამიანების ასეთი დიდი რიცხვი? თუ მათ სწამთ, ე.ი. რაღაცის იმედი აქვთ მომავალში. ყველა მსოფლიო რელიგიაში არის დაწერილი სიცოცხლის არსებობის შესახებ სიკვდილის შემდეგ. ლეგენდებისა და მითების ნაჭუჭები რომ მოვაცილოთ, შესაძლოა, ნამდვილად არსებობს რაღაც, მაგრამ რა? როგორ გამოიხატება ის? რაში ვლინდება?

შვეცადე ჩავღრმავებულიყავი რელიგიის პრობლემებში, თუმცა უფრო დავიბენი მათში. ერთადერთი, რაც გასაგები გახდა იყო ის, რომ ყველა მსოფლიო რელიგიას აერთიანებდა ერთი რამ – თვით ადამიანების რწმენის ძალა, ღმერთისა და საკუთარი თავის შეცნობის მათი მისწრაფება. და აი აქ, გაოცებით აღმოვაჩინე, რომ იგივეს ეძებდნენ საკუთარ შემეცნებაში ფენომენი–ადამიანები, რომლებმაც საკუთარ გზაზე უკვე მიაღწიეს პირველ რეალურ შედეგებს, და ამასთან, ბევრი მათგანი საერთოდ არ განეკუთვნებოდა რელიგიას. ესენი უბრალოდ გონიერი და ნიჭიერი პიროვნებები იყვნენ.

მაშ, რაში მდგომარეობს აქ საქმე? რატომ ახასიათებს ადამიანის ბუნებას ასეთი მოვლენა? რა დგას ამის უკან? კითხვა უამრავი იყო და პასუხები კი მცირე. ეს მიზიდებდა ძიების გაგრძელებისკენ.

თანდათანობით ყოველდღიური ცხოვრება ნორმალურ კალაპოტში მოექცა. მეტიც, რაღაც არნახული მხნეობა დამეუფლა. ჩემს მდგომარეობაში დასაკარგი უკვე ხომ არაფერი იყო. მამასადამე, საჭირო იყო ყველა ჩემი სურვილის სწრაფი რეალიზება. „თუ ყოველი დღე ნაყოფიერად გამოვიყენე, ისინი ხომ მთელ ცხოვრებას ჩამინაცვლებენ“, – საკუთარი თავის მიმართ ასეთი მოწოდებით ენერგიულად შევუდექი ჩემთვის საინტერესო ლიტერატურის ძიებას, სპორტულ ვარჯიშებს, სკოლაში გაცდენილი გაკვეთილების შესწავლას, სხვადასხვა წრეებში სიარულს. ყოველი დღე ბოლომდე იყო დატვირთული და ცუდი ფიქრებისთვის დრო აღარ მრჩებოდა. თუმცა, თავის ტკივილის შეტევები მახსენებდა საშინელებას, მაგრამ მიუხედავად ამისა სიძუნწით ვაგრძელებდი ყოველივე ახლის პოვნასა და შეცნობას, რაც აქამდე არ ვიცოდი და არც შემეძლო.

სანამ მშობლები ცდილობდნენ სხვადასხვა გზების პოვნას მოსკოვის კლინიკისაკენ, მოუთოკავმა მისწრაფებებმა მიმიყვანეს კუჭგ–ფუს ვარჯიშებთან. ჩვენი კომპანია არ ტოვებდა არცერთ კინოფირს აღმოსავლური ორთაბრძოლების თავისი კერპების შესახებ, სულგაკმენდილი გულის ძგერით აკვირდებოდა რა სპორტსმენების სამმაგ სალტოებს, გადატრიალებებს, ფეხის ამოკვრებსა და ხტომებს. ხოლო, როცა ჩვენს ქალაქში დაიწყო უშუს ტანვარჯიშის სექციების გახსნა, რომლებშიც, პრაქტიკულად, ასწავლიდნენ კუნგ–ფუს, ჩვენს კომპანიას საბოლოოდ დაეუფლა მხედრული აზარტი და დავიწყეთ სექციიდან სექციაზე სიარული. მაგრამ ერთ სექციაში მასწავლებელი მეტისმეტად ავი და გაუნათლებელი იყო; მეორეში – კი თავისი თავი, ლამის ბრიუს ლი ეგონა, თუმცა ასწავლიდა ჩვეულებრივ. ბოქსთან შერეულ ბრძოლას; მესამეში კი დაგვხვდა საერთოდ თაღლითი და ლოთი. ჩვენ ვეძებდით ისეთ მასწავლებელს, რომლის სტერეოტიპი ჩამოგვიყალიბდა აღმოსავლური ორთაბრძოლების ხელოვნების შესახებ ფილმების ყურებისას. და როგორც ამბობენ, ვინც ეძებს – ის ყოველთვის პოულობსო. მაგრამ ის, რაც ვიპოვეთ, ჩვენთვის აღემატებოდა ყველანაირ მოლოდინს, რადგანაც გადააჭარბა ყველა ჩვენს იდეალს, ოცნებებშიაც კი.

4

კიდევ რამდენიმე ადგილის წარუმატებლად შემოვლის შემდეგ, გვირჩიეს ქალაქის გარეუბანში, რაღაც წინარე ისტორიული შახტის რაიონში განთავსებული ერთი სექცია. არ გვჯეროდა, რომ შეიძლებოდა რაიმე უკეთესის ხილვა, ვიდრე ცენტრში გვინახავს, თუმცა რაღაც გარკვეულად გვიზიდავდა იქითკენ. ძიებაში ნახევარი დღის დაკარგვისა და ადგილობრივების მთელი ბატალიონის გამოკითხვის შემდეგ, როგორც იქნა სასურველ მიზანს მივაღწიეთ.

–ადგილი, რა თქმა უნდა, საშინელია, – ჩუმად გამოტყდა ჩემი მეგობარი ტატიანა. და თუ ვარჯიშიც მოგვიწია აქ, უექველი, შიშით მოვკვდები. მე უკვე ახლა მივლის ტანში ზარი.

მეც ვგრძნობდი მცირე ჟრუანტელს, თუმცა გარეთ საკმაოდ თბილი ამინდი იდგა. ძველ, დროისაგან დაობებულ შენობასთან მისვლის შემდეგ, მთელი ამ ხნის განმავლობაში დამუნჯებულმა სლავიკმაც ვერ გაძლო და ენა ამოიღდა:

– ეჰ, მგონი, ტყუილად დაგხარჯეთ დრო. ნუთუ ამ სოროში ვინმე ჯერ კიდევ ვარჯიშობს? აქ, ალბათ, მხოლოდ ვირთხები ვარჯიშობენ ღამით.

ანდრეიმ, რომლის სახე და ტანადობა შორეულად შვარცენეგერს წააგავდა, დიდმნიშვნელოვნად დაასკვნა:

– ზოგადად ამბობენ, რომ ფორმა შეესაბამება შინაარსსო. როგორც ჩანს, ამაში ზედმეტჯერ დავრწმუნდებით ახლა.

და დაძველებული კარის სახელურის მოქაჩვის დროს მოესმა ეშმაკური სიტყვები, კოსტიას მიერ მწუხარებით ნათქვამი:

– ოჰ, როგორ ჩანს შენში, ჯერ კიდევ, კაბინეტის მეცნიერი.

ხმამალალი სიცილით შეეცვივდით სპორტულ დარბაზში. მაგრამ ჩვენი სიმხიარულე უმაღლესი შეიცვალა მდუმარე გაოცებით, რადგანაც დარბაზში იმყოფებოდა დაახლოებით სამოცამდე ადამიანი.

– ოჰო, – შესტინა სლავიკმა. – აი ეს მესმის.

მე უკვე არ ვუსმენდი გაოცებული ბიჭების რეპლიკებს. ჩემი თვალები, პირდაპირ მიაშტერდა ქერათმიან ადამიანს. თუმცა ეს ქერათმიანი არაფრით განსხვავდებოდა გროვში მდგომი სხვებისაგან, მასში რაღაც გარკვეულად ამაღლებული იყო. „ღმერთო, რა ნაცნობი სახეა“, – გავიფიქრე მე. მისი სახე მაგონებდა ვილაცას, ვისაც დიდი ხანია და ძალიან კარგადაც ვიცნობდი. მაგრამ, ვის? გაძლიერებულად დავიწყე ქექვა მუხსიერებაში, ვიხსენებდი ყველა ჩემს ნაცნობს სხვადასხვა ქალაქიდან, მთელ ჩემს მრავალრიცხოვან ნათესაობას და მათ ყველა მეგობარს. თუმცა ამოიყო ყველა ჩემი მცდელობა. ამ გაცხარებული შეცნობის ბოლოქარი ნაკადიდან ამომავლო სენსეის (მასწავლებლის) მელოდიურმა ხმამ, ვინც აღმოჩნდა ის იდუმალი ახალგაზრდა ადამიანი.

– რა იყო ახალწვეულებო, – ღიმილით წარმოთქვა მან, – გაშეშდით, როგორც გოგო პირველი კოცნის შემდეგ. ჩვენთან, ან ვარჯიშობენ, ან გარეთ გადიან. არჩევანი თქვენზეა.

ეს ხმა!...ჩემს გაოცებას საზღვარი არ ჰქონდა. ის ზუსტად მეცნობა საიდანაც. მაგრამ, სად და როდის?

ჩვენი პატარა კომპანია შეწყობილად გაემართა ტანისამოსის გასახდელისაკენ. ამ დროს მომბეზრებელი ფიქრები უტიფრად აგრძელებდნენ საკუთარი ამოცანის მოწყობის დაკმაყოფილების მოთხოვნას. ვარჯიშისთვის სამხადისის დროს, შევეცადე გარშემო მყოფნი სენსეის შესახებ გამომეკითხა და გამეგო, საიდან იყო წარმოშობით. აღმოჩნდა, რომ არავინ არაფერი იცოდა, რამაც კიდევ უფრო მეტად დამაინტრიგა.

ზოზინა ტატიანასთან შედარებით, სწრაფად ჩავიცვი თეთრი კიბანო და გავეშურე სპორტულ დარბაზში პასუხების იქ მოძიების იმედით. მაგრამ იქ წარმოიშვებოდა მორიგი შეკითხვები. რამაც, პიველ რიგში განმაცვიფრა იყო ის, რომ ხალხი აქ სხვადასხვა ასაკიანი დამხვდა, დაახლოებით თოთხმეტიდან ორმოცდაათ წლამდე, რაც თავისთავად უცნაური გახლდათ. მსგავსი არ მინახავს არცერთ წინა სექციაში. ვიფიქრე: „რა შეიძლება აერთიანებდეს ასეთ, აზროვნების სახით, ასაკითა და ცხოვრებისეული გამოცდილებით განსხვავებულ ადამიანებს? თუკი მხოლოდ საბრძოლო ხელოვნება, მაშინ რა დონის ოსტატი და ფსიქოლოგი უნდა იყო, რომ შეძლო აზარტით გაიტაცო და დააინტერესო ყველა მათგანი?“

ვარჯიშის დაწყების შემდეგ, მეორე, რამაც გამაოცა – ეს იდეალური დისციპლინა და კეთილშეგობრული ატოსფერო იყო, რომლითაც ვიყავით გარშემორტყმული. აქ არავინ არაფერს აძალბდა და არც არავის უფიქრია დისციპლინის დარღვევა. ყველა, სიყალბის გარეშე ცდილობდა ევარჯიშა მთელი ძალით, რაც გასაკვირი იყო ჩვენს წინა, წარუმატებელი მცდელობების გამოცდილებებთან შედარებით. საკუთარ სხეულებზე ასეთი მასობრივი მუშაობის შემყურე, ჩვენი კომპანიაც ცდილობდა გაძლიერებული ქშინვით, ოხვრითა და ოფლით თავის გამოჩენას მხოლოდ საუკეთესო მხრიდან. მაგრამ, ამ აქტის დროსაც კი (როგორც აღმოჩნდა, ნაკლებადგავარჯიშებული ჩემი, მრავალტანჯული კიდურებისათვის) არ მტოვებდა ერთი აზრი: „როგორ იყო შესაძლებელი ამგვარი დისციპლინის შექმნა, როგორც ამბობენ თაფლკვერისა და მათრახის გარეშე? რა შეეძლოთ ამ განსხვავებულ ადამიანებს ეხილათ და გაეგოთ თავიანთთვის ახალი, რომ შემდეგ ასეთი ენთუზიაზმით შედგომოდნენ საკუთარი სხეულის ვარჯიშს? და რატომ ვარჯიშობდა ყველა უსიტყვოდ?! – წამოიკვილა ბოლოსდაბოლოს ჩემმა აღშფოთებულმა ქალურმა გონებამ. – ერთი სიტყვა მაინც ეთქვა ვინმეს!“

ჩემი ცნობისმოყვარე, ყბედი ბუნებისთვის ეს მთელი კატასტროფა იყო. მე ხომ ვიმედოვნებდი, რამე მაინც გამერკვია ჩემთვის ვარჯიშის დროს.

მოთელვის დასრულების შემდეგ გაისმა სემპაის (უფროსი მოსწავლის) სამი ძლიერი შემოკვრა. ეს იყო, თავისებური სიგნალი, გროვამ დაიწყო წრის შეკვრა და იატაკზე მუხლებზე ჩაჯდომა. როცა ყველა დაჯდა, მის ცენტრში უბრალოდ გამოვიდა მასწავლებელი. მან დაიწყო „ვეფხვის“ სტილის ისტორიის თხრობა ისე, თითქოს უყვებოდა ამას არა უგუნური მოწაფეების ხროვას, არამედ საკუთარ ძველ, კეთილ ნაცნობებს. პირველად შევიტყვე, რომ „ვეფხვის“ სტილი ერთადერთი იყო, რომელმაც შეინარჩუნა თავისი პირვანდელი საბრძოლო სული ცვლილებების გარეშე. ჩაისახა იგი ჩინეთში. ვეფხვების ქცევის შემსწავლელმა ერთერთმა შაოლინის ოსტატმა შექმნა თავისი საკუთარი სტილი, რომელიც გამოირჩეოდა მომატებული აგრესიულობითა და ხიფათიანობით. სტილს არ აქვს სპორტული საწყისი. მისი საბრძოლო სული გადაეცემა მასწავლებლიდან მოსწავლეს, უცვლის რა უკანასკნელს ცნობიერებას იმდენად, რომ აწყებინებს მას ვეფხვივით „ფიქრსა“ და გრძნობას. ერთი კია, თავისი სიბრძნით სტილი უთმობს უფრო ძველ, „დრაკონის“ სტილს.

– კარგი, თეორიას შევეშვათ, მცირე მოთელვის დროა, – წარმოთქვა სენსეიმ.

მან ტატამზე გამოიძახა სამი, ძლიერი და მაღალი, სპორტული აღნაგობის მებრძოლი და აჩვენა ამ სტილიდან რამდენიმე თავდასხმითი და თავდაცვითი ილეთი. დასაწყისში აჩვენა ისეთ ტემპში, როგორშიაც, მისი აზრით, სრულდებოდა ნამდვილი დარტყმები. გამოგიტყდებით, მე, ალბათ უმრავლესობის მსგავსად, ვერც კი შევნიშნე, როდის განახორციელა მასწავლებელმა დარტყმები. ერთადერთი, მხოლოდ იმის დაფიქსირება შევძელი, თუ როგორ ჩაუარა გვერდი სენსეიმ მებრძოლებს და რაღაც წამების განმავლობაში აიქნია ხელები. ვერც კი გავიგე, როდის მოასწრეს ბიჭებმა დავარდნა. იგივე განმეორდა თავდაცვითი ილეთების დემონსტრირების დროს. ამ დარტყმების სიჩქარე არარეალური მომეჩვენა. ჩემმა ტვინმა, არ ისურვა რა ამის დაჯერება, ეშმაკურად გადაკრა: „იქნებ, ესენი თავისით დაეცნენ, თავს იკატუნებენ“. მაგრამ სასტიკი, გაუსაძლისი ტკივილისგან დაღრეჯილი ბიჭების სახეების გაყალბება შეუძლებელი იყო. სენსეი მშვიდად მივიდა მათთან და სხეულის რაღაც წერტილებში თითების დაჭერით დაეხმარა სუნთქვის აღდგენაში. რის შემდეგაც ბიჭებს გაუვიდა ტკივილის შოკი და განაგრძეს ვარჯიში შემდეგ. ამასთან, მთელი ეს სცენა თანხლებული იყო გაოცებული ბრბოს უსიტყვო ჭკრეტით.

შემდეგ, მასწავლებელმა თითოეული მოძრაობისა და დარტყმის ადგილის ნელი ჩვენებით დაწვრილებით დაიწყო „ვეფხვის“ სტილის ტექნიკის თხრობა. მომეჩვენა, რომ ეს მოძრაობები მეტისმეტად რთული იყო, თვალის დახამხამებაში მათ განსახორციელებლად.

წყვილებად დაყოფის შემდეგ, გროვამ, ვისაც როგორაც შეეძლო, მიზანსწრაფულად დაიწყო ნანახის აღწარმოება. ჩემს სიახლოვეს, მოკლე ხელ–ფეხის სასაცილო ქნევით ხვნიშოდა შემსუქნებული, ორმოცდაათიოდე წლის მამაკაცი. მისი სახე, ფუნთუშა, გამოშვერილი, პელმენის მსგავსი ტუჩით კოხტად იყო გაპარსული. მსხვილი სათვალეებიდან იცქირებოდნენ ჭკვიანი თვალეები. თავზე ბზინავდა მცირეოდენი მოტვლეპილობა მეჩხერი, გაჭადრაკებული თმით. „ეს რაღამ მოიყვანა აქ? – გავიფიქრე. – შესახედავად ვერ იტყვი, რომ მთელი ცხოვრება ორთაბრძოლებით იყო გართული...მას რა დავიწყნია აქ? ნუთუ სიბერეში დააპირა კუნგ–ფუს დაუფლებოდა?!“

ჩემი ფიქრები სენსეის ხმამ გაწყვიტა, რომელიც გვერდით უსწორებდა დარტყმის ტექნიკას ორ მაგარ, ახალგაზრდა ჭაბუკს.

– ასე ვინ ურტყამს? რას აკეთებთ ვალენტინ ლეონიდოვიჩ! თქვენ ხომ მომავალი ექიმი ხართ. ხომ უნდა აცნობიერებდეთ, რატომ და სად ურტყამთ და რაც ხდება ამ დროს. თქვენი

ამოცანა – ტკივილისმიერი შოკის გამოწვევა და არა ფუჭად იქნით ხელები. დარტყმა უნდა განხორციელდეს ნერვის ან ნერვული კვანძის გავლის კონკრეტულ ადგილას. იგი უნდა იყოს მომენტალური და მყისიერი. რაც უფრო სწრაფად, მით უკეთესი. რისთვის? რათა გამოიწვიოს სპაზმი კუნთოვან ქსოვილში. გაგზავნილი ნერვული იმპულსი, თავის მხრივ, ნერვული სისტემის რეფლექტორული არხების გავლით გამოიწვევს ნერვული კვანძის მძლავრ გაღიზიანებას, რაც გარდაუვლად გამოიწვევს თავის ტვინის ქერქის გარკვეული ზონის დამუხრუჭებას. ანუ, ადამიანი ჩავარდება თავისებურ გაშეშებაში ტკივილისმიერი შოკის გამო...

საუბრის დროს ირგვლივ დაიწყო შემოკრება ცნობისმოყვარე გროვამ. სენსეი აგრძელებდა ახსნას:

– მაგრამ, დარტყმა უნდა შესრულდეს იმის გათვალისწინებით, რომ თითოეულ ადამიანს გააჩნია ინდივიდუალური ანატომიური თავისებურებები. ამიტომ, მოცემულ წერტილში ჩვეულებრივი დარტყმა ყველაში როდი გამოიწვევს ამ გარკვეულ მოვლენებს. როგორც ამბობენ, 100 პროცენტისანი გარანტიისათვის, დარტყმა მიტანილ უნდა იქნეს არა პირდაპირი „ცკით“, არამედ შეხების მომენტში მტევნის შემობრუნებით, რათა დარტყმა სიღრმეში გავიდეს. მაშინ წარმოქმნება დაზიანების ვრცელი ზონა...

...ეს დარტყმა მოდის დიაფრაგმასა და მზის წნულს შორის განთავსებულ წერტილზე. რატომ მაინცდამაინც იქ? იმიტომ, რომ იქ გადის თავის ქალას თორმეტიდან ერთერთი ნერვული წყვილი, ე.წ. nervus Vagus, ანუ ცთომილი ნერვი. ამ ადგილას იგი არა მხოლოდ გადის, არამედ წარმოშობს ნერვულ წნულს, რომელიც დიაფრაგმის საყლაპავი მილის ხვრელის სიახლოვეს ახდენს ორი ცთომილი ღერძის ფორმირებას. და რა არის ცთომილი ნერვი? ეს, პირველ რიგში, სასუნთქი ორგანოების, საჭმლის მომნელებელი სისტემის, ფარისებრი და პარაფარისებრი ჯირკვლების, თირკმელზედა ჯირკვლისა და თირკმლების ინერვაციაა. იგი, ასევე, მონაწილეობს გულისა და სისხლძარღვების ინერვაციაში. მაშასადამე, აღნიშნულ ადგილას დარტყმის სწორად შესრულების შემთხვევაში ხდება ნერვული სისტემის მძლავრი გაღიზიანება, რომელიც დროებით აზიანებს თავის ტვინის ნათხემის ფუნქციას. ხოლო ნათხემი, როგორც იცი, ეს ყველა მოძრაობითი ფუნქციის კოორდინაციაა. ეს იწვევს ადამიანის მყისიერ დეზორიენტაციას. ეს კი ნიშნავს იმას, რომ გეძლევა რაღაც დრო გარკვეული გადაწყვეტილების მისაღებად, მაგალითად, განახორციელო კიდევ დარტყმა თუ გაიქცე.

ბოლო ფრაზამ გარშემორტყმულ პირთა სახეებზე ასახა თვითკმაყოფილების დამცინავი ღიმილი, ჩემი ჩათვლით. „ეს როგორ, რა დროს გაქცევას! – გავიფიქრე და ოცნებას მოვუხმე: – მე რომ ასეთი მძლავრი დარტყმა მქონდეს, მე ხომ ... არ შევშინდებოდი ნამდვილად!“

ამ დროს მასწავლებელმა შეხედა მომღიმარ გროვას და სერიოზულად წარმოთქვა:

– და რატომ არ უნდა გაიქცეთ, თუკი ეს ყველაზე საუკეთესო გამოსავალია...ამ სიტუაციაში. ზოგ შემთხვევაში ბევრად უკეთესია საკუთარ ფიზიონომიაში ათჯერ დარტყმის მიღება, ვიდრე ვიღაც მოკლა...გამოასალმო სიცოცხლეს.

ამ სიტყვებმა საკუთარი ეგოისტური ფიქრებისა და სიდიადის მანიის გამო სირცხვილისაგან მაიძულა შეკრთომა და გაწითლება. მათ სიმწრით დამაბრუნეს ჩემი არსებობის მკაცრ რეალობაში.

– ადამიანის სიცოცხლე ხომ ფასდაუდებელია, – აგრძელებდა სენსეი, – თქვენს ამოცანას მხოლოდ კუნთური სპაზმის, ტკივილისმიერი შოკის გამოწვევა შეადგენს არასასურველი სიტუაციის აღმოსაფხვრელად. მაგრამ, არავითარ შემთხვევაში, შინაგანი ორგანოების დაზიანება, ნეკნების ან სხვა ძვლების მოტეხვა, ანუ, ადამიანისთვის მძიმე შედეგების გამოწვევის თავიდან არიდება. სწორედ ამისათვის ვატარებთ ჩვენ აქ ამდენ დროს, რათა

შევისწავლოთ სწორი დარტყმის ტექნიკა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, თუკი მიტანილი იქნება მძლავრი, უკონტროლო დარტყმა, შესაძლებელია უდიდესი ზიანის მიყენება, მათ შორის სიკვდილის გამოწვევაც. არის ამაში აზრი?!...ადამიანური სიცოცხლე დასაფასებელია იმიტომ, რომ მის ადგილას, შესაძლებელია აღმოჩნდეს ჩენ...და შესაძლებელია, ეს ადამიანი ოდესმე გადაარჩენს შენს სიცოცხლეს. გამორიცხული ხომ არ არის, რომ შეიძლება უბედურება შეგემთხვეს და სწორედ ეს ადამიანი აღმოჩნდეს გვერდით დახმარების ხელის გასაწვდენად და შენს გადასარჩენად. **ცხოვრება ხომ განუჭვრეტელია და მასში ყოველივე შეიძლება მოხდეს, ყველაზე დაუჯერებელიც კი, რასაც ვერც კი წარმოიდგენ.**

ვარჯიშის ყველა მომდევნო დროის განმავლობაში ჩემი პიროვნება იმყოფებოდა სიღრმისეული ანატომიისა და ჩემთვის უჩვეულო ფილოსოფიის შესახებ ამ თავისებური, თავსმოუხვეველი ლექციის შთაბეჭდილების ქვეშ. მან სრულად შთანთქა ჩემი აზრები და მე ისევ და ისევ ვცდილობდი მოსმენილის გააზრებას.

სემპაის სამმა შემოკვრამ გვამცნო მეცადინეობის დასრულების შესახებ. როცა ყველა, ტრადიციისამებრ, დაეწყო, მან გამოაცხადა:

– დოდზიო, რეი (რაც ნიშნავს სპორტული დარბაზის ბრძოლის სულისთვის თავის დახრას)!

– სენსეის, რეი!

მასწავლებელმაც, ასევე, თავაზიანად დაუკრა თავი და თქვა:

– შევხვდებით, როგორც ჩვეულებრივად, იმავე დროს. ახალ კი, ვისაც გასურთ, გამოიცვალებ, ხოლო ვისაც უნდა, დარჩით.

„ეგეც შენ! ვინ საით მიდის? და ვინ რჩება? მეც მინდა დავრჩე“, – გავიფიქრე უცებ. მაგრამ, ძირითადად მასამ გასახდელისაკენ მიაშურა და მეც თან მივყავდი. სენსეის გვერდით ჩარბენისას შევნიშნე, როგორ მივიდა მასთან ის შესუქებული, სათვალეებიანი მამაკაცი, რომელიც ჯერ კიდევ ვარჯიშის დროს მომხვდა თვალში.

– იგორ მიხაილოვიჩ, – პატივისცემით მიმართა მან მასწავლებელს. – მე მოვედი ჩვენი წინა საუბრის თაობაზე. მოგიტანეთ რაღაც, რომ თქვენ...

მომდევნო სიტყვები მე უკვე ვეღარ გავარჩიე ჩემს გვერდით ჩარბენილი ბიჭების სიცილისა და ხუმრობის ხმაურში. ქალების გასახდელში უკვე მთელი სვლით ბობოქრობდა მეცადინეობის ყველაზე მკაფიო მომენტებისა და სენსეის რეპლიკების განხილვასთან დაკავშირებული ემოციების ქარიშხალი. ყოველივე ეს ხდებოდა სველ სხეულზე ქალების მრავალშრიანი ტანისამოსის გაძლიერებული წამოცმის პროცესში.

ჩემს გვერდით იცვამდა ქერა ხვეულთმიანი გოგონა. გაცნობის შემდეგ ვკითხე მას:

– შენ დიდი ხანია მეცადინეობ აქ?

– არა. სამი თვეა სულ.

– და, სენსეი ხშირად აჩვენებს და ამბობს ასეთებს?

– ალბათ, როცა ეს აუცილებელია...და როცა მას კარგი გუნება აქვს, ამაზე უკეთესსაც ნახავ...დღეს რაც იყო, ეს მხოლოდ შესავალია.

„ეს არის შესავალი? – გავიფიქრე. – და მაშინ რა იქნება მთავარი ნაწილი?!“

– რომელ სტილს ფლობს იგი, „ვეფხვის“?

– არა მხოლოდ. გამიგონია უფროსი ბიჭებისგან, რომლებიც დიდი ხანია აქ მეცადინეობენ, რომ სენსეი სრულყოფილად ფლობს „დრაკონის“, „გველის“, „ვინ-ჩუნის“, „კატის“, „მლოცვარეს“, „მაიმუნის“ და კიდევ სტილების მთელ ჩამონათვალს, რომლებიც უბრალოდ ვეღარ დავიმახსოვრე.

უნდობლობით ვესროლე მზერა მოსაუბრეს:

– როდის მოასწრო მან ამ ყველაფრის სწავლა? შესახედავად ხომ ახალგაზრდა მამაკაცია. ადამიანები კი ზოგჯერ მთელ ცხოვრებას ხარჯავენ მხოლოდ ერთი სტილის სასწავლად.

– მეც, შენსავით გავვოცდი თავიდან, – გააგრძელა მან. – მაგრამ ბიჭები ამბობენ, რომ მასწავლებლის სიტყვებით „ახალგაზრდა სხეული – ეს სულაც არ არის სულის ასაკის მაჩვენებელი“, – მხრების აჩეჩვით მიპასუხა ჩემმა ახალმა ნაცნობმა.

– და მაინც, ვინ არის ის?! – ავლელი და ახალ ინფორმაციასთან შეზავებულმა ძველმა აზრებმა ისევ დაიწყეს ჩემი დაუკმაყოფილებელი ცნობისმოყვარეობის წამება.

– ჩვეულებრივი ადამიანი, – იყო პასუხი.

ტანისამოსის გამოცვლის შემდეგ ჩვენი კომპანია, სპორტული აღნაგობის რამდენიმე ბიჭის არაჩვეულებრივი ტექნიკის აღფრთოვანებული ცქერით შეჯგუფდა შესასვლელთან, ისინი სხვა დარჩენილებთან ერთად მუშაობდნენ სპორტულ დარბაზში. ასეთი გაუყალბებელი, ბუნებრივი წამოკვრები, გადატრიალებები, მოხერხებული ნარნარი არიდებები არ გვინახავს ფილმებშიაც კი. ყველაზე მეტად იწვევდა გაოცებას მათი მოძრაობების სისწრაფე. „ნუთუ ასეთი სისწრაფის დროს შესაძლებელია სივრცეში ასეთი კარგი ორიენტირება, – გავიფიქრე. – შესანიშნავია! სადღაა მათ შორის სენსეი?“

სენსეი კი თურმე, მშვიდად იჯდა გვერდით, იქექებოდა რაღაც ქალაღებისა და „ვარენიკის“ მიერ ჩადებული სანიშნეებიანი წიგნების გროვაში. გვერდით იჯდა კიდევ ორი მამაკაცი, რომლებიც ყურადღებით უსმენდნენ მასწავლებლის განმარტებებს. შემდეგ „ვარენიკმა“ გაშალა დროისაგან გაყვითლებული რუქა და ყველა მათგანი გადაიხარა მასზე, როგორც ფასდაუდებელ განძზე. სენსეიმ დაიწყო მასზე ფანქრით რაღაცის აღნიშვნა, რის კომენტირებასა და განმარტებას მუდმივად ახდენდა. ისეთი უდიდესი ძალით მომინდა ჩემი ცნობისმოყვარე ცხვირის ჩაყოფა მათ საქმეში, მაგრამ ამ დროს ჩვენ მსუბუქად გვიბიძგეს უკნიდან მაღალმა ბიჭებმა, რომლებიც ცდილობდნენ გარეთ გასვლას.

– ჰეი, ბიჭებო! რას დამდგარხართ აქ? განა არ იცით დარბაზის კანონი: „აქ, ან ვარჯიშობენ, ან გადით კარს მიღმა“. თუ გნებავთ, დაბრუნდით, ხოლო წასვლა თუ განიზრახეთ, წადით, სხვებს გასვლაში ნუ უშლით.

ჩვენ ერთსულოვნად გავედით გარეთ. „ჰოო! – შურით გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ. – ისინი ხომ დარჩნენ და ჩვენთვის, რა არ შეიძლებოდა?“ რა თქმა უნდა სხვის გასაგონად არ მითქვამს.

5

თითქმის ერთი საათი დავკარგეთ ქალაქის იმ განაპირა ადგილას ერთადერთი ავტობუსის ლოდინში და გაძლიერებით ვტკეპნიდით მიწის ადგილს, რომელსაც „გაჩერება“ ეწოდებოდა. მაგრამ, ამაოდ. მოგვიწია ტრამვაის ბოლო გაჩერებამდე წასვლა, რომელიც აქაურ გამვლელთა აზრით ყურის პირში, სულ რაღაც ოცდაათი–ორმოცი წუთის ფეხით სასიარულოზე იყო. მართალია, შეუჩვევლობისგან, ადგილობრივი ორმოებისა და ღრანტეების ღირშესანიშნაობების საკუთარი წარუმატებელი გამოცდილებით შესწავლის პროცესში, ჩვენ დვახარჯეთ ამ საქმეს საათნახევარი. თუმცა ამ, ნაკლებადსასიამოვნო ვითარებას თითქმის არავინ აქცევდა ყურადღებას. ყველანი სულმოუთქმელად უზიარებდნენ ერთმანეთს თავიანთ შთაბეჭდილებას დანახულისგან.

– აბა რას ფიქრობთ, – ღიმილით წარმოთქვა კოსტიკამ, – შემდეგ ვარჯიშზე მივდივართ? ყველამ, შეთანხმებულად, შეთქმულებივით განაცხადა „დიახ!“

– არ ვიცი, თქვერ რას ფიქრობთ, – აღტაცებით თქვა ჩვენს შორის ორთაბრძოლებით ყველაზე გატაცებულმა ანდრეიმ, – მაგრამ მეჩვენება, რომ ვიპოვე, რასაც ვეძებდი, ყოველ შემთხვევაში ამ ეტაპისთვის. მშვენიერი ვარჯიში იყო!

– გეთანხმები, – სიტყვა გააწყვეტინა კოსტიკამ, – დღეისთვის მეც შევიცანი გაცილებით მეტი, ვიდრე სექციებზე ჩვენი ერთთვიანი ხეტიალის დროს.

ბიჭებმა თანხმობის ნიშნად თავი დააქნიეს. უეცრად სლავიკი შეჩერდა და შუბლზე ხელის შემოკვერით, შიშით წარმოთქვა:

– უი, ხომ დაგვა ვიწყდა გვეკითხა, რა ღირს ვარჯიშები?!

ანდრეიმ ხელი დაადო მას მხარზე და გულთბილად დაამშვიდა:

– ნუ ღელავ, მეგობარო. მე ვკითხე სენსეის. იცი, რა მიპასუხა: „რაც მეტი, მით უკეთესი. მაგრამ არა უმეტეს 5 მანეთისა, სასურველია მეფის დროინდელი ბაჯალლო ოქროთიო“.

ყველამ გაიცინა, სლავიკმა კი დამშვიდებით ამოისუნთქა. ეს გასაგებიცაა. ის კარგი ბიჭი იყო, თუმცა მეტად რთული ოჯახიდან. სხვა სექციებში ვარჯიშები მისთვის ფინანსურად ხელმიუწვდომელი იყო. მისთვის თხუთმეტი – ოცი მანეთის შოვნა თვეში, ნიშნავდა მთელი ქონების შოვნას. ვარჯიშის ცალკეული მომენტების, მასწავლებლის მხიარული ხუმრობების ასე ხმაურით გახსენებაში ვერც კი შევნიშნეთ, როგორ მივალწიეთ გაჩერებამდე.

6

დაიწყო სამუშაო დღეები. ჩვენ ძალიან დაგვანტერესა მოთხრობამ ცთომილი ნერვისა და საერთოდ, ორგანიზმის ინერვაციის შესახებ. ამიტომ, ყველა მომავალი დღეების განმავლობაში ჩვენი კომპანია ცდილობდა შეეტყო დეტალურად ინფორმაცია ბიოლოგიისა და ანატომიის მასწავლებლებისაგან. თუმცა, მათ ამ თემაზე კონკრეტულად არაფერი უპასუხიათ, მხოლოდ ის თქვეს, რომ სავარაუდოდ, ეს თემა ეხება უფრო სიღრმისეულ ანატომიას, რომელსაც სწავლობენ უმაღლეს სამედიცინო სასწავლებლებში. ამან კიდევ უფრო მეტი ცეცხლი შეუნთო ჩვენს ინტერესს საგნისადმი და გვიბიძგა ნაცნობების მეშვეობით შესაბამისი წიგნების მოძიებისკენ.

ამასობაში, ჩემი მეხსიერება ჯიუტად ცდილობდა ჭეშმარიტების დადგენას, თუ სად მყავდა სენსეი ნანახი. ამისათვის, ყოველი შემთხვევისთვის, არ დავზარდი, ყველა ოჯახური ფოტოალბომი გადამეთვალიერებინა. ჩემი ძალისხმევა ფუჭი აღმოჩნდა. მოკლედ, ცხოვრება აგრძელებდა დუღილს უცნობ შეკითხვებზე პასუხების ძიებაში.

ძლივს დაველოდეთ მომდევნო ვარჯიშს და დაგვიანების გამოსარიცხად, წინდახედულად, ორი საათით ადრე გავედით სახლიდან. როცა სპორტულ დარბაზამდე მივალწიეთ, გაოცებით აღმოვაჩინე, რომ პირველი არ ვიყავით მიუხედავად იმისა, რომ ვარჯიშამდე დარჩენილი იყო 30 წუთი. იქ უკვე იმყოფებოდა ოცდაათამდე ადამიანი, ალბათ, ჩვენნაირები, რომლებსაც არ სურდათ რაიმე მნიშვნელოვანის გამოტოვება თავიდანვე. ზოგიერთ მათგანთან გაცნობის შემდეგ ჩვენმა ბიჭებმა იუმორით აღნიშნეს მოგვიანებით, რომ ჩვენ იმ უბედურებთან შედარებით, საკმაოდ ადვილად ვაღწევთ დარბაზამდე. რადგანაც ისინი ისეთ დაშორებულ რაიონებში ცხოვრობენ, რომ უხდებათ თავიანთ მოგზაურობაზე თითქმის ნახევარი დღის დაკარგვა, ამასთან, რამდენიმე სახეობის ტრანსპორტის გამოცვლა და ფეხსაცმლის ქუსლების გაცვეთა არაერთ კილომეტრზე. და მხოლოდ რამდენიმე ბედნიერი მოდის საკუთარი ავტომობილით.

– ასე რომ, ბიჭებო, – დაასკვნა ანდრეიმ, – შეგიძლიათ სიამაყით გაიბეროთ და მთელი ხმით იყვიროთ, რომ ადგილობრივები ვართ!

მაღევე მოვიდა თვით სენსეი ბიჭების ჯგუფით გარშემორტყმული. ადამიანების სახეზე გამოჩნდა ალერსიანი ღიმილები. და მანამდე განცალკევებული ჯგუფები შეიყარა ერთ კოლექტივად, მასწავლებელთან მეგობრული მისალმებით და დარბაზში შევიდა. ჩვენც გადაგვედო კარგი განწყობის ეს ტალღა. მაგრამ სიხარული ცოტა ხანს გაგრძელდა.

მოთელვის დასაწყისში დარბაზში შემოვიდა ორი, სოლიდურად ჩაცმული მამაკაცი და სენსეისთან მისვლის შემდეგ დიწყეს მასთან შინაურული ჩურჩული. შეთანხმების შემდეგ, სენსეიმ დაავალა უფროს სემპაის ვარჯიშის გაძღოლა და პირდაპირ კიმანოზე პალტოს შემოხურვით გავიდა მათთან ერთად დარბაზიდან. სწორედ აქედან დაიწყო ჩვენი კიდურების დაუსრულებელი ტანჯვა.

უფროსი სემპაი, აშკარად საკუთარი დაკუნთული სხეულით განსაზღვრავდა დატვირთვას, მოთელვა ისეთ მკაცრ რითმში ჩაატარა, რომ კაცი იფიქრებდა ოქროს მედლებისთვის გვამზადებსო. სწორედ აქ, როგორც ამბობენ, საკუთარ ტყავზე ვიწვნიეთ უდიდესი სხვაობა სენსეის, მისი დოზირებული დატვირთვებითა და უფროს სემპაის შორის, რომელიც მასწავლებლის მოსვლამდე ცდილობდა ჩვენგან ოლიმპიური ჩემპიონების შექმნას ჯილდოების სრული კომპლექტით. ასეა თუ ისე, როცა მოთელვის ბოლოს გაისმა მოდუნების – სემპაის მიერ რატომღაც „ცხედრის პოზად“ წოდებული ბრძანება, ხალხი დარბაზში ისეთი ხმაურით დაცვივდა იატაკზე, მათ შორის ჩემი პიროვნებაც, რომ ნამდვილად იფიქრები, ირგვლივ ქანცგამოცლილი ცხედრები ყრიაო. მოგვიანებით შევიტყვე, რომ უფროსი სემპაის მიერ ზოგი ბრძანების უჩვეულო გაგება დაკავშირებული იყო შინაგან საქმეთა ორგანოებში მის პროფესიულ საქმიანობასთან.

ამ მომქანცველი სამუშაოს შემდეგ დავიწყეთ ჩვენი წამყვანის ხელმძღვანელობით დარტყმების, ბლოკების, დგომების შემუშავების საბაზისო ვარჯიშების გამეორება. ისეთი შთაბეჭდილება გამიჩნდა, თითქოს იაპონურ არმიში ვიმყოფები, სადაც ჯარისკაცები მკაფიოდ, ერთდროულად ასრულებდნენ ბრძანებებს ხმამაღალი საპასუხო თვლით მათ მშობლიურ ენაზე.

როცა დარბაზში სენსეი შემოვიდა, ჩემმა პიროვნებამ შვებით ამოისუნთქა. მან, თითქოს არაფერიც მომხდარიყო, გაიძრო პალტო და გააგრძელა ვარჯიში. პირველ რიგში მდგომი ყმაწვილის შეცდომის შენიშვნით კორექტულად შეუსწორა:

– სწორი დარტყმა მიტანილ უნდა იყოს აი ამ ნაწილით, – მან შემოხაზა მაჩვენებელი და შუათანა თითების ძვლების დაწყების არე. – აი ასე...არ შეიძლება ამ ორი მეზობელი თითის (IV და V) გამოყენება, რადგანაც არასწორი დარტყმის შედეგად, შესაძლებელია მტევნის სერიოზული დაზიანება.

და უკვე გროვისთვის მიმართვით დაამატა:

– აუცილებელია საკუთარ თავზე დიდ ხანს და შეუპოვრად მუშაობა, რათა არა მხოლოდ სწორად განახორციელოთ დარტყმა, არამედ არ დაზიანდეთ თავად, არ განიცადოთ ტკივილი. პირდაპირი დარტყმა მუშტით – როგორც ადრე მაქვს ნათქვამი – ეს არის საბრძოლო ხელოვნების ერთერთი ძირითადი ილეთი. ხოლო საგულდაგულო მომზადების გარეშე მუშტის დაზიანება მეტად ადვილია. თუკი ყოველდღიურად ავარჯიშებთ სწორ დარტყმას, მიაღწევთ იმას, რომ აი აქ მდებარე მტევნის თითების გამშლელი კუნთის მყესები გაიყრება II და III თითების მეტაკარფოფალანგიალური სახსრების გვერდიგვერდ იმგვარად, რომ ძვლები გახდება დაცული და შემჭიდროებული. მაშინ თამამად შეძლებთ დარტყმების განხორციელებას საკუთარი თავის დაზიანების გარეშე.

ვიღაცამ იკითხა:

– სახსრების ასე დასამუშავებლად, თავიდანვე უნდა ურტყა რაიმე მყარ საგანს?

– რა საჭიროა ასეთი მსხვერპლი, – შეეწინააღმდეგა იგორ მიხაილოვიჩი. – დასაწყისისათვის ურტყით მსხალს. ან ვისაც იგი არა გაქვთ, მაშინ ქვიშიან ტომარას. ვფიქრობ, ასეთ მოწყობილობას ყველა გააკეთებს ადვილად სახლში. მაგრამ მთავარია დარტყმის ყოველდღიური დამუშავება და თანდათან სისწრაფის მომატება. და არ იზარმაცოთ, არამედ პატიოსნად, მთელი უკუფებით. მაშინ კი შედეგიც არ დააყოვნებს.

ვარჯიში დასრულდა მომდევნო ახალი ილეთების დემონსტრაციით „ვეფხვის“ სტილიდან და ძველი დარტყმების დამუშავებით. და ისევ, მეცადინეობის შემდეგ, სენსეის აეკიდა (სხვაგვარად ამას სახელს ვერ მოუძებნი) შეკითხვებით ეს ჩამსუქნებული „ვარენიკი“. უნდა ითქვას, რომ ირგვლივ ბევრი იყო სენსეისთან საუბრის ან მისი მოსმენის მოსურნე. მაგრამ ეს მამაკაცუნა, უტიფრად შეძვრა გარშემორტყმულ გროვაში, რომელშიც ვიყავით ჩვენც და გაიყვანა მასწავლებელი განზე, რადგან მისი ჭკუით, თავისი შეკითხვა ყველაზე

მნიშვნელოვნად მიიჩნია. მათი საუბრების დასრულების იმედგადაწურულებმა გავუდექით გზას შინისაკენ.

7

რამდენიმე დღის შემდეგ გველოდა სასიამოვნო სიახლე: კოსტიამ რაღაცნაირად შეძლო თავისი მშობლების ნაცნობების მეშვეობით ანატომიის წიგნის შოვნა უმაღლესი სამედიცინო სასწავლებლებისათვის. ჩვენს სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა. დასაწყისში ჩვენ, ბუნებრივია, დავიკმაყოფილეთ ცთომილი ნერვის შესახებ ჩვენი ცნობისმოყვარეობა და ხელით მოვსინჯეთ ჩვენს სხეულებზე მისი მიახლოებითი გავლა მთელს ორგანიზმში. ხოლო კოსტიკამ, არ დაიბნა რა, თავისი დიაგნოსტიკური ცდები პირდაპირ ტატიანაზე ჩაატარა და ამით გამოიწვია მისი წივილი და ჩვენი ხუმრობების გრიგალი. შემდეგ, ჩვენ უფრო მეტი ყურადღებით შევისწავლეთ ხელის მტევნების აღნაგობა. შემდეგ კი, აშკარა ინტერესით დავუწყეთ კვლევა ძვლებს, კუნთებს, მყესებს, ნერვებს, ორგანოებს, თავის ტვინს. ვერ ვიტყვი, რომ ადრე ამის შესახებ არ ვიცოდი. ზოგადად ყველაფერი განვლილი გვექონდა ანატომიაში. თუმცა, პირველად შევხედე ყოველივე ამას სხვა თვალთ. და პირველად იყო ჩემთვის ამის შეცნობა საინტერესო არა სასკოლო ნიშნისათვის, არამედ ჩემთვის.

მომინდა საკუთარი კუნთების, სახსრების შესწავლა, იმის გაგება, თუ როგორ და რატომ ხდება მოძრაობა. როგორ მონაწილეობენ კუნთები ჩვენი მოთელვის პროცესში და როგორ აისახება ეს შინაგან ორგანოებზე? რა ხდება დარტყმის დროს? რას წარმოადგენს ტკივილი ფიზიოლოგიის თვალსაზრისით? რატომ იტანჯება ადამიანი საერთოდ? და ბოლოს და ბოლოს რა ხდება ჩემს ტვინში? დანამდვილებით ვაღიარებ, რომ ბოლო აზრები ყველაზე უმთავრესი იყო, ვინაიდან ქვეცნობიერად მუდმივად მომდევდა.

ამ დროს, ბიჭები, ასევე აღტაცებით, თუმცა საკუთარ მოსაზრებებზე დაყრდნობით აკეთებდნენ ნანახის კომენტარებს. ერთსულოვნად გადავწყვიტეთ, რომ წარმოვადგენთ სრულ უნიჭოებს ამ სფეროში და აუცილებელია კოლექტიური ძალისხმევით ავინაზღაუროთ დანაკარგი. ამისათვის, სპონტანურადაც კი შევექმნით ერთგვარი ბანქოს თანაში. ადვილი დამახსოვრებისთვის დავხატეთ ცალკე ბანქოები ძვლების, კუნთების, სისხლძარღვებისა და ნევული ძარღვების, ლიმფის, ორგანოებისა და ცალკე თავის ტვინის გამოსახულებით. შემდეგ კი ვცდილობდით ამ თავსატეხის აწყობას ერთ მთლიანობაში, ამასთან, არა მხოლოდ მათი დასახელების, არამედ შესაბამისი ფუნქციების ზუსტი წარმოთქმით. დასაწყისში, რა თქმა უნდა, გაგვიჭირდა. მაგრამ ყველაფერი ისეთი ხუმრობებითა და აზარტული ატმოსფეროს თანხლებით მიმდინარეობდა, რომ ძალაუნებურად გამახსოვრდებოდა.

ახალი ვარჯიშის წინ ჩამოვაცალიბეთ რამდენიმე შეკითხვა მოძრაობის ბიომექანიკის შესახებ დარტყმის მომენტში. გადავწყვიტეთ დარჩენის საბაზის მიზნით სენსეისთვის მათი დასმა მეცადინეობის შემდეგ. მაგრამ იმ დღეს ცხოვრებამ თვითონ მოგვაწოდა ასეთი შესაძლებლობა ჩვენი „საიდუმლო შეთქმულების“ საჭიროების გარეშე.

ვარჯიშის შემდეგ სენსეიმ მოაწყო სპარინგები. ხალხი იატაკზე ჩამოჯდა დიდი წრის შექმნით, რომლის ცენტრში სენსეის შერჩევით გამოდიოდა ორი მონაწილე. ეს ბედი არ ასცდა ჩვენს ანდრეისაც. მოწინააღმდეგედ მასწავლებელმა შეურჩია მას ვიღაც ახალბედა, ისეთივე კუნთებიანი და წარმოსადეგი. რიტუალური, დახრით მისალმების შესრულების შემდეგ, ბიჭები ბრძოლას შეუდგნენ. რაღაც დროის განმავლობაში ის თანაბრად მიმდინარეობდა. მაგრამ ანდრეი უფრო გაქნილი და სწრაფი აღმოჩნდა, რისი წყალობითაც შეძლო გამარჯვების მოპოვება. სენსეის მოწონების ტაშის შემოკვრა ნიშნავდა სპარინგის დასრულებას. ჩვენი ბიჭი დაეხმარა წამოდგომაში თავის ამასწინანდელ მოწინააღმდეგეს. ერთმანეთისა და მასწავლებლის წინაშე თავდახრით მათ დაიკავეს თავიანთი ადგილები.

ხოლო როცა იმპროვიზირებულ რინგზე დაიწყეს გამოსვლა უფრო სერიოზულმა მებრძოლეებმა, ანდრეიმ ვერ გაუძლო. თავისი არაშორეული წარმატებით ფრთაშესხმულმა, მან ნებაყოფლობით შესთავაზა საკუთარი კანდიდატურა. და...დამარცხდა, თითქმის უმაღლვე. ამ ვითარებამ მხოლოდ კიდევ უფრო გააცეცხლა საკუთარი თავით მისი უკმაყოფილება. მისი ემოციური მდგომარეობით გადადებულმა, ჩვენმა კომპანიამ, მოიკრიბა სიმამაცე და სენსეისთან დამატებით მეცადინეობაზე მისვლას შეეცადა. რაზეც მასწავლებელმა შეწინააღმდეგების გარეშე ღიმილით უპასუხა:

– ხომ იცით დარბაზის კანონი: „ვისაც გსურთ მეცადინეობა, რჩებით და ვარჯიშობთ“.

ამ დღეს იღბალი აშკარად ჩვენს მხარეზე იყო, რადგანაც ყოველივე მომხდართან ერთად, მეცადინეობაზე არ იყო „ვარენიკი“, რომელმაც თავი საკმაოდ მოგვაბეზრა. სენსეიმდე გზა თავისუფალი იყო და შეიძლებოდა მისი თავისუფლად გამოკითხვა ვარჯიშის საინტერესო მომენტების შესახებ.

სანამ ძირითადი მასა მიდიოდა სახლებში, ყველა დარჩენილი ვარჯიშობდა საკუთარ დარტყმებში არსებული ცდომილებების დამუშავებაში. ბიჭები, რომლებსაც ჩვენ ვუწოდეთ „ჩქაროსნული ბიჭები“ მუშაობდნენ თავიანთ დონეზე, ჩვენ და დანარჩენები კი – ჩვენსაზე. მაგრამ სენსეი ყურადღებით აკვირდებოდა ყველას და ახდენდა ჩემჩნეული უზუსტობების კორექტირებას. უკვე დაცარიელებულ დარბაზში მან უჩვენა ჩვენს კომპანიას ახალი კატები (კატა – ბრძოლა აჩრდილთან), სადაც შეხამებული იყო წამოკვრების, დარტყმების, ბლოკების სისწრაფე და თავის არიდებისა და გადატრიალების სიმკვეთრე. როცა მე დავიწყე მათი დამოუკიდებლად შესრულება, სენსეი მოულოდნელად მოვიდა ჩემთან უკნიდან და მხარზე ხელის დადებით მითხრა:

– შენთვის კი ამის კეთება საჭირო არ არის.

გაოცებული შემოვტრიალდი.

– რატომ?

მაგრამ ამ მომენტში ჩვენი თვალები ერთმანეთს შეეყარა მცირე მანძილზე. ისეთი გრძნობა გამიჩნდა, თითქოს შიგნიდან მათვალისწინებენ თავიდან ფეხებამდე, როგორც რენტგენის შემთხვევაში. ასეთი მზერა ჯერ არ მინახავს არსად. ის რაღაც უჩვეულო, გამჭოლი და უცნაური იყო.

– იმიტომ.

ამ პასუხმა რამდენადმე ამაფორიაქა და დამაეჭვა. გარკვეულ გაოგნებაში ვიდექი და არ ვიცოდი, რა მეპასუხა.

მცირე დუმილის შემდეგ მან დაამატა:

– უკეთესია აი ეს კატები შეასრულო.

სენსეიმ მაჩვენა ერთმანეთში ნარნარად გარდამავალი მოძრაობების დასაწყისი ღრმა სუნთქვის დამუშავებით. მთელი ეს დრო მე ავტომატურად ვიმეორებდი მის მოძრაობებს. ხოლო როცა იგი წავიდა სხვების დასახმარებლად, თავში ერთი მეორის მიყოლებით გამიჩნდა უამრავი შეკითხვა: „რა ჰქონდა მას მხედველობაში? ნუთუ იცის ჩემი დიაგნოზის შესახებ? მაგრამ, საიდან? მე ამხანაგებიდან არავისთვის მითქვამს და ვარჯიშებზეც არაფრით გამიმჟღავნებია თავი“. და ამ ფიქრებში მოულოდნელად ჩემთვის გავაკეთე გამაოცებელი აღმოჩენა. თუკი სკოლაში, სახლში, სამეჯლისო ცეკვების სექციაში მიჩნდებოდა უეცარი, ხანგრძლივი თავის ტკივილები, აქ კი, რამდენიც არ ვეცადე სხეულის „აბუჩად აგდებას“, ჯერ არასოდეს ამ ტკივილს თავი არ გამოუჩენია. რატომ? რაში იყო აქ მიზეზი?

ახალ ვარჯიშებზე მუშაობის პროცესში, ჩემს ფიქრებში ჩამირულმა, ვერ შევნიშნე, როგორ შემოიკრიბა მასწავლებლის ირგვლივ ბიჭების გროვა, რომელთაც ვარჯიში შეწყვიტეს. და როცა ჩემმა პიროვნებამ, როგორც იქნა შენიშნა ეს, მაშინათვე გავექანე მსმენელებთან მისაერთებლად, რათა არაფერი, ჩემთვის მნიშვნელოვანი გამომეტოვებინა.

– გვითხარით, როგორ მიიღწევა ნამდვილი დარტყმის ტექნიკა, მხოლოდ კუნთების გავარჯიშებით? – იკითხა ანდრეიმ.

– არა. ეს უპირველეს ყოვლისა ტვინის ვარჯიშია, – უპასუხა სენსეიმ.

– ეს როგორ?

– თქვენთვის უფრო გასაგები რომ იყოს, ასე ვთქვათ...კუნთი – ეს იგივე მექანიზმია, რომელიც ასრულებს თავის ფუნქციას. მას ნეირონიმპულსების სახით ტვინიდან მიწოდებული გარკვეული პროგრამა გააჩნია. ასეთი პროგრამების მუშაობის შედეგად თავის ტვინში წარმოიქმნება კუნთების რიგი ჯგუფების შეკუმშვის სიგნალები. ამგვარად, ხორციელდება არა მხოლოდ კიდურების მოძრაობა, არამედ რთული მამოძრავებელი აქტებიც. ანუ, ჩვენი ვარჯიშები სხვა არაფერია, თუ არა ჩვენი ტვინის მიზანმიმართული სრულყოფილება, შედეგად კი, ჩვენი კუნთებისაც. არსი იმაში მდგომარეობს, რომ რაც უფრო სწრაფად და უკეთ მუშაობს „ნავარჯიშები“ ტვინი, მით უფრო სწრაფად და უკეთ მუშაობენ კუნთებიც.

– საბრძოლო ხელოვნებებში სპორტსმენების უმაღლეს ოსტატობას რაც შეეხება, – ჩაება საუბარში კოსტია. – სადღაც წამიკითხავს, რომ ოსტატები ფიქრსაც ვერ ასწრებენ, რომ დარტყმა უკვე შესრულებული აქვთ. ეს როგორ ხდება და რატომ?

– დიახ, ბიჭებო. ძალიან სერიოზულ თემას ეხებით...შევეცდები მოკლედ განვმარტო...მთელი ფოკუსი არა უბრალოდ საკუთარი კუნთების დავარჯიშებაშია, არამედ იმაში, რომ წარმოვიდგინოთ კონკრეტული სიტუაცია, მეტოქის ხატება. და ამასთან, ყველაზე მთავარია – მკაფიოდ გააცნობიერო, სად ურტყამ, რომელ ქსოვილში, რა ხდება ამ დროს იმ ორგანიზმის შიგნით, როგორია დარტყმის ძალა და ასე შემდეგ. თუკი ადამიანი დარტყმას ახორციელებს უბრალოდ, მხოლოდ მის დასამუშავებლად, ფუჭია ყველა მისი მცდელობა! მაკივარაზე მუშაობის დროს ნამდვილი მებრძოლი, პირველ რიგში მუშაობს წარმოსახვასთან. მას რეალურად აქვს წარმოდგენილი, როგორ იხსნება მოწინააღმდეგე და ამ მომენტში მიიტანს მასზე დარტყმას, აცნობიერებს რა ამავედროულად ამის შესაძლო შედეგებს. ანუ, იგი ავარჯიშებს თავის ტვინს.

– და რა ხდება ამ დროს ტვინში? – იკითხა ვიღაც უფროსმა ბიჭმა.

– ტვინი მხედველობითი აღქმის მეშვეობით აფასებს სიტუაციას, ანალიზებს მას და ლებულობს გადაწყვეტილებას. შემდეგ იგი მიაწვდის ამ ბრძანებას ნათხემში, ანუ მამოძრავებელ ცენტრში. იქედან კი, უკვე ნერვების მეშვეობით შესაბამისი სიგნალი მიეწოდება კუნთებს. ყველა ეს მოქმედება ფიქსირდება მეხსიერებაში. შემდეგ კი ბრძოლის დროს, მებრძოლში გაუცნობიერებლად ხდება ამ მეხსიერების ამუშავება, მაგრამ ამჯერად, ტვინში წარმოქმნილი ანალიზისა და ბრძანებების ყველა ამ რთული ჯაჭვის გარეშე. სხვაგვარად, მოწინააღმდეგე მხოლოდ გაიხსნა, ხოლო ოსტატი უკვე ახორციელებს უნებლიე მოძრაობას. ასე ვთქვათ, ეს უკვე ფსიკიქის სხვა მუშაობა, ინერვაციისა და თავის ტვინის სხვა მუშაობაა.

– ფიზიოლოგიური თვალსაზრისით ეს უკვე ხდება ქვეცნობიერების დონეზე? – გამოაბრწყინა თავისი ერუდიცია კოსტიკამ.

– სავსებით მართალია. რთული რეფლექტორული მამოძრავებელი რეაქციები ხორციელდება უკვე უპირობო რეფლექსის დონეზე, – ღიმილით წარმოთქვა სენსეიმ, შემდეგ კი დაამატა: – სკოლის ანატომიის პროგრამაში არის ასეთი ცნებები, როგორცაა პირობითი და უპირობო რეფლექსები. უპირობო – ეს არის თვით ბუნების მიერ გენეტიკურად ჩადებული რეფლექსები. სწორედ მათი წყალობით ხდება ორგანიზმის შიდა გარემოს რეგულაცია, ინდივიდის შენარჩუნება. ხოლო პირობითს განეკუთვნება გამოცდილებისა და ახალი უნარების დაგროვების შედეგად შექმნილი რეფლექსები. თუმცა, ისინიც წარმოიქმნება უპირობო რეფლექსების ბაზაზე. საერთოდ, ადამიანს გააჩნია უპირობო რეფლექსების, კავშირების, რეაქციის მთელი მასა, რომლებიც ხორციელდება ზურგის, უკანა და შუათანა ტვინის, დიდი ნახევარსფეროების ქერქის ქვექერქული განყოფილებებისა და ნათხემის მეშვეობით...

– ის, რაც თქვენ დასაწყისში მოგვიყევით, სწორედ ეს არის დიდი ხელოვნება? – ვერაფრით ცხრებოდა ანდრეი.

– არა. ეს ჭეშმარიტი ოსტატობის მხოლოდ საწყისი საფეხურია...დიდ ხელოვნებაში ძირითადი მუშაობა მიმდინარეობს განჭვრეტაზე, წინასწარმეტყველებაზე. ეს ეპიფიზის სამუშაოა, რომელიც იმყოფება ნათხემის ზემოთ, შუალედური ტვინის ბორცვზედა მიდამოში.

– ეპიფიზი – ეს თეთრი ნივთიერების მხოლოდ მონაკვეთია? – იკითხა კოსტიამ.

– არა. ეს წონით, მხოლოდ ერთი კარატის ტოლი, ე.წ. გირჩისებრი ჯირკვალაა. მაგრამ იგი ასრულებს უდიდეს როლს ორგანიზმის ცხოველქმედობაში. ეს არის თავის ტვინისა და ზოგადად ადამიანის ერთერთი ყველაზე გამოუცნობი ნაწილი. სამწუხაროდ, ჯერჯერობით მეცნიერებისთვის მისი ჭეშმარიტი ფუნქციის შესახებ არაფერია ცნობილი.

– ვისთვის არის ცნობილი? – გამოავლინა ცნობისმოყვარეობა კოსტიამ.

– ვისთვისაც საჭიროა, მისთვის ცნობილია, – ეშმაკური ღიმილით უპასუხა სენსეიმ, შემდეგ კი გააგრძელა: – მაშ ასე, განჭვრეტაზე მუშაობით ოსტატი ქვეცნობიერად გამოიმუშავებს მოწინააღმდეგის ფიქრების ჩაწვდომის უნარს. ანუ, მან მხოლოდ გაიფიქრა, რომ უნდა მიიტანოს დარტყმა აი იქ და ოსტატს უკვე მიღებული აქვს კონტროლი, სწორედ იმგვარი, რაც საჭიროა. ყოველივე ეს გაუცნობიერებლად ხდება, წამის რაღაც მეასედებში.

– საინტერესოა, „მყისიერი სისწრაფის“ ასეთ გაუცნობიერებელ მოვლენებს ეზიარებიან საბრძოლო ხელოვნების მხოლოდ ოსტატები? – ჩაფიქრებულმა, იკითხა ანდრეიმ.

– რატომ? არა ხმოლოდ. ბევრი ადამიანი ცხოვრებაში ძალიან ხშირად აწყდება ფსიქიკის ამ მოვლენებს. ზოგში ეს ხდება ხანგრძლივი ვარჯიშების შედეგად. მაგალითად, ავილოთ იგივე ცირკის ოსტატები, რომლებიც იჭერენ უდიდესი სიჩქარით ნასროლ დანებს, ისრებს და მისთანებს. სხვები, ცხოვრებაში საკუთარ თავზე გრძნობდნენ ასეთი უპირობო რეფლექსების მოქმედებას. ვთქვათ, როცა ადამიანს რამე ან ვინმე ძლიერ შეაშინებს, იგივე ძალლი. მას შეუძლია მყისიერად შეასრულოს მოძრაობების სერია. და მხოლოდ საშიშროების ჩავლის შემდეგ, აცნობიერებს, თუ რაოდენ სწრაფად გააკეთა მან ყოველივე. ეს უნარი თავიდანვე ჩადებულია ადამიანში. სხვაგვარად, იგი ვერ გადარჩებოდა იმ შორეულ ხანებში, როცა გაქცევით შველოდა თავს მამონტის, ხმალკბილა ვეფხვის ან სხვა მხეცისაგან მომავალ საფრთხეს.

ჩვენ მდუმარედ ვიდექით, სენსეის მოთხრობით მოჯადოებულნი. ამ დროს კარებზე ვიღაცამ დააკაკუნა. მოულოდნელობისაგან, წამით, შიგნით ყველაფერი რაღაცით შემეკუმშა. ჟამი უკვე გვიანი იყო. სენსეი მშვიდად მივიდა და ჩვენი კომპანიის ფხიზელი თვალთვალის თანხლებით გააღო კარი.

– კარგია, რომ დამხვდი, – ხელის ჩამორთმევით მიესალმა მას ვიღაც მამაკაცი. – შენთან სახლში ვაპირებდი წასვლას. აჰ, აი რა საქმეა...

– ახლავე, დამელოდე ცოტა, – უთხრა სენსეიმ და ჩვენკენ შემოტრიალებულმა წარმოთქვა: – ბიჭებო, შეგიძლიათ კიდევ თხუთმეტი წუთი ივარჯიშოთ და შემდეგ სახლებში წადით.

ნახევარი საათის შემდეგ უკვე გარეთ ვიყავით და დარჩენილებს ველოდით. იგორ მიხაილოვიჩმა დარბაზი დაკეტა და ჩვენთან სასწრაფოდ დამშვიდობების შემდეგ გაემგზავრა იმ კაცთან ერთად მანქანით.

„ეეჰ, – გავუბრაზდი საკუთარ თავს, – სენსეისთვის მინდოდა მეცადინეობის შემდეგ მეკითხა მისი უცნაური „იმიტომ“-ის შესახებ, მაგრამ არ გამოვიდა. სპორტულ დარბაზში უნდა მექნა ეს. იქ ხომ ყველგან ცნობისმოყვარე მსმენელებია. აბა, რას გავაწყობ!“

როცა შინ მივემგზავრებოდით, ყველა თავისაზე ფიქრობდა. ეს ხომ გასაგებიცაა, ასეთი ვარჯიშების შემდეგ საფიქრალიც გიჩნდება. მაგრამ, ზოგი ჩუმად ფიქრობდა, ზოგიც ხმამაღლა. ანდრეი, თითქმის გზის ნახევარი ცდილობდა დავერწმუნებინეთ, მეტადრე საკუთარი თავი იმაში, რომ სპარინგში დღევანდელი მარცხი – ეს მხოლოდ შემთხვევითობა იყო.

– სამწუხაროა, თან არ მქონდა წამოღებული ნუნჩაკები. მაგრამ არა უშავს, შემდეგ ვარჯიშზე თან წავიღებ. აი, მაშინ ვუჩვენებ ნამდვილ კლასს!

სანახაობა ნამდვილ მიმზიდველობას გვპირდებოდა, ვინაიდან ვიცოდით, რამდენად კარგად მუშაობდა ანდრეი ნუნჩაკებით. ეს იყო მისი „ჯოკერი“.

8

ამ ვარჯიშს ჩვენი კომპანია ელოდა ისე, როგორც არასოდეს. ჩვენ წინდაწინ, დროზე ადრე მოვედით. სპორტული დარბაზი ღია იყო. ზოგი ბიჭი, გადაცმული უკვე მსუბუქად აკეთებდა მოთელვას. სენსეი გვერდით იდგა და გართული საუბრობდა ვიღაც აწოწილ, ხანდაზმულ ადამიანთან. ეს მოხუცი ისეთი სუსტი იყო, რომ კიძანო მისთვის სრული იყო. იქვე ახლოს, მამაკაცების ჯგუფთან ერთად, იდგა „ვარენიკი“. მაგრამ მისი სახის გამომეტყველება მიუთითებდა იმას, რომ მას არ ესმოდა მისი თანამოსაუბრეების სასაცილო ხუმრობები. თითქოს მისი ყურები გადაქცეულიყო სენსეისა და აწეწილი კაცის მხრიდან წამოსული უმცირესი ხმის დამჭერ ერთიან ექოლოკატორად. „უჰ, – შეშფოთებით გავიფიქრე. – ის ისევ აქ არის!“.

ჩვენს შემდეგ ხმაურით და ამაღლებული განწყობით შემოვიდა ამავე სექციაში მოვარჯიშე რამდენიმე ბიჭი. მათ ახლდა ამაყად მომავალი, ორმოციოდე წლის ასაკის მამაკაცი გაცხიმულ სამოსში და ერთკვირიანი წვერით. ბიჭები მიესალმნენ სენსეის და აშკარა სიამოვნებით განაცხადეს:

– ჩვენ აქ შევხვდით ერთ საინტერესო ადამიანს, ექსტრასენს...გაიცანით ვიტალი იაკოვლევიჩი.

ამ სიტყვებზე თმაგაჩეჩილმა კაცმა დინჯად დახარა თავი და ისევ დაიჭირა თავისი ჩვეული, თვითკმაყოფილი პოზა.

– მას გააჩნია გასაოცარი უნარები, რომელთა დემონსტრაციას ჩვენი კოლექტივისთვის თავაზიანად დათანხდა...

სენსეიმ უპასუხა ზრდილობიანი თავის დაკვრით:

– ეს იქნებოდა მეტად საინტერესო სანახავი.

– და მეტად ჭკუის სასწავლებელი, – საჩვენებელი თითის მალა აწევით მრავალმნიშვნელოვნად დაამატა ვიტალი იაკოვლევიჩმა.

ირგვლივ დაიწყო შემოკრება მთელმა ჩვენმა მრავალრიცხოვანმა გროვამ. ამასობაში „ექსტრასენსმა“, საკუთარი საქმის განუმეორებლად მცოდნის სახით, ქურთუკის ჩახეული ჯიბიდან ამოიღო ერთიმეორეზე ბინძური ნაჭრით გადაკრული ათიოდე ჩვეულებრივი სუფრის კოვზი.

– როგორ ფიქრობ, – ჩუმად ჩასჩურჩულა კოსტიკამ ანდრეის, – საიდან აქვს ამ ნეანდერტალელს ადამიანური ცივილიზაციის საგნები?

– ხელს გააყოლა სადღაც, უეჭველად, – უბრალოდ უპასუხა ანდრეიმ.

– საინტერესოა, იცის მაინც მან, როგორ გამოიყენოს ისინი? – გაიცინა კოსტიამ.

ამ დროს, დემონსტრაციულად წელამდე გახდისა და თავისი ცხიმოვანი ნაკეცებით დაფარული მუცლის ჩვენებით, ვიტალი იაკოვლევიჩმა დაიწყო კოვზების უკანა მხრით მკერდზე დაწებება. ჩვენს ბიჭებს სიცილი წასკდათ, კოსტიამ კი დაამატა:

– აი ეს მესმის! ტყუილად ხომ არ უთქვამთ, რომ ტექნიკა ველურის ხელში – ეს ლითონის გროვაა!

ხალხში გავრცელდა გაოცების მცირე ბუზღუნა. კოვზები ნამდვილად დაეწეპა და „ექსტრასენსი“ უკვე თავმომწონედ დადიოდა გამოშვებული მკერდით, თითქოს იგი დამშვენებული იყო მედლებით „მამაცობისთვის“.

ბიჭებიდან ვიღაცამ იკითხა:

– ამას როგორ აკეთებთ? ეს როგორ აიხსნება?

ეტყობა, სწორედ ამ შეკითხვას ელოდა ვიტალი იაკოვლევჩი. მან დასანახი სიამოვნებით, ჭკუის სასწავლებლად დაიწყო საუბარი ბიოენერგოინფორმაციული ველების, ადამიანის ბიოლოგიური მაგნეტიზმის, მხოლოდ რჩეულთა შორის მათი ფენომენალური გამოვლინებისა და ამ ზემოქმედების ყოვლისშემძლეობის შესახებ. მისმა სიტყვამ თანდათან აპოგეოსს მიაღწია. გაოცებული ბრბოს წინაშე მოშიშვლებული ტანით, კოვზებით აწებებულმა და ხელებით დამაჯერებელი ქნევით მოსიარულე „ექსტრასენსმა“ აღელვებულმა წარმოთქვა:

– ...სამყაროს კოსმოსური გონების ძალით შობილი ეს მძლავრი, პულსირებადი ფლუიდი ასახავს სულის სრულყოფილების ბოლო საფეხურს. მას შეუძლია საკუთარი აურის ძალით ადამიანის ცნობიერების გარშემოცვა. და არა მხოლოდ მოწყდეს ადამიანის სხეულს, არამედ მის სულთან ერთად მოახერხოს სხეულგარეშე არსებობა. მე ვიტყვოდი, საზღვრებგარეშე არსებობა, სავსებით გაცნობიერებულად.

ამ კოსმოსური ფლუიდის აკუმულირებით საკუთარ თავში აღმოვაჩინე არნახული ზეუნარები. საჩუქრად მივიღე მაგნეტიზმის, ნათელმხილველობის, ავადმყოფების განკურნების ფასდაუდებელი უნარი. ჩემს სასაწაულეებრივ მკურნალობას ექვემდებარება ყველა დაავადება. მე განვკურნავ ფლუიდის ურთიერთგამჭოლავი, ყველგან მსუფვევი ორმაგი ნაკადის მეშვეობით, რომელიც წარმოადგენს დიადი კოსმოსის მთელი ენერგოინფორმაციული ველის პირველმიზეზს. ჩემი დადებითი პოლუსით მე აღვადგენ ძალებს, სხეულს, ადამიანის აურას, ასევე, ვაშორებ მას თვალის ცემას...

მიუხედავად იმისა, რომ ეს თავისებური ლექცია ჩემთვის სრულად გასაგები არ იყო, შევნიშნე, რომ ფიქრებმა დაიწყო მასში ჩემი შესაძლებელი განკურნების ვარიანტების ძიება. „იქნებ, შეძლოს ჩემი გადარჩენა?! თუმცა ამის დაჯერება მეტად ძნელია, მაგრამ მაინც...“ მოჩვენებითი იმედით ფრთაშესხმულმა დიდი მონდომებით დავიწყე „ექსტრასენსის“ დამაჯერებელი საუბრის მოსმენა და უკვე არანაირ ყურადღებას ვაქცევდი მის გარეგნობას.

– ...სრულყოფილების კვალდაკვალ, ჩემი ძალა უზარმაზარი გახდა...აგერ, დარწმუნდით თავად. ეს მისი ერთერთი გამოვლენაა, – მიუთითა მან მიწებებულ კოვზებზე.

ამასთან, აღინიშნებოდა უცნაური სურათი. მსმენელი გროვის გასწვრივ ყოველი განვლილი წრით, იგი სულ უფრო მეტად და მეტად გამობერავდა მუცელს და ოდნავ უკან გამოწევით, როგორც პინგვინი. შევხედე სენსეის. იგი იდგა, მკერდზე ხელებგადაჯვარედინებული და ოდნავ თავდახრილი, ალბათ მოსმენისგან დაღლილი. მის სახეზე ასახული იყო ირონიული ღიმილი.

–...ამ სრულყოფილებას მივალწიე, რჩეულების გარდა დედამიწის ზურგზე არავისთვის ცნობილი საიდუმლო ცოდნის წყალობით. ამ გასაიდუმლოებული ინფორმაციის საფუძველზე შევიმუშავე სულიერი განვითარების საკუთარი სიტემა, თუმცა იგი ყველა უბრალო მოკვდავისათვის როდია მისაწვდომი. ისიც კი ვინც, თავისი ცოდვების მონანიების უმძიმესი შრომითა და გაჭირვებით მიაღწევს ჩემი სრულყოფილების კიბის მეათე საფეხურამდე, ვერ შეძლებს დამოუკიდებლად ჩაწვდეს ამ ცოდნის უდიდეს საიდუმლოს. რადგანაც იგი გადაეცემა რჩეულებიდან რჩეულებს. რადგან მხოლოდ ჩემს მსგავსად, დიად სულთან, სამყაროსეული გონების სულთან ხრწნადი სხეულის შეერთების შემძლე ადამიანები ფლობენ ღმერთის ყოვლისშემძლეობას!!!

ეტყობოდა, ამ სიტყვების გაგონებაზე სენსეის ნერვებმა მეტს ვერ გაუძლო. მისი მოძრაობების მსუბუქი ტალღის მიხედვით, მომეჩვენა, რომ ის თავს ვერ შეიკავებდა და ისე ჩაარტყამდა მთელი გულით, რომ ამ „შემოგზავნილს“ ვერ იხსნიდა ყველაზე ნაქები ძალა. მაგრამ ჩემი პროგნოზების საპირისპიროდ, სენსეიმ, მკაფიოდ წარმოთქვა თითოეული სიტყვა:

– პატივცემულო, ხომ არ იღებთ საკუთარ თავზე მეტისმეტ პასუხისმგებლობას. ჯერჯერობით არაფერი ისეთი, თქვენი სიტყვების დამადასტურებელი გიჩვენებიათ.

– როგორ არ ვაჩვენე?! – უკმაყოფილებით იფეთქა ვიტალი იაკოვლევჩმა. – შენ ამას ვერა ხედავ?!

– ეს უბრალო საქმეა, – აგრძელებდა სენსეი. – ეს შეუძლია ნებისმიერსა და ყველას. და არაფერია ამაში არაორდინალური და ზებუნებრივი...დაბანაა უბრალოდ უფრო ხშირად საჭირო.

დარბაზს სიცილისაგან კანი მუცელზე აღარ შერჩა. კოსტიკამ კი შუბლზე ხელის შემოკვრით თქვა:

– სწორედაც რომ! გამახსენდა, წაკითხული მაქვს ამ ფოკუსის შესახებ. მისი სხეული ხომ უბრალოდ წებვადი და სველია, კოვზებიც ამიტომ დაეწევა.

„კოსმოსისა და სრულიად დედამიწის მპყრობელი“ კიდევ უფრო გაცხარდა სიბრაზისაგან და მთელ დარბაზზე ლამის იყო დაიღრიალა სენსეის საპასუხოდ:

– შენ ჯერ მეტისმეტად ახალგაზრდა ხარ, ამ დიადი ცოდნის შესახებ რომ განსაჯო! საერთოდ, რა შეგიძლია, ფეხების ქნევის გარდა...

სენსეიმ თვალჩაყვებით შეხედა მას. შემდეგ მივიდა და ადვილად ჩამოხსნა მას მკერდზე ერთერთი ჩამოცოცებული კოვზი. ირგვლივ ყველა გაინაბა. მასწავლებელმა, კოვზის ვიწრო ბოლოს ჩაჭიდებულმა, წინ გაიშვირა ხელი და დაიწყო სუნთქვითი მოძრაობების სერიის შესრულება, ღრმა სუნთქვის დამუშავებით. წუთის შემდეგ მისი სახე მოდუნდა, ემოციები გაქრა. თვალები შეიცვალა და როგორც მომეჩვენა, უფსკერო გახდა. კოვზის დაჭინებით ყურებაში გაშეშდა რამდენიმე წამით. მისი სახე დაემსგავსა დიად სკულპტურულ ქანდაკებას. და ამ მომენტში კოვზმა დაიწყო სწრაფად მოღუნვა, როგორც რბილმა, უსიცოცხლო ყუნწმა. შეიქმნა შთაბეჭდილება, რომ იგი დამზადებული იყო არა მყარი ლითონისგან, არამედ რაღაც პლასტიკური სტრუქტურისაგან. თვალებს არ დავუჯერე. წარმოუდგენელია, მაგრამ ფაქტი!

სენსეი კი რამდენიმე წამში კვლავ დაუბრუნდა თავის ჩვეულებრივ სახეს და მოღუნული კოვზის გადაცემით მშვიდად უთხრა გაშტერებულ ვიტალი იაკოვლევჩს:

– როცა შეძლებთ, თუნდაც ამ ფოკუსის ჩვენთვის დემონსტრირებას, მაშინ სიამოვნებით მოგისმენთ.

და ხალხისკენ მკვეთრად შემობრუნების შემდეგ თქვა:

– მათ გასაგონრად, ვინც არ გამოიცვალა. ვარჯიში იწყება ორ წუთში. ვინც ვერ მოასწრებს, საჯარიმო აზიდვები მოელის (ასე იწოდებოდა ჩვენთან დაგვიანების გამო იატაკიდან ოცი აზიდვა).

ამ სიტყვების გაგონებაზე გავექანეთ გასახდელისკენ ერთმანეთის გადასწრებით და ყველაზე საინტერესო არც გვინახავს: როგორ გამოვიდა გაშეშების მდგომარეობიდან ეგ ახალგამოცხადებული „მოხეტიალე–ღმერთკაცა“.

– უფროსო სემპაი! გარეშე პირებს რა ესაქმებათ დარბაზში?! – უკნიდან შემოგვესმა სენსეის ხმა.

მთელი მოთელვის განმავლობაში ვფიქროდი: „როგორ დამემართა, აზრადაც კი მომსვლოდა, რომ მოხეტიალეს მართლაც შეეძლო რაღაცით დამხმარებოდა?! ეეჰ...თუმცა მეორე მხრივ, ჩემს გამოუვალ სიტუაციაში გიწევს კაცს, დაიჯერო მხოლოდ სასწაულის და ვინ იცის–ზე იმედი დაამყარო. აქ უკვე მებისმიერ ხავსს ეკიდები, ოღუნდ გადავრჩე. ამიტომაც წარმოიშობა ასეთი უგუნური აზრები შინაგანი, თითქმის პანიკური შიშისგან. არა, თავი ხელში უნდა ავიყვანო. მაინც მოვნახავ მაშველ რგოლს. შევეცდები გადავრჩე. იმედი არ უნა დავკარგო და ვიბრძოლო ბოლომდე!“ ყველაზე გასაოცარი ის იყო, რომ ჩემი მტკიცე რწმენა შენდებოდა რაღაც სიღრმისეულ, ქვეცნობიერ გრძნობაზე, იმ რაღაც დიადზე, რასაც ასეთი მონდომებით ვეძებდი. მაგრამ ეს ყოველივე ვლინდებოდა ბუნდოვან მიხვედრებში.

ამ დროს მოთელვა დასრულდა და შევუდექით „ბაზის“ დამუშავებას უფროსი სემპაის ხელმძღვანელობით. სენსეი იჯდა სპორტულ სკამზე და რაღაცას განიხილავდა აწოწილ მოხუცთან. „როგორ მინდა მათი საუბრის მოსმენა“, – გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ. ნათელია,

რომ ასეთი ცნობისმოყვარე აზრები არა მხოლოდ ჩემს თავში ტრიალებდა. „ვარენიკი“, სიჭადარის მიუხედავად, ცდილობდა ვარჯიშის პროცესში განლაგებულიყო მასწავლებლის სიახლოვეს. ყოველ ასეთ შემთხვევაში იგი იწვევდა ჩემში აღუწერელი შურისა და ეჭვიანობის გრძნობას. და ჩვენი ბიჭების განმკითხავი მზერის მიხედვით, ამას არა მხოლოდ მე ვგრძნობდი.

ძირითადი საბაზისო დარტყმების შესრულების ხმაურსა და მონოტონურობაში და მათი თანმიმდევრობის ხმამაღალ თვლაში, კვლავ გამიტაცეს ჩემმა ფიქრებმა. „როგორ შეძლო სენსიტივ კოვზის მოღუნვა? და რატომ უწოდა მან ამ ფენომენს უბრალოდ ფოკუსი? ეს თუ ფოკუსი იყო, ჩემი წარმოდგენით, საჭიროა მისი საგულდაგულო მომზადება. მან კი, აი ასე, მხოლოდ ერთი მზერით გალუნა“.

შეიძლება ითქვას, რომ მე ერთდროულად მჯეროდა და არ მჯეროდა ნანახის. მჯეროდა იმიტომ, რომ სადღაც წაკითხული მქონდა მსგავსი უნარების მქონე ფენომენი ადამიანების შესახებ. გამახსენდა, რომ მანდვე იყო აღწერილი ადამიანი – მაგნიტების შესახებ. მაგრამ, მათ ეკვროდა დამზადების მასალისაგან განურჩევლად ნებისმიერი საგანი: ხის, ლითონის, პლასტმასის. მახსოვს, განმაცვიფრა მაშინ, თუ რა მასას უძლებდნენ ის ადამიანები – ათ კილოგრამზე მეტს!

პარადოქსალურია, მაგრამ არ მჯეროდა სწორედ ჩემი თვალების, იმისა, რომ ნანახი მქონდა ეს, როგორც იტყვიან „ცოცხლად“. უფრო ზუსტად, ეს ურწმუნოება ეხებოდა ჩემს მიერ თვით ფაქტის რეალური გაცნობიერების არეს. ირგვლივ თავი მოიყარა ერთიანად გამოცანებმა. გასაგები იქნებოდა, ჩვენი გროვა რომ დაეგვიპნოზებინათ, წინასწარ ეთქვათ, რას ვიხილავდით. მაგრამ, სენსიტივ, უბრალოდ მდუმარედ გააკეთა ეს. რანაირად?!

მიუხედავად ყველაფრისა, ასეთი მოვლენის, თვით შესაძლებლობის ფაქტი იყო ჩემთვის მეტად მნიშვნელოვანი. ეს იყო ჩემთვის ჯერ კიდევ უცნობი, სენსიტივის ცოდნით ფორმირებული მყარი პლათფორმა. სწორედ მას ებლაუჭებოდა ჩემი ქვეცნობიერება გაძლიერებულად და ყველანაირად უწევდა წინააღმდეგობას მისგან უკუმგდებ აზრებს. არ ვიცი რატომ, მაგრამ გამიჩნდა ამ საინტერესო ადამიანის მიმართ ნდობა. ყოველ შემთხვევაში მან ცხადად იცოდა: სად არის სიმართლე და სად – მონაგონი.

„ბაზის“ შემდეგ, როგორც იქნა დადგა მთელი ჩვენი კომპანიისთვის ნანატრი მომენტი. ვარჯიშის ამ ნაწილს ჩვენ პირობითად ვუწოდეთ „თავისუფალი პროგრამა“, რადგანაც აქ წყვილებად დაყოფილი ადამიანები, საკუთარი სურვილისამებრ ამუშავებდნენ ძველ ილეთებს ან რაღაც განსაკუთრებულ დარტყმებს განვლილი მეცადინეობებიდან. ანდრეიმ აიღო ნუნჩაკები და ჩვენი ცნობისმოყვარე მზერის თანხლებით მიუახლოვდა მასწავლებელს.

– შეიძლება თუ არა ნუნჩაკების წინააღმდეგ რაიმეს გაწყობა?

– შენ შეგიძლია მათი ტრიალი? – თავის მხრივ ღიმილით მიუგო სენსიტივ.

– კიდევ როგორ! – ამაყად მიუგო ანდრეიმ. – მე უკვე ოთხი წელიწადია მათთვის ხელები არ გამიშვია. შეიძლება ითქვას, ვჭამ და მძინავს მათთან ერთად.

და ანდრეიმ დემონსტრაციულად დაატრიალა რამდენიმე, ჩვენი შეხედვით, რთული მოძრაობა.

– ცუდი არ იყო, – უთხრა სენსიტივ.

– და მაინც, შეიძლება თუ არა ნუნჩაკების წინააღმდეგ რაიმეს მოხერხება? – მასწავლებლის აშკარა პროვოცირებით გაიმეორა ანდრეიმ თავისი შეკითხვა.

– რა თქმა უნდა...ყველა ვიდჟაის, თავისი რადჟა მოეპოვება.

– რაო რაო? – ვერ გაიგო ანდრეიმ.

– იმას ვგულისხმობ, რომ ყველა ძალას მოეძებნება საპასუხო ძალა და ნუნჩაკები გამონაკლისი არ არის.

– თქვენ შეგიძლიათ ამის ჩვენება?

– შემიძლია...მაგრამ, ეს უსამართლო იქნება, შენ ნუნჩაკებით ჩემს წინააღმდეგ...აიყვანე მაშინ კიდევ ვინმე.

ჩვენ გაცვით გადავხედეთ ერთმანეთს. მიუხედავად ყველაფრისა, ანდრეიმ დაიწყო მეწყვილის ძიება, ხოლო ჩვენმა კომპანიამ ბრძოლის მეორე იარაღის ძიება. სამწუხაროდ, ნუნჩაკები მეტი არავის აღმოაჩნდა. სამაგიეროდ, სპორტული ინვენტარის ოთახში აღმოვაჩინეთ ბევრი ორმეტრიანი ჭოკი.

მაგრამ, თუკი საბრძოლო იარაღი ადვილად მოიძებნა, ანდრეის მეწყვილის პოვნა გართულდა. უფროსი ბიჭები კატეგორიულად აცხადებდნენ უარს ამ ბრძოლაში მონაწილეობის მიღებაზე და მალულად დასცინოდნენ: „მადლობა ყმაწვილო, როგორმე თავად გაართვი თავიო“.

როგორც იქნა, ანდრეიმ შეძლო ახალბედებიდან ვიღაც მამაკაცის დაყოლიება. ამ დროს სენსეი მშვიდობიანად საუბრობდა იმ სუსტ მოხუცთან თეთრ კიშანოში.

– აი, ვიპოვე! – სიხარულით განუცხადა ანდრეიმ მასწავლებელს.

– იპოვე, ძალიან კარგი. უფროსი სემპაი იყოს ჩვენი სეკუნდანტი...მისი ტაშის შემოკვრით დაიწყეთ შეტევა სრული კონტაქტით. ყველაფერი გასაგებია?

ანდრეი მხოლოდ ამას ელოდა. მან თვალსაჩინო სიამოვნებით დაუკრა თავი. სენსეი გავიდა შუაში. ანდრეი დადგა სენსეის პირდაპირ, ხოლო ჭოკიანმა მამაკაცმა შეარჩია პოზიცია მასწავლებლის უკან და მარჯვნივ. დადგა ამაღლებული წუთი. ყველა მონაწილე იყო საბრძოლო დამაბულობაში, სენსეის გარდა. ის იდგა მოდუნებული და რაღაც თავისაზე მოფიქრალი, ოდნავ ათამაშებდა ოქროს იეროგლიფებით მოქარგული შავი ქამრის ბოლოებს.

უფროსი სემპაის შემოკვრისთანავე ანდრეი, მუშა პროპელერის ნიჩბების ბრუნვის სიჩქარით ნუნჩაკების ტრიალით დაიძრა შეტევაზე პირდაპირ. ამ დროს მამაკაცი მკვეთრად მივარდა და დასარტყამად აღმართა ჭოკი. ის, რაც ამას მოჰყვა, მოხდა მყისიერად. სენსეიმ შეტევის დაწყებიდან საერთოდ არ მოიცვალა პოზიცია, როგორც იდგა ღრმადმოფიქრალ პოზაში, ისევე დარჩა. მაგრამ, როგორც კი მოწინააღმდეგეებმა მიაღწიეს მის სხეულთან მიმართებაში კრიტიკულ მანძილს, მან დგომის შეუცვლელად, მკვეთრად გამოაგდო ხელი წინ. თუ, რა თქმა უნდა, შეიძლება ამაზე ითქვას „გამოაგდო“, რადგანაც, სინამდვილეში მისი ხელი გამოფრინდა, ვით მოიერიშე გველი. ნუნჩაკები მასზე დაეხვია და გაფრინდა მეორე მეომრის მიმართულებით. მასწავლებელი გაუძღვა მათ მტევნის მოტრიალებით და ოდნავ შეუცვალა ფრენის ტრაექტორია. ნუნჩაკებმა ჰაერში გააკეთა ნახევარბრუნვი, გასწორდა ჯოხივით და ტორსით მოხვდა პირდაპირ შუბლში უკნიდან თავდამსხმელ მამაკაცს. ნუნჩაკის მეორე ჯოხი, გააგრძელა რა ფრენა, მიენარცხა ჭოკს. და ჭოკი, შესაბამიად, ტრაექტორიის შეცვლით მოხვდა ანდრეის პირდაპირ თავში. შედეგად, ორი ვაი-მებრძოლი, მოუქნელად გაიშოტა იატაკზე, ვერაფერი გაუგო რა მომხდარს. სენსეი კი აგრძელებდა, ჩაფიქრებული, დგომას, თითქოს მთელი ეს არეულობა მას არ ეხებოდა. შემდეგ, გამოღვიძებულმა, ზრუნვით ჰკითხა თავის ყოფილ „მოწინააღმდეგეებს“:

– ძალიან ხომ არ გეტკინათ?

– არა, – დაბნეულად უპასუხა ანდრეიმ, შუბლზე ამობურცული კოპის მონდომებული ზელვით. – ნორმალურია...

მამაკაცმაც თავი დაუქნია.

– მაპატიეთ, მცირეოდენი ვერ გავთვალე.

და თავის ყოფილ თანამოსაუბრესთან მისულმა, თითქოს არც არაფერი მომხდარაო, წარმოთქვა:

– იცით, გრანდიოზული იდეა გამიჩნდა! რა იქნება, რომ...

ამ დროს ორთაბრძოლის მაყურებელმა გროვამ ატეხა გუგუნის განხილვის ხმაურში, სიცილსა და გაცემაში სწრაფადჩავლილი ბრძოლის თაობაზე. ხოლო უფროსი ბიჭებიდან ერთერთმა, რომელსაც ანდრეი სთავაზობდა მეწყვილეობას, სიცილით წარმოთქვა:

– სენსეიმ, რა ვერ გათვალა? არა უშავს კაცებო, გამაგრდით. ჩვენ, საკუთარი სისულელის წყალობით, მსგავსი „შემცდარი“ გათვლების ქვეშ არაერთხელ მოვმხდარვართ.

როცა ანდრეიმდე ბოლოს და ბოლოს დავიდა, რაც მოხდა, მან სული ამოართვა კოსტიკას და სლავიკას ერთი და იმავე შეკითხვით: „ეგ როგორ არის შესაძლებელი? ერთი მოძრაობით, განა დარტყმით?!“ რაზეც კოსტიკა გაოგნებულად პასუხობდა:

– ჩვენ საიდან გვეცოდინება? სენსეის შეეკითხე.

მაგრამ მასწავლებელი ვარჯიშის დასრულებამდე სულ დაკავებული იყო, ხან ახალი ილეთების ჩვენებით, ხან უფროს ბიჭებთან რთულ დარყმებზე მუშაობით, ხან უსასრულო შეკითხვებზე პასუხით, ხოლო ვარჯიშის მიწურულს, კი მოხუცთან საუბრით. თუმცა, ანდრეიმ მიზნად დაისახა, ნებისმიერი ფასით დღესვე გაეგო ყველაფერი.

და ასეთი შანსი ჩვენს კომპანიას მიეცა მხოლოდ დამატებითი მეცადინეობის დასრულების შემდეგ. სწრაფად გამოვიცვალეთ და გასასვლელში, დარაჯებივით დავდექით, გადავწყვიტეთ რა ჩვენი საქმისთვის მიგვეღწია. მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ჩვენ იგორ მიხაილოვიჩთან და მის ბიჭებთან ერთი გზა გვქონდა პირდაპირ გაჩერებამდე გასავლელი. სწორედ გზად დავიწყეთ ჩვენი გამოკითხვები.

– ასე ერთი მოძრაობით, როგორ შეძელით ორი შეიარაღებული მოწინააღმდეგის დამარცხება?
– დაუსვა ანდრეიმ თავისი ნატანჯი შეკითხვა.

– შეიარაღება აქ არაფერ შუაშია. ეს არის ტექნიკა მოწინააღმდეგის ძალის გამოყენებაზე. სხვათა შორის, გამოიყენება ბევრ სტილში, მაგალითად აიკიდოში, ჯიუ-ჯიცუში, ვინ-ჩუნში და სხვებში. საჭიროა მხოლოდ მომენტის დაჭერა და მაშინათვე გამოიყენება.

– ეს, ზოგადად, გასაგებია. თქვენს შემთხვევაში, რომელი სტილი გამოიყენეთ?

– ისე, ნაკრები იყო. – მხრების აჩეჩვით, ეშმაკურად უპასუხა სენსეიმ.

– და მაინც? – ვერ ცხრებოდა ანდრეი.

– აქ, მხოლოდ ფიზიკის ინერციის კანონის, ბიომექანიკაში სიმძიმის ცენტრის განაწილების და ცოტაოდენი „გველის“ სტილის ცოდნაა საჭირო.

– აუჰ! – დაფსტვინა ანდრეიმ.

– აბა, შენ როგორ გინდოდა? ყოველივე დიადი სასაცილომდე მარტივია, თუმცა მოიპოვება მძიმე შრომის ფასად.

სანამ ანდრეი ცდილობდა ამ ფრაზის გააზრებას, სლავიკმა სწრაფად დასვა შეკითხვა:

– კოვზის ეფექტის ახსნა შესაძლებელია რაიმეთი?

– რა თქმა უნდა, შესაძლებელია, – ღიმილით უპასუხა სენსეიმ. – არაფერია დედამიწაზე დამალული, რომ ოდესმე არ გაცხადებულიყოს.

– ეს რა იყო?

– უმნიშვნელოა ეს ყველაფერი. არაფერია მასში განსაკუთრებული, ჩვეულებრივი ციგუნი, უფრო ზუსტად, მისი ერთერთი მოდიფიკაცია.

– ციგუნი რაღაა? – დავინტერესდი მე.

– სადღაც წამიკითხავს, რომ ეს უბრალოდ სუნთქვითი ტანვარჯიშია, – ჩაურთო კოსტიამ.

– ლი, ბევრი მიიჩნევს ასე, – უპასუხა იგორ მიხაილოვიჩმა. – მაგრამ სინამდვილეში ციგუნი – ეს სუნთქვით – მედიტაციური სისტემაა, რომლის მეშვეობითაც ადამიანს შეუძლია მართოს ფარული ფსიქოფიზიკური შესაძლებლობები. არსობრივად კი, ეს სულიერი პრაქტიკების ერთერთი ყველაზე მარტივი ნაირსახეობაა.

ამ ფრაზამ დააინტერესა მთელი კომპანია. მე კი, შიგნით რაღაც შევკრთი ერთიანად ამ სიტყვებისგან. მაგრამ, ის-ის იყო დავაპირე შეკითხვის დასმა, ეს როგორ უნდა ისწავლო-თქო, რომ კოსტია შემოიჭრა საუბარში თავისი ყბედობის ყაიდით.

– ეეჰ,

ბევრის მიღწევას შევძლებდი,

მყარ საფუძველზე მდგარი.

– ოჰო, იოგან ვოლფგანგ გიოტეთი ხარ გართული, – გამოეპასუხა იგორ მიხაილოვიჩი. – მაშინ, თუ წაკითხული გაქვს, იქ ესეც არის:

...ბრძენმა წარმოსთქვა:

**სულების სამყარო აქვია, კარი დახშული არ არის,
თუმცა ბრმა ხარ, ყოველივე შენში მომკვდარა.
პირი გაიბანე განთიადზე, როგორც ზღვაში,
იფხიზლე, – აი სამყაროც, შეაბიჯე მასში.**

ამ წუთში უნდა გენახათ კოსტიას სახის გაოცებული გამომეტყველება. იმდენად განცვიფრებული დარჩა გაგონილით, რომ ენა უცებ ვერც კი მოუბრუნდა საპასუხოდ. ეს ხომ, მის ცხოვრებაში პირველი ადამიანი იყო (რა თქმა უნდა, მშობლების შემდეგ) მას პასუხი რომ გასცა მისსავე „მაღალინტელექტუალურ“ დონეზე. „ღირსი ხარ ამის, – ღვარძლიანად გამიხარდა ფიქრებში. – სულ გაუვიდა თავს, ეგონა, რომ მარტოკა იყო ასეთი ერუდიტი“.

– არც ისე ცოტა წიგნი მაქვს წაკითხული, – დაიწყო თავის დაცვა „ფილოსოფოსმა“, მეტადრე სიამაყის დასაცავად, ვიდრე საუბრის თემის შესანარჩუნებლად. – მათში სულების სამყარო – ეს მხოლოდ ზღაპარია პატარებისთვის.

– ვინ იცის, – გულგრილად წარმოთქვა სენსეიმ და განაგრძო გიოტეს ციტირება:

პერგამენტებს წყურვილის მოკვლა არ შეუძლია.

სიბრძნის გასაღები წიგნის გვერდებზე როდია.

**ვინც ცხოვრების იდუმალებისკენ ილტვის ფიქრით ყოვლით,
საკუთარ სულში ჰპოვებს მათ წყაროს.**

– ჰმ, ადვილია სათქმელად, „ჰპოვებს მათ წყაროს“, – გამოთქვა ეჭვი კოსტიკამ და მცირე დუმილის შემდეგ დასძინა: – როგორც ამბობდა მოლიერი:

ყოველივე როდი ასრულდება, რასაც სული იწადდა,

და ჩანაფიქრიდან საქმემდე გზაც მცირედი როდია.

– რა მესმის? – ხუმრობით წარმოთქვა სენსეიმ, –

კეთილგონიერება უკიდურესობას გაურბის

და ბრძენთაც კი ზომიერებისკენ მოუწოდებს იგი.

– რაღაც ნაცნობია...

– ესეც პოკლენია, მისი გამონათქვამი „მიზანტროპიდან“.

ვინა?

– ჟან ბატისტ მოლიერი. მისი ნამდვილი გვარი ხომ პოკლენია.

ქუჩის ლამპიონების შუქზეც კი მოჩანდა, როგორ გაწითლდა კოსტიკა ყურებამდე.

– მაგრამ, აღმოსავლური სიბრძნე ამბობს, რომ ჭეშმარიტი კეთილგონიერება იმაში მდგომარეობს, რომ ამა თუ იმ საქმის დაწყების წინ, განჭვრიტო მისი დასასრული.

– სავსებით სწორია. ანუ, ეს იმაზე მეტყველებს, რომ **ადამიანი მოაზროვნე არსებაა და მისი ძირითადი ძალა მოქცეულია აზრში.** მეცნიერების, მაგალითად, იმავე ციოლკოვსკის სიტყვებით თუ ვიმსჯელებთ, თანამედროვე სამყაროშიც კი შეიძლება ამის დადასტურების პოვნა: „აღსრულებას წინ უძღვის აზრი, ხოლო ზუსტ გათვლას – ფანტაზია“. როგორც ხედავ, საუკუნეების განმავლობაში ადამიანურ ფაქტორში არაფერი შეცვლილა. და რატომ? იმიტომ, რომ, როგორც ჭეშმარიტად შენიშნა ვალენტინ სიდოროვმა:

აზრის ბუნება ხომ შენი ბუნებაა.

ჩაწვდები აზრს და საკუთარ თავს ჩასწვდები.

საკუთარი თავის მპყრობელი იქნები

საქმე კი შენი აზრის სიმძლავრეა.

– დიახ, – წარმოთქვა კოსტიამ და მრავალმნიშვნელოვნად დაასკვნა: – „უტვინო თავი, იგივეა, რაც ფარანი უშუქოდ“.

– ლევ ნიკოლაევიჩ ტოლსტოის შესანიშნავი სიტყვებია, – დაეთანხმა იგორ მიხაილოვიჩი „ფილოსოფოსისთვის“ სრულიად მოულოდნელად. – თუ გახსოვს მას, ასევე აქვს მშვენიერი

გამონათქვამი: „აზრი – ყოველივეს დასაწყისია. აზრების მართვა შეიძლება, ამიტომ სრულყოფილების მთავარი საქმიანობაა – საკუთარ აზრებთან მუშაობა“.

კოსტიკამ მერყევად დაუქნია თავი. მაგრამ, როგორც აღმოჩნდა, ეს გარემოება კიდევ უფრო მეტად შეეხო მის თავმოყვარეობას. მოკლედ, მომდევნო ოცი წუთის განმავლობაში ჩვენ გავხდით სამამულო და უცხოელი მწერლების, პოეტების, ფილოსოფოსების, მეცნიერების, რომელთა სახელებიც უმეტესწილად ჩემთვის უცნობი იყო, აფორიზმებით, ციტატებით, გამონათქვამებით გრანდიოზული ბრძოლის მოწმენი. ამ დროს ჩემი პიროვნება ცდილობდა რაღაცნაირად ჩართულიყო დიალოგში თავისი ცხოვრებისეულად მნიშვნელოვანი შეკითხვით, რომლის დასმაც მოუთმენლად მეწადა. მაგრამ სენსეის პოლემიკა ჩვენს „ფილოსოფოსთან“ შეუჩერებლად გრძელდებოდა და თანდათან აღწევდა თავის აპოგეოსს. მე უკვე საბოლოოდ გავბრაზდი კოსტიკაზე იმის გამო, რომ იგი გვართმევდა ესოდენ ფასეულ დროს მხოლოდ ბრწყინვალე ერუდიტის საკუთარი მანიის დასაკმაყოფილებლად. მაგრამ, ის იმდენად იყო გართული ამ პროცესით, რომ გეგონებოდა, მისთვის მეტი ამ ცხოვრებაში არაფერი არსებობდა.

ბოლოს და ბოლოს, უკვე გაჩერებასთან მიახლოების დროს, კოსტიკამ, როგორც ჩანს, გაიხსენა ყველა, ვინც კი შეეძლო, რადგანაც წარმოთქმა თავისი გვირგვინოსანი ფრაზა:

– ვიონის სიტყვებით თუ ვიტყვით: **„ვიცი ყველაფერი, საკუთარი თავის გარდა“.**

– ასეა

...საკუთარ თავს გამოხედე და იფიქრე იმაზე,

ვინ ხარ, სად ხარ და შემდეგ საითკენ გაგიწევია?

– და ეს ვინლაა?! – საბოლოოდ მწყობრიდან გამოსულმა, კინაღამ ყვირილით წარმოთქვა კოსტიკამ.

– ო, – სიამოვნებით გააგრძელა სენსეიმ, – ეს ომარ ხაიამია. ცნობილი სპარსი პოეტი და ფილოსოფოსი. დიდი მეცნიერი, საკუთარ ეპოქას ბევრით გაუსწრო. მისი სრული სახელია გაიასადინ აბუ-ლ-ფახტ ომარ იბნ იბრაჰიმ ხაიამ ნიშაპური. ცხოვრობდა XI საუკუნეში. მის სიტყვებს ყურს უგდებდნენ ირანის ზოგიერთი სელჩუკელი მბრძანებლებიც კი, თუმცა წარმოშობით იგი ქორასონიდან იყო, ნიშაპურის გვერდით პატარა სოფლიდან. მას მეტად საინტერესო ფილოსოფიური აზრები აქვს. მისი მსოფლმხედველობის თანახმად, სული უკვდავია. იგი ჩასახლდა ადამიანურ სხეულში არმყოფობიდან და ბრუნდება არმყოფობაში სიკვდილის შემდეგ. მისთვის ეს სამყარო – უცხო მხარეა.

– საინტერესოა, – ჩაერია საუბარში ტატიანა, – სად იმყოფება სული ადამიანის სხეულში? როგორ ფიქრობს ეს ფილოსოფოსი, გულში, თუ არა?

– არა. ის ფიქრობს, რომ გული დედამიწაზე გაჩნდა; და წარმოადგენს ადამიანის მოკვდავი სხეულის მხოლოდ ნაწილს, თუმცა საუკეთესოს, მის ყველაზე „გასულიერებულ“ ნაწილს. სწორედ გულის მეშვეობით ურთიერთობს სული. მაგრამ გული, მისი აზრით, იცნობს მხოლოდ ამ სამყაროს, ყოფიერებას...მას ეკუთვნის ისეთი თავშესაქცევი სტროფები, როცა გული გამოთქვამს ინტერესს სულის მიმართ არმყოფობის საიდუმლოების შესახებ.

სენსეი მცირედით დაფიქრდა და წარმოთქვა:

– და მითხრა გულმა: **„დაიწყე ჩემი შესწავლა.**

მეცნიერებები – იღუმალეები, რას მალავენ ისინი?“

მე კი დავიწყე ანბანით: „აღეფ...“ და მესმის „კმარა!

თავისი, თავისიანს გაუგებს, ასო გადამიკარ მხოლოდ.“

– რა არის „აღეფ“?

– „აღეფ“ – ეს პირველი ასოა მის მშობლიურ ენაში. იგი ასევე – ციფრი „ერთია“. როგორც მას მიაჩნია, ეს არის ერთიანი არსებულის, სამყაროს ერთიანობის სიმბოლო, – და კოსტიკაზე მხერის შეჩერებით სენსეიმ ირონიულად წარმოთქვა: – რა არის აქ მეტი სათქმელი?!

კოსტიკა საბოლოოდ შეწბილდა, მართლა არ იცოდა, რა ეპასუხა. მე კი ვიჩქარე ამ სიტუაციის საჩემოდ გამოყენება და ერთი ამოსუნთქვით წამოვიძახე:

– როგორ შეიძლება ამ სისტემის ვარჯიშების შესწავლა, რომლითაც შეიძლება ფარული ფსიქოფიზიკური შესაძლებლობების მართვა?

– ძალიან მარტივად. ამაში არანაირი საიდუმლოება არ არის. როგორც ამბობენ, მთავარია დიდი სურვილი, ხოლო შესაძლებლობები თავად დაერთვება.

– შეიძლება თქვენთან ამის შესწავლა?

– რა თქმა უნდა.

– როდის შეიძლება დაწყება? – დასვა შეკითხვა ანდრეიმ, როგორც ჩანს, ისეთივე, ჩემი თანამოაზრე.

– თუკი ასეთი ინტერესი გაქვთ, დავიწყეთ. ამ მეცადინეობებისათვის კვირაში ორჯერ გამოვყოფ საათნახევარს.

– და რა ღირს ეს? – დაინტერესდა სლავიკი.

– გინდათ თქვათ, რომ სულიერი ცოდნის შეფასება შეიძლება ფულით? – გაიოცა სენსეიმ. – თქვენ, გოგო–ბიჭებო, პირდაპირ ჭკუიდან გადაგიყვანათ ამ ქალაქებმა. ჩვენ ვვარჯიშობთ, უბრალოდ ჩვენთვის, საკუთარი სულიერი განვითარებისათვის. გსურთ ივარჯიშოთ – ივარჯიშეთ.

ჩვენმა კომპანიამ დაწვრილებით მოილაპარაკა, სად და როდის გვექნებოდა შეხვედრა.

– შენია თქვენ გაგაცილებთ, – დაამატა მასწავლებელმა.

შენია აღმოჩნდა მაღალი, სპორტული აღნაგობის ქერათმიანი ბიჭი, ერთერთი იმ „ჩქაროსნული“ ბიჭებისგან, რომლებიც თანამგზავრებად ახლდა სენსეის.

– ჩვენ აუცილებლად მოვალთ, – ყველას მაგივრად უპასუხა ანდრეიმ.

ამით გამოვემშვიდობეთ ერთმანეთს. როგორც იქნა, ჩემი პიროვნება მიუახლოვდა იმას, რასაც ასე დიდი ხნის განმავლობაში ეძებდა. თითქოს, დარჩენილი იყო ერთი ნაბიჯის გადადგმა და შესაძლოა, შევძლებ ამ უფსკრულის გადალახვას და ყოფიერების მყარ ნიადაგზე ასვლას. ამას მაგრძნობინებდა ჩემი ინტუიცია, რაღაც მეექვსე გრძნობის მეშვეობით. თუმცა, ჩემი გონება ამაში გადარჩენის არანაირ რეალურ შანსს არ ხედავდა. ყველაფრის მიუხედავად, როგორც ამბობენ, სული ზეიმობდა.

მთელი გზა ბიჭები აღფრთოვანებით მსჯელობდნენ დღევანდელ ვარჯიშს და იმას, რაც ზეგ მოგველოდა სულიერ მეცადინეობაზე. ერთუბიაზმმა აღავსო ყველა ჩვენგანი, კოსტიკას გარდა. იგი დანაღვლიანებული იყო და სევდიანად შეჰყარა წარბები.

– კოსტიკ, შენ წამოხვალ ჩვენთან ერთად? – შეანჯღრია ანდრეიმ.

– მე ვფიქრობ, იქნებ ყველა ჩვენგანისთვის არ არის საჭირო იქ წასვლა, – უკმაყოფილოდ ჩაილულულა „ფილოსოფოსმა“. – ჩვენ ცირკის ოსტატები ხომ არა ვართ, რომ რაღაც ფოკუსობანა ვისწავლოთ. ტყუილად დავხარჯავთ დროს.

– შენ რა, კოსტიკა, სულელი ხარ, – „თავაზიანად“ განუცხადა ანდრეიმ. – სად იპოვი, თუნდაც ცირკის ოსტატს, რომ მზერით კოვზებს ღუნავდეს?!

– ამასთან, გასწავლოს ეგ ყველაფერი უფასოდ, – სლავიკმა თავისი დამაჯერებელი სიტყვა ჩასვა.

– აი, აი. შენ, საერთოდ დოყლაპია ყოფილხარ!

– ვინაიებ, სულელი ვარ. თუმცა, ჩემი ძალების შესაბამისად, თქვენი მოსიყვარულება დავაფასე, – გესლიანად თქვა „ფილოსოფოსმა“.

– გეყოთ ბიჭებო, ნუ კინკლაობთ, – თქვა ტატიანამ. – უმჯობესია მირჩიეთ, როგორ დავითანხმო მშობლები, რომ ამ მეცადინეობებზე გამიშვან.

– როგორ და როგორც ანეკდოტში, – გასცა პასუხი ყველას მაგივრად ანდრეიმ: „ქალიშვილი სახლში გვიან დაბრუნდა. მამა ეკითხება: „რა ვუწოდოთ ამ შენს საქციელს?“ ქალიშვილი კი პასუხობს: „არ ვიცი, ამას რა ეწოდება, მაგრამ ამიერიდან ეს იქნება ჩემი ჰობი“.

ყველამ მოწონებით გაიცინა. ახალ შეხვედრაზე შეთანხმების შემდეგ ჩვენი კომპანია სახლებში დაიშალა.

მოუთმენლად ველოდით ამ დღეს. როგორც იქნა, ხუთშაბათს, ჩვენი კომპანია სრული შემაღვენილობით და მშვენიერი გუნება-განწყობით მივიდა დანიშნულების ადგილზე. გაჩერებასთან მისვლისას, სიბნელეში გავარჩიეთ ორი მამაკაცის სილუეტი.

– აი, ჟენიაც, – მხიარულად თქვა ანდრეიმ.

როგორც აღმოჩნდა, ჟენია იყო თავის მეგობარ სტასთან ერთად. მისალმების შემდეგ დავიძარით უცნობი ადგილისკენ, უფრო ზუსტად კი უკუნიით სიბნელეში.

– ფარნები მაინც დაეკიდებინათ, – შენიშნა ტატიანამ მორიგჯერ რაღაცაზე ფეხის წამოკვრის შემდეგ.

– ზუსტად, – დაამოწმა კოსტიამ, – ადგილი კი არა, რაღაც წინააღმდეგობის უწყვეტი ზოლია.

– რა საჭიროა ზედმეტი სახელმწიფო ელექტროენერჯის ხარჯვა? – გაიცინა ჟენიამ. – ჩვენ ხომ შეგვძნებით ვიცით აქ ყველაფერი, როგორც საკუთარი ხუთი თითი... ხოლო სხვები ამ კუთხეში, ნაკლებადსავარაუდოა, რომ მოვიდნენ, თანაც საკუთარი ნებით.

– ეს ვითომ რატომ? – სიფრთხილით იკითხა სლავიკმა.

– ადგილია აქ უჩვეულოდ ყრუ. აქ ყველა ნადირიც კი არ შემოვა, არათუ ადამიანი გამოივლის. თანაც, ძაღლები, ხომ გესმით, როგორ ყმუიან.

და მართლაც, სადღაც, ახლომახლო, კერძო სექტორში, წაგრძელებით ყმუოდა ორიოდ ძაღლი. ტატიანა, ცოტა მოიბუზა და ჩაებლაუჭა ჩემს ხელს.

– ძაღლი კი ისეთი ცხოველია, – აგრძელებდა ბიჭი, – გრძნობს სიავს.

– რას აშინებ ხალხს საფრთხობელებით! – სცადა ხუმრობა ანდრეიმ.

– ეს სულაც არაა ზღაპრები. იცხოვრებ აქ და გაიგებ, რა ჯანდაბაც ხდება... თუკი გადარჩები, რა თქმა უნდა.

ამის თქმის შემდეგ, კარგი განწყობაც გაქრა. რაღაც დრო დადუმებულნი მივდიოდით დ გვერდებზე ვიყურებოდით. მაგრამ უკუნიით სიბნელეში, როგორც არ ვცდილობდით, არაფერი ჩანდა. მხოლოდ ძველი სახლების სილუეტების მოხაზულობები. და რაც ყველაზე უცნაურია, შუქი არსად იყო. მხოლოდ ძაღლები თავიანთი საწყალი ყმულით გვაწვდიდნენ სიცოცხლის რაღაც ნიშნებს ამ უბადრუკ ადგილას.

– სად მივდივართ? – პანიკა დაეტყო კოსტიას.

– სად და სადაც შევუკვეთეთ, შავ მდელოზე... – დასცინა მას ჟენიამ.

– სადო?! – თავზარდაცემულებმა წარმოვთქვით ერთად.

– ნუ ყვირიხართ ასე, – წარმოთქვა ჟენიამ, ჩვენი წაყვირებით დაყრუებული ყურების სრესით. – ხომ გითხარით შავ... მდელოზე.

და მორიგ ღრანტზე ფეხის წამოკვრის შემდეგ ცოტა შეიგინა:

– ფუი, ამას! უწმინდური ძალა ფეხს გიდებს ყველგან. იმას უნდა ველოდოთ, რომ რომელიღაც ჩამორჩენილს დაითრევს.

ტატიანა, რომელიც ჩემს ხელს იყო ჩაბლაუჭებული, საიმედოობისათვის მეორე ხელით ჩაეჭიდა კოსტიკას. იგი მცირე კანკალმა აიტანა, რომელიც მეც გადმომეცემოდა. ოდნავ ჩამორჩენილი სლავიკი ამ სიტყვების გაგონებაზე აჩქარდა და გადაინაცვლა ჩვენს წინ. ანდრეი კი მდუმარედ მოდიოდა და გვერდებზე იყურებოდა.

– რა ავი სული უნდა იყოს აქ, რა შავი მდელო, – სიფრთხილ წარმოთქვა კოსტიამ. – აქ საიდან უნდა გაჩნდნენ? რაღაც უაზრობაა...

– საიდან და იქედან, – დარწმუნებულად გაიქნია ხელი ჟენიამ სადღაც გვერდზე.

– საერთოდ, რას მოვდიოდით აქეთ, – შიშნარევი ხმით წარმოთქვა ტატიანამ. – ვისხდებოდით ახლა სახლებში და უბედურებაც ავცვდებოდა.

– თავად ხომ ისურვეთ შავი მაგიის გაცნობა, ახლა კი: „რას მოვდიოდით?“ – მხრების აჩქვით გასცა პასუხი ჟენიამ.

– რისიო?! – გაოგნებულვებმა, ისევ ერთხმად წამოვიყვირეთ.

– ესენი ვინ ყოფილან! – გაცეცხული სახით თქვა ჟენიამ. – თქვენ რა, არ იცოდით, რომ სენსეი ყველაზე ძლიერი ჯადოქარია, ასე ვთქვათ, ლიუციფერის მარჯვენა ხელი?!
ახლა კი, თვალების, შიშითა და გაცეცხისაგან დამრგვალების ჩვენი ჯერი დადგა.

– რაო? ვინაო? ვინ არის ეს ლიუციფერი? – შეკითხვების ზვაკი ჩამოწვა.

– მისმინეთ, – მნიშვნელოვანი სახით გააჩერა ჩვენი სიტყვების კორიანტელი ახლადმოვლენილმა გიდმა. – გიხსნით კონკრეტულად. ჯერ ერთი, ლიუციფერი თარგმანში – ეს სინათლის ანგელოზია, ღმერთის მარჯვენა ხელი. ადამიანების უმეტესობისათვის ის ცნობილია სხვადასხვა სახელებით. მაგალითად, სატანა ან ეშმაკი, როგორც თქვენ უფრო მეტად მოგეწონოთ. ეს მიწის მზრდნებელია. მეორე, კიდევ ერთხელ ხაზს ვუსვამ, რომ სენსეი მისი მარჯვენა ხელია. მის ძლევამოსილებას საზღვარი არ აქვს. მისთვის კოვზების ღუნვა – არაფერია, წვრილმანია. მას ისეთები შეუძლია, რომ ყველაზე საზარელ სიზმარშიც არ დაგსიზმრებიათ! და მესამეც, თქვენ ძალიან გაგიმართლათ. ზებუნებრივი შესაძლებლობები, რომელთა შეძენას ასე ლამობთ, შეგიძლიათ აქ მიიღოთ თითქმის მუქთად... მხოლოდ და მხოლოდ რაღაც სულის სანაცვლოდ, რომლის შესახებაც არაფერი იცით და რომელსაც არც კი გრძნობთ... რატომ გიყვებით ამას, ახლაც ყველაფერს თავად იხილავთ.

– ესეც ასე! სად ამოვყავით თავი, – ნამდვილად დაიწყო პანიკა ტატიანამ.

– აი, რას გეუბნებოდით! – სულმოუთქმელად წყნარად წარმოთქვა კოსტიამ. – არ იყო საჭირო წამოსვლა, არ დამიჯერეთ. მე კი თავიდანვე გითხარით, რომ აქ რაღაც სუფთად არაა. მეც ხომ კარგი სულელი ვარ, წამოგყვით საკუთარი ნებით. ახლა რაღა ვქნათ?

კოსტიკას ეს პანიკური შიში გადაედო სლავიკს, მან კი შეთქმულივით ჩაიჩურჩულა:

– მგონი, უნდა გავიქცეთ.

– საით? – დაისისინა კოსტიკამ. შენ გახსოვს, რამდენჯერ შევუხვიეთ? გზას ვხლართავდით რაღაც ბილიკებით...

– ჩემთვის სულ ერთია! – განაცხადა ანდრეიმ. – იყოს სენსეი ჯადოქარი, ეს მისი პირადი პრობლემაა. მთავარია, რომ მან ათჯერ მეტი იცის, ჩემთან შედარებით და მე გამოვიყენებ სწავლის ამ შესაძლებლობას.

– ჩემთვისაც, – გასცა პასუხი ჩემმა პიროვნებამ.

გულში კი გავიფიქრე: „ჩემთვის ხომ, მით უფრო სულ ერთია, თუკი ეს ჩემი გადარჩენის შანსია. და თუ არა, სულ ერთია, დასაკარგი არაფერია. იქნებ დამეხმაროს...“

ჩვენ გავედით გრძელი, ყრუ ღობის გასწვრივ მიმავალ დაკლაკნილ ბილიკზე. ამ დროს ღრუბლებიდან გამოკრთა მთვარის შუქი. და უეცრად, ჩვენს წინ, ღობეზე ახტა, ფარნებივით მოელვარე მოყვითალო-მომწვანო ფერის თვალებიანი, დიდი შავი კატა. მოულოდნელობისაგან მე და ტატიანამ წამოვიკვივლეთ და დავიმალეთ ბიჭების ზურგს უკან. მაგრამ ჩვენი „დამცველებიც“ რაღაცნაირად შეცბუნდნენ და გაშეშდნენ. მხოლოდ გამცილებლები აგრძელებდნენ გზას მშვიდად. ჟენიამ კი, ჩვენი გაქვავების დანახვაზე იდუმალეებით წარმოთქვა: „ჯერ სადა ხართ“. კატამაც, არ მოგვაქცია არანაირი ყურადღება და მედიდურად განაგრძო თავისი გზა ყრუ ღობეზე და თითქოს ჯიბრზეო, ჩვენი სვლის მიმართულებით.

– ფუი, ფუი, ფუი, – გადააფურთხა სლავიკმა მარცხენა მხარს ზემოდან.

– შენ, პირჯვარიც გადაგეწერა, ბარემ. – წაიგესლა ანდრეიმ.

– არ შეუშლიდა, – მოინერწყვა გადამშრალი ტუჩები ტატიანამ. – ამბობენ, თუ შავმა კატამ გზა გადაგიჭრა, ფოლაქზე უნდა გექიროს ხელიო. მაშინ ავი სული ველარ შეგნიშნავსო.

მე, ყოველი შემთხვევისთვის, აკანკალებული თითებით მოვძებნე ფოლაქი. ჩვენი კომპანია აჩქარდა გამცილებლების დასაწევად და მუდმივად ირიბად ვადევნებდით თვალს კატის ჩრდილს.

ბილიკმა გაგვიყვანა მცირე მოედანზე. ღრუბლებს უკან გამოჩნდებოდა ხოლმე დიდი სავსე მთვარე. იქ ნანახმა, შეძრა ჩვენი წარმოსახვა სულის სიღრმემდე. მოედნის შუაგულში ზურგით ჩვენკენ შავ სამოსში და გადახურული კაპიუმონით იდგა ადამიანი. მისი ფიგურა ფოსფორირებდა მკრთალ-ცივი მთვარის შუქით. ხოლო მას ზემოთ ასდიოდა მსუბუქი კვამლი. ირგვლივ ჩამოწვა საშინელი, დამთრგუნველი სიჩუმე. ასეთი სანახაობისაგან ჩვენ საერთოდ წაგვერთვა ლაპარაკის უნარი. ამ მომენტში დიდი შავი კატა ჩამოხტა პირდაპირ ჩვენს ფეხებთან და მოულოდნელობისაგან გააჩერა ჩვენი კიდურების ყოველგვარი მოძრაობა. ბოლოს, რაც მოასწრო ჩვენმა შეშინებულმა გროვამ გაეკეთებინა – ინსტინქტურად ჩავავლეთ ხელები ჩვენს ფოლაქებს. ასე უტიფრად ჩამოხტომის შემდეგ, ეს მხეცი გაექანა მუქი ფიგურისაკენ და ჩვენდა, აღუწერლად შემზარავად დაუწყო ხახუნი მის ფეხებს.

ასეთი საზარელი სურათის ხილვის შემდეგ პირში ყველაფერი გადამიშრა, სიცივემ დაირბინა მთელ ტანში. აქედან ნებისმიერი მიმართულებით გაქცევის სურვილის მიუხედავად, ჩემი პიროვნება იდგა და ძალა არ შესწევდა, განძრეულიყო. გადავხედე ბიჭებს. ტატიანა კინაღამ კოსტიკაზე შეძვრა და ჩაებლაუჭა სასიკვდილოდ. თვითონ კოსტიკა კი გამოიყურებოდა, როგორც თაბაშირის პოსტამენტი. სლავიკი იდგა გაღებული პირითა და დამრგვალებული თვალებით. ანდრეიც კი, მისი ამასწინანდელი ოპტიმიზმის მიუხედავად, კბილებით გამოსცემდა მცირე რაკუნს. სახე ორთქლით დაფაროდა.

ჟენიამ შემოგვხედა და მორჩილი თავით მიუახლოვდა მუქ ფიგურას. ხელების ზემოთ აწევით საზეიმოდ, ხმამაღლა წარმოთქვა:

– ო, დიდო ჯადოქარო და გრძნეულო, ყველა ერის მბრძანებელო, ვისი ძლიერება და ძალ-ლონე მიწას, წყალს, ჰაერსა და ცეცხლსა ზედა ვრცელდება მთელ სამყაროში. შენმა ერთგულმა მოსწავლეებმა აღასრულეს თავიანთი წმინდა ვალი. მიიღე ეს გზააბნეული შვილები შენი, შენს წიაღში, რათა აღადგინო დედამიწაზე ერთადერთი, შენი სამართლიანი ძალაუფლება და სიძლიერე!!!

და ჟენია დაიხარა წელამდე. ჯერ კიდევ ბიჭის ლაპარაკის დროს სენსეი გაოცებით შემობრუნდა მისკენ.

– რაო-რაო? – წარმოთქვა მან. – რა ძლიერება, რა ძალაუფლება? რას როშავ?

ჟენია გასკდა სიცილით მას აყოლილ სტასთან ერთად.

– რაშია საქმე? რა გამხიარულებთ ასე გიჟურად? – იკითხა სენსეიმ, სიგარეტის გაბოლებით. – სად არიან ბიჭები, თქვენ დახვდით მათ?

სიცილით გაგულდულმა ჟენიამ ხელით ანიშნა ჩვენკენ:

– კი, აგერ დგანან...გაშეშებიდან ჯერ ვერ გამოდიან.

– რა გაშეშებაზე ლაპარაკობ? – ვერ გაიგო სენსეიმ და გაიხედა სიბნელებში. – ...რა იცელქე უკვე ასეთი?!

ჟენია ვერ იკავებდა თავს სიცილისაგან და უიმედოდ იქნევდა ხელს.

– შე მასხარავ?

– სენსეი, ჟენიას არ იცნობ? – გულითადი სიცილით მიუგო სტასმა.

ამ არეულობის ცქერით, ანდრეი, პირველი მიხვდა, რაშიც იყო საქმე. დამორცხვებულად მოიშორა ხელი ფოლაქიდან და შესამჩნევი შვებით ამოისუნთქა.

– ოჰ, ბიჭებო, – წარმოთქვა ანდრეიმ მათკენ სიბნელიდან გამოსვლის დროს. – ეს რამ მოგაფიქრებინათ. კარგი ხუმრობა იყო, ოღონდ, შარვლები ახლა ვინ უნდა გარეცხოს!

ამის გაგონებაზე ეს უკანასკნელნი კიდევ უფრო ახარხარდნენ. სენსეიმ კი ღიმილით წარმოთქვა:

– და ამჯერად რა მოიფიქრა ამ კლოუნმა?

ანდრეიმ დაწვრილებით დაიწყო თხრობა, თუ როგორ მოვყავდით ამ სუსანიის დაბაში, რომელიც მისი მოთხრობის წყალობით გარდაიქმნა ტიტველ მთად. ჩვენც შემოვუერთდით მას

და შევავსეთ ჩვენი შთაბეჭდილებებით. ბოლოს და ბოლოს მთელი ჩვენი კომპანია სენსეისთან ერთად აყვა გაუთავებელ სიცილს, ამასწინანდელი გრძნობების გახსენებით.

– მე დღეს, ცოტა ადრე მოვედი, – ცრემლნარევი სიცილით წარმოთქვა სენსეიმ: – შუქი გაგვითიშეს, ალბათ, სადღაც სადენები ჩაწყდა.

– აი მესმის ისტორია, – თავისი წკრიალა ხმით თქვა ტატიანამ. – განა ცოტაა, რაც ჟენიასგან ვიგემეთ, ეს კატაც რომ არ დაგვმატებოდა!

ამ დროს, ჩვენი დიდი შიშის ეს მცირე გუნდა, ადამიანების ხარხარით შეშინებული, მშვიდობიანად იჯდა გვერდზე.

– ეს სამურაია, – ხელი ჩაიქნია სტასმა. – სენსეის კატა. ის ყოველთვის დაჰყვება პატრონს.

– სტას, მიმიკით მაინც მიგენიშნებინა, რაში იყო საქმე, – ღიმილით თქვა ანდრეიმ.

– როგორ? – აიჩეჩა მხრები მან. – თქვენ ხომ, უამისოდაც თითოეულ ბოძს უფრთხოდით, მე რომ სიფათები მეკერა, ამის შემდეგ დიდ ხანს მოგვიხდებოდა თქვენი შეგროვება მთელ დაბაში.

ბიჭებმა გაიცინეს, შეწყობილად წარმოიდგინეს რა თქმული.

– ასე, ხუმრობა კარგი გამოვიდა, – თავი გაიმართლა ჟენიამ. – როგორც ამბობდა ოსტაპ ბენდერი: „ყველაზე მთავარი – ეს მოპირისპირე ბანაკში არეულობის შეტანაა...ადამიანებს ხომ ყველაზე მეტად გაუგებარის ეშინიათ“.

– დიახ, – წარმოთქვა სენსეიმ, – **წარმოსახვით შობილი შიში, საშიშროებას იქაც ხედავს, სადაც იგი სულ არ არის...** არის ერთი ასეთი ძველადმოსავლური იგავი შიშის შესახებ. „ერთი ბრძენი გზად შეხვდა ჭირს და ჰკითხა: „საით გაგიწევია?“ მან უპასუხა: „დიდ ქალაქში. იქ ხუთი ათასი ადამიანი უნდა გავწყვიტო“. რამდენიმე დღის შემდეგ, იგივე ბრძენი კვლავ შეხვდა ჭირს. „შენ თქვი, რომ გაწყვეტდი ხუთი ათას აკაცს, ხოლო გაგიწყვეტია ორმოცდაათი ათასი“, – დააყვედრა ბრძენმა. „არა, – შეეპასუხა ჭირი, – მე გაწყვეტიე მხოლოდ ხუთი ათასი, დანარჩენნი კი შიშისაგან მოკვდნენ“...

ამგვარად, ამ თავგადასავლების ყველა პიკანტური წვრილმანების გააზრებისა და იუმორსა და სიცილში ჩვენი გაუმართლებელი შიშების მითების გაქარწყლების შემდეგ, გადავედით უფრო სერიოზულ თემებზე. ჯგუფს შემოუერთდა კიდევ სამი ახალმოსული ბიჭი – რუსლანი, იურა და ვიქტორი (უფროსი სემპაი). ცოტა მოგვიანებით კი ნიკოლაი ანდრეევიჩი, როგორც შემდეგ აღმოჩნდა ფსიქოთერაპევტი. ამ დროს ვსაუბრობდით ციგუნის შესახებ.

– რას ნიშნავს თვითონ სიტყვა „ციგუნი“? – ჰკითხა სენსეის სლავიკმა.

– თუ, სიტყვა–სიტყვით ვთარგმნით მას ჩინურიდან, ციგუნი ნიშნავს მუშაობას ჰაერის ენერგიასთან, რადგან „ცი“ – ეს „ქარი“, „აირი“, „სუნთქვა“, ხოლო მარცვალის „გუნი“ კი – „მუშაობა“, „მოქმედება“, „გმირობა“.

– და ისევ, ეს სისტემა ჩინელების გამოგონებაა, – ამოიოხრა ანდრეიმ.

– მთლად ასე არაა, – უპასუხა მასწავლებელმა. – ეს თვითრეგულაციის ინდური სისტემაა, რომელმაც გადაინაცვლა ჩინეთში ახალი ერის დასაწყისში.

– წაკითხული მაქვს, რომ ციგუნი სხვადასხვანაირი არსებობს, – როგორც ყოველთვის თავისი სიტყვა ჩაურთო კოსტიამ. – მგონი, იქ საუბარი იყო ორი განსხვავებული სკოლის შესახებ.

– მათი რიცხვი ბევრად მეტია, – თქვა იგორ მიხაილოვიჩმა. – თანამედროვე სამყაროში ციგუნის მთელი რიგი სკოლები არსებობს. მაგალითად, კონფუციური, ბუდდის, სამედიცინო, სამხედრო...

– სამედიცინო? – შევკრთი მე. – რას კურნავს იგი?

– ძალიან ბევრ დაავადებას.

– მაშ, საჭიროა, მხოლოდ სწორი სუნთქვა? – გამაწყვეტინა შემდეგი შეკითხვა ანდრეიმ.

– არ მხოლოდ. საჭიროა, ასევე, **სწორი აზროვნება**. არის ასეთი გამონათქვამი „აზრს მიჰყავს ცი, ხოლო ცის კი – სისხლი“. სისხლი კი, როგორც ცნობილია, – ეს ორგანიზმისთვის სასწრაფო დახმარებაა ყველა აუცილებელი მედიკამენტის ნაკრებით. უძველეს სამედიცინო ტრაქტატ „ხუანდი ნეიცზინ“–ში საუბარია, რომ როცა აზრი იმყოფება მშვიდ მდგომარეობაში და იგი

თავისუფალია – ეს ნიშნავს იმას, რომ შეძლებთ ცის დამორჩილებას. **ჯანსაღი აზრის მფლობელი ადამიანი, ჯანმრთელობასაც ფლობს.**

– მოკლედ, ჯანსაღ სხეულში – ჯანსაღი სულია, – დაასკვნა თავისთვის კოსტიამ.

– მთლად ასე არაა. მე ასე ვიტყვოდი, **ჯანსაღ აზრებთან ერთად – ჯანსაღი სულია, ხოლო ჯანსაღ სულთან ერთად – ჯანსაღი სხეული.**

– აი თქვენ, ფიზიკური ვარჯიშების დროსაც და ახლაც, ყოველთვის უსვამთ ხაზს იმის მნიშვნელობას, რომ საჭიროა სწორი აზროვნება, – შენიშნა ანდრეიმ. – მაგრამ, ადრე, რატომღაც ვფიქრობდი, რომ ყოველთვის საჭიროა მხოლოდ სწორი მოქმედება. აზრები ხომ, შესაძლოა განსხვავებული იყოს მოქმედების შერჩევის დროს: კარგიცა და ცუდიც.

– სწორედ აქ კარგავ შენ ძვირფას დროს საკუთარ თავთან ჭიდილში. შენ არ უნდა იდგე ცუდსა და კარგ აზრებს შორის არჩევანის გაკეთების წინაშე. რადგანაც, შენს თავში საერთოდ ადგილი არ უნდა ჰქონდეს ნეგატიურ აზრს. ყველაზე უმაღლესი, ლოტოსის ხელოვნების არსი მდგომარეობს სწორი აზროვნების სწავლაში, ანუ „საკუთარ თავში დრაკონის მოკვლაში“. გაგიგონია ასეთი გამონათქვამი?

– დიახ.

– სწორედ ამაშია მთელი არსი. **ყველაზე დიდი გამარჯვება – ეს საკუთარ თავზე გამარჯვებაა. რას ნიშნავს ეს? ეს ნიშნავს საკუთარი ნეგატიური აზრების დამარცხებას, მათი გაკონტროლების, საკუთარი ემოციების გაკონტროლების შესწავლას.** კიდევ ერთხელ ვიმეორებ, *შენს თავში არ უნდა იყოს არაფერი ნეგატიური. მხოლოდ დადებითი ფაქტორი! ასეთ შემთხვევაში არ მოგიწევს საკუთარ თავთან ჭიდილში დროის კარგვა და შენი ქმედებებიც ყოველთვის დადებითი იქნება. მშვიდობა, უპირველეს ყოვლისა, შენში უნდა იყოს. მშვიდობა და თანხმობა.*

– გამოდის, რომ ადამიანის ნებისმიერ საქციელში აისახება მისი აზრები? – რაღაც თავისაზე ფიქრში იკითხა ანდრეიმ.

– იგი არა მხოლოდ ასახულია, იგი ხელმძღვანელობს მის მოქმედებას. აზრი ხომ მატერიალურია.

– მატერიალური? – გაიოცა თავის მხრივ ნიკოლაი ანდრეევიჩმა.

– რა თქმა უნდა. ეს უფრო წვრილი, ჯერ კიდევ არასაკმარისად შესწავლილი მატერიაა. ის ხომ არსებობს, ის რეალურია, მის მოძრაობას აფიქსირებენ. დღეისათვისაც კი არსებობს რიგი შედეგიანი ექსპერიმენტებისა აზრის ფენომენთან დაკავშირებით. ავიღოთ, თუნდაც სამამულო ფენომენების გამოცდილება, მაგალითად ნინელი კულაგინას, იულია ვორობიოვასა და სხვების. არაფერს ვაბობ, მსოფლიოს უდიდეს პრაქტიკებზე. ეს გამოკვლევები მთელ მსოფლიოში ტარდება, თუმცა იწოდება სხვადასხვაგვარად. მაგალითად, ინგლისში – ეს ფსიქიკური გამოკვლევებია, საფრანგეთში – მეტაფსიქიკა, აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებში – ფსიქოტრონიკა, აშშ-ში – პარაფსიქოლოგია, ჩინეთში – ადამიანის სხეულის უჩვეულო ფუნქციების გამოკვლევა და ა.შ.

კაცობრიობის ისტორიას თუ შორეულ წარსულში ჩახედავთ, იხილავთ იქ იმის უამრავ მტკიცებულებას, რომ ამის შესახებ უხსოვარი დროიდან იცოდნენ. ყველა მითოლოგიურ, მაგიურ და რელიგიურ მსოფლმხედველობასა და სწავლებაში ადამიანებში ცოცხლობს რამეზე ან ვინმეზე აზრით გავლენის მოხდენის შესაძლებლობის ურყევი რწმენა, მანძილის, დროისა და სივრცის მიუხედავად. ანუ, ზოგადად, ეს ცოდნა ყოველთვის არსებობდა.

ნიკოლაი ანდრეევიჩი ისევ ჩაერთო პოლემიკაში:

– კარგით, თქვენ ახლა მოიყვანეთ სამამულო ფენომენების მაგალითები, რომლებიც ყველასათვის გახდა ცნობილი ბოლო დროს. მაშინ, რატომ არ იყო ადრე, საბჭოთა კავშირში ასეთი ადამიანები? მე ფსიქოთერაპიითა ვარ დაკავებული უკვე ბევრი წელია. მაგრამ, სხვადასხვა ადამიანის ფსიქიკის შესწავლისას, მე და ჩემი კოლეგები არასოდეს შემხვედრილვართ ფენომენებთან. მართლია, ჩვენთან მოჰყავდათ ადამიანები, რომლებიც ბევრ რამეს ბოდავდნენ და თავი ექსტრასენსებად მოჰქონდათ. ცდილობდნენ კიდევ, ჩვენთვის რაღაცების

დემონსტრირებას. სინამდვილეში კი ეს იყო მათი ავადმყოფური წარმოსახვის თამაში. ხოლო, ნამდვილი ფენომენები საბჭოთა კავშირში არ იყო.

– როგორ თუ არ იყო? – გაოცდა იგორ მიხაილოვიჩი. – იყო, და მერე, რამდენი! ოდითგანვე რუსეთში არსებობდა უამრავი ასეთი ადამიანი. აი, როგორ ექცეოდნენ მათ, ეს სხვა საკითხია? უძველეს, ბნელ დროში მათ, ერთეულ შემთხვევებში, წამოაყენებდნენ წმინდანების რანგში, ხოლო უმეტეს შემთხვევაში, მათ, ვინც უარს აცხადებდა დამორჩილებობა ეკლესიას, კოცონზე წვავდნენ ან სარზე აჯენდნენ, იმდროინდელი მეფის სურვილისამებრ.

მხოლოდ XVIII საუკუნის მეორე ნახევრიდან, მეცნიერებათა აკადემიის გახსნის შემდეგ, ადამიანის ფსიქიკური ცხოვრების მოვლენების გამოკვლევა რუსეთში უფრო სერიოზულად, სამედიცინო თვალსაზრისით დაიწყო. და ამ მიმართულებით, სულ რაღაც, ასი წლის შემდეგ სამუშაოები ტარდებოდა ბევრი გამოჩენილი მეცნიერის მიერ. ავიღოთ თუნდაც, თქვენთვის მეცნიერების ერთერთი ფუძემდებელი ვლადიმერ მიხაილოვიჩი ბებტერევი. პეტერბურგის საიმპერატორო სამხედრო–სამედიცინო აკადემიის ხელმძღვანელობის დროს, მან საკუთარი სახსრებით ააშენა ტვინისა და ფსიქიკური საქმიანობის შემსწავლელი მთელი კვლევითი ინსტიტუტი.

საბჭოთა წყობილების დროს კი? ტვინის ფსიქიკური ფენომენების შესწავლასა და მის ერთერთ უმთავრეს გამოცანას – აზრს ხომ მიანიჭეს მისი არსებობის დასაწყისიდანვე პირველხარისხოვანი მნიშვნელობა. ამაზე მეტყველებს, თუნდაც ის ისტორიული ფაქტი, რომ ეს კვლევები ვლადიმერ ილიჩ ლენინის ბრძანებითა და ფელიქს ედმუნდოვიჩ მერჟინსკის პირადი კონტროლით ახორციელებდა განსაკუთრებული სახელმწიფო პოლიტიკური სამმართველოს პირველი სპეცგანყოფილება, რომელიც განაგებდა საიდუმლოობის რეჟიმისა და სახელმწიფო საიდუმლოების დაცვას. ამ განყოფილებასთან არსებობდა სპეციალური ნეიროენერგეტიკული ლაბორატორიაც კი. ეს ელიტური სპეცგანყოფილება თავის სამსახურში იყენებდა ყველა სახის ექიმბაშებს, მედიუმებს, შამანებს, ჰიპნოზისტებს.

– ღმერთო დიდებულო, ეს „სახალხო მკურნალები“ რაში დასჭირდათ? – გულწრფელად გაოცდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი.

– იმავე მიზეზით – მათი პიროვნებების არაორდინალური უნარებისა და ნიჭის მიზეზით. მათ შეეძლოთ ადამიანის ისეთი ფარული ძალებით მანიპულირება, რომლებიც მნიშვნელოვნად აღემატებოდა ნებისმიერი ტექნიკის შესაძლებლობებს. ყველა ამ მოვლენას სწავლობდნენ და მეტად სერიოზულადაც სწავლობდნენ! ტარდებოდა მთელი სამეცნიერო ექსპედიციები ამ ცოდნის ძიებაში: უძველესი ცივილიზაციების გამოცანების შესწავლიდან ლეგენდარული შამბალის ძიებამდე.

– შამბალა...რაღაც ნაცნობი სახელწოდებაა...

– ეს რა არის? – მოუთმენლად იკითხა ანდრეიმ.

– შამბალა? ეს მაღალ მთაში განთავსებული, თავისებური სავანეა. მაგრამ, იგი ცნობილია მასში მცხოვრები მეცნიერების კოლექტივის წყალობით, რომლებიც საკუთარი სულიერი და მეცნიერულ–ტექნიკური დონით უსწრებენ თანამედროვე კაცობრიობას.

– გამახსენდა, – წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – წაკითხული მაქვს, რომ გადმოცემით, შამბალა – ეს ბრძენების სავანეა. მაგრამ, რა შუაშია აქ მეცნიერება? რა, ეს ბრძენნი რაღაც კონკრეტულს შეისწავლიან: ასტრონომიას ან მათემატიკას, ან უბრალოდ ფილოსოფიას?

– შამბალაში ხდება ერთი უძველესი, საწყისი მეცნიერება „ბელაო ძის“, ანუ ყველაფრის, მათ შორის ზუსტი მეცნიერებების მომცველი „თეთრი ლოტოსის მეცნიერების“ შესწავლა. მეტიც, სწორედ ის წარმოადგენს კაცობრიობის მიერ ოდესმე შესწავლილი ყველა მეცნიერების ერთადერთ წყაროს.

ნიკოლაი ანდრეევიჩმა უნდობლად შეხედა სენსეის.

– რას ნიშნავს, უძველესი და ერთადერთი! ზუსტი მეცნიერებების უმეტესობა ხომ არც თუ ისე დიდი ხნის წინ შეიქმნა, აჰა, ორასი, სამასი წლის წინ!

- ცდებით. ყველა ეს ცოდნა მრავალგზის მიეცემოდა ადამიანებს მათი ცივილიზაციის განსავითარებლად და უძველეს დროში. თქვენთვის ნაცნობ ისტორიამდე, არსებობდა სხვა ადამიანური ცივილიზაციები, რომლებმაც დღევანდელთან შედარებით, ბევრად უფრო მეტი განვითარების დონეს მიაღწიეს. ზოგი მათგანი განადგურებულ იქნა, ზოგი კი აბსოლუტამდე განვითარდა. თუმცა, მათი არსებობის კვალს დღემდე აწყდებიან. წაიკითხეთ, საიდუმლოებებით მოცული არქეოლოგიური მიგნების, კვლევების შესახებ და თავად დარწმუნდებით. ხოლო, მომავალში ადამიანები კიდევ უფრო მეტ საინტერესოს მიაგნებენ იმათგან, რაც ძველისძველი დროიდან ხდებოდა დედამიწაზე. ამ ცოდნის არსებობის შესახებ ბევრი იწერებოდა უძველეს ლიტერატურაში. მაგალითისათვის, ბირთვული აფეთქებების მსგავსის შესახებ, რომელთა შედეგებსაც მეცნიერები ამჟამად პოულობენ უძველეს ფენებში, ვარსკვლავური ცის უზუსტესი რუქების შესახებ, რომლებზეც აღნიშნული პლანეტები ჯერჯერობით ყველა როდია აღმოჩენილი, „ვიმანების“ – საფრენი აპარატებისა და მისთანების შესახებ. ანუ, ყველა ეს ცოდნა ეძლეოდა ადამიანებს ადრეც და ყველა მათგანი გამომდინარეობდა ერთი წყაროდან – შამბალის მეცნიერებიდან.

- და რამდენად უსწრებს ეს მეცნიერება თანამედროვე კაცობრიობას? – გულმკერდზე ხელების გადაჯვარედინებით, ქედმაღლურად იკითხა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა.

- ბევრად, – უბრალოდ უპასუხა სენსეიმ. – ბევრად უფრო მეტად, ვიდრე შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ. თუნდაც ყველაზე პატარა წარმოდგენის შესაქმნელად მოგიყვანთ ასეთ მაგალითს. მაშინ, როცა ადამიანებს ურყევად სწამდათ, რომ დედამიწა სამ ვეშაპს ეყრდნობოდა, ხოლო მზე მოძრაობდა მის ირგვლივ, შამბალის მეცნიერები უკვე ატარებდნენ სამეცნიერო ექსპერიმენტებსა და სხვადასხვა ცდებს თვით მზეზე. ხოლო თანამედროვე ცივილიზაციას აქამდე ჯერ კიდევ უდიდესი გზა აქვს გასავლელი, მიაღწევს კი ის ასეთ დონეს, უცნობია...თქვენ ფიქრობთ, რატომ ეძებდნენ ძალაუფლების პიკში მყოფი ადამიანები შამბალას ასე თავგამოდებით? ავიღოთ, თუნდაც თქვენთვის ცნობილი კაცობრიობის ისტორიის დროის მონაკვეთი, მაგალითად ალექსანდრე მაკედონელიდან, ნაპოლეონის, ჰიტლერის, მუსოლინის, სტალინისა და ა.შ. მოყოლებული. იმიტომ, რომ ყველა უძველესი ლეგენდისა და სხვადასხვა ხალხების მითოლოგიის თანახმად, შამბალაში დამალულია სამყაროს ყველა ცოდნა და გამქრალი ცივილიზაციების კულტურის საგანძურები.

- საინტერესოა, რატომ ეძებდნენ მას მხოლოდ ტირანები?

- ტირანები არა, არამედ მსოფლიოზე შეუზღუდავი ძალაუფლებისკენ მისწრაფების მქონე ადამიანები. ყველამ, ვინც მოექცა ყველაზე მაღლა და ფლობს უტყუარ ინფორმაციას, იცოდა და იცის ამ სავანეს არსებობის შესახებ, იმ ძლევამოსილი ცოდნის არსებობის შესახებ, რომლებიც მოქცეულია მასში. მათ მშვენივრად ესმით, რომ შამბალაში თავმოყრილია სამყაროზე რეალური ძალაუფლება, ამიტომაც ბევრი კიდევაც ეძებდა და დღემდე ეძებს მას...თუმცა თვითონ შამბალა არავის აძლევდა მთელი მსოფლიოს დაპყრობის შესაძლებლობას. იგი, ერთგვარად, აწონასწორებდა გარკვეულ ძალებს. და თუკი თავისი უდიდესი ძალაუფლების პიკზე მდგომი ადამიანი თავგამოდებით ცდილობდა მსოფლიოზე ბატონობის თავისი ოცნების რეალიზებას, იგი უბრალოდ წყვეტდა თავის არსებობას...ძალაუფლებაში მყოფი ბევრი, თავისი საქმიანობის მიმდინარეობისას თვითონ აწყდებოდა შამბალის ხალხს, ასრულებდა რა მათ „თხოვნებს“. ყველა ცდილობდა დახმარებას, რადგანაც იმაზე მეტის, რაც კაცობრიობამ იცის, გაგების ცდუნებაზე უარის თქმა, უბრალოდ შეუძლებელია...ასევე, საზოგადოებრივი ლიდერების გარდა, ბევრი უბრალო ადამიანი იყო შამბალის ცოდნის ძიებაში.

- და რა, იგი ვერავინ იპოვა? – დაინტერესდა კოსტია.

- რატომაც არა. პარადოქსი იმაშია, რომ შამბალა არასოდეს მალავდა თავის არსებობას. ის არ ერევა ადამიანების საქმეებში აქტიურად, თუკი ეს არ ეხება რაიმე გლობალურად მნიშვნელოვანს მთელი კაცობრიობისათვის, ზოგადად და კონკრეტულად შამბალასათვის.

მაგრამ თუ საჭიროა, მისი სამეცნიერო თანამეგობრობა თავად წყვეტს, ვისთან შეიძლება კონტაქტის დამყარება.

დავუშვათ, კიდევ. მაგრამ, თუ ეს ბრძენების სავანე არ მალავს თავის არსებობას, მაშინ რატომ არ შეეძლო მისი პოვნა ძალაუფლების პიკზე მყოფ ადამიანებს? მათ განკარგულებაში ხომ ყველაფერი იყო: ტექნიკა, ფინანსები, ადამიანური რესურსები? – უკვირდა ნიკოლაი ანდრევიჩს.

– დიახ, თქვენ ყველაფერი ჩამოთვალეთ მათი გულქვა გულისა და ბოროტი აზრების გარდა. ხოლო შამბალის მხრიდან კონტაქტის აუცილებელ პირობას მისი ძიებით გართული ადამიანებისათვის წარმოადგენს მათი მაღალი ზნეობა და ზრახვების სიწმინდე. პირველ რიგში მხოლოდ ამ თვისებების მქონე ადამიანს შეუძლია მიიღოს მისთვის საინტერესო ცოდნა.

ხომ ხედავთ, აქაც, ისევ, ვუბრუნდებით ჩვენს საწყის წერტილს. რატომ არ შეუძლია ადამიანს განავითაროს თავისში ყველა ის ფენომენალური თვისება გაცნობიერებულად, თუმცა ეს მას სრულად ძალუძს? იმიტომ, რომ მასში მეტისმეტად ბევრი ეგოცენტრიზმი, პატივმოყვარეობა, სიძუნწე, ბოროტება და შურია. ანუ ცხოველური, მხეცური საწყისისთვის დამახასიათებელი ძალიან ბევრი თვისება. და თუ ის აწყდება მისთვის ამოუცნობ, ფსიქიკის ფენომენალურ მოვლენებს, ცხოველური საწყისი, ადამიანის გონებაში პარაზიტ აზრებზე შექმნილი ძალაუფლების იმპერიის დაკარგვის შიშით, რთავს თავის ლოგიკას. ანუ, ადამიანზე თავისი ძალაუფლების შესანარჩუნებლად იგი ცდილობს რაღაც საღი აზრის პოვნას ან კრიტიკულად იაზროვნოს იქ, სწადაც საჭიროა მხოლოდ უბრალო ბავშვური რწმენა.

არის, რა თქმა უნდა, შემთხვევები, როცა მაგალითად, გარკვეული ტრავმების, ძლიერი სტრესისა და მისთანების მიზეზით, ადამიანში სპონტანურად იღვიძებს ფენომენალური უნარები. მაგრამ...თუკი ადამიანის გონებაში ჭარბობს ნეგატიური თვისებები, ეს იმის ტოლი იქნება, რომ ნეანდერტალელი იპოვის გასაშლელ ქანჩის გასაღებს და მისი ჭეშმარიტი დანიშნულების არცოდნის გამო გამოიყენებს მას თანატომელების მიმართ თავისი ნეგატიური თვალსაზრისიდან გამომდინარე.

გოგო–ბიჭებს გაელიმათ, ხოლო ჟენიამ ეშმაკურად იკითხა:

– რა, თავში ჩასცხებს?

– კიდევ უარესი, ფეხის დიდ თითში. მაშინ, თანატომელი საერთოდ დაივიწყებს იმას, რომ თავი აქვს.

– და, თუ ადამიანში იმ მომენტში ჭარბობს სიკეთე, სიკეთის საწყისი? – დავინტერესდი მე.

– თუკი ადამიანში ჭარბობს სულიერი საწყისი, იგი სწორად აღიქვამს ახალ ინფორმაციას ქვეცნობიერების დონეზე და გამოიყენებს თავის ფენომენალურ უნარებს სასიკეთო მიზნებისათვის. ვინაიდან ამ შემთხვევაში რწმენა შობს ცოდნას, ცოდნა კი აძლიერებს რწმენას.

ხოლო რწმენის გარეშე არც სასწაული იარსებებს ქვეყანაზე.

– საინტერესო აზრია, – ჩაილაპარაკა ნიკოლაი ანდრევიჩმა და მცირეოდენი დუმილის შემდეგ დასძინა: საინტერესოა, ჩვენს ქვეყანაში სტალინის მოსვლის შემდეგ ფენომენების კვლევები შეწყდა?

– პირიქით, ეს კვლევები, სწორედაც რომ გააქტიურდა. მის შემდეგაც კი გრძელდებოდა და ეს ინტერესი დღემდე არ ცხრება. ამ თემას ამუშავებს ბევრი სამეცნიერო ინსტიტუტი.

ჰმ, მე ვსწავლობდი სხვადასხვა ინსტიტუტის საკმაოდ ცნობილი ავტორების ნაშრომებს ჩემი სპეციალობით, მაგრამ არ შევხვედრებოდი მსგავს თემატიკას.

– არც არის გასაოცარი, ვინაიდან ეს თემა ეხება მასების მართვის ფარული საშუალებების შესწავლის განყოფილებას. ვფიქრობ, თქვენ თავადაც ყველაფერი მშვენივრად გესმით, რამდენად გასაიდუმლოებულია ეს ნამუშევრები. შემიძლია მაგალითისათვის მოგიყვანოთ, თუნდაც ვლადიმერ მიხაილოვიჩ ბეხტერევის სახელობის ლენინგრადის ინსტიტუტი. სიტყვამ მოიტანა, ბეხტერევის საქმე განაგრძო მისმა შვილიშვილმა ნატალია პეტროვნა ბეხტერევამ. მაშ

ასე, იქ ჯეროვნად სწავლობენ ტვინს. და ამ ინსტიტუტის ერთერთი ყველაზე პრიორიტეტული მიმართულება არის სწორედ ადამიანების ფსიქიკის ფენომენების შესწავლა.

– მაგრამ, ლენინგრადის ინსტიტუტი – ეს ხომ ერთერთი ყველაზე ლიდერი..., – ნიკოლაი ანდრეევიჩი გაშეშდა ნახევარ სიტყვაზე, რაღაც თავისი მიხვედრით, აშკარად განცვიფრებული.

მდეღვარების დაძლევის შემდეგ მან უპასუხა:

– კეთილი, მაგრამ, თუ ეს დიდი ხნის განმავლობაში შეისწავლებოდა, თუ ამის მიმართ ასეთ ინტერესს ავლენენ სამხედროები და იხარჯება კოლოსალური თანხები, ესე იგი, ლოგიკის მიხედვით ფსიქიკის ფენომენების შესწავლის სფეროში უნდა არსებობდეს გრანდიოზული მეცნიერული გარღვევა.

– გარღვევა?! – ჩაიცინა სენსეიმ. – რა გარღვევაზეა საუბარი ასეთი სარჩულის შემთხვევაში. მათ ინსტიტუტს დღემდე არ ძალუძს ამ, წონით 1 კილოგრამზე ცოტა მეტი წონის ბიომასის, სახელწოდებით თავის ტვინის, ფენომენალური მოვლენების ახსნა, თუმცა, ისევე როგორც, მსოფლიოს სხვა დანარჩენ მეცნიერს. ყველა ძალისხმევის მიუხედავად, ეს დარჩა გამოცანა გამოცანათა შორის. ადამიანების მიერ კოსმოსი უფრო შესწავლილია, ვიდრე თვით ადამიანის ტვინი.

– გეთანხმებით... მაგრამ თქვენ ამტკიცებთ, რომ იდუმალი ცოდნა ხელმისაწვდომია მხოლოდ მაღალზნობრივი ადამიანებისათვის. მაგრამ, ყველა მეცნიერი ხომ სრული ეგოისტი როდია, განდიდების გაგოლოიათებული მანიით. იგივე, ბებტერევა რომ მოვიყვანოთ...

– სავსებით სწორია. და თუ თქვენ ყურადღებით ადევნებთ თვალყურს აკადემიკოსი ბებტერევას მუშაობას, როგორც მეცნიერისა და ადამიანის, მაშინ შენიშნავთ, რომ მთელი თავისი ცხოვრების მანძილზე თავის ტვინის შესწავლის შედეგად ის ასკვნის, რომ მის და მისი შესაძლებლობების შესახებ მხოლოდ უმნიშვნელო ცოდნა აქვს. და მიუხედავად ამისა, რაც უფრო უღრმავდება ტვინის შესწავლას, მით უფრო მეტად, განსაკუთრებულ სირთულესა და ტვინის ზეგადაჭარბებულ შესაძლებლობებზე დაყრდნობით, მიდრეკილია მისი არამიწიერი წარმოქმნის, ანუ ჭეშმარიტი პირველწყაროს იდეისკენ. ზედმატად დარწმუნებული ვარ, რომ ძალე ის ამის შესახებ საჯაროდ განაცხადებს. ისევე, როგორც განაცხადეს ამის შესახებ მსოფლიოს უდიდესმა მეცნიერებმა და არა მხოლოდ ფსიქიკის შესწავლის სფეროში, არამედ სხვა, საბუნებისმეტყველო მეცნიერებაში. მაგალითისათვის, ეინშტეინი, ტესლა, ვერნადსკი, ციოლკოვსკი და სხვა გენიოსი მეცნიერები. ეს სია ძალიან გრძელია და ჩამოთვლა დიდ ხანს შეიძლება. მაგრამ, ყველა ეს ადამიანი მივიდა იქამდე, რომ ადამიანი უნიკალური და მეტისმეტად ამოუცნობი არსებაა და არანაირად შეეძლო ავოლუციურად ჩასახულიყო დედამიწაზე რაღაც ინფუზორია–ფეხსაცმლისგან!

ჩვენ მდუმარედ ვიდექით, ოდნავ გაოგნებულნი განაგონისგან.

– მაშ რა, გამოდის, რომ არაორდინალური, ფენომენალური ადამიანების ძალა იმალება მხოლოდ და მხოლოდ მათ აზრში? – განმეორებით იკითხა კოსტიამ.

– სავსებით მართალია. აზრი – ეს რეალური ძალაა. იმაზე ბევრად მეტი, ვიდრე ადამიანს შეუძლია წარმოიდგინოს. აზრს შეუძლია პლანეტების ამოძრავება, მთელი გალაქტიკების შექმნა და განადგურება, რაც დასაწყისიდანვე დამტკიცებული იყო თვით ღმერთის მიერ.

ნიკოლაი ანდრეევიჩმა გაიღიმა და ირონიულად წარმოთქვა:

– მეტად დამაჯერებელი პასუხია, რაც მთავარია, ვერც იკამათებ.

– ნუთუ?! – თავის მხრივ ანდრეიმ გამოხატა სააყოველთაო გაოცება. – და რატომ ვერ ვგრძნობთ ჩვენ ამ დიადი ძალის არსებობას ჩვენში?

– რადგანაც თქვენ მისი არ გჯერათ.

– ესეც ასე! ყველაფერი ასე რთულად დაიწყო და ასეთი მარტივი ბოლო აქვს, – დაასკვნა კოსტიამ.

– რას გააწყობ, ასეთია შეცნობის ბუნება, – ღიმილით გასცა პასუხი სენსეიმ.

– არა, მაგრამ ეს როგორ, – ვერ გაეგო სლავიკს, – მე რომ ასეთი ძალა ვიგრძნო, რა, განა არ დავიჯერებ?

– მთელი ფოკუსიც იმაშია, რომ ჯერ უნდა დაიჯერო, შემდეგ კი იგრძნო.

– რომ ვიწამო და აღარაფერი ვიგრძნო, – ვერ ცხრებოდა სლავიკი, – მაშინ რა?

– თუ მართლა იწამებ, აუცილებლად იგრძნობ, – იყო სენსეის პასუხი და დაამატა: – კეთილი, დისკუსია დიდ ხანს შეიძლება, მაგრამ დროა მედიტაციას შევუდგეთ.

– რა არის მედიტაცია? – იკითხა ტატიანამ. – წაკითხული მაქვს, რომ ეს ფსიქიკის ვარჯიშია ტრანსის მდგომარეობაში. თუმცა, რა არის ეს, ვერ გამიგია...

– მარტივად რომ ვთქვათ, უბრალო მედიტაცია – ეს ფიქრის ვარჯიშია, ხოლო უფრო სიღრმისეული სულიერი პრაქტიკა – ეს სულის ვარჯიშია.

– განა, სული და ფიქრები, ეს ერთი და იგივე არ არის? – კვლავ შემოძვრა კოსტია.

– არა.

შევნიშნე, რომ ახლომახლო მჯდომმა კატამ წრიალი დაიწყო ერთ ადგილას, თითქოს მოხერხებულად უნდა მოკალათდესო.

– ახლა ჩვენ ჩავატარებთ ყველაზე მარტივ მედიტაციას ყურადღების კონცენტრაციაზე, რათა შევძლოთ „ცი“ ენერჯის მართვა. მაგრამ, დასაწყისში მინდა ცოტაოდენ განვმეორდე მათთვის, ვინც დაიგვიანა. მატერიალურის გარდა, ადამიანს, ასევე გააჩნია ენერგეტიკული სხეული. ენერგეტიკული „სხეული“ შედგება აურის, ჩაკრანების, ენერგეტიკული არხების, მერიდიანებისა და ენერჯის დაგროვების განსაკუთრებული რეზერვუარებისაგან. ყოველ მათგანს თავისი სახელწოდება აქვს. მე დაწვრილებით გაგაცნობთ მათ საქმის შესწავლის მსვლელობისას. მედიტაციის მიხედვით.

– რა არის ჩაკრანი? – ვიკითხე მე.

– ჩაკრანი – ეს ისეთი უმცირესი წერტილია ადამიანის ტანზე, რომლის მეშვეობით შედი/გამოდიან სხვადასხვა ენერჯიები. იგი მუშაობს...უფრო გასაგები რომ იყოს თქვენთვის...ფოტოაპარატში დიაფრაგმის მსგავსად, გინახავთ?

ჩვენ თანხმობის ნიშნად დავაქნიეთ თავი.

– ასევეა, ჩაკრანიც, მყისიერად იღება და იკეტება.

– და რა, ამ დროის განმავლობაში მთელი ენერჯია ასწრებს გასვლას? – გაოცდა სლავიკი.

– ეს ხომ სათლი წყლის გადასხმა არაა. ადამიანი ხომ – ენერგომატერიალური არსებაა, სადაც ენერჯიაცა და მატერიაც თავისი კანონებითა და დროით არსებობს, თუმცა იმყოფებიან სრულ ურთიერთკავშირსა და ურთიერთდამოკიდებულებაში...შეკითხვები კიდევ გაქვთ? – ყველა დუმდა. – მაშინ შევუდგეთ. ახლა თქვენი ამოცანაა, შინაგანად ჰაერის მოძრაობის შეგრძნების სწავლა, „ცი“-ს მოძრაობა. თქვენ მიგაჩნიათ, რომ მშვენივრად გესმით და გრძნობთ საკუთარ თავს. მაგრამ, მე დარწმუნებულზე მეტად ვიცი, რომ თქვენ არ შეგიძლიათ დაინახოთ, მაგალითისათვის...თქვენი ფეხის თითები. რატომ? რადგანაც, არ გაგაჩნიათ შინაგანი მხედველობა. ხოლო, შინაგანი მხედველობა, შინაგანი გრძნობის მსგავსად, გამომუშავდება ყოველდღიური ვარჯიშებით. ამიტომ დავიწყებთ ყველაზე მარტივით, ელემენტარულით. შევეცდებით ფიქრის გაკონტროლებისა და შეგრძნებების შესწავლას: მათ გამოწვევასა და მართვას.

მაშ ასე, დადექით მოხერხებულად, მოდუნდით...დაიმშვიდეთ ემოციები. შეგიძლიათ თვალები დახუჭოთ, რათა არაფერმა მოგტაცოთ ყურადღება. განაფრქვეთ ყველა თქვენი ფიქრი და ცხოვრებისეული წვრილმანი სიცარიელეში...

გაისმა ეს ფრაზა თუ არა, უცებ გამახსენდა სახლის პატარ-პატარა საქმეების მთელი გროვა. „ფუი! ეს რა ფიქრები გამიჩნდა, – გავიფიქრე. – აკი გეუბნებიან გაიფანტეთ სიცარიელეშიო“. ჩემი პიროვნება კვლავ შეეცადა განშორებოდა ყველა ფიქრს.

– მთელი ყურადღება გადაიტანეთ ცხვირის წვერზე...

დახუჭული თვალებით შევეცადე დამენახა“ ჩემი ცხვირის წვერი, ვხელმძღვანელობდი რა მეტადრე შინაგანი შეგრძნებებით. თვალებში ვიგრძენი მცირე დამაბულობა.

– ნელ–ნელა, ცოტ–ცოტა ღრმად ჩავისუნთქოთ. ჯერ მუცლის ქვედა ნაწილით, შემდეგ მუცლით, გულმკერდით მხრების წამოწევით...ოდნავ შევიკავოთ სუნთქვა...ნელი ამოსუნთქვა...შინაგანი მხედველობით კონცენტრირებას ვახდენთ მხოლოდ ცხვირის წვერზე...თქვენ უნდა გრძნობდეთ, წარმოიდგენდეთ, აღიქვამდეთ, რომ თქვენი ცხვირის წვერი, როგორც პატარა ნათურა ან კოცონი, ინთება თითოეული თქვენი ამოსუნთქვის დროს...ჩასუნთქვა...ამოსუნთქვა...ჩასუნთქვა...ამოსუნთქვა...კოცონი ინთება სულ უფრო ძლიერ და ძლიერ...

თავიდან ვიგრძენი მცირე წვა და ჩხვლეტები ცხვირ–ხახაში. იყო ისეთი შეგრძნება, თითქოს ამავსეს რაღაც მატერიალურით, როგორც დოქი წყლით. შემდეგ, მომეჩვენა, რომ იმ ადგილას, სადაც მეგულებოდა ცხვირის წვერი, სიბნელეში გაჩნდა რაღაც პატარა, მეწამური ლაქა – კონტური მისი შორეული შინაგანი ფრაგმენტებით, მაგრამ თავდაპირველად არ შემემლო მისი მკაფიოდ ფოკუსირება. ბოლოს და ბოლოს, როცა შევძელი მისი დაფიქსირება, მან დაიწყო შიგნიდან გაღიაება. ამასთან, ჩასუნთქვის დროს შუქი ვიწროვდებოდა, ხოლო ამოსუნთქვის დროს – ფართოვდებოდა. ეს–ეს იყო, დავეწაფე სუნთქვის ტექნიკას, რომ გაისმა სენსეის სიტყვები.

– ახლა კი გადაიტანეთ თქვენი ყურადღება მედიტაციის მეორე ნაწილზე. მსუბუქად აწიეთ ხელები ოდნავ წინ, ხელისგულებით მიწისკენ. ჩავისუნთქოთ, როგორც ჩვეულებრივად: მუცლის ქვედა ნაწილით, მუცლით, გულმკერდით. ხოლო ამოსუნთქვას მივმართავთ მხრების, ხელების გავლით თქვენი ხელისგულების ცენტრისკენ, სადაც იმყოფება ხელების ჩაკრანები, ხოლო მათგან კი მიწისკენ. წარმოიდგინეთ, რომ რაღაც იღვრება თქვენს ხელებზე, ენერჯია „ცი“ ან შუქი ან წყალი, შემდეგ კი ჩამოიღვრება მიწაში, გამოდის. ეს ნაკადი მუცლის ქვემოდან ადის გულმკერდამდე, იქ იყოფა ორ ნაკადად და მხრების, ხელების, ხელისგულების გავლით იღვრება მიწაში. მთელი თქვენი ყურადღება მოიკრიბეთ ამ მოძრაობის შესაგრძნობად...ჩასუნთქეთ...ამოსუნთქეთ...ჩასუნთქეთ...ამოსუნთქეთ.

გამიელვა ერთმა აზრმა: „რას ნიშნავს, სუნთქვა ხელების გავლით? ეს როგორ?“ მე, მცირედი პანიკაც დამეწყო. სენსეიმ, ალბათ იგრძნო ჩემი არეგ–დარევა, მომიახლოვდა და თავისი ხელისგულები, კანთან შეხების გარეშე მოიტანა ჩემს ხელისგულებთან. რაღაც დროის შემდეგ ჩემი ხელისგულები გახურდა ღუმელივით და დაიწყო სითბოს განაწილება თავისი ცენტრიდან პერიფერიებისკენ. და რაც ყველაზე გასაოცარია, რეალურად შევიგრძენი, თუ როგორ მიედინებოდა ჩემს მხრებში პატარა, თბილი ნაკადულები. იდაყვების მიდამოში ისინი იკარგებოდა, მაგრამ შემდეგ კარგად ვგრძნობდი მათ გამოსვლას ხელისგულებიდან. ახალი, უჩვეულო გრძნობებით შეპყრობილმა, ვერც კი შევნიშნე, როგორ დამშორდა მასწავლებელი. „აი ეს მესმის! – გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ და თავის თავს დაუსვა შეკითხვა. – და როგორ ვახერხებ ამას?“ სანამ ვერკვეოდი საკუთარ აზრებში, გაქრა ნაკადულების შეგრძნება. კვლავ მომიხდა ყურადღების მოკრება. მოკლედ, ვახერხებდი, ცვალებადი წარმატებით. ჩემი მომდევნო მცდელობის შემდეგ, კვლავ მომესმა სენსეის ხმა.

– შეაერთეთ ხელისგულები თქვენს წინ. ძლიერ, ძლიერ მოუჭირეთ მათ, რათა ხელის ჩაკრანები დაიხუროს და შეწყდეს ენერჯის მოძრაობა. გააკეთეთ ორი ღრმა, სწრაფი ჩასუნთქვა – ამოსუნთქვა...ჩამოუშვით ხელები, გაახილეთ თვალები.

მედიტაციის შემდეგ, როცა დავიწყეთ შთაბეჭდილებების ურთიერთგაზიარება, მივხვდი, რომ თითოეული ჩვენგანი თავისებურად შეიგრძნობდა მას. ტატანა, მაგალითად ვერ ხედავდა „სინათლეს“, სამაგიეროდ გრძნობდა ხელებში რაღაც მსუბუქ მოძრაობას. ანდრეის კანკალი ჰქონდა ფეხებში და მსუბუქი თავბრუხვევა. კოსტიამ მხრების აჩეჩვით გვიპასუხა:

– არაფერი განსაკუთრებული მიგრძნობია, თუ არ ჩავთვლით რაღაც ტანში ბურბუღვლას. ეს სავსებით ნორმალური რეაქციაა ჟანგბადით ორგანიზმის გადაჯერებაზე.

– მესამე, მეოთხე ჩასუნთქვის შემდეგ – კი, – უპასუხა მასწავლებელმა. – მაგრამ თავიდან ხდება ტვინში აზრის ფიქსირება, უშუალოდ „ცი“-ს მოძრაობამდე. თუ ყურს დაუგდებ საკუთარ თავს, მოდუნდები და ღრმად ჩაისუნთქავ, ადამიანი უცებ იგრძნობს განბრჯენას ან თავში ბურბუვლას, ანუ იმას, რომ იქ იწყება გარკვეული პროცესები. ეს სწორედ ის არის, რაც უნდა იგრძნოთ, რომ იქ რაღაც ამოძრავდა და ისწავლოთ მისი მართვა.

– მე რატომ არაფერი გამომივიდა? – იკითხა გაწბილებულმა სლავიკმა.

– რაზე ფიქრობდი? – ნახევრად ხუმრობით ჰკითხა სენსეიმ.

როგორც ბიჭის შემდგომი თხრობიდან გაირკვა, თვითონ არ იცოდა, რისი მოლოდინიც ჰქონოდა, რაღაც სასწაულის, რაზეც სენსეიმ მიუგო:

– სწორია, ამიტომაც არ გამოგივიდა. შენ ხომ აზრებს თავი მოუყარე არა იქითკენ, რომ გემუშავა საკუთარ თავთან, არამედ რაღაც ზებუნებრივი სასწაულის მოლოდინისკენ. მაგრამ სასწაული არ მოხდება, სანამ თვითონ არ შექმნი მას...არ უნდა გქონდეს არავითარი ზებუნებრივი სასწაულის მოლოდინი იმისგან, რომ სწორად დაიწყებ სუნთქვას ან სადღაც, რაღაცაზე ყურადღების გამახვილებას. არა. **ყველაზე მთავარი სასწაული – ეს შენ ხარ, სწორედ, როგორც ადამიანი!** იცი, რას უკავშირდება დიდი სულიერი ხელოვნება? იმას, რომ ადამიანი გახდეს ადამიანად, რომ მან თანდათან გაიღვიძოს და გაიხსენოს მისთვის დასაწყისიდანვე ბოძებული ცოდნა. ეს მედიტაციები მხოლოდ სულიერი ძილისაგან გახვიძებისა და მასში დიდი ხნის წინ დამალული და დავიწყებულის გახსენების საშუალებაა, იმისა, რაც მან ოდესღაც იცოდა და რასაც იყენებდა.

– როგორ თუ იცოდა? – ვერ გაიგო სლავიკმა.

– როგორ და ასე. მაგალითად, ნებისმიერ ადამიანს შეუძლია კითხვა, წერა, დათვლა, თუ, რა თქმა უნდა, ის ნორმალურია, ფსიქიკური გადახრების გარეშე. ხომ ასეა?

– კი.

– მაგრამ, ეს ყოველივე მას ხომ უნდა ასწავლოს ვინმემ ან რაღაცამ. შემდგომში კი ის უკვე ელემენტარულად კითხულობს, ითვლის და ა.შ. ანუ, უკვე ზუსტად იცის, რომ მაგალითად, ერთს პლუს ერთი იქნება ორი, რომ ორჯერ ორი ოთხია. ეს კი, მას შემდეგ ეჩვენება მარტივად და რეალურად! მას, ხომ დასაწყისში ასწავლეს ეს ყველაფერი, თუმცა, სინამდვილეში, უბრალოდ გაიხსენა. ეს ფარული, ქვეცნობიერი უსაძლებლობებია. ან, აი მეორე, ფიზიოლოგიურ დონესთან დაკავშირებული, უფრო მარტივი მაგალითი. ცურვის არმცოდნე ადამიანს აგდებენ წყალში, ის იძირება. ხოლო ახალშობილს, და ეს მრავალგზის დამტკიცებულია წყალქვეშა მშობიარობებით, როცა აუზში ჩადებენ, ის ცურავს, როგორც ნებისმიერი ცხოველი. ესე იგი ეს რეფლექსები მას გააჩნია? ჰქონია. შემდეგ კი ყოველივე უბრალოდ *დავიწყებას მიეცემა*. ასევეა ადამიანი, მასში ბევრი რამ არის, რაზეც ეჭვიც კი არ აქვს.

მაგრამ...ეს ყოველივე მუშაობს მხოლოდ *დადებით ფაქტორზე*. მაგრამ, თუ მასში ჭარბობს რაღაც მერკანტილური ინტერესები, მაგალითად, იმისთვის ისწავლოს, რომ შემდეგ ვინმე მოატყუოს, თუ როგორ გადასცეს ვისმე ენერჯია მანძილზე, ან ყველას გაუღუნავს კოვზებს, ისინი კი ამისთვის მას ფულს გადაუხდიან, *ამისთანას არაფერი არასდროს გამოუვა*. მაშინ, როცა ადამიანი ისწავლის თავისი ფიქრების კონტროლირებას, როცა საკუთარი თავიდან ჭეშმარიტად ადამიანს შექმნის, მხოლოდ მაშინ მიაღწევს იგი რამეს.

– გამოდის, რომ სულიერი პრაქტიკები – ეს ადამიანის გამოღვიძების საშუალებებია? – იკითხა ანდრეიმ.

– სავსებით მართალია. სულიერი პრაქტიკები – ეს მხოლოდ და მხოლოდ საკუთარი გონების შეკეთების ხელსაწყოა. და როგორც გამოიყენებ ამ ხელსაწყოებს, შედეგიც შესაბამისი იქნება. ანუ, ყველაფერი დამოკიდებულია თვით ოსტატის სურვილსა და უნარზე. ხოლო, ამ ხელსაწყოებს ხელში სწორად დაჭერის სასწავლებლად, აუცილებელია საკუთარი აზრების კონტროლირება, მისი თავმოყრა საჭირო საგანზე, შინაგანი მხედველობით ხედვა. ჩვენს შემთხვევაში კი საკუთარი სუნთქვის კონტროლირება, შეიგრძნო, რომ ამოისუნთქავ ხელების ჩაკრანების

გავლით. უნდა ისწავლოთ გარკვეული შეგრძნებების გამოწვევა, რათა შემდეგ მართოთ შიდა, ფარული ენერჯია.

– ჩემი აზრით კი, ეს გალუცინაციაა, – ჩაამატა კოსტიამ.

– დიახ, გალუცინაცია, თუ აღიქვამ მას ასეთად. თუკი აღიქვამ ამ ენერჯიას, როგორც რეალურ ძალას, ის სინამდვილეშიც იქნება რეალური ძალა.

– საოცარია, რატომ?

– იმიტომ, რომ კიდევ ერთხელ განვმეორდები, ფიქრი აკონტროლებს მოქმედებას. ხოლო ენერჯია – არის სწორედ მოქმედება. ყველაფერი მარტივადაა.

ჩვენ ცოტაოდენი დავდუმდით, ხოლო ნიკოლაი ანდრეევიჩმა იკითხა:

– ხოლო ფსიქოლოგიის თვალსაზრისით, ეს მაინც ობიექტური ფაქტორია, თუ სუბიექტური შეგრძნება? აი მე, მაგალითად, მკაფიოდ ვგრძნობდი კონცენტრაციას ცხვირის წვერზე. მაგრამ მოძრაობას ხელეში ვგრძნობდი ნაწილობრივ, მხოლოდ იქ, სადაც ვახდენდი ყურადღების ფოკუსირებას.

სენსეიმ, საუბარში რაღაც სპეციფიური, ჩემთვის გაუგებარი, სავარაუდოდ მისი პროფესიული ენის ტერმინების გამოყენებით დაუწყო ფსიქოთერაპევტს ახსნა. და როგორც გავიგე მათი საუბრიდან, შედეგად, ისინი შეეხნენ ექსტრასენსორიკის პრობლემებს, მათ შორის სხვადასხვა დაავადებათა დიაგნოზირებისა და მკურნალობის თემას. ამ უკანასკნელმა ძალიან დამაინტერესა.

ამ დისკუსიის დროს, სანამ სხვები უსმენდნენ, სლავიკი ყურადღებით აკვირდებოდა თავის ხელისგულებს. და როგორც კი საუბარში გაჩნდა გაჭიანურებული პაუზა, ბიჭმა სასწრაფოდ იკითხა:

– რაღაც, ბოლომდე ვერ გამიგია ჩაკრანების შესახებ. თქვენ ამბობდით, რომ იქ უნდა იყოს გაღებადი წერტილები. მაგრამ, აქ ხომ არაფერია!

უფროსმა ბიჭებმა გაიცინეს.

– ბუნებრივია, – უპასუხა სენსეიმ. – ვიზუალურად იქ მსგავსი არაფერია.

სლავიკის გვერდით მდგომმა ჟენიამ თავი ვერ შეიკავა და მოატრიალა რა სლავიკას ხელისგულები, ექიმივით, სერიოზულად შეეკითხა.

– მაშ ასე, პაციენტო, ძვლებსა და მყესებს თქვენ აქ ხედავთ?

– არა, – ჩაილაპარაკა ჯერ კიდევ გაოცებულმა სლავიკმა.

ჟენიამ ჩააწკლაპუნა და სევდიანად წარმოთქვა:

– უიმედოა!

ბიჭებს გაეცინათ.

– ჩაკრანები, ეს გარკვეული ზონებია ადამიანის სხეულზე, – მოთმინებით ახსნა მასწავლებელმა, – სადაც გაძლიერებულია სხეულის მიმართ მგრძნობელობა. ისინი, რა თქმა უნდა, არ ჩანს, მაგრამ მათი დარეგისტრირება რეალურად შესაძლებელია თანამედროვე ხელსაწყოებით. მეცნიერებისთვის, ისევე, როგორც შენთვის, აღნიშნული ზონები ჯერჯერობით გამოცანაა: უჯრედები იგივეა, კავშირებიც იგივეა, ხოლო მგრძნობელობა კი მეტი. რატომ? იმიტომ, რომ აქ იმყოფება ჩაკრანები. ხოლო ჩაკრანი – ეს უკვე ასტრალური სხეულის კუთვნილებაა, ანუ სხვა, უფრო გაღრმავებული ფიზიკის. ფიქრი წარმოადგენს დამაკავშირებელ რგოლს ასტრალურსა და მატერიალურ სხეულებს შორის. ამიტომაც, მეტად მნიშვნელოვანია ფიქრების კონტროლის სწავლა... სწორედ მაშინ შეძლებ სინამდვილეში „ცი“–ს მოძრაობაში მოყვანას შენს სხეულში.

შემდეგ, რაღაც საკუთარი მედიტაციური მომენტების განსჯით, საუბარში ჩაერთვნენ უფროსი ბიჭებიც. ჩვენი შეხვედრის დასასრულს სენსეიმ დაავალა ჟენიასა და სტასს, პირადად გავეცილებინეთ გაჩერებამდე და ჩავესვით ტრანსპორტში.

– და მეტი, არავითარი ფოკუსები, – ხუმრობით დაემუქრა სენსეი ჟენიას.

– არის, – ხელის აწევით უპატაკა ამ უკანასკნელმა, – არის ყოველგვარი კუსოფების გარეშე!

– სენსეიმ უიმედოდ ჩაიქნია ხელი. როცა მთელი გუნდი სიცილით გაემართა ბილიკისკენ, მასწავლებელმა დაუძახა კატას. მაგრამ ის, მედიდურად წავიდა სხვა მიმართულებით. სენსეი შეეცადა დაწეოდა მას და უნდოდა დაეჭირა, მაგრამ ამაოდ. ამ ოხერმა ისკუპა უახლოეს ბუჩქებში. ჩამუხლებული სენსეი შეეცადა მის გამოყვანას იქედან. ვისარგებლე ამ არეულობით, მივუახლოვდი მასწავლებელს, თითქოს კატის დაჭერაში დასახმარებლად.

– თქვენ შეგიძლიათ დიაგნოზირება..., – ვერ მოვასწარი დასრულება, რომ სენსეიმ უკვე გამცა პასუხი.

– შენ თავში უსიამოვნების შესახებ მეკითხები, ჩემო მზეო...სამურაი! აცოცვას ფიქრობ? აი, ოხერო. აბა, გამოძვერი აქეთ!

„საიდან იცის!“ – უბრალოდ გაოცებული ვიყავი. და იმედით ფრთაშესხმულმა გავიფიქრე: „თუკი იცის უკვე, იქნებ მასთან ბრძოლაშიც დამეხმაროს!“ ამასობაში იგორ მიხაილოვიჩმა მკითხა:

– და რა დიაგნოზს გისვამენ ესკულაპები?

– მშობლები მეუბნებიან, არაფერი საშიშიო, რაღაც სისხლძარღვებთან დაკვშირებული არისო. მაგრამ, დედისა და პროფესორის საუბრის მიყურადებიდან, რამდენადაც გავიგე, მე თავის ტვინში ავთვისებიანი წარმონაქმნი მაქვს. და გაურკვეველია, როგორ განვითარდება იგი უახლოეს დროში.

– საფუძვლიანი არგუმენტია, – მიპასუხა სენსეიმ, ხელების ჩამოფერთხვითა და ბუჩქებისკენ გახედვით წარმოთქვა: – კეთილი, იყავი აქ, რამდენიც გინდა. შეგცივდება და თვითონ მოხვალ!

სენსეისა და კატის „გარჩევის“ ხილვის შემდეგ გუნდმა დაიწყო უკან დაბრუნება და შესთავაზა დახმარება კატის დაჭერაში.

– ერთი ამას დამიხედეთ! – ხელი ჩაიქნია სენსეიმ. – თვითონ მოცუნცულდება სახლში.

ჩემთვის სრული გულგატეხილობა იყო ის, რომ მცირე დროის მონაკვეთი, რომელიც შეიძლებოდა გამომეყენებინა სალაპარალოდ, სენსეისთან ერთად უხმოდ გავიარეთ და შევუერთდით დანარჩენებს. ველოდი მისგან რაღაც რეაქციას, რაღაც თანაგრძნობას, შესაძლო განკურნების რაიმე იმედს. მაგრამ ამაოდ ვფიქრობდი, რომ ის აგერ–აგერ რაღაცას მეტყოდა. პასუხად ყველაფერზე მხოლოდ სიჩუმე მხვდა. ჩემში მცირე იმედი შემორჩენილიყო, რომ რაღაცას გადაკვრით მაინც გავიგონებდი რჩევის ან მორალური მხარდაჭერის სახით, ბიჭებთან საუბრის დროს. მაგრამ ის მიდიოდა და უბრალოდ ხუმრობდა ყველასთან, ყვებოდა რაღაც ანეკდოტებს საერთო სიცილის ქვეშ. ამან საბოლოოდ გამომიყვანა მწყობრიდან.

10

მთელი გზა სასტიკად ვბრაზობდი. სახლში კი ადგილს ვეღარ ვპოულობდი. „ყველაფერი დაკვარე, ყველაფერი! – აზრებში ვაგრძელებდი მოთქმას. – ის–ის იყო, რაღაც რეალური იმედი გამობრწყინდა და ყველაფერი კვლავ დამემსხვრა. როგორ მომბეზრდა ყოველივე, როგორ მაღიზიანებს ყველაფერი. ყველაფერი ამ სამყაროში უაზრობაა! ასე მეტი აღარ შემიძლია, უბრალოდ ძალები აღარ დამრჩა. ცეცხლს წაედოს ყველაფერი, ეს ბრძოლა სიცოცხლისათვის ამ სულელური სწავლით, უაზრო მეცადინეობებითა და გულგრილი სენსეით. სულ ერთია, ბოლო ერთია!“

რაღაც დროის შემდეგ წარმოსახვა მიხატავდა ჩემი საკუთარი გასვენების საზარელ, შემაშფოთებელ სურათს, დედის, ახლობლებისა და მეგობრების მწარე ცრემლებს. მკაფიოდ წარმოვიდგინე, თუ როგორ აჭედებენ ჩემს კუბოში ლურსმნებს და ნოტიო მიწაში ჩადების შემდეგ მიწას მაყრიან. ირგვლივ კი ერთიანი, დამთრგუნავი სიბნელე, სიცარიელე და გამოუვალობა. და მორჩა!

შემდეგ, რაღა იქნება იქ, ზემოთ, სადაც წყალუხვი მდინარესავით სიცოცხლე დულს? და აქ, ცნობიერებაში გამომეცხადა სხვა სურათი. ყველაფერი ძველებურად იყო, არაფერი შეცვლილიყო. მშობლები, როგორც ადრე, დადიოდნენ სამსახურში. მეგობრები დადიოდნენ მეცადინეობებზე, სახეზე მათ აესახებოდათ იგივე სიცოცხლის ხალისი, ისინი მზიარულად იცინოდნენ თავიანთ გაუთავებელ ხუმრობებზე. სენსეი კი, როგორც ადრე, ატარებდა თავის საინტერესო ვარჯიშებს, ახდენდა რა თავისი გაცეხული მოსწავლეებისათვის მათივე შესაძლებლობების დემონსტრირებას და თხრობას მათ შესახებ.

არაფერი შეცვლილა ამ სამყაროში! მხოლოდ ის, რომ მე აღარ ვიყავი მეტი. აი რა არის საწყენი და უბედურება და რაში მდგომარეობს არსი. ეს იყო მხოლოდ ჩემი პირადი ტრაგედია. და ჩემი ფიქრები, ჩემი განცდები, ჩემი ცოდნა და ჩემი ცხოვრება არავის სჭირდება და არავის ადარდება, ჩემს გარდა. დავიბადე მარტოობაში და ვკვდები, ასევე მარტოობაში. მაშინ რაში ყოფილა არსი ასეთი უაზრო არსებობისა? საერთოდ, რატომ იბადებიან ადამიანები? რისთვის ეძლევა მათ სიცოცხლე?

აი ასეთი ცხოვრებისეული ფილოსოფიის კისელი, მეტწილად სიკვდილის შიშის ფილოსოფია ტრიალებდა ჩემს თავში. სასწაულმა, დეპრესიაში სწრაფად გარდამავალმა სევდამ შემიპყრო. ამასთან, სწრაფად „დავჭკნი“ ჩემი დამთრგუნველი ფიქრების ქვეშ, სულ რაღაც ერთი დღელამის განმავლობაში. ჯანმრთელობა მკვეთრად შემერყა, ისევ გაჩნდა სასწაული თავის ტკივილები, რის გამოც გამოვტოვე სწავლა და ყველა მეცადინეობა სასკოლო წრეებში, მათ შორის საყვარელი ცეკვის წრეც. მე უკვე აღარაფერი მინდოდა ამ ქვეყნად, მაგრამ...

ახლოვდებოდა ახალი ვარჯიშის დრო და ნეგატიური ემოციების გარეგანი გრიგალის მუხედავად, სადღაც სულის სიღრმეში რჩებოდა საკუთარ ძალებში რწმენის ურყევი, მუდმივი და სრული სიმშვიდის გრძნობა. სწორედ მის გამო ვეკამათებოდი საკუთარ თავს, წავსულიყავი თუ არა. და ეს შინაგანი გრძნობა იწვევდა ჩემში ყველაზე დიდ გაღიზიანებას.

გადამწყვეტი წერტილი ჩემს ორჭოფობაში ბიჭებმა დასვეს, რომლებიც ერთად დამადგნენ სახლში. მანამდე არც კი მიფიქრია გამოწყობა. მათ გადამდებმა სიცილმა, მარტივი პრობლემების განსჯამ, ასევე, სახლში ჩატარებული მედიტაციის შესახებ შთაბეჭდილებების გაზიარებამ, მომწყვიტეს მძიმე ფიქრებს და ოდნავ გამიუმჯობესეს განწყობა. ბოლოს და ბოლოს ბიჭებმა მოახერხეს ჩემი „სასაფლაოდან“ გამოთრევა და ვარჯიშზე წაყვანა, გამომაცხადეს რა გამოუსწორებელ სიმულანტად. ანდრეიმ კი, საკუთარ მჭერმეტყველ მაგალითებზე დაყრდნობით მთელი ლექციაც წამიკითხა ამასთან დაკავშირებით და ბოლოს დაასკვნა:

– კიდევ მესმის, რომ შეიძლება სწავლის გაცდენა. ეს გასაგებია, მოსაწყენია. მაგრამ ვარჯიში?! ეს ხომ ნამდვილი თავგადასავალია, რომელსაც ვერცერთ წიგნში ვერ ამოიკითხავ და ვერცერთ ფილმში ნახავ! ეს ხომ იმდენად საინტერესო და შემეცნებითია! შენ კი, მძინარავ, „არ მინდა, არ წავალ“. ასე ხომ შეიძლება ცხოვრების საუკეთესო წლებიც იძინო და შემდეგ კი მოსაგონიც აღარაფერი შეგრჩება.

„ოჰო, – სევდიანად გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ. – თუკი ეს „შემდეგ“ ოდესღაც დადგება“.

11

ჩვენ, ჩვეულებისამებრ, ადრე მივედით. სენსეისთან მისალმების შემდეგ ბიჭები გაიქცნენ გასახდელისაკენ. მე კი სურვილის გარეშე, თავჩაქინდრული მივჩანჩალებდი ყველას უკან. და ამ დროს, სულ ახლოს გაისმა სენსეის ხმა.

– მოგიხერხებია საკუთარი თავის დამარცხება. ყოჩაღ!

მოულოდნელობისაგან დავიბენი და გაცეხული შევსცქეროდი მას თვალებში. მის ყურადღებიან მზერაში ანათებდა უცვლელი სიკეთე და თანაგრძნობა. და როგორც ყოველთვის, გონზე მოსვლის საშუალების მოცემის გარეშე დაამატა:

– აბა, გაიქეცი, გამოიცვალე.

ამ დროს მას მისალმებით მიუახლოვდა ბიჭების ახალი ჯგუფი. მათ დაიწყეს რაღაც საკუთარი პრობლემის შესახებ მოყოლა.

„ეს როგორ! – გამიელვა თავში. – ნუთუ მან იცოდა ყველა ჩემი აზრის, ეჭვებისა და ტანჯვის შესახებ?! მაგრამ, თუ იცოდა, შესაძლოა ეს ნორმალურია, იქნებ ასეც უნდა იყოს? მან ყოჩალი მიწოდა, ესე იგი ჯერ ყველაფერი როდია დაკარგული“. მიუხედავად ამისა, სენსეის სიტყვებმა ჩემზე, ვით მოხუცებულზე ახალგაზრდობის ელექსირმა, იმოქმედა. მარდად გავიქეცი გასახდელისაკენ, სულ დამავიწყდა, რომ ჯერ კიდევ ახლახან ძლივს მივათრევდი ფეხებს ამ ცხოვრებისაგან გადაღლილი და განადგურებული.

– სად მიგეჩქარება ასე? – გაოცებულად იკითხა ტანიამ, როცა დაინახა კიმიანოს ჩაცმის დროს ჩემი გამალებული სისწრაფე. – ნეტავი რა დაეტაკა, – ამას წინათ კვდებოდა, ახალა კი გაქანებულად ჩქარობს დარბაზში.

– ეჰ, ტატიანა! – გავუღიმე. – სწორი იყო ანდრეი, ჩვენ დარდი არ გვიხდება.

და მისი გაოცებული სახის დანახვაზე დავამატე:

– სიცოცხლეს ვჩქარობ, „სასტიკად რომ არ გავიტანჯო უმიზნოდ განვლილი წლებისათვის...“

ტატიანამ გაიცინა, მე კი დაუცხრომელი საქმიანობის გრძნობით აღსავსე, გავვარდი დარბაზში და შევუერთდი მოთელვით დაკავებულ სხვა ბიჭებს. მართალი რომ ვთქვა, მსგავსი ჩამომჭკნარი სხეულისგან ასეთ სიმკვირცხლეს ნამდვილად არ ველოდი. და საიდან მოვიდა ეს?

როცა ვარჯიშის დაწყებამდე რჩებოდა 5 წუთამდე, სტასის გვერდით მოვარჯიშე შენამ გაიხედა კარებისკენ და გამოაბრწყინა თავის თვალმომჭრელ ჰოლივუდური ღიმილის სხივებში.

– ამას ვის ვხედავ! რა ხალხი მოსულა, – გაშალა ხელები.

დარბაზში შემოვიდა საშუალო სიმაღლის, ნებისყოფიანი სახისა და სამხედრო წარმოსადგეგობის, მაგარი ტანის ბიჭი. შენიას გაოცებულმა სიტყვებმა დანარჩენებიც აიძულა, შემობრუნებულიყვნენ. სენსეი, უფროს ბიჭებთან ერთად მივიდა ახალმოსულთან:

– გამარჯობა ვალოდია!

– დაბრუნებას გილოცავ!

– მოხარული ვართ, დაგხვდეთ!

როცა შეხვედრის აღტაცება ცოტა ჩაცხრა, სენსეიმ იკითხა:

– როგორ ჩაიარა მივლინებამ თბილ მხარეში? გაითბე ძვლები კურორტზე?!

– კინალამ დავიწვი კიდევაც. ერთი მაგათი, ასეთი მივლინება არ გამახსენო. ამას ეწოდება – ჭირი არ გქონდა, მაგრამ უფროსობამ გაგიჩინა.

– იქ რა ხდება? – დაინტერესდა შენია.

– შენ, სოფელო, ტელევიზორს არ უყურებ? – ღიმილით წარმოთქვა სტასმა.

– რაო, რაო? რისი ტელევიზორიო? უნდა გითხრა, რომ ჩვენთან სოფელში ახალი ამბები მხოლოდ მაკარეს მიერ ვრცელდება – ზეპირსიტყვიერად. ხოლო ვისაც არ ესმის, ან გონებაში მოიკოჭლებს, მუჭი ყურში და თავშიც გარკვეულობა მაშინათვე ჩნდება. აი ასეა საქმე!

ბიჭებმა გაიცინეს. შენიამ კი, მღვდლის როლის მორგებით ვალოდიას მიმართა:

– შენ, შვილო ჩემო, მოგვიყევი ყოველი, ექსტრაქტულად, შენი შორეული ტანჯვების, ქვესკნელის სამგლოვიარო საქმეების შესახებ. განთავისუფლდი.

– აბა, შენია! შენ სამარეც ვერ გამოგასწორებს, – თქვა ვალოდიამ სხვებთან სიცილით და სერიოზულად დასძინა: – რა უნდა მოვყვე, ეს იდიოტები ჭკუიდან გადავიდნენ, მიწის ნაკვეთს ვერ იყოფენ ერთმანეთში... ასეთი კურორტი მოაოხრეს!

– ამათ შეუძლიათ ჭიქაში ქარიშხლის დატრიალება, – დაეთანხმა ვიტია. – ეს მათ სისხლში აქვთ.

– მდა, – გააგრძელა შენიამ, – ვერ ასცდა ხალხი სისხლიან ემბაზს... შენც, ალბათ შიშისაგან კბილები ერთმანეთს დაამტვრიე?

– ჩვენ, მამაო, ნაჩვევი ვართ. ეს ხომ პირველად არ ხდება ჩვენს თავს. – ხუმრობით უპასუხა ვალოდიამ.

– საკმარისია ბიჭებო, კიდევ მოვასწრებთ საუბარს, – გააჩერა სენსეიმ შთაბეჭდილებების გაზიარების ეს იუმორისტული ნაკადი. – წადი გამოიცივალე, თირემ ვარჯიშის დროა უკვე.

მოთელვა აქტიურ ტემპში ჩატარდა, ზომიერი დატვირთვებით. ყურადღება მივაქციე, რომ ვალოდია, მიუხედავად ჩაფსკვნილი აგებულებისა, მოძრაობდა მსუბუქად და იოლად, როგორც თოვლის ჯიქი. როცა ძირითადად ჯგუფმა დაამთავრა ბაზის გამეორება, ვალოდიამ „ჩქაროსნულ“ ბიჭებთან ერთად ემოციური საუბარი გააბა სენსეისთან. ვარჯიშების დასრულების შემდეგ, ჩვენ ვიჩქარეთ მათთან შემოერთება და საუბრის არსში გარკვევა.

– განა, შესაძლებელი იყო იქ რაიმეს წამოწყება? – ცხარედ იკითხა ვალოდიამ. – მუშაობა, ძირითადად ღთამით გვიხდებოდა, სრულ სიბნელეში, ხშირ შემთხვევაში კი სარდაფებში. იქ, არა მხოლოდ ფარნით გაშუქება, სიგარეტის ანთებაც შეუძლებელია, მომენტალურად ტყვიას მიიღებ. რამდენი დაიღუპა ამის გამო ჩვენი ბიჭი. ასეთ შემთხვევაში კი უკვე ცდილობ ნებისმიერ ხმაურზე სიბნელეში, გამართო საპასუხო სროლა.

– თქვენ ხომ უნდა გქონოდათ ღამის ხედვის სპეცმოწყობილობა, – იკითხა სტასმა.

– ამას მხოლოდ კინოში აჩვენებენ. სინამდვილეში კი, „ალფას“ სპეცრაზმებს, შეიძლება აქვს, ჩვენ კი საიდან?

– რად გინდა სპეცმოწყობილობა? – მხრების აჩქვით იკითხა სენსეიმ. – ადამიანი ნებისმიერ რკინაზე უფრო სრულყოფილია.

ვალოდია ჩაფიქრდა და მცირეოდენი პაუზის შემდეგ დაამატა:

– რას არ ვაკეთებდი. დასაწყისში თვალებს ვხუჭავდი, რათა მხედველობა სწრაფად შეჩვეულიყო და ბიჭებთან ერთად ვცდილობდით გვევარჯიშა სიბნელეში, სმენის აღქმის განვითარების მიზნით. მაგრამ ამაოდ. უმრავლეს შემთხვევაში საქმეში იჭრებოდა მოულოდნელობის ფაქტორი, მიუხედავად იმისა, რომ, თითქოს, მზად ვიყავით ყველაფრისთვის.

– მხედველობა და სმენა აქ აბსოლუტურად არაფერ შუაშია, – დაადასტურა მასწავლებელმა. – ადამიანს სავსებით განსხვავებული გრძნობითი აღქმა აქვს, რისი წყალობითაც შეგიძლია აკონტროლო მთელი გარემომცველი სივრცე შენს გარშემო სასურველ მანძილზე.

ვალოდიამ გამოცოცხლებულად გადახედა სენსეის.

– სენსე, გვაჩვენე, – გულზე ხელის დადებით წარმოთქვა მან და ღიმილით დასძინა: – მეტად მოენატრა სულს შენი მაგალითების ხილვა.

სენსეის ჩაეცინა და თანხმობის ნიშნად ხელი ჩაიქნია.

– კარგი, კამიკამე, დავიწყეთ...

ვალოდიამ ბიჭებთან ერთად შეიმუშავეს სენსეის დეზორიენტირების მთელი გეგმა. უჩვეულო დემონსტრაციის ამ აზარტმა უკვე მოიცვა მთელი გროვა. ზოგმა, სენსეისთვის თვალების ასაკრავად მოიტანა სქელი შარფი და მრავალგზის მოირგო საკუთარ თავზე მის გაუმჭვირვალობაში დასარწმუნებლად. სხვები ბჭობდნენ, როგორ შეექმნათ ყველაზე უკეთ ხმოვანი დაბრკოლებები და ჰაერის რყევები. ჩვენი კომპანია კი ინტერესით ადევნებდა თვალს ამ პროცესს და სტასის გვერდით იდგა.

– ვინ არის ეს ვალოდია? – ჰკითხა მას ანდრეიმ.

– ვალოდია? ეს სენსეის მეგობარია. მისი ერთერთი დიდი ხნის წინანდელი მოსწავლე.

– რამდენი ხანია ის სენსეისთან ვარჯიშობს?

– მე უკვე მეხუთე წელიწადია, რაც სენსეისთან მოვხვდი, ვალოდია ახალი ჩამოსული იყო ჯარიდან. ისე კი, ვალოდია მასთან ჯერ კიდევ ჯარში წასვლამდე ვარჯიშობდა.

– სერიოზული კაცია, სპორტული, – შენიშნა ანდრეიმ.

– კიდევ როგორ. ვალოდია სამბოში სპორტის ოსტატია. მსახურობდა საზღვაო ქვეითებში, დაზვერვაში. არმიის შემდეგ კი შინაგან საქმეთა სამინისტროში.

– რად მუშაობს? – ვიკითხე მე.

– ახლა ის დაკავებულია ახლახან შექმნილი რაღაც სპეცდანაყოფის სამხედრო მომზადებით. და ცოტაოდენი დუმილის შემდეგ დაამატა:

– ეს კაცი, უბრალო ვინმე არ გეგონოს!

მთელი ჩვენი დიდი კოლექტივი ვალოდიას ხელმძღვანელობით უდიდესი წრის შექმნით განთავსდა დარბაზის კიდეებში. სენსეი გავიდა შუაში. ვალოდიამ პირადად აუკრა შარფი თვალებზე, საგულდაგულოდ დაფარა რა ყველა შესაძლო ჭუჭრუტანა. ასეთი სამზადისის შემდეგ ის მიიმალა ხალხში. ახლა სენსეიმ მიიღო რაღაც უცნაური დგომი. ის ჰგავდა დაღლილ მწირს, რომელიც ისვენებს წარმოსახვაში არსებულ კვერთხზე.

– საოცარია! – აღტაცებით წარმოთქვა ჟენიამ და ხელები მოისრისა რაღაც მოლოდინის წინასწარ ტკობაში: – ახლა კი გველის რაღაც მეტად საინტერესო.

– ნამდვილად, – დაადასტურა სტასმა სენსეის ყურებაში.

– ეს რა დგომია? – დაინტერესდა ანდრეი.

– თუ მე სწორად გავიგე, ეს „ძველი ლამას“ სტილიდანაა, – ჩუმად მიუგო სტასმა.

– რაღაც, ასეთი სტილის შესახებ არასოდეს მსმენია.

– რა თქმა უნდა და საეჭვოა, რომ გაიგონო. ეს ძველი, მკვდარი სტილია. როგორც ამბობდა სენსეი, მის შესახებ დაავიწყდათ ჯერ კიდევ ქრისტეს შობამდე. ჩვენს დრომდე მოაღწია ამ სკოლის მხოლოდ საცოდავმა მსგავსებამ. ჩინეთში იგი ცნობილია, როგორც „დრაკონის“ სტილი.

– ოჰო, – გაოცდა ანდრეი, – საცოდავი მსგავსებაო! რამდენადაც ჩემთვის არის ცნობილი, „დრაკონის სტილი“ ყველაზე ძლიერი სტილია, ვინაიდან მან მოიცვა საბრძოლო ხელოვნების ყველა სკოლის ძალა და სიბრძნე...

და სენსეიზე მზერის ტყორცნის შემდეგ დაამატა:

– შენ საიდან იცი ამ უძველესი სტილის შესახებ?

– მერგო ბედნიერება, მეხილა იგი ორი წლის წინათ. აქ რაღაც ტურისტებმა შემოგვიარეს. სენსეი გაუმასპინძლდა მათ „ძველი ლამას“ სტილით. ის იყო სანახაობა, თვალს ვერ მოწყვეტდით!

ასეთი რეკლამის შემდეგ, საკუთარი ისტორიისათვის ზეგანსაცვიფრებელი რამ რომ არ გამოგვჩენოდა მივაშტერდით სენსეის მთელი ყურადღებით. ამასობაში ვალოდიამ მისცა სიგნალი, რის შემდეგაც მთელმა ჩვენმა უდიდესმა გროვამ, უწესრიგოდ ტაშის დაკვრითა და ფეხების ბაკუნით ატეხა წარმოუდგენელი ხმაური.

ასეთი საფარველის გამოყენებით, ვალოდიამ დაიწყო სენსეისთან მიახლოება, საათის ისრის მიმართულებით შემოვლით. მისი მოძრაობა მსუბუქი და რბილი იყო. ფეხს დგამდა, თითქოს ჯიქი ემზადებოდა ნახტომისთვისო და სულ უფრო და უფრო უახლოვდებოდა პირობით მოწინააღმდეგეს. როცა ვალოდია მარჯვენა, უკანა მხრიდან შევიდა სენსეისთან, სწრაფი, მსუბუქი ნახევარბიჯით დაიწყო დარტყმა მავაშიგერის განხორციელება თავში. პრაქტიკულად ერთდროულად სენსეიმ გასწია მარჯვენა ფეხი უკან და მაშინათვე, ბრუნში, მისი მარჯვენა ხელი რკალის მოხდენილი შემოწერით მსუბუქად შეეხო ხელისგულის წიბოთი ვალოდიას სახეს. სწორედ რომ შეეხო, როგორც მსუბუქი ბუმბული, არ დაარტყა, როგორც ველოდი. იმის გათვალისწინებით, რასაც შემდეგ განცვიფრებული თვალებით ვუყურებდით, ეს არ ყოფილა, არც შემთხვევითობა და არც აცდენა. ყველა მოძრაობა სენსეის მიერ შესრულებული იყო მსუბუქად, ნარნარად და განსაკუთრებული სიზუსტით. ვალოდია კი ასეთი მსუბუქი შეხების შემდეგ ისე გადავარდა, თითქოს ქვემეხის ბირთვი მოხვდაო. ფეხები მკვეთრად აეყარა ზემოთ, ხოლო თვითონ კი გადაგორდა თავზე და ძლიერად დაენარცხა იატაკს. ხალხმა თავისუფლებით ამოისუნთქა და ფუტკარივით ატეხა ბზუილი ნანახის განსჯაში.

– ეს როგორ გამოუვიდა დავარდნა? – ადრეისთან დაინტერესდა კოსტია.

მან მხრები აიჩეჩა.

– ალბათ, უბრალოდ წონასწორობა დაკარგა. ის ხომ ცალ ფეხზე იდგა. სავარაუდოდ სწორედ ასე, რადგანაც დარტყმა ხომ მსუბუქი იყო. და მერე, დარტყმასაც ამას ვერ დაარქმევ.

სენსეიმ მოიხსნა შარფი და ჰკითხა ვალოდიას.:
– ცოცხალი ხარ სუიციდელო?

– ცოცხალი ვარ, – გაწელა მან, ხელს მარჯვენა თვალზე იკავებდა. – ვერ გამიგია, სად შევცდი?

– შენი შეცდომა მდგომარეობს იმაში, რომ გასურდა მწვდომოდი სწორედ ყველაზე დაუცველი მხრიდან, შენი ფიქრით ყველაზე მოწყვლადი მხრიდან.

– სწორედ ასეა!

– ამიტომაც გაეზი მახეში! წინიდან რომ მიგეტანა იერიში უცებ, მეტი შანსი გექნებოდა, ვიდრე უკნიდან ან მარჯვნიდან. უკნიდან და მარცხნიდან რომ მიგეტანა კი, კიდევ უფრო ცუდ დღეში ჩავარდებოდი.

მაგრამ, რატომ?

– იმიტომ, რომ ფიქრობ ადამიანივით, რომელსაც აქვს მხედველობა და ყურთასმენა. რამდენჯერ მითქვამს შენთვის, რომ მოწინააღმდეგეში უნდა გაითვალისწინო მისი ფიქრების მსვლელობა. მე თუ არაფერს ვხედავ და არაფერი მესმის, ესე იგი ლოგიკურად შეიძლება იმის ვარაუდი მაინც, რომ ჩემი ცნობიერება აკონტროლებს ყველაზე სუსტად დაცულ მხარეებს ბევრად უფრო უკეთ და ძლიერ.

– და როგორ არის ფრონტის საქმე მაშინ?

– წინიდან კონტროლი უფრო შესუსტებულია იმიტომ, რომ აქ სხეულის მზაობა ისედაც იყო ნომერ ერთი. ბუნებრივ აღქმას მოკლებული ადამიანი, წინიდან ფიზიკურად არის ბრძოლისთვის მზად, უკნიდან კი სულიერად, ეს კი გაცილებით უფრო საშიშია. გამოდის, რომ რაც უფრო მოწყვლადად მიაჩნია მოწინააღმდეგეს მხარე, მით მეტად არის იგი დაცული და შესაბამისად, უფრო მოულოდნელიც შეიძლება იყოს კონტრშეტევა.

– მე რომ იარაღი მქონოდა?

– შენ რომ იარაღი გქონოდა, ჩვენ ბევრად მეტი სარგებლობა გვექნებოდა შენგან ხვალ, ვიდრე ახლა.

– რისი თქმა გინდა?

– იმის, რომ ღვეზელს გამომდომამდე მაინც შევჭამდით.

ვალოდიას გაეცინა სენსეის შავ იუმორზე:

– კარგით, ღვეზელს მე თქვენ ისედაც მოგიტანთ...

როცა ვალოდიამ მოიშორა ხელი სახიდან, ჩვენ ცოტა არ იყოს გავშტერდით. თვალს ქვემოთ ჩამოუწვა დიდი ზომის შეშუპება. უბრალოდ, შეშუპებასაც ამას ვერ დაარქმევდი. კანი თვალის გარშემო მოლურჯო-მოშავო გახდა და ბებერებით დაიფარა, როგორც დამწვრობის შემდეგ. ჩვენი კოლექტივის ქალური ნაწილი დაფაცურდა სწრაფად, მოუტანეს ვალოდიას ცივი წყლით დასველებული პირსახოცი. მაგრამ, ამ კომპრესმაც კი ვეღარ უშველა. ამის მიუხედავად ყველაზე ნაკლებად მისი თვალით თვითონ ვალოდია იყო შეწუხებული. იგი წამოდგა ტანისამოსის ფერთხვითა და სენსეისთან ხუმრობით. ყველა ჩვენთაგანისათვის გაისმა ილეთების დამუშავების ბრძანება.

ვარჯიშის შემდეგ, დამატებითი მეცადინეობების თითქმის მიწურულს, კვლავ მოვკარით ყური ჩვენთვის საინტერესოს.

– სენსეი, არსებობს თუ არა გარემომცველი სივრცის კონტროლის ვარჯიშის ტექნიკა უფრო მარტივ ვარიანტში? ვთქვათ ისე, რომ ამის გაგება და შესრულება შეეძლოს ჩემს ბიჭებს სპეცდანაყოფიდან, – იკითხა ვალოდიამ.

მასწავლებელი დაფიქრდა და ცოტა დაგვიანებით უპასუხა:

– კი, არის ასეთი. მართალია, აქ საჭირო იქნება მეწყვილე. ყველაზე უკეთესია ვარჯიში „ლოტოსის“ პოზაში...ამ ვარჯიშის არსი მდგომარეობს შემდეგში. თავის დონეზე უნდა

ჩამოვიკიდოს რბილი, ტენისის ბურთი ბაწარზე ისე, რომ მეწყვილის მიერ მისთვის ხელის კვრის ან გაქანების შემთხვევაში მისი გაფრენის ტრაექტორია ემთხვეოდეს შენი თავის ადგილმდებარეობას. შენი ამოცანაა, ისწავლო თავის არიდება გარემომცველ სივრცეში ჩვეული, კონტროლის ორგანოების გამოორიციხვით და მეტად ენდო ინტუიციას. ბურთი უნდა აღიქვას მის სულიერ ინტერპრეტაციაში. შეეცადო იგრძნო საგნის მოახლოება შენს კეფასთან და შინაგანი ინტუიციის კარნახით დროულად გასწიო თავი. მთავარი ჩაქსოვილია შენი ცნობიერების ვარჯიშში და ისევ ვუბრუნდებით უკვე მრავალგზის ნათქვამს, – გაიღიმა სენსეიმ. – ... თუ სერიოზულად ვიმსჯელებთ, უნდა მოიყვანო შენი გონების მდგომარეობა სრულ შტილში, რომ იგი გაგონებდეს ტბის უშფოთველ ზედაპირს. შენი ცნობიერების ასეთ სრულ სიმშვიდეში მოახლოებადი საგანი, ჩვენს შემთხვევაში კი ბურთი, იქნება ტბის ზედაპირზე ნასროლი კენჭით, რომელიც წარმოქმნის ტალღას, ან ნავივით, ან კატერივით – რაც გინდა ის დაარქვი მას. მაგრამ ის გაკვეთავს შენს სივრცეს. სხვა დანარჩენი, რაც მოშორებით იმყოფება, როგორც მაგალითად წრეში მდგომი ადამიანები – ეს იქნება ხეები ან ხალხი ნაპირზე, რაც უფრო მეტად მოგეწონოს. სწორედ შენ ხარ ამ ტბის შუა ადგილი. შენი მიზანია, ისწავლო შენს ზედაპირზე ნებისმიერი რყევის, შენს სივრცეში ნებისმიერი შეღწევის შემჩნევა. საბოლოო ჯამში ისწავლი უცხო საგნის მოახლოებისა და ირგვლივ ყოველივე მომხდარის გრძნობას.

ანდრეიმ, ჩვენს მსგავსად, სენსეის გვერდით მდგომმა, იკითხა:

– ჩვენ შეგვიძლია ასე ვარჯიშში?

– თუ გაქვთ ასეთი სურვილი, ივარჯიშეთ გეთაყვა, – უპასუხა სენსეიმ.

– აქ რომელი გრძნობა მუშაობს? – შეკითხვა დასვა ვალოდიამ.

– თითქმის იგივე, როგორც დემონსტრაციის დროს. აქ მთავარია – საკუთარი ცნობიერებით გასცდე საკუთარ საზღვრებს.

– ეს როგორ? – ვერ გაიგო ანდრეიმ.

– მოგიყვანთ ასეთ მარტივ მაგალითს. ნებისმიერი ადამიანი, როცა შეწყვეტს ფიქრს, ანუ, დაჯდება, მოდუნდება და შეეცდება მაქსიმალურად დაამშვიდოს თავისი აზრები, ის იწყებს მისი ცნობიერების გაფართოებისა და შორს, სხეულის ფარგლებს გარეთ გასვლის შეგრძნებას. ცნობიერება მოცულობითი ხდება. იგი ვრცელდება უდიდეს სივრცეზე. აქ კი, შენ მას ზღუდავ გარკვეული ადგილით. იმ მაგალითში, რაც გიჩვენეთ, იყო სპორტული დარბაზი. თუმცა, თუ შეუპოვბრად ივარჯიშებ, შეძლებ იგრძნო, თუ რა ხდება რაიონის მეორე ბოლოს. პრინციპში ეს რთული არ არის.

– ანუ, ბურთით ვარჯიშში მთავარია ცნობიერების სრული სიმშვიდის მიღწევა, როგორც ტბის მაგალითში? – განმეორებით იკითხა ანდრეიმ.

– სავსებით სწორია და შეეცადო იმას, რომ არცერთი შენი აზრი ამ სივრცეში ვერ შემოიჭრას.

– ეს რთულია.

– რთულია, თუმცა შესაძლებელი.

– სტასი ამბობდა, რომ „ძველი ლამას“ სტილი ძალიან ძველია. ეს მართალია?

– დიახ.

– ისტორიას შემორჩა თუ არა მათი მფლობელების სახელები? – იკითხა კოსტიამ.

სენსეის გაეღიმა, რაღაც თავისი გაიფიქრა და გასცა პასუხი:

– შენთვის ცნობილებიდან, ალბათ, ბუდდა. და, რა თქმა უნდა, მისი პირველი ადეპტები.

– ბუდდა? – გაიოცა კოსტიკამ. – მაგრამ, მას ხომ, თითქოს, სხვა ფილოსოფია ჰქონდა, სიკეთის ფილოსოფია. რა შუაშია აქ მუშტები?

– სიკეთეც არსებობს მუშტებით, – მშვიდად მიუგო სენსეიმ. – მაგრამ, ამ ხელოვნების ფლობა, ჯერ არ ნიშნავს ვინმეზე თავდასხმას. მათთვის ეს იყო თავისებური საფეხური სულიერი შეცნობისა...

ასე დამთავრდა ჩვენი დამატებითი მეცადინეობები, რომელზეც მორიგჯერ გავხდით ჩვენთვის, სენსეის ესოდენ ღირებული ცოდნისა და უნარების მოწმეები... ჩვენს აღფრთოვანებას

საზღვარი მოეშალა. გადაცემულები, სპორტული დარბაზის გვერდით ველოდით დანარჩენებს. როცა ხალხი გარეთ გამოვიდა, ჟენიამ შემთხვევით გახედა ვალოდიას და შემზარავად წამოიყვირა:

– ვაიმე, დედა! მდა...ეს რა სიფათია რომ გაქვს შარაპოვ...

ამ სიტყვების შემდეგ ყველამ მიაქცია ვალოდიას ყურადღება. მისი თვალი სრულად დაიფარა და დაემსგავსა ერთ, დიდ შავ ლაქას.

– არაფერია, – გაამხნევა იგი ჟენიამ და მკერდგამომშვერილმა, პათოსით წარმოთქვა: – ჩალურჯებები მამაკაცს ამშვენებს!

რაზეც ვალოდიამ ღიმილით უპასუხა:

– შენ ხომ არ გსურს ლამაზი გახდე?

ყველამ გადაიხარხარა.

– სურს, სურს. მე კი მოწმე ვიქნები, როგორც იმ ანეკდოტში, – განავითარა სიტუაცია სტასმა.

– როცა მას დაუსვეს შეკითხვა: „ნახა თუ არა მან, თუ როგორ ჩაარტყმა ერთმა მეორეს თავში?“ იგი პასუხობს: „დანახვით არ დამინახავს, მაგრამ ხმა მომესმა, თითქოს ვიღაცამ რაღაც ცარიელს ჩაარტყა“.

ვიქტორმა კი დასძინა:

– მე კი ვიქნები მეორე მოწმე. და თუ შემეკითხებიან, რატომ არ გამოვექომაგე დაზარალებულს ჩხუბის დროსო, სუფთა სინდისით ვუპასუხებ: „საიდან უნდა მცოდნოდა, რომელი იყო მათ შორის დაზარალებული. ისინი, ხომ ასე ოსტატურად უბათქუნებდნენ ერთმანეთს!“

ხარხარის ახალი ტალღა გავრცელდა მთელს ოლქზე.

ვაი, ვაი, ვაი, – დასცინა ყველას ჟენიამ. – თქვენს ხუმრობებს ერთი ვერსის მანძილზე კაზარმის სუნი აუდის...არა, სენსეი, შენ ეს ნახე, ვარ მოასწრო ადამიანმა პირის გაღება, რომ მასზე უკვე საქმე აღძრეს!...

12

ასე, მხიარულ ხუმრობასა და ერთმანეთის გაქილიკებაში ბიჭები დაიდრნენ გზაზე. მშვიდი ამინდი იდგა. ცა მოფენილი იყო ვარსკვლავური ქვიშრობით. გამლიერებული ვარჯიშის შემდეგ სადამოს სიგრილისგან ტკბობით, ვერ შევამჩნიეთ, როგორ გაიჭიმა ჩვენი კომპანია. კოსტიკა და ტატიანა შორს წინ წავიდნენ. ვალოდია, ჟენია და სტასი სადღაც უკან მოჩანჩალებდნენ, ხოლო ვიქტორი, ანდრეი, მე და იურა შუაში ვიყავით სენსეისთან ერთად და წვრილმანებზე ვლაცობდით.

შესახვევიდან ჩვენსკენ გამოვიდა უკვე საკმაოდ შეზარხოშებული მემახტეების რვაკაციანი ბრიგადა. სავარაუდოდ კოსტიკას თავმოყვარეობას ძლიერ შეეხნენ წყვილის გვერდით ჩავლის დროს, ვინაიდან, როცა მივუახლოვდით მათ, ბიჭის სახე გაწითლებული იყო სიბრაზისაგან. იგი სასტიკად აგრძელებდა უხეშად შეპასუხებას მათთან და სერიოზულად გააბრაზა მთვრალი კაცები. ანდრეი კი, ამასთან, გამოექომაგა მეგობარს და ამით ცეცხლზე ნავთი დაასხა. ბრიგადიდან ერთერთი, ყველაზე თავგამოდებული საჩხუბრად გამოიწია. ანდრეი და კოსტიკი ეცნენ მას, მაგრამ სენსეიმ დროზე მოუჭრა გზა და მემახტეებს მიმართა:

– კაცებო დამშვიდდით! რა საჭიროა გინება, აქ ხომ ქალებია...არ შეშვენის კეთილშობილურ კაცებს ლანძღვა-გინება...

– ეს ვინდა გვაკლდა აქ?! – მკერდში ჩაავლო ხელი ჩაიხრიალა გამმვინვარებულმა კაცმა: – შენი გზით წადი, სანამ ყველა ძვალი არ დაგიმსხვრიე!

აქ ჩვენც გვიმტყუნა მოთმინებამ და გავიწიეთ ყველამ მოთავისკენ. მეც ავდულდი ამ ალკოჰოლიკების მიმართ აღძრული გამშაგებისაგან და მზად ვიყავი იმ წამს დამეგლიჯა ისინი ნაფლეთებად. უკნიდან წამოგვეწივნენ უფროსი ბიჭები. მაგრამ სენსეიმ ყველასგან მოულოდნელად გააჩერა ყველა ჩვენი მცდელობა და მიანიშნა ვიქტორს, რომ ყველა უკან დახეულიყო. ჩვენ აღშფოთებით ჩავიბუზღუნეთ. მაგრამ ვიქტორმა სტასთან, ჟენიასა და ვალოდიასთან ერთად გზას გაგვიყენეს, როგორც გულმოდგინე მწყემსები აბლავლებულ ცხვრის ფარას, არ აძლევდნენ რა მას გაჩერების საშუალებას.

სულ უკან–უკან ვიყურებოდი იმის მოლოდინში, რომ მასწავლებელი სადაცაა გამოიყენებს სუპერ ილეთს რვა მოწინააღმდეგის წინააღმდეგ. მაგრამ სენსეი მხოლოდ იდგა, რაღაცას ღიმილით უხსნიდა კაცებს და ჟესტებით, თითქოს თავს იმართლებდა. როცა მომდევნოჯერ გამოვიხედე, დავინახე, რომ მომღიმარი მემახტეები უძმობილდებოდნენ მას და ემშვიდობებოდნენ, როგორც კარგი მეგობრები. „აი ეს მესმის! – გავიფიქრე უცებ. – რა საჭიროა მაშინ ამდენწლიანი კუნგ–ფუს ვარჯიში?“ ჩემი მეგობრების გაოგნებული გამონათქვამების მიხედვით, ამის შესახებ მარტო არ გამიფიქრია. როცა სენსეი წამოგვეწია, ანდრეიმ შეშფოთებით იკითხა:

– თავს რატომ იმართლებდით მათ წინაშე. ისინი ხომ, პირველები გადაგვეკიდნენ და ყოველივე თვითონ დაიწყეს. ცხვირ–პირი იყო მათთვის დასალეწი, სხვა დროს რომ ვერ გაებდათ. რომ არ გაგეჩერებინეთ, მე მათ ისე...

– რა თქმა უნდა, – სიტყვა გააწყვეტინა სენსეიმ, – მე რომ არ გაგეჩერებინე, ისინი, როგორც მინიმუმ, მძიმე ტრავმებს მიიღებდნენ, არა მხოლოდ რბილი ქსოვილების, არამედ ორგანოების დაბეჭილობებს და შესაძლოა, ტვინის შერყევასაც. და შენ გაიფიქრე იმის შესახებ, რომ ამ კაცებს სახლებში ოჯახები ჰყავთ და შესაძლოა, მათი ოჯახების ერთადერთი მარჩენალნი არიან...შენ გაიფიქრე იმაზე, რომ ესენი მემახტეები არიან! ოდესმე ყოფილხარ შახტაში?

– არა, – იყო ანდრეის პასუხი.

– მე კი ვიყავი...აი ეს ბიჭები, რომლებისთვისაც ნეკნების ჩამტვრევა გინდოდა, ჩადიან შახტაში, როგორც ჯოჯობხეთში, ერთი კილომეტრისა და მეტის სიღრმეზე. წარმოიდგინე, რა წნევას განიცდის მათი ორგანიზმი. ამას დამატებული, – სენსეიმ თითებზე დაიწყო ჩამოთვლა, – იქ სიცხე და ძალიან ცოტა ჟანგბადია, ორგანიზმისთვის მავნე ძალიან ბევრი მეთანია, ქვანახშირის მტვერი...და ყოველივე ამასთან ისინი აცნობიერებენ, რომ ყოველწამიერად რისკავენ სიცოცხლეს. იმიტომ, რომ ნებისმიერ დროს შეიძლება მოხდეს მიწის ჩამოქცევა, შეიძლება რაღაც დაეტაკოთ ან საერთოდ, დაილუპონ კიდევ. შახტაში ხომ ტრავმები მუდმივად ხდება. და ადამიანი ამას ღრმად განიცდის, სხვა სიტყვებით, მისი ფსიქიკა სულ ზღვარზე გადის, შეიძლება ითქვას, სცდება მას. ასეთი მდგომარეობა შეიძლება შევადაროთ ომის დროს წინა ხაზზე მყოფი ჯარისკაცების მდგომარეობას. ტყუილად არ ამბობდა სტალინი: „შახტა – მეორე ფრონტი“.

გვიფიქრია, რატომ სვამენ ისინი? ამ სტრესის, მუდმივი შიშის შინაგანი დაძაბულობის რაღაცით მაინც განსაქარვებლად. ამ ფსიქოლოგიური ბარიერის დასაძლევად მემახტეებთან მუდმივად უნდა მუშაობდნენ მაღალკავალიფიცირებული სპეციალისტები ფსიქოლოგიისა და მედიცინის დარგში. თუმცა, ასეთ დახმარებას ისინი, ბუნებრივია, არ ლებულობენ. ამიტომაც, ბევრი მათგანი სვამს.

– მდა, – ამოიოხრა კოსტიამ, –

„ლოტობა რომ არა, საუკუნოდ ვერ შეიცნობდა კაცი მონობას!“

– სავსებით მართალია...ამას გარდა, საკმაოდ დიდი ხნის განმავლობაში შახტაში მომუშავე ნებისმიერი მემახტე მშვენივრად აცნობიერებს, რომ არანაირი პერსპექტივები მას არ აქვს. აი, შენ გაქვს პერსპექტივა, შეგიძლია დაამთავრო ინსტიტუტი, აიშენო რაიმე კარიერა. მათ კი ერთი პერსპექტივა აქვთ: ან შახტაში გაძვრეთ სული, ან მოკვდნენ იქ შეძენილი დაავადებებისაგან.

მათ ეს ყოველივე ესმით და აცნობიერებენ. მაგრამ, მათ ხომ საკუთარი სიამაყე აქვთ, თავისი სიდიადის მანია, ისეთივე, როგორც შენი.

– მე რა სიდიადის მანია მაქვს, – ხელი ჩაიქნია ანდრეიმ. – მე იგი საერთოდ არა მაქვს.

– როგორ თუ არა?! შენ ხომ ისინი ახლა გინდოდა გეცემა მხოლოდ იმიტომ, რომ შეეხნენ შენ გრძნობებს...სწორედ ეს არის შენი სიდიადის მანია, რომ შენ, აი ასეთ თავადს, შეურაცხყოფა მოგაყენეს...ასეთივე სიამაყე აქვთ მათ. მაგრამ შენგან განსხვავებით, მათ მომავალი არ აქვთ. და შენ გინდა წაართვა მათ უკანასკნელი?! წარმოიდგინე, როგორ დღეში აღმოჩნდებოდნენ ისინი ყველა მათი სტრესის, განცდების, არარეალიზებული ოცნებებისა და გაშვებულ შესაძლებლობებთან ერთად, დამატებით რომ თავი რეანიმაციაში ამოეყოთ შენგან ცემის შემდეგ? ეს ხომ დამატებითი და უფრო ძლიერი ტანჯვაა მათთვის, ფიზიკურთან შედარებით. რისთვის, რატომ?!

ჩვენ დანაშაულის გრძნობით დავხარეთ თავები. მიუხედავად იმისა, რომ სენსეი ბიჭებს ელაპარაკებოდა, ეს თანაბრად მეხებოდა მეც. მისმა სიტყვებმა უბრალოდ შემძრა. შინაგანად განვიცდიდი საშინელ დისკომფორტს საკუთარი, ამასწინანდელი, მებრძოლი სულისკვეთებით აღსავსე ფიქრების გამო. ჩემი თავის წინაშე ძალიან შემრცხვა საკუთარი თავისვე გამო...მოულოდნელად შევიგრძენი სენსეის აზრები მთელი სიღრმით, თუ რამდენად გრძნობს და ესმის ყველა ადამიანის.

– რისთვის?! – გაიმეორა მასწავლებელმა. – შენ რა, დაზარალდი დიდად იმისგან, რომ პატიება ითხოვე, დაამშვიდე ისინი და გაეცალე...არა. შენ არაფერი დაგმართნია. ძალიან კარგად გესმის, რომ მხოლოდ ფეხების მეშვეობით შეგეძლო ყველა მათგანი დაგესახიჩრებინა.

– რა თქმა უნდა, მე ხომ... – კვლავ დაიწყო ფიცხოზა ანდრეიმ.

– ხომ ხედავ, ისევ შენი სიდიადის მანია გალაპარაკებს. მე კი ხომ ფეხების ქნევას, ქუჩაში ადამიანების საცემად არ გასწავლი. საბრძოლო ხეოვნების არსი სრულიად სხვა რამეშია და ეს ილეთები, შესაძლოა, ცხოვრებაში არასოდეს გამოგადგება. ღმერთმაც ქნას, რომ არ გამოგადგეს...შენი ამოცანაა ისწავლო სიტუაციის მიზეზისა და შედეგის, სიღრმისა და არსის შეცნობა და მისი მშვიდობიანად მოგვარება.

– თქვენ რა უთხარით მათ? – დაინტერესდა კოსტია.

– ყველაფერი ძალიან მარტივია. ავუხსენი, რომ მათ ისეთივე შვილები ჰყავთ, როგორც თქვენ ხართ. რომ მათსავით სხვა, ნაქეიფარი კომპანია შეიძლება გადაეკიდოს მათ შვილებს და სცემოს ისინი. ეს შემთხვევა წმინდა ადამიანური მხრიდან აღვუწერე. ამასთან, მიაქციეთ ყურადღება, მათი სიდიადის მანია არ დაზარალებულა. და რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, ისინი კმაყოფილნი წავიდნენ, თქვენნაირების დაცვის მტკიცე განწყობით. ანუ, ყველაფერი გაცილებით მარტივად გვარდება, მშვიდობით...

და მცირე დუმილის შემდეგ დაამატა:

– უხეშობა და მუშტების ქნევა ნებისმიერ სულელს შეუძლია...საჭირო არ არის დამორჩილდე საკუთარ ცხოველურ ინსტინქტებს. ბევრად მნიშვნელოვანია, ნებისმიერ სიტუაციაში ადამიანობის შენარჩუნება. გაიგო, რატომ და რით არის გამოწვეული სწორედ ეს აგრესია და როგორ შეიძლება კამათის სწორად, ისე მოგვარება, რომ შეიძინო ახალი მეგობარი და არა მტერი გაიჩინო...

და გაჩერებასთან მისვლისას, სენსეიმ დაასკვნა:

– დაიმახსოვრეთ, რისხვაში თქვენს მიერ მიყენებული ნებისმიერი დარტყმა, საბოლოო ჯამში თავადვე გიბრუნდებათ.

ჩვენი კომპანია მდუმარედ იდგა და დარცხვენით უყურებდა სენსეის. ბოლოს, ახალი შეხვედრის დათქმის შემდეგ, ერთმანეთს დავშორდით.

თითქმის მთელი გზა მდუმარედ ვიმგზავრეთ. ხოლო, როცა ცენტრს ვუახლოვდებოდით, ღრმადჩაფიქრებულ პოზაში მჯდომ ანრდის ამოხეთქა:

– ეს რა გვიყო სენსეი, ძალიან მრცხვენია ჩემი თავის!

– ნუ იტყვი, – დათანხმდა კოსტია. – თვითონ ვფიქრობ, რატომ გადავეკიდე მაგ კაცებს? ხომ თქმულა, დუმილი – ოქროს ტოლიაო!

– არა უშავს, – ამშვიდებდა მას ანდრეი. – ხედავ, რარიგ შემობრუნდა ყველაფერი. ზოგი ჭირი მარგებელიაო...მდა, სენსეიმ ძლიერ გაგვისწორა ტვინები...

„აწი დიდ ხანს მოგვიწევს მონელება“, – გავიფიქრე. მთელი დარჩენილი გზა ჩემი პიროვნება იტანჯებოდა, არა იმდენად მომხდარის, რამდენადაც საკუთარი თავის შესახებ ფიქრით. ჩემს ჩვეულ შინაგან მდგომარეობაში რაღაც არ იყო ისე. მაგრამ რა? უკვე მერამდენედ, დეტალურად ვატრიალებდი თავში მასწავლებლის საუბარს და კვლავ შევიგრძენი ეს დისკომფორტი, და ...სდექ! მოულოდნელად გამოაბრწყინა გონებაში. რა თქმა უნდა, ეს ხომ ახალი გრძნობაა! როცა ეგოიზმისა და უმეცრების უზარმაზარ წყალქვეშა კლდეს მოხვდა ეს მძლავრი, შემარყეველი დარტყმა, ჩემში ამოტივტივდა რაღაც, დიდი ხნის წინათ დავიწყებული სიღრმისეული გრძნობა. ჩემს პიროვნებას არ შეეძლო მისი სრულად გაცნობიერება. მაგრამ ჩემი ცნობიერების ზედაპირთან მისი გამოჩენით მივხვდი, რისი გამოხატვა უნდოდა სენსეის. ეს პირველად დამემართა. *მე მკაფიოდ გავიგე მისი მარტივი ჭეშმარიტება.* ჩემი შინაგანი სამყაროსათვის ეს იყო მთელი აღმოჩენა. ამის ისე მიხაროდა, თითქოს საკუთარ თავს შევურიგდიო.

სახლში ამალღებულ განწყობაზე მივედი. აღმოჩნდა, რომ იქაც მელოდა სიურპრიზი.

– ჩვენ კარგი სიახლე გვაქვს, – თავისი მომხიბვლელი ღიმილით ანთებულმა მითხრა დედამ. – დღეს ბიძია ვიტამ დარეკა მოსკოვიდან. მან შეძლო მოლაპარაკება იმ კლინიკის საუკეთესო პროფესორთან, ასე რომ დარჩა მხოლოდ ვადების შეთანხმება.

ეს სიახლე ადრე რომ შეეტყობინებინათ ჩემთვის, მე უსაზღვროდ გამიხარდებოდა. ახლა კი საკუთარი თავი გამოვიჭირე იმ აზრზე, რომ ჩემთვის აბსოლუტურად სულ ერთია, რა ხდება ფიზიკურ დონეზე ჩემს თავში. მთავარი ის იყო, რაც შინაგანად ვიგრძენი. ეს შეგრძნების რაღაც ახალი დონეა, რაც მეტწილად სულს ეხებოდა, ვიდრე სხეულს. მაგრამ, მშობლებისთვის გუნება–განწყობა რომ არ გამეფუჭებინა, ხმამაღლა წარმოვთქვი:

– რა კარგია! ამაში ეჭვიც არ მეპარებოდა. ბიძია ვიტას რომ არ შეძლებოდა, ასეთი რა არის, მისი მდგომარეობითა და კავშირებით?! ის ყოჩაღი გვყავს, ყველა მხრივ მიზანმიმართული.

მთელი შემდეგი დღის განმავლობაში ჩემი პიროვნება ფიქრობდა ახალი გრძნობის შესახებ. მე კვლავ დავუბრუნდი სრულყოფის ცხოვრებას, როგორც ამბობენ, სხეულითა და განსაკუთრებით სულით. როცა დადგა მედიტაციურ მეცადინეობაზე წასვლის დრო, ერთი სული მქონდა, როდის მივიდოდი იქ. ამჯერად მე ვაჩქარებდი ზღაპრულ ტატიანას, რომ უფრო სწრაფად გამოწყობილიყო.

ჩვენ მივედით ტრამვაის გაჩერებაზე, სადაც გველოდნენ ბიჭები.

– წარმოგიდგენიათ, გოგოებო, – სიცილით წარმოთქვა კოსტიკამ. – სენსეიმ ჩვენ ლამის იყო ანდრეი არ გაგვიფუჭა.

– და რა მოხდა? – დავინტერესდით ჩვენ.

ანდრეი მდუმარედ და მომღიმარედ იდგა, კოსტიკა კი აზარტით აგრძელებდა:

– ჩვენ, თქვენი გაცილების შემდეგ წავედით სახლში. და როცა უკვე თითქმის მივედით, ვიღაც ბიჭები აგვეკიდნენ, სიგარეტი მოუწოდებდნენ ღამით. ისე დაჟინებით მოითხოვდნენ, როგორც თორმეტი წლის გადაუხდელ ხარკს. ანდრეიმაც, ჭეშმარიტი ჯენტლმენის მსგავსად, აუხსნა მათ, რომ არც ვეწეოდით და არც მათ ვურჩევდით, მათივე ჯანმრთელობის გამო. ხომ გსმენიათ, ჯანდაცვის სამინისტრო გაფრთხილებთ...და ბოლოს დაამატა, ფილტვების ამ შხამით მოწამვლასა და ქურჩა–ქურჩა შარის მიებაში ხეტიალს გირჩევნიათ, სპორტით დაკავდეთ,

მაგალითად კუნგ-ფუ გესწავლათო. მეტი სარგებელი გექნებოდათ სხეულისა და სულისთვისაცო.

– მერე? – მოუთმენლად იკითხა ტატიანამ.

– მათ ყურიც არ ათხოვეს ანდრეის და სარისკო ნაბიჯები წამოიწყეს.

– და ანდრეიმ რა ქნა?

– თქვენ მხოლოდ წარმოიდგინეთ, ანდრეიმ დაუწყო მათ ლექციის წაკითხვა მათი უმაქნისი ცხოვრების შესახებ, რომ მათი სიტყვები მათვე დაუბრუნდებოდათ. ვიფიქრე, მორჩა, დავკარგეთ ბიჭი–თქო. შემდეგ გავიხედე, არა უშავს...

– და რა მოხდა შემდეგ?

– რა მოხდა და. ატმოსფერო, რა თქმა უნდა დაიძაბა. ანდრეიმ ბევრი ითმინა მათი შეურაცხყოფა, შემდეგ კი საკუთარი სიტყვების დამაჯერებლობის მიზნით ცხვირ–პირი დაუღწია მათ. შემდეგ კი ჭკუის სასწავლებლად დაასკვა: „ხომ ხედავთ, ნებისმიერი ცუდი სიტყვა, დაგიბრუნდებათ იმავე ძალის დარტყმით“.

– აი, წამოუროშია, – გავოცდი.

– და რით დასრულდა ყველაფერი? – დაინტერესდა სიცილით ტატიანა. – მსხვერპლის გარეშე?

– ყველაფერი რიგზეა, – ხელი ჩაიქნია კოსტიამ. – აა! მთავარი, სასაცილო გამომრჩა. შემდეგ მოსწავლეებად ითხოვეს მასთან ჩაწერა.

ყველას გაეცინა, მე კი არ მომეწონა რაღაც. ჯერ–ერთი, ასეთ სისულელეს ანდრეისგან არაფრით ველოდი. მეორეც, სენსეის მაგივრად დამწყდა გული.

– ეჰ, ანდრეი, შენ გარყვნილი ყოფილხარ, – სიცილით წარმოთქვა ტატიანამ.

– ნამდვილად მასეა, – ხუმრობით აქილიკებდა კოსტია. – საშიში ტიპია, შეიძლება ითქვას რეციდივისტი. ის ჩემს დიად გამონათქვამებსაც თავდაყირა აყენებს, ასე ვთქვათ, ყველაზე უხერხულ პოზებში...

– გეყოს რა, რა დიადი გამოთქმები კია, – დასცინა მას ანდრეიმ. – გამომიჩნდა სოკრატი.

– და რატომ, უცებ სოკრატი, იყვნენ უფრო დიადებიც...

ეს სასაცილო დიალოგი გაგრძელდებოდა უსასრულოდ, მაგრამ მოვიდა ჩვენი ტრამვაიც.

14

მეცადინეობაზე გავემგზავრეთ ნაადრევად და როგორც შემდეგ აღმოჩნდა, ტყუილად არა. ანდრეიმ დააპირა საწადელ ველზე ჩვენი გაყვანა, გვიმტკიცებდა რა, გზის ზუსტ დამახსოვრებას. ნახევარი საათი დავეხეტებოდით დაბაში და ირგვლივ ყველა ძალღიანი გავაღიზიანეთ. ბოლოს და ბოლოს, ერთმანეთთან საჭირო მოსახვევის გამოცნობის თაობაზე შეუპოვარ კამათში, ჩვენი კომპანია აღმოჩნდა რომელიღაც გუბურასთან.

– ფუი შენ, სუსანიხო! – წარმოთქვა კოსტიამ. – და სად არის შენი ველი?

– თეორიულად აქ უნდა იყოს, – აიჩეჩა მხრები ანდრეიმ.

– ჰოო, პრაქტიკულად კი წარღვნას წაუღევავს, სხვა მხარეს. უკან წავიდეთ.

გზად, ცხვირწინ გადავეყარეთ ჟენიას.

– როგორც იქნა, ერთი ცოცხალი სული მაინც შეგვხვდა, – შვებით ამოისუნთქა კოსტიამ.

– რა, გზა აგებნათ ჩვენს შანხაიში? – ჟენიამ სიცილით გაგვამასხარა.

– აი, დავუჯერეთ ამ სუსანიხს.

– სად არის ველი? – იკითხა ანდრეიმ.

– აი იქ, – სულ სხვა მხრისკენ გაიშვირა ხელი ბიჭმა.

– მე ხომ გეუბნებოდი, არასწორად ვუხვევთ–თქო! არ იყო იქ ეს ფერდობი, – დააყვედრა ანდრეის კოსტიკამ.

– შენ აქ როგორ აღმოჩნდი? – დაინტერესდა ტატიანა ჟენიასთან.

– თქვენ რა, არ იცოდით? მე ხომ ენერგეტიკულად განვსაზღვრავ ყველა ადამიანის ადგილსამყოფელს, გაფიქრებისთანავე.

– გეყოფა ხალხის მოტყუება, – ღიმილით უთხრა კოსტიამ. – და მართლაც, აქ რას აკეთებდი?

– რას გადამეკიდეთ. ვცხოვრობ მე აქ! – სიცილით წარმოთქვა ჟენიამ. – ჭიშკარს გავცდი თუ არა, გავიხედე, თქვენი ურდო გაეშურა გუბურისკენ. ვერც კი მოვასწარი პირის გაღება. გავიფიქრე, ახლა ცოტა, გზნებას გაიგრილებენ და უკან გამობრუნდებიან–თქო. ზუსტად! ვხედავ, ხუთი წუთის შემდეგ უკან ბრუნდებით. მე გზაზე გავედი და დაგენახეთ, რომ მორიგჯერ ბოძში არ შეგშლოდით.

გამოვანათეთ ღიმილში, ასეთი იღბლიანი შეხვედრით და ერთად გავეშურეთ ველისკენ. ბუნების მიერ სიყვარულით შექმნილ იმ მყუდრო ადგილას უკვე თითქმის ყველა შეგროვებულიყო, მათ შორის სენსეი და ვალოდია. ხმაურით და ყველასთან მისალმებით შევერწყით კოლექტივს. სენსეიმ, დაინახა თუ არა, რომ ჩვენი კომპანია ისევ ჟენიამ მოიყვანა, გაიხუმრა:

– რა, ისევ ჩაგიტარათ ამ სუსანიმმა ექსკურსია?

– არა, ჩვენ უკვე საკუთარი სუსანინი გაგვიჩნდა, – გაიქნია თავი კოსტიკამ ანდრეისკენ. – ამან, ჟენიასაც კი აჯობა...

და შემდეგ, კოსტიკას გაჩერება ვერ იქნა ჩვენი თავგადასავლების შესახებ მჭერმეტყველ თხრობაში. იგი ისე გაერთო ხალხის საერთო გუგუნში, ისე ახმაურდა, რომ ბოლოს სრულიად ზედმეტი წამოროშა, ის, რაც სენსეისგან უნდა დაგვემალა.

– აი ასე! მიანდე მას ამის შემდეგ მოსწავლეები. შეიყვანს ისეთ ჩიხში, რომ თავადაც არ ეცოდინება გამოსავალი იქიდან.

– რა მოსწავლეებს გულისხმობ? – სიტყვას გამოეკიდა სენსეი, აქამდე, როგორც შევნიშნე, უინტერესო მსმენელი.

– არაფერი, – შეცბუნდა კოსტიკა, შენიშნა რა, რომ ენამ გაუსწრო: – იყო იქ ერთი ისტორია...

– რა ისტორია? – დაინტერესდა სენსეი.

კოსტიკას არაფერი დარჩენოდა გარდა იმისა, რომ სურვილის გარეშე დაეფქვა ყველა ფაქტი. ანდრეიც ჩაერთო საუბარში და აჩქარდა თავისი საქციელი კეთილი ზრახვებით აეხსნა. სენსეიმ კი, მთელი ამ ტიტინის ბოლომდე მოსმენის შემდეგ, თავი გაიქნია:

– მდა...იცი, არის ერთი ასეთი უძველესი იგავი: „მეფეს ერთადერთი ვაჟი ჰყავდა. ერთხელ, გაიგო მეფემ საბრძოლო ხელოვნების დიდი ოსტატის არსებობის შესახებ, რომელიც განთქმული იყო თავისი სიბრძნით მეფეებს შორისაც კი. ამბობენ, რომ მას ძალუძდა დაუჯერებელი სასწაულების კეთება და ერთხელ, უბრალო სოფლის ყმაწვილისგან ერთი წლის განმავლობაში შექმნა ბრწყინვალე ოსტატი. გადაწყვიტა მეფემ სასწავლებლად განეწესებინა მასთან თავისი მემკვიდრეც.

გავიდა წელიწადი და მეფემ იკითხა:

– შეძლო თუ არა მან მეომრის გზის შაწვდომა?

– ჯერ არა, – უპასუხა ოსტატმა. – ჯერ ზედმეტად თავდაჯერებულია და ტყუილად კარგავს დროს სიამაყეზე. მობრძანდით ხუთი წლის შემდეგ.

ხუთი წლის შემდეგ მეფემ კვლავ ჰკითხა ოსტატს იგივე.

– ჯერ არა. მზერა ჯერ ისევ სიძულვილით სავსე აქვს, ენერგია თავს ზემოთ გადადის.

გავიდა კიდევ ხუთი წელი და ოსტატმა უთხრა მეფეს:

– აი ახლა მზადაა. შეხედე მას! ის, თითქოს ქვისგან იყო თლილი. სული უმანკო. შინაგანი თვისებების სისრულე სრულყოფილი. მის გამოწვევას ვერ უპასუხებს ვერცერთი მეომარი, რადგან მხოლოდ ერთი მკაცრი მზერა მისი იქნება საკმარისი მათ გასაქცევად.

და მეფემ ჰკითხა ოსტატს:

– რაშია მიზეზი ჩემი შვილის ასეთი ხანგრძლივი წვრთნისა? ის ხომ გაცილებით ჭკვიანი იყო იმ სოფლის ყმაწვილზე.

რაზეც ოსტატმა უპასუხა:

– საქმე, იმდენად, ჭკუა კი არ არის, რამდენადაც ადამიანის გული. თუკი გული შენი ღიაა და აზრებიც სუფთა – სულიც სრულყოფილია. სწორედ ეს არის ჭეშმარიტი მეომრის გზის არსი...სოფლის ბიჭი მოვიდა ჩემთან უკვე სულით უმანკო და მე დამრჩენოდა მხოლოდ ტექნიკის სწავლება მისთვის. შენმა შვილმა კი წლები დაკარგა ამ სიბრძნის ჩაწვდომაში. ძალის ამ წყაროს გარეშე იგი ვერ შეძლებდა ნაბიჯის გადადგმასაც კი მეომრის გზაზე.

შვილის წარმატებებით გულგახარებულმა მეფემ წარმოთქვა:

– ახლა კი ვხედავ, რომ იგი მზად არის ტახტზე ასასვლელად.

– არა მამა, – უპასუხა ახალგაზრდა მეომარმა. – მე ბევრად მეტი ვიპოვე. ადრე ჩემი აზრი შეზღუდული იყო მხოლოდ სხეულის სურვილებით, ახალ ის – უსაზღვროა სულის შეცნობაში. ყველაზე ძლიერი ძალაუფლება, მსოფლიოს ყველა ოქროულობა, მგზავრის ფეხქვეშ არსებული ნაცრისფერი მტვრის მსგავსად, უფერულდება და ვერ შეედრება ამას. მგზავრს კი აღარ აინტერესებს მტვერი, ის შეპყრობილია ყოველი ნაბიჯით მის წინ, ჰორიზონტს მიღმა გადაშლილით“.

ანდრეიმ დარცხვენილად დახარა თავი. ჩამოწვა გაჭიანურებული სიჩუმე. მაგრამ ამ დროს კომპანიასთან მივიდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი და საუბარი გადაირთო სხვა პრობლემების განხილვაზე, მათ შორის სახლში დამოუკიდებლად შესრულებული მედიტაციის შესახებ.

– მე ისევ ჟრუანტელი მივლიდა, – თქვა კოსტიამ. – ეს ნორმალურია?

– რა თქმა უნდა. არსი რაში მდგომარეობს? უნდა იგრძნოთ ის ჟრუანტელი, რომელიც გაჩნდა თქვენს თავში პირველივე ჩასუნთქვების დროს. იგრძნოთ, თუ როგორ გივლით ჟრუანტელი ხელების გავლით და რაც ყველაზე მთავარია, ხელისგულებიდან „გამოხტებიან“ მიწაში. ანუ, ჩასუნთქვა და ამოსუნთქვა უნდა იგრძნო, ამასთან, გარეშე ფიქრები საერთოდ არ უნდა გქონდეს.

– სწორედ ამის გაკეთებაა ყველაზე ძნელი. ეს–ეს არის, მოახდენ კონცენტრირებას ცხვირის წვერზე, რომ ისინი, ერთმანეთზე გამობმული იწყებენ თავში შეძრომას. და რაც ყველაზე მეტად საოცარია, მე ვერც კი ვამჩნევ, როდის აღმოჩენდებიან ისინი.

– სავსებით მართალია. ეს მიუთითებს იმაზე, რომ ყოველდღიურ ცხოვრებაში საერთოდ მიუჩვეველნი ვართ, ვაკონტროლოთ ჩვენი აზრები. ამიტომაც არის, რომ ისინი გვმართავენ ჩვენ სურვილისამებრ და გვაბნევენ თავიანთ „ლოგიკურ“ ჯაჭვებში. ხოლო უკონტროლო აზრს მივყავართ ძირითადად ნეგატიურამდე, ვინაიდან ადამიანში მას ხელმძღვანელობს ცხოველური საწყისი. ამიტომაც არსებობს სხვადასხვა სულიერი პრაქტიკები, მედიტაციები იმისათვის, რომ უპირველეს ყოვლისა შევისწავლოთ ფიქრის კონტროლირება.

ჩვენ კიდევ ცოტა ვისაუბრეთ საშინაო პრაქტიკის მსვლელობისას წარმოქმნილი, ჩვენთვის ამაღელვებელი საკითხების შესახებ. შემდეგ კი შევუდექით მორიგი მედიტაციის შესრულებას.

– დღეს შევეცდებით მედიტაციის ორი ნაწილის ერთ მთლიანში გაერთიანებას, – წარმოთქვა სენსეიმ, – რათა თქვენთვის გასაგები გახდეს, თუ როგორ უნდა მუშაობდეს იგი და შეეცადოთ ამის მიღწევას თქვენს ინდივიდუალურ ვარჯიშებში. ახლა კი დადექით მოხერხებულად...

შემდეგ მისი ხელმძღვანელობით, ჩვენ, წესისამებრ, მოვდუნდით და ყურადღება მოვიკრიბეთ მედიტაციის შესრულებაზე. თავიდან, წინანდელივით, კონცენტრაცია ცხვირის წვერზე გადავიტანეთ. შემდეგ მასწავლებელმა თქვა:

– ცხვირის წვერიდან ყურადღებისა და მხედველობის მოუწყვეტლად ჩავისუნთქოთ მუცლის ქვედა ნაწილით, შემდეგ მუცლით და შემდეგ გულმკერდით...ამოსუნთქვა – მხრების, ხელების, ხელისგულების გავლით მიწაში. ამოსუნთქვის დროს ცეცხლი სულ უფრო და უფრო ძლიერ ხურდება. ჩასუნთქვა...ამოსუნთქვა...ჩასუნთქვა...ამოსუნთქვა...კონცენტრაცია ცხვირის წვერზე...ჩასუნთქვა...

აი აქ კი დამემართა სრული კონფუზი. ის–ის იყო კარგად მოვახერხე კონცენტრირება „ნაკადულზე“, სადაც აშკარად შეიგრძნობოდა მისი ნაწილობრივი მოძრაობა ხელებში, რომ

იმავდროულად დავკარგე კონტროლი ცხვირის წვერზე. და როგორც კი გადავიტანე ყურადღება „გაცეცხლებულ“ ცხვირის წვერზე, ეგრევე ქრებოდა „ნაკადული“. ამასთან, ეს ყველაფერი ხდებოდა, როცა მიჩნდებოდა ზედმეტი აზრები. ერთი სიტყვით, ვერ ვახერხებდი ყველაფრის გაერთიანებას. მორიგი მცდელობის დროს გაისმა სენსეის მაუწყებელი ხმა მედიტაციის დასრულების შესახებ. როგორც შემდეგ აღმოჩნდა, მსგავსი კაზუსი არა მარტო მე დამემართა, ჩემს მეგობრებსაც.

– ეს ბუნებრივია, – თქვა სენსეიმ. – თქვენ არ უნდა იფიქროთ აქ, მხოლოდ ადევნოთ თვალი. მაშინ ყველაფერი გამოგივთ.

მომეჩვენა, ეს აბსოლუტურად მიუღწევლად. მაგრამ, მამხნევებდა ის, რომ ნიკოლაი ანდრეევიჩისა და უფროს ბიჭებს ამ მედიტაციასთან არანაირი პრობლემები არ ჰქონდათ. „ესე იგი, ჯერ კიდევ ასე უიმედოდ არ ყოფილა ყველაფერი, – ვამშვიდებდი საკუთარ თავს. – თუ მათ გამოსდით, მე რატომ ვერ უნდა შევძლო? საჭიროა უბრალოდ ასევე შეუპოვრად მეცადინეობა. ამაშია მთელი ფოკუსი“. ამ დროს გაკვირვებით დავიჭირე თავი იმ აზრზე, რომ ჩემს ფიქრებშიაც კი ვიწყებდი სენსეივით ლაპარაკს. სანამ ვფიქრობდი, ბიჭებიდან ვიღაცამ შეკითხვა დასვა.

– გინდათ თქვათ, რომ საკუთარი თავის შეცნობა იწყება საკუთარ თავზე, საკუთარ აზრებზე დაკვირვებით?

– რა თქმა უნდა. დაკვირვება საკუთარ თავზე, ასევე აზრების კონტროლი თანდათანობით ვარჯიშდება ყოველდღიური მეცადინეობის პროცესში. ამისთვის კი საჭიროა ცოდნის ელემენტარული ბაზა. ეს ბუნებრივი მიდგომაა ნებისმიერი, როგორც ფიზიკური, ასევე, სულიერი ვარჯიშისადმი. აი ასეთი მარტივი მაგალითი. ადამიანს შეუძლია ასწიოს 20 კილოგრამიანი სიმძიმე. თუ იგი ივარჯიშებს, თავისუფლად ასწევს 25 კილოგრამიან სიმძიმეს და ა.შ. ასევეა, სულიერ დონეზე. თუკი ადამიანი მომზადებული იქნება, მას ბევრად გაუადვილდება უფრო რთული ტექნიკების ათვისება.

– მსოფლიოში ხომ არსებობს ბევრი სხვა სახის მედიტაცია და მათი მოდიფიკაცია. რთულია იმის გარკვევა, თუ რომელს მივყავართ მწვერვალისკენ, – როგორც ყოველთვის, გამოაბრწყინა ერუდიციით კოსტიკამ.

– მწვერვალისკენ ჯერ კიდევ მეტისმეტად ბევრია. მსოფიო პრაქტიკაში არსებული ყველა ეს მედიტაცია, – მხოლოდ „ანბანია“, რომელსაც არავინ არასოდეს მალავდა. ხოლო მწვერვალისკენ წამყვანი ნამდვილი ცოდნა იწყება სწორედ ამ „ანბანიდან“ სიტყვების შედგენისა და მათი არსის გაგების უნარით. რაც შეეხება, „წიგნების“ კითხვას – ეს როგორც ამბობენ, უკვე რჩეულების პრივილეგიაა.

– აი ეს მესმის! ყველაფერი ასე რთულადაა. – წარმოთქვა ანდრეიმ.

– არაფერი რთული აქ არ არის. მთავარია ნებელობა და სურვილი.

– და, თუ ადამიანს სურვილი აქვს, მაგრამ ეჭვი ეპარება? – იკითხა სლავიკმა.

– თუკი ადამიანი ეჭვობს და სანგი უნდა ჩაართყა თავში, რათა იგრძნოს, ოო – ის ხეპრე ყოფილა, ეს კი იმაზე მიუთითებს, რომ ადამიანი ძლიერ დაკომპლექსებულია მატერიაში, საკუთარი ფიქრების ლოგიკაში, ეგოიზმსა და გონებაში...თუ ასეთი რამ, საერთოდ მასში არსებობს...

ბიჭებს ამ სიტყვების გაგონებაზე გაეცინათ, სენსეი კი აგრძელებდა:

–თუ ადამიანი გულწრფელად, სულში უმწიკლო რწმენით მიისწრაფვის საკუთარი თავის შეცნობისკენ, მას უცილობლად ყოველივე გამოუვა. ეს ბუნების კანონია...ხოლო სულიერად განვითარებულ პიროვნებას – მით უმეტეს.

ანდრეიმ, შეფიქრიანებულმა წამოილაპარაკა:

– კარგი, „ანბანი“ გასაგებია, რაც შეეხება „სიტყვების შედგენას“ – მთლად გასაგები ვერ არის. ესეც მედიტაციაა?

– ასე ვთქვათ, ეს უკვე უფრო მაღლაა – სულიერი პრაქტიკა, უძველესი პირვანდელი ტექნიკა, რომელიც იძლევა არა მხოლოდ ცნობიერებასთან, არამედ, რაც ასე განსაკუთრებულად მნიშვნელოვანია, ქვეცნობიერთან მუშაობის შესაძლებლობას. იქ არის შესაბამის სულიერ დონეზე ასვლის ხელშემწყობი, გარკვეული მედიტაციების სერიები... ყველაფერი მარტივია. მთავარია, რომ დასაწყისში ადამიანმა შეძლოს საკუთარ თავში თავისი დარაჯის, მუცლის ამოვსების, ნაჭრებში გამოხვევისა და მთელი მსოფლიოს დაპყრობის უცვლელი სურვილებით აღვსებული, საკუთარი მატერიალური აზროვნების დამარცხება... იგივე მუდმივი ჭეშმარიტება, როგორც ყოველთვის და იგივე მუდმივი ლოდი შებრკოლებისა. თუ შეძლებს ინდივიდი მის გადაბიჯებას – ადამიანობას შეიძენს.

– საინტერესოა, ის, რასაც იგი აღწევს სხეულის სრულყოფილების მიღწევისათვის მუშაობის პროცესში, ეს რას განეკუთვნება? – იკითხა იურამ.

– ეს „ანბანში“ ჩაწვდომის ერთერთი გზაა.

– ჩვენ, იურასთან ერთად ამას წინათ ფილმს ვუყურეთ საბრძოლო ხელოვნებების შესახებ, – საუბარში რუსლანი ჩაერთო. – მანამდე კი აჩვენეს დოკუმენტური ფილმი სხეულის სრულყოფილებაში ადამიანის მიღწევების შესახებ. წარმოგიდგენიათ, ერთი კაცი რას აკეთებდა, მიიბჯინა ყელთან შუბის წვერი, ხოლო ბლაგვი ბოლოთი მინი–სატვირთო ავტომობილს მიაწვა და ხელების დახმარების გარეშე აწვებოდა ამ უკანასკნელს, წინ აგორებდა, დაზიანების მიღების გარეშე. მეორე იწვა ზურგზე მძიმე საგნების ქვეშ და არც არაფერი დამართნია! მესამე კი ხელისგულის ერთი დარტყმით აგურებს ამსხვრევდა. მაგრამ ყველაზე საინტერესო ბოლოში იყო. აიღეს ჩვეულებრივი, ხარის ძვალი და მოასხეს მას რაღაც ძლიერკონცენტრირებული მჟავა. რა თქმა უნდა, ძვალი დაიშალა. შემდეგ ამავე მჟავას ასხამენ ადამიანს. მან უმაღლვე გაანადგურა მისი სამოსი, მაგრამ სხეული ვეღარ დააზიანა.

– აი მესმის! – წამოიძახა ანდრეიმ. – ეს როგორ?!

– სავსებით ნორმალური მოვლენაა, – როგორც ყოველთვის მშვიდად თქვა სენსეიმ. – ადამიანის შესაძლებლობები შეზღუდულია მისივე ფანტაზიებით.

– ეს რა იყო, ციგუნნი?

ასე ვთქვათ, ციგუნის გარდა არსებობს მთელი რიგი ანალოგიური, ერთმანეთის მსგავსი ტექნიკა. მაგრამ მათი ცოდნის წყარო, ციგუნის ჩათვლით, ერთი და იგივეა. ანუ, ეს არის მუშაობა ენერგია „ცი“ – მშენებელ ჰაერის ენერგიასთან.

– სადღაც ამოვიკითხე, რომ „ცი“ – ეს სიცოცხლის ენერგიაა, თქვენ კი მას მშენებელს უწოდებთ. რატომ? – იკითხა კოსტიამ.

– იმიტომ, რომ ენერგიები, ჩაკრანები, არხები და ენერგოცენტრები სხვადასხვა სწავლებებში განსხვავებულად იწოდება. მაგალითად, „ჩი“ ენერგიის ქვეშ იოგაში გულისხმობენ კეთილშობილურ, აღმდგენ ენერგიას. მაგრამ „ლოტოსის“ მეცნიერებაში, თავიდანვე „ჩი“–ს ქვეშ იმალება მძლავრი, დამანგრეველი ენერგია. ასევეა, „ცი“–ს შემთხვევაშიაც.

ცოტაოდენი დუმილის შემდეგ მასწავლებელმა დაამატა:

– ადამიანები ხომ მხოლოდ ვარაუდობენ, მაგრამ ზუსტ ინფორმაციას არ ფლობენ მოცემული ცოდნის ჭეშმარიტი ბუნების შესახებ. ამიტომაც იბნევიან სახელწოდებებში. როგორც ამბობენ, თავდაყირა დგომა სჯობს ჰაერში ჩამოკიდებასო.

– ჰმ, ნამდვილად, – დათანხმდა ვალოდია. – ჩვენი სახლის წინ გამოკრული, თვალს მობეზრებული ჩემი საყვარელი პლაკატი რომ გადავასხვაფეროთ, მივიღებთ: „არ არსებობს ისეთი წინაღობა, რომელსაც ჩვენ ჩვენთვისვე ვეღარ შევიქმნიდეთ!“

ბიჭებს გაეცინათ.

– გვითხარით, რას ნიშნავს ციგუნი ლოტოსის ხელოვნებასთან მიმართებაში? – კვლავ სერიოზულ თემებს შეეხო ანდრეი.

– უფრო გასაგები რომ იყოს, – ეს წააგავს საბავშვო ბაღს. ხოლო ლოტოსის ხელოვნება – ეს, ასე ვთქვათ, აკადემიაა. და უმაღლეს ხელოვნებაში ჩაწვდომის ერთერთ პირველ ეტაპად

მიიჩნევა აზრის სრული კონტროლი. თუ შეძლებ ფიქრების კონტროლირებას, დაგემორჩილება ყველაფერი.

– ო, ეს შესაძლებელია იქ... – აღზნებულად ალაპარაკდა სლავიკი.

– შეუძლებელია, ვინაიდან შენ აკონტროლებდე იქნება ფიქრებს. სხვა სიტყვებით, შენ ვერ შეძლებ მოიქცე ნეგატიურად და არასწორად. სწორედ ამაშია მთელი არსი. და თუ ციგუნს ვსწავლობთ და ვვარჯიშობთ, ლოტოსის ხელოვნებაში ჩვენ არ ვვარჯიშობთ, არამედ ვიხსენებთ იმას, რაც ჩვენს სულებში უკვე დასაბამიდან ჩადებულია.

– ხსენებულ ფილმში ნანახი ფენომენების სწავლა თუ რეალურია ჩვენთვის? – ჩაფიქრებულმა იკითხა რუსლანმა.

– რა თქმა უნდა. ყველაფერი ელემენტარულად კეთდება, თუ იცი ამ ენერჯის სწორად გამოყენება.

– და რა არის ამისათვის საჭირო?

– ელემენტარული უნარები, სუნთქვის კონცენტრაცია, მოვლენის არსის ცოტაოდენი ფართო გაგება...

– ვერაფრით ვერ გავრკვეულვარ, – შეფიქრიანებით წარმოთქვა იურამ, – როგორ შეძლო იმ კაცმა აგურების დამსხვრევა ხელისგულის ფუძით?

– შენ რა გინდოდა, რომ სხეულის სხვა ნაწილით დაემსხვრა? – გაემასხრა ჟენია.

– შეიძლება სხვა ნაწილითაც, – გაეღიმა სენსეის, – თუკი ძალიან მოინდომებ. საქმე ის არის, რომ გარკვეული ყურადღების მოკრებისა და სუნთქვითი ვარჯიშების დროს სხეულის ნებისმიერ ნაწილში შესაძლებელია „ცი“ ენერჯის დაგროვება, მოცემულ შემთხვევაში ხელში. ხოლო დარტყმის დროს ხდება ხელისგულზე ჩაკრანის გაღება და მთელი ამ ძალის გამოშვება, რომელიც ამსხვრევს საგანს. ისევ და ისევ ხაზგასმით ვამბობ, რომ მეტად მნიშვნელოვანია თვით აზრის მოკრების პროცესი, ანუ ფოკუსირებული კონცენტრაციის პროცესი.

– ეს რა, რაღაცნაირად აისახება გონებრივი საქმიანობის პროცესების ცვლილების დონეზე? – იკითხა ნიკოლაი ანდრევიჩმა.

– უთუოდ. ამასთან, ტვინში ამ დროს ხდება მეტად საინტერესო პროცესი. თუ სამედიცინო ენით აღვწერთ, დარტყმის მომზადების მომანტში ტვინში შეიძლება ბეტა–რითმის დაფიქსირება. თვით დარტყმამდე რამდენიმე წამით ადრე ადამიანი საერთოდ წყვეტს ფიქრს იმის შესახებ, თუ რას აკეთებს. ამ მომენტში მისი ტვინის აქტიურობა ბეტა–რითმიდან იცვლება ალფა–რითმზე, რაც წააგავს შოკურ მდგომარეობას. სწორედ ამ მდგომარეობაში ხდება დარტყმის განხორციელება. ეს ჰგავს...მაგალითად დროის გაჩერებას, ალბათ. რთული აქ არაფერია. უბრალოდ, ცოტათი, სხვა ფიზიკაა. მეტი არაფერი.

– ჩვენც განყოფილებაში გვყავს ერთი კადრი, აგურს ამტვრევს, – საუბარში ჩაერთო ვალოდია. – სხვები ცდილობდნენ მიეზაძათ მისთვის, მაგრამ ფიცრების დამტვრევის მეტად საქმე წინ არ დამრულა.

– ეს ბუნებრივიცაა, – თქვა მასწავლებელმა. – ბევრის შეცდომა იმაშია, რომ ცდილობს ზედმეტად ფიქრს და სიტუაციის ანალიზებას. ამიტომაც მათ არ გამოსდით.

– თქვენ შეგიძლიათ აგურების მტვრევა? – იკითხა ანდრეიმ, ვერ გაუძლო რა ამ სანახაობის საკუთარი თვალებით ხილვის ცდუნებას.

– რა უნდა ამას, აიღე ჩაქუჩი და დაამტვრიე, – იხუმრა სენსეიმ.

– არა, ხელისგულით ვიგულისხმე, – დააზუსტა ყმაწვილმა.

– ხელი რა გასასვრელია, აჯობებს ქალაქის ნაჭრით.

– ქალაქის ნაჭრით?

– დიახ. აგურების თაობაზე ვერ შეგპირდებით, მაგრამ რაიმე ხისას, თავისუფლად. აქვს ვინმეს ქალაქის ფურცელი?

გამალებით დავიწყეთ ჯიბეებში ქაღალდის ძიება. ვალოდიამ ამოგლიჯა თავისი ბლოკნოტიდან ფურცლის, 5 სმ-ანი სიფართის ზოლი. იმავდროულად იურამ ახლომახლო იპოვა, დაახლოებით 34 მმ დიამეტრის მქონე ხმელი ტოტი.

– არავის სურს მოსინჯოს? – შესთავაზა მასწავლებელმა.

ბიჭებმა, თავგამოდებული ბანქოს მოთამაშეების მსგავსად, რიგრიგობით დაუწყეს ჯოხს ქაღალდით ქნევა, სანამ იგი არ შემოეხიათ. მაგრამ არაფერი ხდებოდა. ვალოდიას მოუხდა ახალი ფურცლის ამოგლეჯა. სენსეიმ გაგვიწოდა ფურცელი ჩვენ, ტატიანასთან ერთად.

– არა, მადლობა, – გავიქნიეთ ხელები. – თუ ასეთმა ბიჭებმა ვერაფერი გააწყვეს, ჩვენს კუნთებზე რაღა უნდა ითქვას საერთოდ?

– კუნთები აქ არაფერ შუაშია. ეს ნებისმიერ თქვენგანს შეუძლია, საკუთარ შესაძლებლობებში ეჭვი რომ არ შეგეტანათ.

ამ სიტყვებით მასწავლებელმა დაიჭირა ფურცელი გაშლილი ხელის საჩვენებელ და დიდ თითებს შორის. ყურადღება მოიკრიბა და დაიწყო რიგი სუნთქვითი ვარჯიშების ჩატარება. ამის შემდეგ ფურცელმა ოდნავ რყევა დაიწყო, შემდეგ კი მისი რყევის ამპლიტუდა თანდათანობით შემცირდა და მალე, საერთოდ შეწყვიტა მოძრაობა და გასწორდა სარივით. წუთიც კი არ გასულა, რომ სენსეიმ ნელა ასწია ხელი და ნარნარი მოძრაობით გადაჩეხა ჯოხი. ამასთან, გადანაჭერი იყო, თითქოს ლითონის ბასრი საგნითო.

– ვახ, ეს როგორ! – გაოცდა ჩვენი კოლექტივი.

ჩვენ, ხან ტოტს გავხედავდით, ხან ფურცელს, ხან კიდევ სენსეის, ერთადერთი, მუნჯი კითხვით: „ეს როგორ გააკეთეთ?“ ნიკოლაი ანდრეევიჩმა ეჭვით გამოთქვა თავისი ვარაუდი:

– ეს ფოკუსია?! თქვენ, ალბათ, ყველაზე ბოლო წამს, შეუმჩნევლად, თითით დაამტვრიეთ ჯოხი?

– მართლა? – თავის მხრივ გაიოცა სენსეიმ. – აბა, ასეთი ფოკუსი თუ გინახავთ?

და მან ისროლა ის ფურცელი, რომელიც დანის პირივით, ლითონის წკარუნით ჩაერჭო უახლოეს ხეს. რამდენიმე წამის შემდეგ, როცა ჩვენი, ძირს ჩამოწეული ქვედა ყბების ადგილზე დაბრუნება ძლივს შევძელით, დავიდარით ხისკენ, თითქოს წყდებოდა შექსპირისეული, მუდმივი შეკითხვა: „ყოფნა თუ არყოფნა?“ ნიკოლაი ანდრეევიჩმა თვითონ ამოაძრო „ქაღალდის-პირი“ და გემოც მოუსინჯა. მან წრე შემოიარა. და მართლაც, ამასწინანდელი ქაღალდი წარმოადგენდა ლითონის ფირფიტას, მისთვის დამახასიათებელი ყველა ნიშნით. სრულ გაოგნებაში ვიდექით და საკუთარ თვალებს არ ვუჯერებდით. მოულოდნელად, უკვე სლავიკის ხელში აღმოჩენილი ფირფიტა, თანდათანობით ფორმის დაკარგვით დაემსგავსა ჩვეულებრივი ფურცლის ნაგლეჯს. შენიშნა თუ არა სლავიკმა ეს, ააგდო ქაღალდის ნაგლეჯი ჰაერში და გოჭის ჭყვილით განზე გახტა, რამაც საპასუხო რეაქცია გამოიწვია ყველა ჩვენგანში. პირველი გონზე ვალოდია მოეგო. მან სიფრთხილით ასწია ყოფილი ბლოკნოტის ფურცელი და ბოხი ხმით წარმოთქვა:

– რას ხმაურობთ? ქაღალდია ჩვეულებრივი.

ჩვენ გავხედეთ მასწავლებელს.

– ყველაფერი რიგზეა. უბრალოდ ძალა გამოილია.

როცა ცოტაოდენი ჩავიწყნარეთ აზობოქრებული ემოციები, სენსეიმ აგვიხსნა:

– თქვენ იხილეთ „ცი“ ენერჯის კიდევ ერთერთი თვისებათაგანი – ლითონის იონების დაგროვების უნარი. „ცი“ ხომ – ეს მშენებელი ენერჯიაა, ასე ვთქვათ თანმდევი. მე ფიქრებში მოვახდინე რკინის იონების კონცენტრირება მოცემულ ფურცელზე. ხოლო ჩემი ჩანაფიქრი ცხოვრებაში „ცი“ ენერჯიამ განახორციელა, მიიტანა რა ჩემი სუნთქვით ჰაერიდან ეს იონები მოცემულ ფურცელზე. ასე გარდაიქმნა ფურცელი გარკვეული დროით რკინის ფირფიტად. „ცი“ თავისუფალი ენერჯიაა, ამიტომაც იგი რამდენიმე წუთის შემდეგ განქარდა სივრცეში და დაუბრუნა თავის ნაკობას პირვანდელი სახე.

– მაგარია! – აღტაცებით წარმოთქვა რუსლანმა. – შეიძლება თუ არა ოქროს „ჩამოწკარუნება“ ასე, ერთი ორ კილოგრამამდე?

ბიჭებს გაეცინათ.

– თეორიულად შესაძლებელია, – გაიღიმა სენსეი. – მაგრამ, პრაქტიკულად ეს იმის ტოლი იქნება, რასაც ამბობდა თაფლის შესახებ ცნობილ მულტფილმში დათუინია ვინიპუხი: „თაფლი თუ არის, იგი უკვე გაქრა კიდევაც“. გაიხსენე ფიზიკა: ლითონის იონების შესაკავშირებლად აუცილებელია მყარი მოლეკულური შენაერთი. ეს იონები კი შეერთებულია „ცი“ ენერგიით, ფსიქიკურთან შერევით. ანუ, ცი წარმოადგენს შემაკავშირებელ რგოლს ლითონის იონებს შორის, ხოლო ფსიქიკური ენერგია წარმოქმნის საგნის მოცულობას მცირე დროის განმავლობაში. მაგრამ, სიმკვრივე, როგორც ასეთი, არ გამოვა.

– უყურე შენ! – გუგუნმა ჩამოიარა გროვა.

– მაშე ეს ყოფილა პრაქტიკული გამოყენება! – თვალები აეხილა კოსტიას. – მე კი მეგონა, რისთვის არის საჭირო ეს ყოველივე? ეს ხომ შესანიშნავია!

– აქ ისეთი საქმეების გაკეთება შეიძლება, – ღიმილით თქვა რუსლანმა.

თვალები ყველას გაუბრწყინდა და ხალხი შეწყობილად შეუდგა მსჯელობას ამ ცოდნის ყველაზე უკეთ გამოყენების შესახებ. სენსეი უხმოდ აკვირდებოდა ჩვენს აჟიოტაჟს. და რაც უფრო მეტად ვაბუქებდით სიტუაციას ხუმრობაში, მით უფრო მოღუშული და სერიოზული სახე უხდებოდა. ბოლოს და ბოლოს წარმოთქვა:

– ბიჭებო, როგორც ჩანს, თქვენში მეტისმეტად ბევრი ცხოველური საწყისია.

– ჩვენ ხომ ვხუმრობთ. – ყველას ნაცვლად თავის გამართლებით მიუგო რუსლანმა.

– ყველა ხუმრობაში არის ხუმრობის წილი.

– მასეა, – დაადასტურა ისევე უხმოდ ჩვენს ხუმრობებზე დაკვირვებულმა ვალოდიამ. – თორემ, განმეორდება იგივე ისტორია, რაც ნინძებთან დაკავშირებით იყო.

ჩვენ ვერ გავიგეთ, ხუმრობდა ის, თუ სერიოზულად ამბობდა.

– რას გულისხმობ? – შეეკითხა ანდრეი.

– რაც ვთქვი იმას, – ბოხი ხმით თქვა ვალოდიამ.

ჩვენ კითხვის თვალებით გავხედეთ სენსეის.

– დიახ, იყო ასეთი ისტორია, – თქვა სენსეიმ. – ოდესღაც ნინძების მთელი კლანი იყო განადგურებული ანგარების მიზნით სულიერი ცოდნის გამოყენებისათვის.

– ჩვენ ამის შესახებ არაფერი გვსმენია, – წარმოთქვა რუსლანმა. – მოგვიყევით.

– დიახ, მოგვითხრეთ, – მხარი ავუბით ჩვენც.

– მოსაყოლი ბევრი არაფერია. სანამ ნინძები ავარჯიშებდნენ სხეულსა და ხვეწავდნენ ოსტატობას, ისინი ყვაოდნენ. მათთან საქმეც არავის ჰქონია. ესენი იყვნენ მხოლოდ დაქირავებული მკვლელები. მაგრამ, როცა მათ დაიწყეს სულიერი პრაქტიკის სწავლა და გარკვეულ რაღაცეებს დაეუფლნენ, მათ დაიწყეს ამ ცოდნის გამოყენება მატერიალური გამდიდრებისათვის. ეს დრო ნამდვილ ვარსკვლავურ დროდ იქცა ნინძებისთვის, შეიძლება ითქვას, გაფურჩქვნისა და დასასრულის პერიოდად ერთდროულად. მათ უმაღლესი მოიპოვეს დაუმარცხებელი სუპერ-მკვლელების დიდება. სულიერი პრაქტიკების წყალობით ნინძებმა განავითარეს უჩვეულო უნარები. მათ შეეძლოთ ნებისმიერი ნივთის იარაღად გადაქცევა: ქაღალდის, ქსოვილის ნებისმიერი ნაგლეჯის, ანუ ნებისმიერი ხელქვეითი საგნის. ისწავლეს შესანიშნავი მასკირება, მეტად მაღალ სიმაღლეზე და სიმაღლიდან ხტომა, საკუთარი ჯანმრთელობისათვის ზიანის მიყენების გარეშე და ა.შ.

– შესანიშნავია! – წამოსცდა სლავიკს.

– ნუ აღფრთოვანდებით მათგან, – უბრალოდ თქვა მასწავლებელმა სლავიკის რეაქციაზე, – მით უფრო ნუ შექმნით მათგან კერპებს. ეს უბრალოდ იყო საძაგელი დაქირავებული მკვლელების ბანდა, რომლებიც კლავდნენ ზურგს უკნიდან, ფარულად, ჩასაფრებიდან. ეს საზიზღარი ნაძირლებია, სხვაგვარად მათ ვერ უწოდებ. მათ ამოდრავებდა ცხოველური

საწყისი...მათ არ გააჩნდათ ღირსება. ხოლო ღირსება არის ადამიანის ზოგადი სულიერების ერთერთი ნიშანი და არა მხოლოდ მეომრის, ანუ როცა ის ცხოვრობს რაღაც მაღალმორალური ფასეულობების მიხედვით. ადამიანი ღირსების გარეშე – ეს არავინ და არაფერია.

– და რა დაემართათ ნინძებს? – დაინტერესდა იურა.

– ის, რაც ჩვეულებრივია ასეთი შემთხვევებისათვის. როცა მათ საკუთარი მატერიალური კეთილდღეობის მოსაპოვებლად დაიწყეს სულიერი პრაქტიკების გამოყენება, ისინი განადგურებულ იყვნენ.

აქ ბიჭებმა დასწრებაზე დააყარეს სენსეის შეკითხვები, მაგრამ ყველაზე შეუპოვარი აღმოჩნდა რუსლანი.

– და როგორ მოახერხეს მათ ამ სულიერი ცოდნის მიღება, თუკი იყენებდნენ საკუთარი მიზნებისათვის?

– მათ არც კი მიუღიათ ის. მათ უბრალოდ მოიპარეს, უფრო ზუსტად კი მედიტაციის ტექნიკა მოტყუებით გაიგეს. შემდეგ, თავად გააღივეს ამ ცოდნის მარცვლები. მაგრამ ბოროტად გამოიყენეს ეს ცოდნა. ამიტომაც დაისაჯნენ.

– ვინ დასაჯა ისინი? თქვენ ხომ თავად ახსენეთ, რომ მათ მიაღწიეს ისეთ სიმაღლეებს, რომ ადამიანებისგან მოუწყვლელნი გახდნენო, – დასვა შეკითხვა ანდრეიმ.

სენსეიმ ჩაიციხა და წარმოთქვა თავისი საყვარელი გამონათქვამი:

– ნებისმიერი ვიჯაისთვის მოიძებნება თავისი რაჯა... და მაგალითად, თუ არსებობს სამხედრო საქმე, არის ვიღაც, ვინც ამას ხელმძღვანელობს. ასევეა, სულიერი პრაქტიკების შემთხვევაში. თუ არსებობს სულიერი პრაქტიკა, არის ვიღაც, ვინც აკონტროლებს მათ გამოყენებას...ეს ცოდნა იმიტომაც იწოდება სულიერად, რადგანაც განკუთვნილია ინდივიდის სულიერი და არა მატერიალური გამდიდრებისათვის, მით უფრო თავისი მსგავსის მკვლელობის გზით.

– წავიკითხე, რომ დღემდე არსებობს ნინძას სკოლები, – თითქოს სხვათა შორის შენიშნა კოსტია.

– იცი, ნინძას თანამედროვე სკოლები – ეს მხოლოდ საცოდავი პაროდიაა იმისა, რაც არსებობდა ძველისძველად. მართალია, შემორჩა მათი ილეთები, დარჩა ნინძას იარაღები. მაგრამ, მთელი ეს სწავლება გაჩერდა უხეშ, ფიზიკურ დონეზე. შემდგომი სრულყოფილებისათვის კარები დახშულია. რადგანაც კანონი ბრძანებს: სულიერი სულიერისთვის...და თუ თქვენი მისწრაფება იქნება ხელოვნების სწავლა მატერიალური სარგებლის მისაღებად ან საკუთარი სიდიადის მანიის დასაკმაყოფილებლად, – სენსეიმ თავი გაიქნია და დაჟინებით შემოგვხედა, – ეს ცუდად დასრულდება...

– რატომ? – იკითხა სლავიკმა.

– ჯერ–ერთი, თქვენ ვერასოდეს ვერაფერს ისწავლით. და მეორეც, თუკი, რა თქმა უნდა, გაგიმართლებთ, მიიღებთ, სულ მცირე, შიზოფრენიას.

– მაგარი პერსპექტივაა, – ღიმილით წარმოთქვა რუსლანმა.

– ისე, შენ უკვე ეს არ გემუქრება, – სიცილით მიუგო ჟენიამ.

– ჩვენ ხომ არავის მოკვლას ვაპირეთ, – თავს იმართლებდა ანდრეი.

– ფიზიკურად, შესაძლოა არა. მაგრამ თქვენს ფიქრებში მეტად ჭარბობს, ცხოველური. ეს კი პირველი ნაბიჯია აგრესიისა და ძალადობისაკენ.

– და რა უნდა ვქნათ ახლა?

– ვაკონტროლოთ საკუთარი აზრები, ამასთან, ყოველწამიერად.

ცოტაოდენი დუმილის შემდეგ სენსეიმ ანდრეის გახედა და დასძინა:

– ოდესმე თუ გიფიქრია, ვინ ხარ სინამდვილეში? რას წარმოადგენ საერთოდ შენი არსებით? თუ გიფიქრია, როგორ აღიქვამ გარემომცველ სამყაროს? არა ფიზიოლოგიის, არამედ სიცოცხლის თვალსაზრისით...ვინ ხარ? როგორ ხედავ, როგორ გესმის, რატომ გრძნობ, ვინ აცნობიერებს შენს შიგნით და ვინ ალგიკვამს? ჩაიხედე შენს შიგნით.

და უკვე ბიჭებისკენ მობრუნებულმა სენსეიმ წარმოთქვა:

– ოდესმე თუ დაფიქრებულხართ თქვენი ცნობიერების უსასრულობის შესახებ? იმის შესახებ, თუ რა არის აზრი? როგორ იბადება იგი და რა ემართება მას? დაკვირვებულხართ თქვენს ფიქრებზე?

– როგორ ვთქვა, – შეყოვნდა ანდრეი, მე ხომ გამუდმებით მიტრიალებს აზრები, რაღაცაზე ყოველთვის ვფიქრობ.

– ასე გეჩვენება, რომ რაღაცაზე სწორედ შენ ფიქრობ, რომ სწორედ შენ აზროვნებ. და დარწმუნებული თუ ხარ, რომ ეს შენი ფიქრებია?

– მაშ ვისია? სხეული ჩემია – ესე იგი აზრებიც ჩემი.

– შენ მიაღწევნე თვალი მათ, თუკი ისინი შენია, თუნდაც ერთი დღის განმავლობაში. საიდან მოდიან და სად იკარგებიან. შენ საფუძვლიანად მოიქეჯე მათში და რას იპოვი იქ, ნეხვის გარდა? არაფერს. მხოლოდ ძალადობას, მხოლოდ საზიზღრობას, მხოლოდ სტომაქის ავსების, მოდური სამოსის ჩაცმის, მოპარვის, შოვნის, ყიდვისა და საკუთარი სიდიადის მანიის აღზევების სურვილს. და მორჩა! თვითონ დარწმუნდები, რომ შენი სხეულით წარმოშობილი ფიქრები მთავრდება მხოლოდ მატერიალური უზრუნველყოფის შესახებ აზრებით შენს ირგვლივ. მაგრამ, ნამდვილად კი ასეთი ხარ შენ შიგნიდან? ჩაიხედე საკუთარ სულში...და იხილავ იქ მარადიულსა და მშვენიერს, საკუთარ ჭეშმარიტ „მეს“. მთელი ეს გარეგანი ამაოება ირგვლივ ხომ წამებია – ...შენ ამას აცნობიერებ?

მდუმარედ ვიდექით. უეცრად ეს სურათი ძალიან ნაცნობი მომეჩვენა. ეს ხომ უკვე ოდესღაც განმიცდია, თითოეულ წვრილმანამდე: და ზუსტად ეს საუბარი სიტყვა–სიტყვით, ეს ველი და ეს მოკაშკაშე ვარსკვლავები და რაც ყველაზე მთავარია, ეს საოცრად, სულით სიღრმემდე ნაცნობი რბილი ხმა, ეს კეთილი სახე... *ზუსტად ვიცოდი, რომ ეს უკვე იყო ჩემს თავს.* მაგრამ, როდის და სად? როგორ არ ვეცადე, როგორ არ დავძაბე მეხსიერება, ამაოდ, ვერაფერი გავიხსენე. ოდნავ შევანჯღრიე თავი ამოტივტივებული ფაქტის მიმართ ჩემი ცნობიერების ამ ჩიხური სიტუაციიდან გამოსასვლელად. სენსეი კი აგრძელებდა:

– აი თქვენ იცხოვრეთ 16, 22, 30 წელიწადი, კარგი, შენ 40 წელი. მაგრამ ყოველ თქვენგანს განა ახსოვს, როგორ იცხოვრა? არა, მხოლოდ და მხოლოდ რაღაც საცოდავი ფრაგმენტები და ისიც ემოციურ აფეთქებასთან დაკავშირებული.

– მდა, – წარმოთქვა ჩაფიქრებულმა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა, – ცხოვრებამ ისე ჩაიქროლა, რომ ვერ მოვასწარი მისი შენიშვნა. სულ სწავლაში, სულ მუშაობაში და სულ რაღაც წვრილმან, გაუთავებელ, საოჯახო ზრუნვებში...საკუთარ თავზე, სულზე ფიქრის დროც კი არ გრჩება, სინამდვილეში, სულ რაღაც სასწრაფო საქმეები ჩნდება.

– სწორედ მასეა, – დაადასტურა სენსეიმ. – თქვენ ფიქრობთ მომავალზე, წარსულზე. მაგრამ ცხოვრობთ ხომ ამ წამს, რომელსაც ეწოდება ახლა. და რა არის ახლა – ეს ცხოვრების ძვირფასი წამია, ღვთის მადლია, რომელიც რაციონალურად უნდა გამოიყენო. რადგან, ხვალინდელი დღე – ეს ნაბიჯია უცნობლობაში. გამორიცხული არ არის, რომ იგი აღმოჩნდეს თქვენი უკანასკნელი ნაბიჯი ამ ცხოვრებაში, ნაბიჯი უფსკრულში, მარადისობაში. და, რა იქნება იქ?

თითოეული თქვენთაგანი მიიჩნევს, რომ მას ბევრი დრო აქვს დედამიწაზე, ამიტომაც არ ჩაფიქრებულხართ სიკვდილის შესახებ. მაგრამ, ასეა კი ეს? თითოეულ თქვენგანს შეუძლია, ერთი მხრივ, მოკვდეს ნებისმიერ წამს, ნებისმიერი, თითქოს, როგორც ბიოლოგიური არსებისაგან მომდინარე, თქვენგან დამოუკიდებელი მიზეზით. მაგრამ მეორე მხრივ, თქვენ ხომ არა უბრალოდ ბიოლოგიური არსება ხართ, თქვენ ხომ მარადისობის ნაწილით დალილდოებული ადამიანი ხართ. ამის გაცნობიერების შემდეგ, მიხვდებით, რომ მთელი თქვენი ბედ–იღბალი თქვენსავე ხელთ არის, მასში ძალიან ბევრი რამ თქვენზეა დამოკიდებული. და არა მხოლოდ აქ, არამედ, იქაც. დაფიქრდით: ვინ ხართ, სრულყოფილი ბიორობოტი თუ ადამიანი, ცხოველი თი სულიერი არსება? ვინ?

– ალბათ ადამიანი, – თქვა რუსლანმა.

– სწორედაც, რომ „ალბათ“. და რა არის სინამდვილეში ადამიანი, გიფიქრია? ჩაწვდი ამ შეკითხვის არსს. ვინ გრძნობს შენში, როგორ მოძრაობ სივრცეში, ვინ ამოძრავებს შენს კიდურებს? როგორ ჩნდება შენში ემოციები, რატომ წარმოიქმნება ისინი? და უცებ ნუ დააბრალებ სადღაც, ვინმეს, ვინაც შეგეხო, გაწყენინა, ან პირიქით, შენ ვიღაცის შეგშურდა, ვინმეს მიმართ გიღვარძლიანია, გიჭორავია ვინმეზე. განა ამას შენში სულიერი საწყისი ამბობს?

იპოვე შენში საკუთარი სულის ბროლის წყარო და მიხვდები, რომ ყოველივე ეს მატერიალური ყალბი ოქრომკედი – ავტომობილები, ბინები, აგარაკები, მდგომარეობა საზოგადოებაში – ყველა ეს მატერიალური კეთილდღეობა, რომლის მიღწევაზე ხარჯავ მთელს შენს შეგნებულ ცხოვრებას, მტვრად იქცევა. მტვრად, რომელიც ამ წყაროში მყისიერად გადაიქცევა არაფრად. ცხოვრება კი გადის. ცხოვრება, რომლის გამოყენება შეგიძლია სიბრძნის მარადიულ ოკეანედ გარდასაქმნელად.

ცხოვრების არსი რაში მდგომარეობს, ოდესმე დაფიქრებულხარ? თითოეული ინდივიდის ცხოვრების უმაღლესი არსი – საკუთარი სულის შეცნობაშია. დანარჩენი, ყველაფერი დროებითი, წარმავალია, უბრალოდ მტვერი და ილუზია. საკუთარი სულის შეცნობის ერთადერთი გზა – მხოლოდ შინაგან სიყვარულზე, საკუთარი ზრახვების ზნეობრივ გაწმენდასა და ამ მიზნის მიღწევაში აბსოლუტურ რწმენაზე, ანუ შინაგან რწმენაზე გადის...სანამ შენში სიცოცხლე ბჟუტავს, საკუთარი თავის შეცნობა, შენი საწყისის, შენი სულის საკუთარი, წმინდა, მაცოცხლებელი წყაროს ძიება არასოდეს არის გვიანი...გაერკვიე საკუთარ თავში და მიხვდები, ვინცა ხარ სინამდვილეში.

15

ამ მედიტაციაზე, ყოველივე გაგონილისა და ნანახის შემდეგ საფიქრალი ნამდვილად გამიჩნდა, განსაკუთრებით მე, რომელიც სიკვდილთან სულ ახლოს ვიდექი. „ღმერთო, ეს ხომ ჩემს შეკითხვებზე პასუხია, ასე დიდ ხანს რომ ვეძებდი. ნუთუ მარადისობის მიღწევის ეს გენიალური ფორმულა ასე მარტივია: საკუთარი აზრების კონტროლირება, იმედი და სიყვარული. ნუთუ ამის მეშვეობით, მივალწევ მხსნელ ნაპირამდე, მარადისობის კიდემდე, საიდანაც გაჰყურებენ ყველაფერს უკვე უკვდავნი, რომლებმაც შეიცნეს საკუთარი თავი, საკუთარი ღვთიური არსება?! ნუთუ ჩემი „მე“ თავს დაიხსნის სიკვდილის მსახვრალი ხელისაგან? საკუთარი სხეულის „გამოსაგლეჯად“ დრო რომც არ დამრჩეს, მაინც შევძლებ, ვიყო თავისუფალი, ყოველ შემთხვევაში უცნობლობასთან შეხვედრისათვის მომზადებული“. ამ აზრებისგან არნახული აღმაფრენა ვიგრძენი, რაღაც შინაგანი ძალების მოზღვაება. და გადავწყვიტე, არ გადამედო ხვალამდე, ახლავე დამეწყო მუშაობა. იმიტომ, რომ ვინ იცის, რას მიმზადებს დღე მომავალი.

უპირველეს ყოვლისა შევეცადე გავრკვეულიყავი საკუთარ აზრებში. მაგრამ ისეთი აღტყინება და აღმაფრენა მამოძრავებდა, რომ ვერ შევძელი რაიმე კონკრეტულზე შეჩერება, ვინაიდან ყველა მატერიალური ზრახვა, ასეთი დაწოლის პირობებში, თითქოს ჯიბრზე სადღაც გაქრაო. მაშინ დავიწყე გარკვევა ჩემს შეგრძნებებში და მხოლოდ ახლა შევნიშნე, იმდენად ვიყავი ჩემი შინაგანი შინაარსით გატაცებული, რომ გარემომცველ სამყაროს სხვა თვალებით დავუწყე ყურება. ეს იყო რაღაც ახალი ხედვა, მხედველობის ჩემთვის აქამდე უცნობი კუთხით ძველ, როგორც ამბობენ გაცვეთილ პრობლემებზე.

ახალმა ხედვამ მოიცვა ჩემი ყურადღება ყოველი მხრიდან, როგორც აბრეშუმის პარკი და მოსწყვიტა ჩემი ცნობიერება უღიმღამო ყოველდღიურობას, თავისი უმნიშვნელო საზრუნავებით. ისეთი შთაბეჭდილება იქმნებოდა, თითქოს ვარსებობდი სამყაროსგან მოწყვეტილად. მეტიც, პირველად შევნიშნე ჩემი სხეულის მუშაობა გვერდიდან. ის ასრულებდა რაღაც ჩვეულ მოქმედებებს, როგორც ავტოპილოტის რეჟიმში: ავტომატურად მოვიდა სახლში,

მაშინალურად მიიღო შხაპი, უნებლიედ შექამა, ანგარიშმიუცემლად გავიდა მისთვის გამოყოფილ ადგილას – ოთახში. ხოლო ნამდვილი „მე“ კი ამ დროს აკვირდებოდა მას და ფიქრობდა საკუთარ გადარჩენაზე. ამ მცირე აღმოჩენამ განმაცვიფრა. აღმოჩნდა, რომ ჩემში არის ჩემი ჭეშმარიტი „მე“ და რაღაც სხეულიანი „ავტოპილოტი“.

მაგრამ, შემდეგ კიდევ მეტი მოხდა. კიდევ ერთხელ სენსეის საუბრის თავში დატრიალების შემდეგ, გამახსენდა მისი სიტყვები: „დაფიქრებულხართ თუ არა, როგორ მოძრაობთ სივრცეში, ვინ ამოძრავებს თქვენს კიდურებს?“ უკვე ხედვის ახალი კუთხით საკუთარი თავის დათვალეების დროს, ვფიქრობდი: „და მართლაც, ვინ ამოძრავებს ჩემში კიდურებს: „მე“ თუ „ავტოპილოტი“?“

ჩემმა პიროვნებამ დახედა გახსნილ ხელისგულს და გადაწყვიტა მარტივი ექსპერიმენტის ჩატარება. გავიფიქრე: „უნდა შევკრა და გავშალო თითები“. ხელმა მორჩილად გააკეთა ეს. „ახლა კი არ ავამოძრავებ თითებს“. მაგრამ ახლა ჩემში გაიელვა რაღაც ცეტმა აზრმა: „მე კი მაინც შევკრავ მუჟს“. ჩემი თითები ამ ბრძანების ზემოქმედებით კვლავ შეიკრა და გაიშალა. „ოჰლა! – გამიკვირდა. – ეს ვინლა ფიქრობდა ჩემში? ვინ მბრძანებლობს ჩემს აზრებში კიდევ?!“ ნებისყოფის მოკრებით, კიდევ ერთხელ, მაგრამ უფრო მიზანმიმართულად და დაჟინებით გავიფიქრე: „თითებს არ ავამოძრავებ. ასე მინდა და ასეც იქნება“. საოცარია, მაგრამ ხელი არც კი განძრეულა, ხოლო ის ცეტი, სამაგელი აზრი თითქოს არასოდეს ყოფილიყო. „აი ეს მესმის! – კიდევ უფრო გავოცდი. – ესე იგი, როცა მოდუნებული მქონდა აზრები, ეს ვიღაც, ჩუმად, იწყებს ჩემი ცნობიერებისა და სხეულის მართვას თავის ჭკუაზე. ხოლო, როცა მკაცრად ვაკონტროლებ აზრებს, ის სადღაც უკვალოდ ქრება. საქმეც ამას ჰქვია!“ და ყველაფრის მიუხედავად, ამ ახლადამოჩენილ გარემობას ისე შევხაროდი, თითქოს ჩემს ყველაზე გასაიდუმლოებულ განყოფილებაში შევძელი მრავალი წლის განმავლობაში საგულდაგულოდ დამალული ჯამუშის აღმოჩენა. „და მართლაც, ეს „ჭკუის კოლოფა“ ჩლუნგ „ავტოპილოტზე“ ბევრად საშიშია. მეტი ყურადღება მმართვეს!“

თქმა ადვილია, გაკეთებაა ძნელი. როცა დავიწყე მედიტაციების შესრულება, მივხვდი, რომ ეს „გაქნილი“ არაერთხელ შემოპარულა ჩემს აზრებში მოდუნების მომენტში და განსაკუთრებით ხშირად მედიტაციაზე ყურადღების მოკრების დროს, ყოველთვის გადაჰქონდა რა ჩემი ყურადღება გარეშე თემებზე. ყოველივე ამას ისე მოხერხებულად და ლოგიკურად აკეთებდა, რომ თვითონაც ვერ ვაცნობიერებდი, როდის გადავედი ყურადღების კონცენტრირების გზიდან. ფიქრებში ჩაღრმავებისა და მკაფიო კონცენტრაციის დროს „გამოქექილი“ ქრებოდა. საკმარისი იყო ამ კონტროლის ოდნავ მოშვება და იგი უმაღვე ჩნდებოდა. „ეს სამაგელი! უტიფარი და აბეზარი“, – გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ მედიტაციაზე მერამდენედ კონცენტრირების მცდელობის დროს. მედიტაციის დასრულების შემდეგ მივხვდი, რომ ამ, ნომერ პირველ მტერთან არც თუ ისე მარტივია ბრძოლა. „სენსეის უნდა ვკითხო, როგორ ამოვუდო ლაგამი ამ „გაქნილს“ – გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ, უკვე ძილად მისვლის დროს. – თორემ, იგი ყველაფერს გამიფუჭებს“.

მომდევნო დილით, როცა ჩემი ემოციების ფრქვევა გაცივდა გუშინდელის შემდეგ, კვლავ დავიწყე საკუთარი თავისთვის თვალის დევნება გვერდიდან. სხეული, როგორც იქნა მოწყდა თბილ ლოგინს და მაშინალურად შეუდგა სკოლის სამშაადისისთვის დილის მოციონის შესრულებას. ჩემი გონება, როგორც მომეჩვენა, ჯერ კიდევ ტკბილად სთვლემდა და ამიტომ ფიქრის სურვილი სულაც არ მქონდა. ჩემთვის ჩვეული გზით, ქალაქის სკვერის გავლით სკოლაში სვლის დროს ვტკბებოდი გარემომცველი სიწყნარით, დილის სიხალასით, დავარდნილი ფოთლების შრიალით. ძალიან მომეწონა ეს, რაღაც დამშვიდებული მდგომარეობა. გონებას ეძინა, სხეული მიდიოდა მოცემული მიმართულებით, მე კი შინაგანად თავს კარგად და მყუდროდ ვგრძნობდი. ვგრძნობდი, რომ სწორედ ეს იყო ჩემი ნამდვილი „მე“.

მაგრამ სკოლაში ვითარება მკვეთრად შეიცვალა. ჩემი პიროვნება ჩაერთო მოვლენათა, ინფორმაციისა და ემოციების ორომტრიალში. შედეგად, მე უკვე საბოლოოდ დავიბენი

საკუთარი ფიქრების ბუნებაში, რადგანაც ისინი მოემართებოდნენ უწყვეტ ნაკადად, ძნელი იყო მათი დახარისხება, სად იყო ჩემი და სად სხვისი. ასეთი გიჟური რითმით მიილია დღე.

16

საღამოს, გაჩერებაზე ბიჭებთან შეხვედრის დროს, ვიჩქარე გამეზიარებინა მათთვის ჩემი „მიღწევები“, ხოლო ბოლოს ინტერესით ვიკითხე:

– თქვენ როგორ გამოგივიდათ? ფიქრობდით გუშინდელი მეცადინეობის შემდეგ?

– რა არის აქ საფიქრალი, – ქედმაღლურად წარმოთქვა კოსტიამ. – მე მე ვარ, ერთი მთლიანი, განუყოფელი... მე ხომ მანიაკი არ ვარ, ნაწილებად რომ ვიყოფოდე.

– მართლაც, შენ მანიაკი არ ხარ, შენ გენიოსი ხარ... მეექვსე პალატიდან. ნაპოლეონი ზედმეტად ხომ არ გაწუხებს? – ღიმილით გააქილიკა ანდრეიმ.

– ერთი შენაც... შენდა საყურადღებოდ, არ მაწუხებს სიდიადის მანია.

და მცირეოდენი პაუზის შემდეგ დაამატა:

– დიდი ადამიანები ამით არ იტანჯებიან.

– რა თქმა უნდა, – გაეცინა ანდრეის, – სხვა პასუხს შენგან არც ველოდი.

– გეყოთ, თორემ ისევ დაიწყებთ ძველ სიმღერას მთავარის შესახებ. თქვენ მე არსობრივად მითხარით, – მოუთმენლად წამოიძახა ჩემმა პიროვნებამ.

– რა უნდა ვთქვა, – უპასუხა ანდრეიმ. – სენსეიმ გუშინ ბევრი სასარგებლო რამ გვითხრა. აქ საფიქრალი და სამუშაო ტვინს არაერთი წლისთვის დაუგროვდება. გუშინ მხოლოდ ფიქრში გავატარე დრო, სწორად ჩამოვაყალიბე თუ არა მომავლის გეგმები, საჭიროა თუ არა მათი ნაწილობრივი კორექტირება ახალი ინფორმაციის გათვალისწინებით.

– შენ, რაღაც სხვაგვარად დაიწყე ლაპარაკი, – გაოცებით წარმოთქვა სლავიკმა. – შემთხვევით მეცნიერებათა აკადემიას ხომ არ უმიზნებ?

– ჩემთვის, სენსეიც საკმარისია.

– ნამდვილად მასეა, – წარმოვთქვი მე. – მედიტაცია თუ გამოგივიდა?

– იცი, გაცილებით უკეთ, ვიდრე გუშინ. აზრები, რაღაც ნაკლებად მიძვრებოდა თავში. კონცენტრაცია უცებ გაუმჯობესდა და შეგრძნებებიც უფრო მკაფიო.

– შენ, ტანია, რაიმე გამოგივიდა?

– სიმართლე რომ გითხრათ არა და არც მიფიქრია მისი გაკეთება. გუშინ ისე დავიღალე, რომ ლოგინამდე ძლივს მივაღწიე. დილით კი, სანამ ძმა ბაღში წავიყვანე, მერე რძეზე წავედი, სკოლის დროც მოვიდა. როდისღა მოასწრებ ფიქრს, როცა ამდენი საქმეა გასაკეთებელი!

– მართალს ამბობ, – მხარი დაუჭირა კოსტიამ. – საჭიროა არა ფიქრი, არამედ მოქმედება. ახალგაზრდობა იმისთვის არის ბოძებული, რომ ვიმოქმედოთ, სიბერე კი ფიქრისთვის.

– ნამდვილად, – გაამასხარავა ანდრეიმ, – სიბერეში დაიწყებ შენი დამაბუნებელი ხმით ჭრაჭუნს და ტვინის უკანასკნელი ნარჩენებით ფიქრს: „ახალგაზრდობას რომ სცოდნოდა, სიბერეს რომ შეძლებოდა“.

ბიჭებს კვლავ გაეცინათ კოსტიაზე ხუმრობით.

– შენი საქმეები როგორ არის? – შევეკითხე სლავიკს.

– ნორმალურად.

– ნორმალურად – ეს როგორ?

– ისევე, როგორც თქვენ.

– გასაგებია, – გაელიმა ანდრეის და უიმედოდ ჩაიქნია მისი მიმართულებით ხელი.

მომდევნო ვარჯიშზე, ჩვეულებისამებრ, მოთელვას ვაკეთებდით მეცადინეობის დაწყების წინ. დარბაზში ვალოდიას ხელმძღვანელობით შემოვიდა შთამბეჭდავი გარეგნობის მქონე მამაკაცების გროვა.

– ოჰო, რა ხალხი მოვიდა! – გაოცდა ანდრეი.

ვიქტორს გაეცინა და უთხრა სტასს:

– ამას ჰქვია „რამდენიმე კაცი“.

– ვერ გავიგე?

– ვალოდიამ დამირეკა გუშინ ერთ საქმეზე და ბოლოს მითხრა, რომ ვარჯიშზე თავის რამდენიმე ბიჭთან ერთად მოვიდოდა.

– აი ეს მესმის, აქ ხომ ნახევარი განყოფილება იქნება, – ღიმილით წარმოთქვა სტასმა.

– მეც, სწორედ ამას ვამბობ.

ვალოდია მისალმებით მიუახლოვდა ჩვენს გვერდით მდგომ სენსეის.

უფროსმა ბიჭებმა იჩქარეს, შემოგვერთებოდნენ ჩვენ.

– სენსეი, ხომ არ იქნები წინააღმდეგი? – თავი გაიქნია ვალოდიამ თავისი ბიჭებისკენ.

– არანაირი პრობლემა, – როგორც ყოველთვის, უბრალოდ მიუგო სენსეიმ.

– სადამოს ტელევიზორისთვის ხომ არ გიყურებია?

– როდის? აქ ისედაც დრო არ მყოფნის.

– წარმოგიდგენია, ვის აჩვენებდნენ გუშინ? ჩვენს სან სანიჩს!

– ჩვენს სან სანიჩს?! – გაიოცა ჟენიამ. – რამდენი წელიწადია არაფერი მსმენია მის შესახებ.

– ოო! სამაგიეროდ, ახლა ისეთი მნიშვნელოვანი ვინმე გახდა! ამბობს, რომ რომელიღაც გამოქვაბულებში ცხოვრობდა და შეიცნობდა რუსული ბრძოლის ხელოვნებას. ახლა კი თავს რუსულ ნინძას უწოდებს. საინტერესო ის არის, რომ შენი ილეთების დემონსტრირებას ახდენდა, სენსეი. იმ განსხვავებით, რომ ახლა ყველას უყვებოდა, რომ ეს მის მიერ აღორძინებული, დიდი ხნის წინ მივიწყებული ძველსლავური სტილია.

– ამას უყურეთ! – გაეცინა სტასს. – მდა, ვალოდია, მაშინ სან სანიჩს ასე მაგრად რომ არ შეხებოდი, ახლა მისი მეწილე იქნებოდი.

– არა, არ ვიქნებოდი, – ეშმაკურად მიუგო ჟენიამ.

– რატომ?

– რატომ? მაშინ რომ ვალოდიას იგი ასე კარგად არ დაებეჭა, საეჭვოა, რომ მას ოდესმე თვალები გახელოდა.

ბიჭებს გულიანად გაეცინათ.

– მაშინ, მას ასე არ უნდა მოქცეოდი, – წარმოთქვა სენსეიმ. – რაც არ უნდა იყოს, ასაკოვანი ადამიანია, სიბერე კი დასაფასებელია.

– ის ხომ თვითონ არის დამნაშავე, შარში თავად გაეხვია. – თავის მართლება დაიწყო ვალოდიამ და შემდეგ რბილად დაამატა: – მე ხომ მას თითქმის არ შევხებივარ, ისე, შემთხვევით გავკარი.

– სწორედ ასე იყო, სენსეი, – დაუდასტურა ჟენიამ. – დღევანდელივით მახსოვს, ვალოდიამ მუშტი გამოიშვირა და ის კი, თითქმის ხუთი წუთის განმავლობაში, მას თავს ურტყამდა...სამაგიეროდ, სასიკეთოდ წავიდა ყველაფერი! ხედავ, როგორ უმაღლესად გაახილა თვალები და რუსი ნინძა გახდა.

ბიჭები ისევ ახარხარდნენ.

– გაერთოს, რა, – გულითადად ჩაიქნია ხელი სენსეიმ. – მიაგნო ადამიანმა თავის გზას, შეერგოს.

– ჩვენ კი გუშინ კაზარმულ მდგომარეობაში ვიყავით, მორიგეობაზე, – გააგრძელა თხრობა ვალოდიამ, – გავძეხით ტელევიზორის ყურებით, თუ როგორ იქნევდა ფეხებს სან სანიჩი და

ბიჭუნებს როგორ ყრიდა ტატამზე. ვიცინეთ გულიანად, ახალგაზრდობა მაინც გაგვახსენდა. ჩემი ახალბედები რომ არიან, ისინიც მასზე მაგრები არიან...და, გადავწყვიტეთ დღეს მოსვლა და ნამდვილ ხელოვნებასთან ზიარება. ასე ვთქვათ, შეგვევსო ჩვენი ცოდნის სარეზერვო მარაგები.

– კეთილშობილური საქმეა, – დათანხმდა სენსეი.

ამას, შემდეგ მოყვა მათთან დაკავშირებული ვარჯიშებისა და სასაცილო კურიოზების მთელი გროვის დიდი ხნის წინანდელი მოგონებები. ბოლოს და ბოლოს საუბარში ჩაერთნენ ვალოდიას ბიჭები და საუბრები საბრძოლო ხელოვნების თემაზე გადაერთო ფილოსოფიურ საუბრებზე ადამიანებს შორის ურთიერთობების შესახებ.

– მე მათ ასე, პრინციპიდან გამომდინარე მოვექეცი, – მხურვალედ იცავდა საკუთარ აზრს ვალოდიას ერთერთი ბიჭებთაგანი.

– პრინციპი – ეს იდიოტიზმის მსგავსი, სინამდვილის უაზრო დაპირისპირებაა. პრინციპი...

ვერ მოასწრო სენსეიმ ამ წინადადების დასრულება, რომ უფროსმა ბიჭებმა ხმამაღლა გააგრძელეს სენსეის აზრი:

– ...აქსიომის სახით გამართლებულია მხოლოდ ზუსტ მეცნიერებებში.

– სწორია, – დაადასტურა მასწავლებელმა.

ვალოდია რამდენადმე შეცბუნდა:

– ვცდილობდი მათთვის ამის ახსნას, როგორც შემეძლო.

– ესე იგი, ცუდად გიცდია. ის, რაც გონების გავლით ვერ მიეწოდება...

– ...სხეულიდან იქნება ჩაჭედებული!

– თუკი ყველაფერი ასე კარგად გცოდნიათ, ტყულიად იცინით...

სენსეის ბოლო სიტყვების აზრი ჩემამდე მოგვიანებით დავიდა, როცა ვარჯიშები დაიწყო. სენსეიმ გაგვაფრთხილა, რომ დღეს ვიმუშავებთ სრული დატვირთვით, ამიტომ ვინც ვერ გაუძლებს ამ ტემპს, შეუძლია გადგეს დარბაზის მარცხენა მხარეს, სხვებს რომ ხელი არ შეუშალოს და დაამუშაოს დარტყმები. ჩვენ ბელურებივით გავიფხორეთ და სიამაყით გადავჩურჩულეხდით ერთმანეთს:

– ჩვენ და ვერ გავუძლებთ?! – ჩუმად თქვა ანდრეიმ.

– არ თქვა, – დაუჭირა მხარი კოსტიამ. – ახლავე ვუჩვენებთ, რისი მაქნისები ვართ.

– პირველად არ არის, – თამამად ვთქვი მე და გავისხენე უფროსი სემპაის მოთელვა.

მაგრამ ჩვენი დიდგულობა საგრძნობლად შემცირდა მოთელვის პირველივე წუთების შემდეგ. ასეთი მკაცრი ვარჯიში ჯერ არსად, არასოდეს მენახა. ეს იყო გამძლეების მთელი სკოლა. ხალხს არბენინებდნენ დარბაზში გამალეხული ტემპით, მუდმივად ცვალებადი დაბრკოლებების გადალახვით. არ გასულა 40 წუთი და ბევრი ჩვენთაგანი უკვე ხოხვით გადალახავდა ამ წინაღობებს, მათ შორის ჩემი პერსონაც. გვერდით ტატიანამ ხვნეშით წარმოთქვა:

– რაღაც საშინელებაა! ეს პირდაპირ, როგორც იუმორესკაშია: „პატივცემულო ქალბატონებო და ბატონებო! მეგობრებო და ამხანაგებო! ჯიუტებო...“ ეს უკანასკნელი ზუსტად შეგვეფერება. ახლა თავს ამ ოლქის ოდინდელ მობინადრედ ვგრძნობ.

დარბაზის მარცხენა მხარეს გაჩნდნენ პირველი „მსხვერპლნი“. მაგრამ ჩვენი კომპანია დაჟინებით აგრძელებდა. შემდეგ კი უფრო გართულდა. სხვადასხვა ვარჯიშების სერიანი ამ მართონული გარბენის შემდეგ დავიწყეთ იატაკიდან აზიდვა, არ ვიცი რამდენჯერ, მახსოვს მხოლოდ, რომ თვლამ დიდი ხანია ასს გადააცილა. ხელები მიკანკალებდა, როგორც სანგრევი ჩაქურჩის ხმარების შემდეგ, ტანი კი, მატლის მსგავსად იკლაკნებოდა, ცდილობდა რა არა იმდენად ამ „ვიბრატორების“ მეშვეობით აზიდვას, რამდენადაც მაშველი საჯდომის აქნევის დახმარებით. იმიტომ, რომ, როგორც მომეჩვენა, მხოლოდ ამ ადგილს შემორჩა თუნდაც რაღაც ძალები. სულ უფრო ხშირად დავიწყე დარბაზის მარცხენა მხარეს ყურება, სადაც იზრდებოდა

ამ მაშველ „ოაზისამდე“ მიხობვის მსურველთა რაოდენობა. ამასთანავე, ტატიანაც, მოლაღატეობრივად შეუერთდა მათ და იქედან მაცდუნებლად მიქნევდა ხელს.

ამ დროს უფროსი სემპაი ითვლიდა აზიდვების რიცხვს. ხალხისთვის გუნების ასამაღლებლად ის, თამადასავით ხუმრობით აყოლებდა:

– სენსეის ჰყავს ნაგაზი, რომელიც ყველას უშვებს სახლში, მაგრამ არავის არ გამოუშვებს. მოდით ავიზიდოთ ათჯერ ამ ჰკვიანი ძაღლის საზრიანობისთვის, რომელიც იმსახურებს საჭმელს.

სანამ ყველას ორთქლი ასდიოდა დათვლის ქვეშ, სენსეი უვლიდა ამ დიდ, ოფლისაგან დაწურულ ადამიანურ წრეს და აკვირდებოდა, ვისთვის დაემატებინა მხრებზე ხელის დაწოლით წონა. ხოლო მისი ხელისგული, მაპატიეთ, ანდრეის სიტყვების არ იყოს, თითქოს თვითმცლელმა გადაგიარაო. როცა მეორე წრის დაკვრის შემდეგ მოუახლოვდა, აზიდვებში, კონვულსიის მსგავსად, მკრუნჩხავ ჩემს პერსონას, გავიფიქრე: „მორჩა! თუკი ხელიც დამადო, ნამდვილად გავთავდები“. მოლოდინების საპირისპიროდ, მასწავლებელმა მოკიდა ჩემს კიძანოს ზემოდან და ამქაჩა კატასავით, დაიწყო რა ჩემი დახმარება აზიდვებში, რამაც გარემომცველ ბიჭებში ხარხარი გამოიწვია. ვიქტორი კი აგრძელებდა:

– სენსეის კატაც ჰყავს, სამურაი, რომელიც ისეთი თავდაჯერებული გახდა, რომ ძაღლებსაც ექინჰყლება. მოდით, ავიზიდოთ ათჯერ იმისათვის, რომ მისი სურვილები ყოველთვის ემთხვეოდეს მის შესაძლებლობებს.

ასეთი გადატვირთვისაგან ძვლებმა დაიწყო წკარუნი. ვიტია კი აგრძელებდა თავისი მხიარული კალამბურების მოყოლას. მე უკვე ვწყევლიდი იმ სამურაის, რომელიც დიდზე ხტებოდა და იმ თავგსაც, რომელიც სარდაფში ცხოვრობს და სწრაფად გარბის და იმ „სიამის საბრძოლო“ თევზებსაც, მყისიერი რეაქცია რომ აქვთ და პირანიებსაც და საერთოდ იმ ცოცხალ არსებებს, რომლებიც ცხოვრობენ სენსეის სახლში. ბოლოს და ბოლოს, 5 ბარტყის მამა, თუთიყუში კემას მამაკაცური ღირსების აღსანიშნავად უკანასკნელი აზიდვის შემდეგ, არაქათგამოცლილები დავიყარენით იატაკზე. წუთიც კი არ გასულა და ისევ დაგვყარეს შტაბელებივით და გროვამ, რიგრიგობით დაიწყო მძიმედ გადახტომა თავისი მრავალტანჯული თანამომძეების სხეულებზე და ამასთანავე, კიდურების მოუფრთხილებლობით დასრესით. დარბაზში, ძალიან ხშირად, აქაიქ გაისმოდა თავშეკავებული აყმუვლებული ხმა „ომ!“. ჩემმა პიროვნებამ ამას უკვე ვეღარ გაუძლო და შეუერთდა „სუსტნერვებიან“ მარცხენა ფლანგს.

– აქამდე უნდა მოსულიყავიო, – მითხრა ტატიანამ.

მაგრამ ჩვენი დასვენება ხანმოკლე აღმოჩნდა. მოთელვის დასრულებისთანავე დაიწყო გაძლიერებული მუშაობა საბრძოლო ტექნიკაზე და დარტყმებისა და ილეთების დამუშავება. შევამჩნიე, რომ სენსეი მეტ ყურადღებას უთმობდა ვალოდიას ბიჭებს და უხსნიდა და უჩვენებდა მათ ილეთების რაღაც ახალ სერიას. ისინი ისე მარჯვედ მოისროდნენ ერთმანეთს დარტყმების დამუშავების დროს, რომ გაცეხებული ვიყავი მათი გამძლეობითა და ამოუწურავი ძალით. თითქოს არც კი ყოფილიყო ეს დამქანცველი მოთელვა, მთელი თავისი გამომდინარე შედეგებით.

ორსაათნახევრიანი გაძლიერებული ვარჯიშის შემდეგ ძალა მხოლოდ იმისთვისდა შემოგვრჩა, რომ გვეფიქრა, როგორ გავგეძლო დამატებითი მეცადინეობებისათვის. რა თქმა უნდა, ჩვენთვის არავის დაუძალებია, თუ გსურს – წადი. მაგრამ ცნობისმოყვარეობა აღემატებოდა ფიზიკურ ტანჯვებს. რადგან ვალოდიამ მოიყვანა თავისი ბიჭები, ესე იგი ყველაზე საინტერესო ჯერ წინ იყო. არც შევმცდარვართ.

მათი დამუშავება. ჩვენ ტატიანასთან ერთად ვცდილობდით რაღაცის კეთებას. მაგრამ საქმე იმით დამთავრდა, რომ ჩვენი ქანცგამოცლილი სხეულები ერთმანეთს ეკიდა, როგორც გადაღლილი მოკრივეები უკანასკნელ რაუნდში. სპარინგზე ამ პაროდის დანახვაზე სენსეიმ დაგვაშორა და მიგვიჩინა მეწყვილეებად ბიჭები. მე მყისვე მოვახერხე მთელი ძალების მობილიზება. ამას ჰქვია „საიდან, რა მოიტანა“.

მორიგი დარტყმის დამუშავებისას, რუსლანმა, რომელიც თავისი მოწინააღმდეგე ჟენიასთან შედარებით გალუულ ჭიანჭველას ჰგავდა, სენსეის შესჩვილა:

– განა შესაძლებელია ამხელა მუტრუკის გათიშვა. ის ხომ გაუვალია, უწყვეტი ჯავშანი აქვს. კარგი, თუკი ის თავს დამესხმება, კიდევ რაღაცნაირად შეიძლება მისი ძალის გამოყენება, როგორც თქვენ ამბობდით. მაგრამ, თუკი საჭიროა შეტევის განხორციელება, როგორ უნდა შევძლო ეს ამ შეუდრეკელი მარტორქის წინააღმდეგ. ეს ხომ კუნთების მთაა!

– კუნთების მთა – ეს უაზრობაა. საბრძოლო ხელოვნებებში მთავარი ძალა როდია. აღმოსავლეთში არის ასეთი გამონათქვამი: „ხელ–ფეხი სხვა არაფერია, თუ არა სხეულის გაგრძელება, ხოლო სხეული, თავის მხრივ – გონების გაგრძელება“. სხვა სიტყვებით, მთავარია ცოდნა და უნარები. მაშინ კი, თუნდაც ყველაზე სუსტი ქალი, მხოლოდ ერთი თითის მიკარებით შეძლებს მსოფლიოს ყველაზე ძლიერი ათლეტის გათიშვას ან მოკვლასაც კი.

– ნუ თეორიულად ეს შესაძლებელია, – გაეღიმა ჟენიას, – განსაკუთრებით მაშინ, თუ ის მშვენიერია, მაშინ ერთი შემოხედვაც საკმარისია...ხოლო, თუკი სერიოზულად, ჩემი აზრით ეს პრაქტიკულად შეუძლებელია.

– შესაძლებელია, – მიუგო სენსეიმ.

– სპორტსმენის?

– სპორტსმენის.

– ერთი თითით?

– დიახ ერთი თითით.

– ძალის გარეშე?

– ძალის გარეშე.

– არ მჯე...

ვერ მოასწრო ჟენიამ დასრულება, რომ სენსეიმ მარცხენა ხელის შუათანა თითის მსუბუქი მოძრაობით შეეხო ბიჭის კისრის კუნთს, მარჯვენა ყურის ცოტა ქვემოთ. ყველასათვის მოულოდნელად ჟენია ისე დაიჭყანა, თითქოს ლიმონების მთელი გროვა ეჭამოს სწორედ პირის მარჯვენა მხრიდანო. მისი მარჯვენა ფეხი მკვეთრად მოიკეცა და იგი დაენარცხა იატაკზე ისე, რომ ვერც კი მოასწრო ამის მიზეზზე გაფიქრება. მარჯვენა ხელი საერთოდ არ ემორჩილებოდა და ნაჭერივით იყო. ჟენიამ შეხედა სენსეის შემინებული თვალებით და ფართხალებდა სხეულის მარცხენა ნაწილით, მხოლოდ რაღაც ხმების გამოცემა შეძლო, უნდოდა თქმა.

ჩვენ ვიდექით, ნახევრადპარალიზებული „მოხუცის“ უმწეო, იატაკზე დაგდებულ სხეულში ახალგაზრდა ჯანლონით სავსე ბიჭის ელვისებური გარდაქმნის სცენით გამტერებულნი.

სენსეი დაიხარა ჟენიას ცოცხალ ცხედარზე და ისევ შემოიარა სხეულზე რაღაც წერტილები ზურგისა და მუცლის არსეში. მან ისევე სწრაფად და ოსტატურად გააკეთა ეს, რომ ვერ მოვასწარი ნახვა, სად დააჭირა თითები. ჟენიამ თანდათან დაიწყო გონზე მოსვლა და დაზიანებული კიდურების სრესა:

– ეს ლოგოდ მოახეხე! – დამახინჯებულად წარმოთქვა ჟენიამ.

– რას იტყვი, თომა ურწმუნო? – იკითხა სენსეიმ.

– სენსეი! შენ გამაფრთხილე მაინც. მე კინაღამ თავში ჩარჩენილი ორი ტვინის ხვეული გადამეწვა, – ძლივს წარმოთქვა ჟენიამ დამტვრეულ, მოჩლიფინე ენაზე.

– საწყენია, – ხუმრობით სევდიანად წარმოთქვა მასწავლებელმა. – მაშინ ხომ მასში ბაღლინჯოები გაწყდებოდნენ . პროფილაქტიკისთვის ეს ზოგჯერ სასარგებლოცაა.

– სენსი, გაგვიმხილე ამ საწამლავის რეცეპტი, – ხუმრობით ჩაერთო საუბარში სტასი, როგორც ჩანს, ამ თავზარიდან გონზე პირველი მოსული.

– რეცეპტი მარტივია. უნდა იცოდე სად, როგორ და როდის.

– ლოგიკურია და უფრო დაწვრილებით? – ჩაეკითხა ვალოდია.

– უფრო დაწვრილებით? ადამიანის სხეულზე არის უამრავი ბიოლოგიურად აქტიური წერტილი.

– ეს რაღა წერტილებია! ბალისტიკური ტომარაკებია! – ირონიულად აღშფოთდა ჟენია. – ამასთან, ავტოპილოტზე.

ბიჭებს გაეცინათ მისი მონდომებული ლაპარაკისაგან.

– სავსებით მართალია. ეს ზედმეტჯერ ადასტურებს იმას, რომ ნებისმიერი ცოდნის გარდაქმნა შეიძლება იარაღად...მაშ ასე, „ბალისტიკური პილოტირებადი ტომარაკების“ ეფექტი გამოწვეულია სხვა არაფრით, თუ არა ადამიანის ორგანიზმის ბიოლოგიურად აქტიურ წერტილებზე წერტილოვანი ზემოქმედებით.

– რა წერტილებია ესენი? – ინტერესით იკითხა ვილაცამ. – როგორ მუშაობენ ისინი?

– ეს საერთო ინერვაციის მქონე კანის გარკვეული უბნებია. ნერვები, რომელთა მეშვეობითაც ამ ზონებში განთავსებული რეცეპტორებიდან მიეწოდება სიგნალები, თავის მხრივ ამ სიგნალს გადასცემენ არა მხოლოდ ზურგის ტვინს, არამედ ცენტრიდანულ გზებში და ექსტრასპინალური გზით, ზემოთ თავის ტვინში. იქ ხდება წარმოქმნილი უპირობო რეფლექსების თავისებური ჩართვა. ამას გარდა, ამ პროცესის ასახვა ხდება, ასევე ქერქის ანალიზატორებში, პირობითად–რეფლექტორული კავშირების წარმოქმნით, ანუ მარტივად თუ ვიტყვით, ხდება ორგანიზმისთვის გარკვეული ბრძანების ფორმირება.

– და რა, ასეთი ეფექტი მოჰყვება?

– არა მხოლოდ. შეიძლება ადამიანის გაშეშება გარკვეული დროით, ან „გათიშვა“, ან ბოლოს და ბოლოს მოხდეს მკაცრად განსაზღვრული დროით ფიზიკურ დონეზე მოცემული ობიექტის არსებობის შეწყვეტის დაპროგრამება.

– და რა, საჭიროა, ამ წერტილში მხოლოდ მაგარი დარტყმა?

– სულაც არა. ორგანიზმის შიგნით ყველა პროცესი მიმდინარეობს უაღრესად მცირე ენერგიების პირობებში. ამ წერტილებზე ზღვრული, ანუ სუსტი გამაღიზიანებლების ზემოქმედება ორგანიზმის ფუნქციაზე ახდენს ბევრად მნიშვნელოვან გავლენას, ვიდრე ძლიერი გამაღიზიანებლები.

ამ დროს ჟენია შეეცადა ადგომას და ამოძრავებას, სულ მოიკოჭლებდა მარჯვენა ფეხით და იქნევდა მარჯვენა ხელს:

– ვაი დედა, მთელს მარჯვენა გვერდში მჭვალავს.

– ზარმაცო, გვერდზე წოლის მოყვარულო, – გაიხუმრა სენსიმი, – მას მხოლოდ ბუხარზე უნდა წოლა და კალაჩების ჭამა...მეტი უნდა ივარჯიშო!

– მე ხომ, სხვებივით ვირჯებოდი, ოფლით ვიწურებოდი.

– მხედველობაში მაქვს გონების მეტი ვარჯიში, ასეთ სულელურ მდგომარეობას თავი რომ დააღწიო.

– სად მიაწექი მას ასე მსუბუქად? – დაინტერესდა ვალოდია.

– ეს არის ე.წ. ბოტკინ–ერბის წერტილი. მე რომ ცოტა სხვაგვარად დამეჭირა, სრულიად სხვა ეფექტი იქნებოდა. ასეთივე იმპულსური ძალით იქვე ახლოს განთავსებულ, შინაგანეულობის ნერვის წნულის ადგილას რომ მომეხდინა ზემოქმედება, შეიძლება გამომეწვია ფარისებრი არტერიის სპაზმი, რაც თავის მხრივ მოშლიდა ფარისებრი ჯირკვლის ფუნქციას. ეს კი გამოიწვევდა იმუნური სისტემის საერთო დასუსტებას ან მის სრულ გამოთიშვას. ამ შემთხვევაში ის თვითონ მოკვდებოდა ნებისმიერი ინფექციისაგან.

ასეთი ლაპარაკის გაგონებაზე ჟენია შეჩერდა კიდევ.

– მაღლობა, ძალიან დამამშვიდეთ ასეთი სასიხარულო პერსპექტივით.

– თქვენ თქვით, რომ: „როდის, სად და როგორ“, – წარმოთქვა ვალოდიას ბიჭებთაგან რომელიღაცამ. – რას ნიშნავს როდის?

– საქმე ის არის, რომ წერტილის ზუსტი განთავსების ადგილის, იმპულსური მოდების ძალის ცოდნის გარდა, აუცილებელია, ასევე, დღეღამური დროის ცოდნა, როცა მოცემული წერტილი ყველაზე აქტიურია.

– ჰმ! ეს არის და ეს, – გაეღიმა ვალოდიას.

ჟენიამ აქაც არ გამოტოვა გაცინების შანსი და თავისი ჩლიფინით თქვა:

– გვითხარით, ამას თან არ მოყვება სამყაროს სასიცოცხლო რუქა?

სენსეის გაეცინა:

– გააჩნია ვისთვის. სულელებისთვის ესეც არ იქნება საკმარისი.

– როგორ უნდა დაადგინო და გაერკვე ყველა ამ წერტილში? – იკითხა სტასმა.

– გააზრების ყველაზე მარტივი გზა – ეს არის, რა თქმა უნდა, მათი შესწავლა და შეგრძნება საკუთარ თავზე, განსაკუთრებით დაჭერის იმპულსი, ეს მეტად მნიშვნელოვანია.

– კი მაგრამ, რამე რომ დავიშავოთ, – ნახევრად ხუმრობით და ნახევარსერიოზულობით წარმოთქვა ვიქტორმა.

– არ დაიზიანებთ. ამისათვის ადამანის სხეულზე არსებობს აღნიშნული გაღიზიანებისა თუ სპაზმის გამანეიტრალებელი ანტაგონისტი–წერტილები. ბუნებაში ყველაფერი წონასწორობაშია.

– არა, უკეთესია სხვებზე მოსინჯვა, – ღიმილით წარმოთქვა კოსტიამ.

– არ გამოგივა, – თქვა სენსეიმ. – სხვებზე რამდენიც არ უნდა სცადოთ, მაინც ვერასოდეს მიაღწევთ სასურველ ეფექტს, სანამ საკუთარ თავზე არ შეიგრძნობთ ამ ზემოქმედების ძალას.

– შეიძლება თუ არა, პირდაპირ ახლა მოვსინჯოთ, მხოლოდ, ასე ვთქვათ, საბრძოლო ვითარებაში? – დასვა შეკითხვა ვალოდიას რომელიღაც ბიჭებთაგანმა.

– შეიძლება.

– და, ჩვენთვის? – დაინტერესდნენ იმავე კომპანიიდან.

– რა თქმა უნდა.

სენსეისთან ვალოდიას ჯგუფიდან გამოვიდა სამი მოხალისე და რუსლანი. სტასმა, რომელიც, ასევე, შეუერთდა მათ, შესთავაზა ვალოდიას, რაზეც უკანასკნელმა უპასუხა:

– მე თქვენი აზრით მორიგე მაკივარა ვარ?

– აბა შენ იცი.

ჟენიამ კოჭლობით მიაღწია ვალოდიას გვერდით სპორტულ სკამზე და სტასს უთხრა:

– მიდი, მიდი. ენაც და თავიც მოგეგრიხება, თვითონ იქნები დამნაშავე.

– მსურველები მეტი არ არის? – იკითხა სენსეიმ ვალოდიას ბიჭებისკენ გახედვით.

აქ ჩემი პიროვნება აღივსო გამბედაობით და წინ გავიდა, გამოიწვია რა ღიმილი გარემომცველთა შორის.

– შენ საით გაგიწევია? – გაიოცა სენსეიმ.

„მართალიცაა, რატომ გამოვედი?“ – უცებ გამიჩნდა მშიშარა აზრი. უკან დახევა უკვე გვიანი იყო:

– შეიძლება მოვსინჯო?

– არ გეშინია?

– მხოლოდ ღიტინის, – დაბნეულმა მივუგე მამაჩემის საყვარელი ხუმრობით.

– კეთილი, თუ გსურს კამიკაძეს რიგების შევსება.

და უკვე ყველა დანარჩენი მოხალისისადმი მიმართვით დასძინა:

– მაშ ასე, ვმუშაობთ, სრული კონტაქტით. თქვენი ამოცანაა, ნებისმიერი საშუალებით მოიგოთ ეს ბრძოლა.

– შეიძლება ჯგუფურად? – იკითხა ვალოდიას რომელიღაც ბიჭმა.

– შეიძლება. მოიქეცით, როგორც იცით, თქვენ გაქვთ მოქმედების აბსოლუტური თავისუფლება.

სანამ სენსეი შემოტრიალდა, ვალოდიას ბიჭები წრეში დადგნენ და რაღაცის თაობაზე სამხედრო ჟესტების ენაზე დაიწყეს თათბირი. რუსლანი და სტასიც თათბირობდნენ. მე კი, თავუნიასავით, ვიდექი ამ ზორბა, ათლექტურ სხეულებს შორის და არ ვიცოდი რა უნდა მომემოქმედებინა ჩემი, ბუჭყას შესაძლებლობებით ამ ურაგანის წინააღმდეგ. მაგრამ, როგორც ჯიბრზე, თავში არაფერი მომდიოდა. „კარგი, მოხდეს მოსახდენი“, – გავიფიქრე.

ბოლოს და ბოლოს ყველა ბიჭმა დაიკავა თავისი საბრძოლო პოზიცია სენსეის გარშემო. მხოლოდ მე დავრჩი იმავე ადგილას. როცა უფროსმა სემპაიმ გასცა შეტევის დაწყების ბრძანება, ვალოდიას ბიჭებმა სენსეი წრეში მოაქციეს და დაიწყეს შეტევა სხვადასხვა დონიდან. მაგრამ სენსეი საოცრად იოლად დაუსხლტა მათ დარტყმებს. შემდეგ კი კონტრშეტევა განავითარა ისეთი სისწრაფით, რომ მე მხოლოდ უწესრიგოდ ვარდნადი სხეულების შენიშვნა მოვასწარი. შიშისაგან მყესები ამიკანკალდა. ამ დროს მასწავლებელზე თავდასხმას შეეცადა სტასი და რუსლანი. იმავე წამს სენსეი მათთან გასამკლავებლად, ჩემკენ ზურგით შემოტრიალდა გაშლილი ხელის მანძილზე. გამიელვა აზრმა, რომ სასწრაფოდ რაღაც უნდა ვიღონო. მეტი არაფერი მომსვლია თავში, რომ, რწყილივით ჩავბლაუჭებოდი სენსეის ზურგს, რომ ჩემამდე მოღწევა მაინც ვერ შეძლებოდა. მაგრამ, როცა მთელი ძალითა და ენერგიით დავაპირე ჩანაფიქრის ასრულება, აღმოჩნდა, რომ ჩემმა ხელებმა სიცარიელე გაჭრეს და სენსეის ნაცვლად ჰაერი შემრჩა. თვალებს ვერ დავუჯერე, ახლა ხომ ჩემს წინ იდგა! „მოჩვენების დაჭერა უფრო ადვილი იქნებოდა, ალბათ, ვიდრე სენსეის“ – გავიფიქრე მე.

მაგრამ ამ დროს ყველა ჩემი აზრი „სულთან“ ერთად ქუსლებში ჩამივარდა, სენსეის მიერ მორიგი ვაი-მებრძოლების სრულ გაშეშებაში ჩაგდების შემზარავი სურათის ხილვაზე. შემოვტრიალდი და მთელი ჩემი შესაძლებლობებით საპირისპირო მხრისკენ გავიქეცი. მაგრამ ორი ნაბიჯის გაკეთებაც კი ვერ მოვასწარი, რომ კისრის განყოფილების, სადღაც პირველ მეორე მალეებს შორის მივიღე მსუბუქი მტკივნეული წაბიძგება. თვალწინ მყისიერად იფეთქა კაშკაშა, დამაბრმავებელმა აფეთქებამ, თითქოს დამანათეს თვალებში მძლავრი, მოყვითალო-მოვარდისფრო შუქის პროექტორი. მთელი ჩემი სხეული, აქნეული ხელებით, წინ გადაწეული სხეულითა და ნახევრად აწეული მარჯვენა ფეხით შეიბოჭა მეტად უჩვეულო პოზაში. როგორ ვიმაგრებდი წონასწორობას, გაურკვეველი იყო, თუმცა ყველაზე ნაკლებად მაშინ სწორედ ეს მაღელვებდა.

თავზარდაცემით ვაკვირდებოდი, თუ რა ემართებოდა ჩემს კუნთებს. ისინი, ერთიანი მექანიზმის მსგავსად, სპაზმურ მდგომარეობაში შედიოდა ჩემი ნების წინააღმდეგ. ამასთან, ეს საერთო კრუნჩხვა დაეუფლა მთელ სხეულს. მეჩვენებოდა, რომ დამაბულობა მატულობდა ყოველწამიერად და მისი გაჩერება შეუძლებელი იყო. სხეული ისეთი ძალით მიკავდებოდა, რომ მომეჩვენა კიდევ, თითქოს ხერხემლის ტკაცუნი გავიგონე. და, უკვე საერთოდ ყოველ ზღვარს გადაცილებული – ეს იყო შინაგანი ორგანოების დამაბვის შეგრძნება. ასეთი რამ არასოდეს დამმართნია. ჩემი უძლიერესი, ადრინდელი თავის ტკივილებიც კი უბრალო რამ იყო ამ აუტანელ ტკივილებთან შედარებით. სახის მიმიკური კუნთები ისე დაიძაბა, რომ სახე საშინელ გრიმასაში დამახინჯდა.

საოცარია, მაგრამ სხეულის შებოჭვის ამ მეტამორფოზის მიუხედავად, სრული აზროვნება შევინარჩუნე. ჩემი პიროვნება აგრძელებდა ყველაფრის ცხადად დანახვასა და მოსმენას. ვუყურებდი, ჩვენი კომპანიის ბიჭები, ყოველივე ამის შემყურენი, როგორ შეიცვალნენ სახეზე და შეშინებულნი უყურებდნენ ჩვენს გაშეშებულ ფიგურებს. მკაფიოდ გავიგონე ჩემთვის თქმული კოსტიას სიტყვები:

– ეს სასწაულია! ისეთი ლამაზმანი გახდი, თვალის მოშორება მიჭირს.

მინდოდა მკვახედ მეპასუხა რამე, თუმცა ენის შემოტრიალება ვერ მოვახერხე, სიტყვის თქმა ხომ საერთოდ ზედმეტია.

მომეჩვენა, რომ მთელმა მარადისობამ ჩაიარა, სანამ სენსეი ხელახლა „გვაცოცხლებდა“. მაგრამ, როგორც შემდეგ აღმოჩნდა, ასეთ პოზაში ერთი წუთიც არ ვყოფილვარ. მთელს სხეულში ვიგრძენი ნემსების ჩხვლეტა ისე, თითქოს ყველა გვერდი და კიდური მქონდა დიდი ხნის ჩანაწოლი. ჩემი „თანამზრახველები“ გაძლიერებით ისრესდნენ სხეულებს. მათ მაგალითს მეც მივბაძე სასწრაფოდ, მართლია არა ასე თავშეკავებული ემოციებით. სხეულში საშინლად მამტვრევდა და მტკიოდა.

– არა უშავს, – დამამშვიდებლად წარმოთქვა სენსეიმ. – ორი, მაქსიმუმ, სამი დღის შემდეგ ყველაფერი გაგივით.

დამატებითი მეცადინეობის ბოლომდე ყველა ექვსივე გაძლიერებულად ვისრესდით სხეულს დანარჩენების გაუთავებელი ხუმრობების ქვეშ. როცა ჩვენი სრული „ხეიბრების“ გროვა გავიდა ქუჩაში, სენსეის გვერდით მდგომმა ვალოდიამ აღტაცებით წარმოთქვა:

– პირდაპირ შესანიშნავია! კარგი ვარჯიში გვქონდა დღეს, კუნთებს ესიამოვნა.

„ეს არის სასიამოვნო? – გავიფიქრე, ფეხებს ძლივს მივათრევდი. – თუ ეს ასევე გაგრძელდება, მაშინ უახლოეს მომავალში აქ სპეცრეისით მომიწევს მოსვლა ინვალიდურ ეტლში. „ვაიმებრძოლების“ ჩვენი ჯგუფი ნელა, კოჭლობით მიდიოდა გზაზე, კომპანიის მხიარული ხუმრობების თანხლებით“.

– ცუდად არ გამოიყურებით, პირდაპირ, როგორც ანეკდოტში! – ირონიულად წარმოთქვა ვიქტორმა.

– რომელ ანეკდოტში?

– ორი მამაკაცი, თავიდან ფეხებმდე თაბაშირში, ტრავმპუნქტში ხვდება ერთმანეთს. ერთი მეორეს ეკითხება: „სად დაგემართა ეს უბედურება?“ „ფარებს დავეჯახე“. „მანქანა, რა თქმა უნდა, მთლად დაიმტვრეოდა“, – მიუსამძიმრა მან. „არა, ფეხით ვიყავი!“

– ხუმრობა იქით იყოს და სხეული მტკივა, – შევჩვილე მასწავლებელს.

– შენ კი არ იფიქრო ტკივილზე. რა არის ტკივილი – ეს ილუზიაა.

– ეს რა ილუზიაა, თუ რეალურად შეიგრძნობა?

– ეს შენ გეჩვენება ასე, რომ გრძნობ მას. ნებისმიერი ტკივილის შეგრძნების შეწყვეტა არის შესაძლებელი, თუკი ძლიერ მოისურვებ ამას.

– რა, ჭრაც რომ დაგიწყონ? – უნდობლად იკითხა სლავიკმა.

– თუგინდ შეგწვან კიდევ, – ღიმილით მიუგო სენსეიმ და შემდეგ უფრო სერიოზულად დასძინა: – ტკივილი ხომ გაღიზიანებაზე გარკვეული ნერვული დაბოლოებების რეაქციაა, რომელთა სიგნალებიც მიეწოდება ტვინს. თუ ადამიანი სრულყოფილად ფლობს საკუთარ სხეულსა და გონებას, მას სავსებით ძალუმს თავისი ტკივილის ზღუდის რეგულირება. ჰო მართლა, საბრძოლო სტილებში არსებობს სკოლა „კატედო“, რომელთა ოსტატები თავიანთ შეგირდებს ტკივილის უგულვებლყოფის სპეციალურ ცოდნას აწვდიან.

– ბედნიერნი არიან ისინი, ვინც იქ სწავლობენ, – მეოცნებესავით წარმოთქვა რუსლანმა.

– რა ბედნიერნი კი არიან, თუ სანამ ისწავლიან, სულ მცირე, ასჯერ მაინც მოხვდებით თავში ჯოხი, – ხუმრობით თქვა სენსეიმ.

ამ მომენტში, იურას თავისი მეგობრისთვის ეტყობა რაღაც მოწონების მსგავსი უნდოდა ეთქვა. მაგრამ მხოლოდ დააპირა პირის გაღება და მეგობარს მხარზე შეეხო თუ არა, ამ უკანასკნელმა დამახინჯებული ენით შეჰყვირა ხმამაღლად:

– ააა! არ შეეხო ჩემს კიდურებს!

ყველანი ახარხარდნენ ასე ზუსტად აღნიშნული უაზრობისაგან.

– ამას ეწოდება, განგებ ვერ მოიფიქრებ, – სიცილით წარმოთქვა სტასმა.

მოკლედ, შემდეგ უფრო მხიარულად გავუდექით გზას ახალი ანეკდოტების საფანტით და ნაწილობრივ დაგვავიწყდა ჩვენი საბრძოლო კიდურების შესახებ. სიცილისგან მხოლოდ მუცელი ინძრეოდა გამოკვეთილ მტკივნეულ კონვულსიებში. ანდრეი კი მთელი ეს დრო მოდიოდა

ჩაფიქრებული და საუბარში არ მონაწილეობდა. ყურადღებას არ აქცევდა ჩვენს სიცილს და ჰკითხა სენსეის:

– აი ეს, ასე ვთქვათ, წერტილების სტილი, რომელიც გვიჩვენეთ, ეს არის „ძველი ლამას“ სტილი?

– არა, ნუ შეგეშლება გზის ქვა ჰიმალაის მთებში. „ძველი ლამას“ სტილში ხელოვნება აყვანილია სრულყოფილებამდე. იქ საკმარისია ერთი ხელის ჩამორთმევა ან მხოლოდ უბრალოდ შუამავალი, რომ ადამიანს აბსოლუტურად ყველაფერი დამართო.

– გვარიანია! – გაოცდა ანდრეი.

– ეს მხოლოდ მცირედი ნაწილია. არის უფრო სერიოზული რამ, შეიძლება ოდესმე მათ შესახებ მოგიყვებით.

გაჩერებაზე უკვე დამშვიდობებისა და ხელის ჩამორთმევის ჟამს, სენსეიმ მოულოდნელად გაიხმო კოსტიკა გვერდზე და რაღაცის ჩურჩული დაუწყო. როგორც არ ვეცადეთ, მაგრამ ამაოდ, ვერაფერი გავიგონეთ. როცა სენსეის კომპანიამ გზაზე დაშორება დაიწყო, ჩვენ კოსტია ფაქტიურად დავატერორეთ შეკითხვებით. მაგრამ იგი ხუმრობით ცდილობდა ჩვენს ჩამოშორებას, მიაწერდა რა ყოველივეს მხოლოდ საკუთარ საიდუმლოებებს.

სახლში მდუმარედ მივემგზავრებოდით. მხოლოდ კოსტიკა დუდუნებდა, ცდილობდა ხუმრობას და ხალხის გამხიარულებას. მე კი საერთოდ მოვწყდი ყველაფერს და ჩავეფლე ტკივილებში. და რაც მთავარია, როგორც კი შევეუდექი მიზანმიმართულად ამაზე ფიქრს, ტანმა ახალი ძალით დაიწყო მტვრევა და ტკივილი. ჩემი პიროვნება ნატრობდა მხოლოდ ერთს, სწრაფად მისულიყო სახლში. საბედნიეროდ, ჩემი სახლი მდებარეობდა ცენტრში, გაჩერებიდან ფეხით ხუთი წუთის სავალში.

მაგრამ სადარბაზომდე ჩემი მიცილების შემდეგ ბიჭები არ ჩქარობდნენ დაშლას. უფრო ზუსტად, არ ჩქარობდა კოსტიკა, რომელიც გაარღვია ანეკდოტებისა და ყოველდღიური ცხოვრებიდან სხვადასხვა სასაცილო ისტორიის მოყოლამ. მე უკვე ფეხს ვიცვლიდი ხშირად და მონოტონური ღიმილითა და მთელი ჩემი სახის გამომეტყველებით ვანიშნებდი რა დამშვიდობების სურვილს. მაგრამ კოსტიკა ამაზე არაფრით რეაგირებდა და აგრძელებდა თავის კალამბურს და მხოლოდ იშვიათად, ნერვულად თუ გახედავდა საათს.

არ გასულა არაფერზე ჩვენი საუბრიდან ათი წუთიც, რომ ყველასათვის მოულოდნელად ანდრეი სასტიკი ტკივილის ყვირლით მოიკაკვა შუაზე და დაეცემოდა სახით ძირს, რომ გვერდით მდგომ კოსტიკას არ მოესწრო დროულად მისი დაჭერა. მაგრამ კოსტიკამ წონასწორობა ვერ შეინარჩუნა და დაეცა მიწაზე, მეგობარს კი თავის სხეულზე იმაგრებდა. ჩვენ შიშით დავიხარეთ მათზე და შევეცადეთ ანდრეისთვის დახმარების აღმოჩენა. შიშმა დამავიწყა ყველა ჩემი კუნთის ტეხვა. მხოლოდ კოსტიკას ეტყობოდა სიმშვიდე.

– არაფერია, საჭიროა მისი წამოჯენა და საფეთქლების სრესვა. ყველაფერი ახლავე გაივლის, – თქვა მან ანდრეის წამოწევის დროს.

სანამ ჩვენ ვფაციფუცობდით და ვაჯენდით უმწეო ანდრეის, კოსტიკამ საათს გახედა და შეფიქრიანებულმა თქვა:

– ზუსტად ისეა, როგორც სენსეიმ თქვა...აი ძალაც ამას ჰქვია!

ჩვენ გაოგნებით შევხედეთ მას.

– რა თქვი?

– მერე გეტყვით, – სწრაფად გვიპასუხა კოსტიკამ და დაიწყო ანდრეის საფეთქლების სწრაფად სრესვა.

თანდათან ბიჭის სახის ფერი ნორმაში მოდიოდა. მოყვითალო – მოლურჯო ფერის ლაქები გაქრა და გაჩნდა მსუბუქი სიწითლე. სუნთქვა ბუნებრივი გაუხდა და ერთი წუთის შემდეგ, რომელიც ჩვენ, შეშინებულებს საუკუნოდ მოგეჩვენა, ანდრეი მეტნაკლებად გონზე მოეგო. თავზე ხელი მოიკიდა და დაბნეულად წარმოთქვა:

– ვერ გამიგია, რაშია საქმე... ასეთი რამ არასოდეს დამმართნია... ალბათ ვარჯიში მომივიდა ზედმეტი ან ორგანიზმი არ არის წესრიგში... ისე კი, მგონი ახალგაზრდა ვარ.

კოსტიას ჩაეცინა და თავი გააქნია:

– ვახ სენსეი, ეს როგორ, სიტყვებიც კი ამოიცნო... რა, გამოცოცხლდი?

– რა სიტყვები? – ვერ გავიგეთ ჩვენ.

მაგრამ კოსტია ანდრეისთან საუბრით იყო სრულად გართული:

– სენსეიმ მთხოვა მეკითხა, მოგეწონა თუ არა ის, რაც თავს გადაგხდაო?

– რაო?! – გაცვებით შეხედა ანდრეიმ კოსტიას.

– მოგეწონა მეთქი ეს ვარდნა?

როცა ანდრეის გონებამდე ეს სიტყვები მივიდა, გაცოფდა და სიბრაზისაგან წითელი ლაქებით დაიფარა:

– მომეწონა თუ არა?! წადი შენი! შენ რომ ასე დანარცხებოდი ასფალტს, მოგეწონებოდა?!
– ო! – ღთიმით წარმოთქვა კოსტიამ. – თუ იგინება ღვარძლიანად, ესე იგი გამოცოცხლდა.

შემდეგ კი დაამატა:

– ნუ ცხარობ ადუღებული ჩაიდანით. დამშვიდდი. ეს ვარდნა უბრალო ვარდნა კი ნუ გგონია, სენსეის დასჯაა შენი ფიქრებისთვის.

– რაო?! – კიდევ უფრო გაუკვირდა ანდრეის.

ახლა უკვე ჩემში დაიწყო დულილმა: „რას ნიშნავს დასჯა?! როგორ შეიძლებოდა საერთოდ ადამიანის მიმართ ასე მოქცევა, აი ასეთ უმწეო არსებად გადაქცემა მისი. სენსეი ეს ნამეტანია! რა კეთილი ის კი მყავს, ასეთი რამის ჩამდენი. ჩვენ გვმოდვრავს მოყვასისადმი სიკეთით და სიყვარულით, თვითონ კი რას სჩადის!“ ამ დროს ჩემს თავში წამოიჭრა ვარჯიშებზე დარტყმების დემონსტრირების შემთხვევების მთელი რიგი – სპარინგ–პარტნიორის მიმართ ხისტი, დაუნდობელი, უხეში დარტყმებისა. და მთელი ჩემი პიროვნება შეიპყრო გულგატეხილობისა და სიბრაზის ტალღამ. ამავდროულად ანდრეიმ გააგრძელა:

– რაო!!! სენსეის სასჯელი ჩემი ფიქრებისთვის?! რა ფიქრებისთვის? სრულ ჭკუაზე ხარ? და საერთოდ, იცოდი მთელი ეს დრო და არაფერი გითქვამს?! ამას მეგობრობა ჰქვია? მე კი ვფიქრობდი, რატომ ცდილობდა ჩვენს შეკავებას–თქო ასე მონდომებით. თურმე სენსეის სიტყვების დროულად გადმოსაცემად. ხომ გადმომეცი?! დატკბი სანახაობით, მახინჯო?!
ახალა კი კოსტიას გაწითლების რიგი დადგა:

– სულელი ხარ! სენსეიმ მთხოვა შენს გვერდით ყოფნა, რათა შენი ცარიელი თავი ასფალტზე არ გამსკდარიყო. შემდეგ კი, თუ გექნებოდა მოსმენის უნარი, გადამეცა შენთვის ეს სიტყვები.

ანდრეი სახტად დარჩა, თითქოს თავზე ერთი გოვზა ცივი წყალი გადაასხესო. მეგობრებმა დაჟინებით ჩახედეს ერთმანეთს თვალებში. დადგა დამაბული პაუზა. ჩვენც ვიდექით მოვლენების ასეთი განვითარებით გაცვებულნი.

– და, რა გთხოვა სენსეიმ გადმოგეცა? – ჯერ კიდევ გაღიზიანებულმა, მაგრამ ცოტა თავშეკავებულად იკითხა ანდრეიმ.

– სენსეიმ მთხოვა გადმომეცა, რომ აზრიც, ფიქრებიც კი მატერიალურია და ხელოვნების გამოყენება ადამიანების წინააღმდეგ აკრძალულია.

– რა შუაშია აქ ხელოვნება? რა აზრი? შენ რა?! – გაშტერდა ანდრეი.

– შენ უკეთ გეცოდინება, რა აზრი. შენ ხომ რაღაცას ხარშავდი შენს ქვაბში მთელი გზა, მე კი არა.

– როდის?! – კიდევ უფრო განცვიფრდა ანდრეი. – მე, მე ხომ... ტრამვაიაში მთელ ვარჯიშს, თავიდან ბოლომდე ვატრიალებდი თავში, – აღშფოთებისაგან ადგილს ვერ პოულობდა ანდრეი.

– მე ტრამვაია არ მქონდა მხედველობაში. როცა ჩვენ სენსეისთან ერთად მოვდიოდით, რაზე ფიქრობდი მთელი გზა?

ანდრეი შეიჭმუხნა და გაძლიერებულად ცდილობდა იმ მონაკვეთის გახსენებას.

– ჩვენ ვიცინოდით, ანეკდოტებს ვყვებოდით...

– ეს ჩვენ, ხოლო, შენ?

– მე კი...მე კი...რაზე ვფიქრობდი, ჰმ...

გონებამოკრებით რამდენიმე წუთიანი ფიქრის შემდეგ ანდრეიმ გაოცებით წარმოთქვა:

– ვახ მე, ნუთუ ამის გამო...

სიტყვა გაწყვიტა. აქ კი მისი გაბრაზება მკვეთარდ შეიცვალა რაღაც განმაცვიფრებელ აღმოჩენაზე ფიქრით. ამ გარემოებამ ჩვენ კიდევ უფრო მეტად დაგვანტერესა და ჩვენი ცნობისმოყვარეობა ყველა ზღუდეს არღვევდა.

– რის გამო? რა მიზეზით? – ყველა მხრიდან დაატყდა ანდრეის შეკითხვები.

ბიჭი ჯერ გვიმორებდა თავიდან, როგორც მომაბეზრებელ ბუზებს, შემდეგ კი აღიარა ბოლოს:

– ეს ძველი ისტორიაა...მე აქ რამდენიმე ახვარი ვნახე, რომლებმაც ხუთიოდე წლის წინ ძალიან მცემეს. გახსოვს კოსტიკ, ის ახმახები?!

– აა, რომლებზეც შურისძიება შეჰფიცე მაშინ, მთელი ცხოვრებაც რომ დაგჭირვებოდა?

– ეს გადაჭარბებით არის ნათქვამი.

– შენი სიტყვებია, – მხრები აიჩეჩა კოსტიამ.

– გეთანხმები, ჩემია. ასე ვთქვათ, რომელთა გამოც ასე შეუპოვრად დავიწყე კარატეს სწავლა...მაშ ასე...როცა მაშინ მივდიოდი...მე ვფიქრობდი...

ბიჭი რამდენადმე შეცბა, თავი ჩაღუნა. ჩანდა, რომ მას უჭირდა ამის აღიარება. მაგრამ მოიკრიბა სიმამაცე და მაინც გააგრძელა:

– ერთი სიტყვით, მეგონა, რომ ამ ხელოვნების მემკვიდრეობით...ისინი ვერსად გამექცეოდნენ...ჩემს...შურისძიებას.

მისი სიტყვების შემდეგ სიჩუმე ჩამოწვა. კოსტიკამ შვებით ამოისუნთქა:

– აქ მთელი ამბები ყოფილა...ხომ ხედავ, თავად ყოფილხარ დამნაშავე, ოცნებობ, ვინ იცის რაზე, მე კი განტევების ვაცად მრაცხავ.

– ესეც სენსეიმ დაგაბარა? – შეეცადა ხუმრობას სლავიკი.

კოსტიამ მას ისე გახედა, რომ სლავიკი შეწბა.

– ახლა კი წარმოიდგინე, – აგრძელებდა კოსტია ანდრეისთან ლაპარაკს, – რა შოკში აღმოჩნდებოდნენ ის მუტრუკები. ისინი ხომ ჩვეულებრივი ადამიანები არიან, ჩვენს მსგავსად, თავიანთი ნაკლოვანებებითა და ღირსებებით. შენ მათთან შედარებით, გონებრივად გარკვეულწილად მაინც ხარ მომზადებული, უფრო ზუსტად, იცი ამ ძალის შესახებ. ისინი კი? ...მათგან რომელიმე რომც გადარჩენილიყო ცოცხალი ასეთი შიშის შემდეგ, წარმოიდგინე რა დაემართებოდათ მათ შემდეგ. ყოველი მათგანი იფიქრებდა ალბათ, რომ, სულ მცირე, ეპილეფსია სჭირთ...შენთვის უსიამოვნო იყო, ხოლო მათთვის როგორი იქნებოდა! სენსეიმ მთხოვა შეთვის შემეხსენებინა, რომ რისხვის დროს შენს მიერ მიტანილი ნებისმიერი დარტყმა, საბოლოო ჯამში შენვე გიბრუნდება ...და კიდევ: „არ შეიძლება სხვებს ბოროტება უსურვო, აზრებშიაც კი. რადგან, ფიქრის ძალით მახეს საკუთარი თავის, სხეულისა და გონებისთვისვე იგებ. და რაც უფრო ხშირად ფიქრობ ამაზე, მით უფრო ძლიერი ხდება მისი ზადე, მით უფრო ძლიერ იჭიმება ყულფი. გამოსავალი ერთია: დაუმეგობრდი შენს მტერს და მიუტევე მას საქციელი მისი, რადგან არც შენ ხარ უბიწო“.

და ცოტაოდენი ფიქრის შემდეგ, კოსტიამ დასძინა:

– მორჩა, მგონი არაფერი დამავიწყდა გადმოსაცემად...მორჩა, ახლა კი შეგიძლია თავისუფალი იყო.

– რას გულისხმობ? – ვერ გაიგო ანდრეიმ. – სენსეი რა, მაგდებს?

– ამის შესახებ მას არაფერი უთქვამს ჩემთვის...ეს, მე გიშვებ შენ.

– აა, – გაგრძელებულად და ღიმილით წარმოთქვა ანდრეიმ და დაიწყო კოსტიასთან ერთად მიწიდან წამოდგომა: – შენ რატომ დავარდი?

– რატომ და ნაკლები უნდა ჰქამო. მე რა, რემბო გგონივარ, ამხელა მუტრუკი დაგიკავო?

სიცილით ერთმანეთს დავეშვიდობეთ, როგორც ამბობენ მხიარულ ნოტაზე. მეტად მოხარული ვიყავი, რომ ყველაფერი ასე სასიკეთოდ დასრულდა. ჩემს სულში კვლავ იფეთქა გრძნობების რევოლუციამ. „სინამდვილეში, ვინ არის დამნაშავე, რომ ჩვენს ირგვლივ ბოროტება ხდება? ჩვენ თავად ვართ დამნაშავენი. ჩვენ ხომ ვერ ვაკონტროლებთ საკუთარ სურვილებს. ამიტომ, შედეგს ყველა შესაბამისს მოვიმკით. ამასთან კიდევ, ვბედავთ ყვირილს, აღშფოთებას, რის გულისთვისა და რა დავაშავეთ? გვმართებს უფრო ხშირად კარგზე ფიქრი, ადამიანებისთვის სიკეთის კეთება, იქნებ სამყაროც ირგვლივ შეიცვალოს. ყოველ შემთხვევაში შენსავე ცნობიერებაში – სწორედ ეს არის შენი ნამდვილი სამყარო...ეს რომ ადრე გამეცნობიერებინა, საზღაურს ახლა არ გადამახდევინებდა ცხოვრება ჯანმრთელობისა და სიცოცხლის ფასად საკუთარი ეგოცენტრიზმისა და სიდიადის მანიისათვის...ეჰ! ეს რომ მანამდე მცოდნოდა, მეტი რწმენა მექნებოდა ხვალინდელ დღეში. მაგრამ, თუ ბედმა ისურვა ასე განკარგვა, სიცოცხლის ბოლოსთვის მაინც მომეცეს ღირსეული, ადამიანური ცხოვრების შესაძლებლობა...სწორად თქვა ერთხელ სენსეიმი: „მთავარია – არა სიცოცხლის ხანგრძლივობა, არამედ მისი ხარისხი. როგორ და არა რამდენი““.

ღიახ, ჩვენ პასუხს ვაგებთ ყველაფერზე, რასაც ჩავდივართ და ვფიქრობთ. რატომ ვბრაზობდი სენსეიზე? თავადვე ვართ დამნაშავენი, ის კი ჩვენი სინამდვილის, უპასუხისმგებლობის, დაუდევრობის მხოლოდ და მხოლოდ დამკვირვებელია. ის მსჯელობს საკუთარი შინაგანი სამყაროს, ცოდნის, მაღალი მორალური ფასეულობების თვალსაზრისიდან. მის გასაგებად, თავიდანვე საჭიროა, თუნდაც ადამიანად ქცევა.

19

სახლში მე კიდევ რაღაც დროის განმავლობაში ვფიქრობდი ახლახან მომხდარი მოვლენის შესახებ. შემდეგ გამახსენდა სხეულიც. მთელი ეს დრო, სანამ ჩემი ფოქრები სხვა საგანზე იყო მიმართული, ტკივილი მიყუჩებული იყო და არსებობდა აზრის რომელიღაც მესამე პლანზე. მაგრამ როგორც კი გამახსენდა გადატვირთული კუნთები, პატრონის ხმაზე ყვეფით პასუხის გამცემი ერთგული ძაღლივით, მაშინათვე შემახსენეს თავი მწვავე ტკივილებით. მთელმა სხეულმა ისევ დაიწყო ტეხა და წიწვნა, ხოლო გონებამ გაძლიერებულად დაიწყო საცოდავი სხეულის შებრალება, საკუთარ „მე“-ზე ჩივილი თავს დატეხილი გამოცდებისთვის, ჩემი კიდურებისთვის თანაგრძნობის გამოხატვა.

ასე თუ ისე, მედიტაციის დაწყების მიზნით თავს ვაიძულე ლოტოსის პოზაში ჩაჯდომა. მოდუნება ძალიან გამიჭირდა, ხოლო კონცენტრირება კი მით უფრო. თუმცა, ჩემმა შეუპოვრობამ გამოიღო მცირე შედეგი. გონების მიზანმიმართული მოკრების ერთერთი მცდელობის დროს ტკივილი თავისით მიყუჩდა. მედიტაცია მშვენივრად წარიმართა, მხოლოდ მაშინ, როცა თავში გამიელვა ბინძურმა აზრმა, ტკივილი ისევ განახლდა. ამ დროს მკაფიოდ შევიგრძნობდი „ნაკადულს“ ხელის გავლით. და უცებ გავიფიქრე: „ხელის ეს კუნთი ყველაზე მეტად მტკივა. მოიცა! აჰა, გამოგიჭირე, შფოთის წინამძღვარო. ისევ შენ ამღვრევ აქ წყალს. არა უშავს. ამჯერად საუბარი სენსეისთან არ გამოვიდა, სამაგიეროდ მედიტაციის მეცადინეობაზე აუცილებლად მოგთოკავ“.

მედიტაციიდან გამოსვლის შემდეგ დავიწყე ლოგიკური მსჯელობა: „საინტერესოა, შემთხვევით შიზოფრენია ხომ არ დამეწყო? საკუთარ თავს ვესაუბრები, ვირაცას ვიჭერ ჩემში. იქნებ ასეთი მოვლენების ნიადაგზე ტვინში ფაზის გადახრა მოხდა?“ აქვე გამიელვა სხვა აზრმა: „ეს კარგი გადახრაა. ხშირად უნდა მეფიქრა ასე, უფრო სწრაფად მივაღწევდი მიზანს“. შინაგან, რომელიღაც მიუღწეველ დონეზე, კარგად მესმოდა, რაზე იყო საუბარი. მაგრამ გონებამ ჩემმა წამოიყვინა: „რა მიზანზეა ლაპარაკი? ვინ გამოდის კვლავ სიტყვით აქ?“ და ისევ, საკუთარ

აზრებში სრულად დაბნევის შემდეგ – ვინ ვინ არის და საერთოდ რა მინდა – ჩამეძინა, მივბაძე რა ჩემი უმოწყალოდ გატანჯული სხეულის მაგალითს.

მეორე დღეს ჩემი სხეული სრულიად უცხო გახდა. ჯერ–ერთი, საშინლად მტკიოდა, მეორეც, დაჟანგული რობოტით გადაადგილდებოდა. დამინტერესა კიდეც, მსგავს მდგომარეობაში საკუთარი თავი ჯერ არ მენახა. „ავტოპილოტი“ აშკარად გამოითიშა. მომიხდა სხეულის მართვის ახალი ხერხების გამოგონება, არა მარტო ტანისამოსის ჩაცმისა. კიდეც კარგი, რომ მშობლები სამსახურში იყვნენ წასული და ვერ იხილეს ყველა ჩემი კომედიური კომმარი. სახლში ამ დაუჯერებელ მანქანასთან საკმაოდ დატანჯვის შემდეგ, კინალამ სკოლაში დავაგვიანე.

გაკვეთილებს მეტ–ნაკლებად გავუძელი, თუმცა რობოტის შეგრძნებები დაუვიწყარი იყო. ბოლო გაკვეთილი ფიზკულტურა იყო. ეს იყო ყველაფრის პიკი. შევეცადე, მასწავლებელს გავენთავისუფლებინე, მაგრამ ის ძველი ნაწრთობი მამაკაცი და ამასთანავე, უფროსი ბიუროკრატი იყო. მას ჩვენი ტკივილები არ ანაღვლებდა – სამედიცინო ცნობა დადე მაგიდაზე და თავისუფალი იქნები. მე ფიზკულტურიდან ოფიციალური განთავისუფლება მქონდა, მაგრამ ის სახლში მქონდა, მშობლებისგან მოშორებით გადამალული. იმიტომ, რომ მიყვარდა ფიზკულტურა და ექიმების მოსაზრების საწინააღმდეგოდ არ მსურდა მეცადინეობებზე მორიგით ჯდომა. მით უფრო, რომ ჩემი აზრით აქ არაფერი ზებუნებრივი არ ყოფილა. ვარჯიშებზე ჩვენ შეუდარებლად მეტს ვტვირთავთ სხეულს. მაგრამ დღეს პირველად ვინანე, რომ ცნობა არ წამოვიღე.

მიუხედავად იმისა, რომ დღის განმავლობაში ცოტაოდენი ავამოძრავე სხეული, მაგრამ მოთელვას დიდი გაჭირვებით ვაკეთებდი. დღეს კი, თითქოს განგებ, აზიდვებში იყო ჩათვლა. „ამას ნამდვილად ვეღარ გავუძლებ, ერთხელაც ვერ ავიზიდები გუშინდელის შემდეგ, – გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ. – შეჩვენებული ბიუროკრატი, აიჩემა თავისი ცნობა...“ და შევუდექი ამ კაცის ლანძღვას ყველა მუხლით ჩემი ბრაზმორეული ფიქრებით. წინამორბედზე უფრო მძაფრი სიტყვის მოფიქრების პროცესში მორიგი პაუზის დროს ჩემს მეხსიერებაში უნებურად ამოტივტივდა სენსეის სიტყვები: „ფიქრებშიაც კი არ შეიძლება სხვებს ბოროტება უსურვო“. „ვაიმე! ამას რას ვჩადი, – შეკრთა ჩემი პიროვნება. – საკუთარ თავს მახეს ვუგებ...“ და გზნებების ცოტა გაგრძობის შემდეგ შევუდექი ფხიზელ მსჯელობას: „რა აზრი აქვს იმას, რომ მე ახლა მას გამოვლანძღავ გონებაში და უკმაყოფილო მზერებს ვისვრი მისი მიმართულებით? კიდეც უფრო მეტად გავღიზიანდები და ჩათვლის დროს კი უხეშობას გამოვიჩენ. ისიც ვალში არ დამრჩება და დამიწერს „ორიანს“, გამოიძახებს მშობლებს. მშობლები გაიგებენ, რომ მე ცნობა სკოლაში არ წამიღია და ისინიც დაღონდებიან. რაში მჭირდება ყოველივე ეს? და, თუ, სენსეის სიტყვების არ იყოს, ამ კაცის ტყავის მორგებას შევეცდები, რას მივიღებ? ის ხომ არ არის დამნაშავე, რომ მე დამტვრეულ მდგომარეობაში ვარ ახლა? არა. მან ხომ არ იცის, რომ გუშინ მთელი დღე ვემზადებოდი მისი ჩათვლისათვის, შეიძლება ითქვას, ოფლში ვიწურებოდი? არ იცის. და მაშინ რაღას ვბრაზობ მასზე? ის უბრალოდ კეთილსინდისიერად ასრულებს თავის სამუშაოს. რაც შეეხება მის დაჟინებას– ცნობაო, მასაც ანგარიში აქვს ჩასაბარებელი თავისი გაკვეთილების გამო. ხომ შესაძლებელია, რომ ახლა დირექტორი ან რაიმე კომისია შემოვიდეს. კაცის გაგებაც შესაძლებელია“. აზრებში ასეთნაირად ყველაფრის დალაგების შემდეგ, შევნიშნე, რომ რისხვამ გამიარა და ახლა შეიძლებოდა მშვიდად მომეფიქრებინა, როგორ განმემუხტა ეს პრობლემა მშვიდობიანად.

მოთელვის შემდეგ კვლავ მივედი მასწავლებელთან და მშვიდად ავუხსენი სიტუაცია, რომ ასე და ასე, გუშინ გაძლიერებულად ვივარჯიშე, დღეს კი კატასტროფულ შედეგებს ვიძულებ, მაგრამ შემდეგ მეცადინეობაზე აუცილებლად ავიზიდები, საჭიროზე ორჯერ მეტს. ასევე, დავამატე, რომ მისი მშვენივრად მესმის, თუ როგორ იტანჯება ჩვენთან და იღლება ჩვენი მუდმივი „მიზეზებისგან“.

– რას იზამ, თქვენც ხომ იყავით ახალგაზრდა?

როგორც ჩანს, შემთხვევით წამოსროლილმა ჩემმა ბოლო წინადადებამ საფუძვლიანად გამოაცოცხლა მასში რაღაც სასიამოვნო მოგონებები, რადგან შემდგომი 15 წუთის განმავლობაში მთელი კლასით ვუსმენდით მის ლექციას მისი სპორტული, დაუცხრომელი ახალგაზრდობის შესახებ. და როცა დადგა ჩათვლის ჩაბარების დრო, ვკითხე მას:

– ავიზიდო?

– არ გინდა, – გულთბილად ჩაიქნია ხელი მასწავლებელმა, – შემდეგ ჯერზე აიზიდები. ჩავთვალეთ, რომ დღეს ვერ მოასწარი.

დანარჩენების საბედნიეროდ, ჩემთან ერთად, ასევე ვერ მოასწრო ნახევარმა კლასმა. როცა გაისმა ზარის ხმა, კლასელებმა ღიმილით მითხრეს:

– მაგარია! ხომ არ გეცადა სხვა გაკვეთილებზეც მოგეთაფლა მასწავლებლები მათი შორეული სასიამოვნო წარსულის მოგონებების დახმარებით, იქნებ მათაც ვერ მოასწრონ ყველას გამოკითხვა, რა კარგი იქნებოდა?

– მე ხომ ჯადოქარი არ ვარ? – ხუმრობით მიუგო ჩემმა პიროვნებამ. – მე მხოლოდ ვსწავლობ.

ამ შემთხვევის შემდეგ, რაღაცნაირად დამითბა სულში. მორალურად არავინ დაზარალებულა და მეტიც, ყველა კმაყოფილი დარჩა. ეს მიმშვიდებდა თავმოყვარეობას და სიდიადის „მონიკამაც“ დაიწყო ზრდა, როგორც საფუარზე. ამას ყურადღება მხოლოდ მაშინ მივაქციე, როცა მეგობრებმა, სალამოს, ჩემი მოსმენის დროს იხუმრეს:

– ყოჩაღ, ისე გაბერე ეს ისტორია, როგორც საპნის ბუშტი, – ღიმილით უთხრა ანდრეიმ. – რა არის აქ განსაკუთრებული? მე ასეთი „მიზეზები“ ლამის ყველა გაკვეთილზე მაქვს, უბრალოდ არაორდინალურად და იუმორით უნდა მოიქცე.

– კი, მაგრამ შენ ხომ ყოველ გაკვეთილზე არ გიხდება რისხვის მორჯულება.

ანდრეი დაფიქრდა:

– რაც მართალი, მართალია... მაგრამ მასწავლებლებთან ურთიერთობაში იუმორს ჩემთვის არ უმტყუნია არასოდეს.

– მისმინე! – მხარზე შემოკრა მას კოსტიამ. – ეს ხომ მრისხანებასთან ბრძოლის გენიალური ხერხია... გაიხსენე სენსეის ბიჭები: ჟენია, სტასი და სხვა. მათ ხომ ოხუნჯობისგან პირი არ ემუწებათ.

მართალია! – დაუდასტურა ანდრეიმ.

– ხომ ხედავ, სენსეის სიტყვების არ იყოს, რა ელემენტარულია ყველაფერი. შენ კი მთელი ღამე ფიქრობდი, როგორ დაგემარცხებინა საკუთარი რისხვა. აი შენ პასუხიც... მოგიწევს, შენი გონებით, მთელი ცხოვრება ლაზღანდარობა.

შემდეგ კი კოსტიამ დამამშვიდებლად დაამატა:

– ბევრს ნუ განიცდი. ჩვენ საგიჟეთში შენ ბევრ, გემრიელ ღვეზელს მოგიტანთ...

– მომწყდი თავიდან! მუდამ ყველაფერს თავდაყირად ამოატრიალებ.

ბიჭებს გაეცინათ. ჩვენ ერთად გავექანეთ გადაჭედული ტრამვაის შტურმზე. როცა უკვე მივემგზავრებოდით, კოსტიამ უთხრა ანდრეის:

– სხვათა შორის, მეც ეს ღამე უქმად არ გამიტარებია.

– ვის მიუძღვენი? – ღიმილით დაინტერესდა ანდრეი.

– უწმაწურო! – ვის კი არა რას მივუძღვენი, უფრო ღრმად იფიქრე. მე გენიალური აღმოჩენა გავაკეთე!

– თავმოყვარეობის სფეროში?

– სერიოზულად ვამბობ. აი მოუსმინე, რა ჯაჭვი გამოდის. ხუთი წლის წინ იმ ახვრებს რომ არ გაელახეთ, არ დაიწყებდი კარატეს ვარჯიშს. საბრძოლო ხელოვნებების სწავლა რომ არ დაგეწყო, მეც არ ჩამითრებდი ამ საქმეში. შენ რომ მე არ წაგეყვანე ვარჯიშზე, სენსეის ვერ გავიცნობდით და ვერ ვიხილავდით იმას, რასაც ახლა ვსწავლობთ და ვგებულობთ. ყოველ შემთხვევაში, ამის შესახებ სადმე რომც წაგვეკითხა, ჩავთვლიდით მას სრულ ბოდვად. არადა,

როგორც ამბობენ, საკუთარი თვალებით დავრწმუნდით. მოკლედ, მაშინ შენ რომ არ გაელახეთ, ჩვენ ვერ ვიპოვიდით ამ სულიერების ოქროს მომტან ძარღვს!

– გეთანხმები. მაგრამ საიდან მოიტანე, რომ ეს შენი წყალობით გავიცანით სენსეი? მისი სექციის მისამართი ხომ სრულიად გარეშე ბიჭმა მოგვცა უშუს წინა სექციიდან. არც შენ და არც მე მას კარგად არ ვიცნობდით. უბრალოდ მაშინ შემთხვევით აღიძრა საუბარი ფენომენი-ადამიანების შესახებ, რასაც მოჰყვა საუბარი სენსეის შესახებ.

– კი. მაგრამ, მე ხომ მოგიყვანეთ ამ ვარჯიშზე, – იცავდა თავის თეორიას კოსტიკა. – თქვენ გახსოვთ, როგორ მეწინააღმდეგებოდით, არ გინდოდათ წამოსვლა. ბიჭი კი შემთხვევით აღმოჩნდა სწორედ იმ დღეს და სწორედ იქ. ის თავის მეგობარს ელოდა გასახდელში.

– ელოდა. მაგრამ ის ხმაამოუღებლად იქნებოდა, ჩვენი ჟურნალი რომ არ ენახა, სადაც სტატია იყო ფენომენების შესახებ.

– რა ჟურნალი?

– გახსოვს, ტატიანამ მოგვიტანა სახლიდან მაშინ. ჩვენ, აღშფოთებას გამოვთქვამდით, რომ ამ „სიმძიმის“ თრევა მოგვიწევდა მთელი დღე, იმის ნაცვლად, რომ საღამოს მოეტანა.

– ა! ზუსტად! – გაიხსენა კოსტიკამ.

– მე, ხომ იგი რაფაზე შემოვდევი. იმ ბიჭს კი, როგორც აღმოჩნდა, მოწყინდა მარტო ჯდომა და ამიტომაც ითხოვა წასაკითხად. შემდეგ კი თვითონაც იცი, სიტყვას მეორე მოჰყვა და აი მივიღეთ სენსეის მისამართი.

– სწორია, ზუსტად ასე იყო, – ამოისუნთქა კოსტიკამ და დასძინა: – აი ასე ხდება ყოველთვის: ასეთი წვრილმანი ფაქტები კლავენ ყველაზე ლამაზ ჰიპოთეზებს... მაგრამ არა უშავს, ესე იგი ჩემი თეორია ასეთ სახეს მიიღებს. საბრძოლო ხელოვნებებში შენ რომ არ ჩაგერთვე, შემდეგ კი ფრჩხილებში შენიშვნა (და ტატიანას არ მოეტანა ჟურნალი), ფრჩხილებს ვხურავთ, მეც არ მოგიყვანდით იმ ვარჯიშზე და შესაბამისად, ჩვენი კომპანია ვერ გაიცნობდა სენსეის და ა.შ.

– და მაინც, ყველაფერი ჟურნალით დაიწყო, – დაჟინებით აწვებოდა თავისას ანდრეი და შემდეგ გააგრძელა საკუთარი აზრის განვითარება, – სტატიის წყალობით. ხოლო, ჩვენ დავინტერესდით ამ სტატიებით იმიტომ, რომ... რატომ?

– როგორ თუ რატომ... იმიტომ რომ...! ეს ხომ მან აამღვრია წყალი, ყველას აგვკიდა ფენომენი-ადამიანები, – წამოიძახა კოსტიკამ და თავი გაიქნია ჩემკენ.

– ზუსტად!

ბიჭებმა შემომხედეს:

– და შენ რამ დაგაინტერესა მათში?

– მე? – ცოტა დაიბნა ჩემი პიროვნება და მაშინათვე დაიძვრინა თავი: – მე... მე ფილმებმა აღმაფრთოვანა.

– ო! და, ფილმებს ქმნიდნენ...

და შემდეგ ბიჭები გაიტაცა წარმოსახვითი მოვლენების მთელი ჯაჭვის გამოგონებამ. ტატიანას გაეცინა და თქვა:

– ასე, ხომ პირველყოფილ ადამიანამდეც მიხვალთ, – და სიცილით დასცინა მათ: – ხმალკბილა ვეფხვი რომ დაწეოდა იმ ადამიანს, არც თქვენ იარსებებდით და შესაბამისად, სენსეის ველარ გაიცნობდით.

– მგონი, ეს სწორი აზრია, – გაეღიმა კოსტიკას.

– ოხ ეს კაცები, – იჩივლა ტატიანამ, – მათ მხოლოდ ლოგიკის ნაფოტიც კი მიეცი, ისინი აუცილებლად ჩებლაუჭებიან მას. გავიცანით სენსეი და ძალიანაც კარგი. ესე იგი ასე იყო საჭირო – ეს ბედი იყო და მორჩა, რა არის აქ საკამათო.

ჩვენი კომპანია მივიდა ველზე, ამჯერად უკვე შეცდომის გარეშე დავადგინეთ რა მისი ადგილმდებარეობა.

- რაღაც არავინაა, - ეჭვით წარმოთქვა სლავიკმა, - იქნებ ეს ის ველი არ არის?
- ისაა. წინა ჯერზე კარგად დავიმახსოვრე, - მტკიცებით დაუკრა თავი ანდრეიმ.
- აბა როგორ! - გაეცინა კოსტიას.

ყველას გაგვეცინა, გაგვახსენდა რა ჩვენი წინა თავგადასავლები. ხუთიოდე წუთის შემდეგ დაიწყეს მოსვლა უფროსმა ბიჭებმა და შემოუერთდნენ ჩვენს მხიარულ საუბარს.

- ო, ახლა მასწავლებელიც მოვა, - გამოცოცხლდა ვიტია.
- როგორ განსაზღვრე? - ვიკითხე მე და გავხედე იქითკენ, ვარსკვლავებს.
- სამურაის მიხედვით, - ღიმილით გვიპასუხა უფროსმა სემპაიმ.

თვალი მიწაზე გადავიტანე და შევნიშნე ყრუ ღობის თავზე, შორეული ლამპიონის შუქზე ამაყად მოსეირნე კატა, რომელიც პერიოდულად ინარჩუნებდა წონასწორობას მოღალატურად ჩამოცურებადი თათების გამო.

- ის ზუსტად მედიტაციის დროისათვის მოდის, - გააგრძელა ბიჭმა. - ზის წყნარად თავისთვის გვერდზე სრულ ტრანსში, შემდეგ კი დროს არ კარგავს ჩვენს საუბრებსა და შთაბეჭდილებებზე, უცებ გაგვეცლება ხოლმე.

- როცა პირველად მოვედით ის ბოლომდე დარჩა, სენსეი მას ბუჩქებში იჭერდა, შევნიშნე მე.
- როგორც ჩანს, ეს ალბათ მისი წესებიდან პატარა გამონაკლისი იყო.

„უყურე შენ, როგორ შემდგარა ყოველივე წინათ, - გავიფიქრე. - კატასაც მიუღია ამაში უშუალო მონაწილეობა“.

ჩვენს საუბარს შემოუერთდნენ ბიჭებიც.

- რატომ აირჩია სენსეიმ სწორედ შავი კატა? - იკითხა ტატიანამ.

- სპეციალურად არ შეურჩევია. უბრალოდ, როცა სამურაი ჯერ კიდევ ცინდალი იყო, ის ქვებით კინალამ მოკლეს აქაურმა ბავშვებმა. სენსეიმ სახლში წამოიყვანა და მოარჩინა. მას შემდეგ კატა დარჩა მასთან და არ შორდება.

- ყურები ვინ დააფლითა ასე მაგრამ? - ღიმილით დაინტერესდა ანდრეი.
- ა, ეს ძაღლებთან სპარინგის შედეგებია.
- ძაღლებთან?

- ჰო. სამურაი ხომ არა მარტო სულიერ პრაქტიკას, არამედ საბრძოლო ხელოვნებასაც გადის, - მიუგო ვიქტორმა და ამავედროულად კატის მიმართ საერთო ყურადღება აღძრა. - სენსეი მას, შეიძლება ითქვას პატარაობიდანვე ასწავლის „ვინ-ჩუნის“ სტილს, რომელიც „კატის“ სტილის სრული საპირისპიროა. მას შემდეგ ეს ოხერი კატებსაც და ძაღლებსაც ემარიანება.

- ხუმრობ არა? - გულწრფელად გაიოცვა ანდრეიმ. - როგორ შეიძლება კატას კუნგ-ფუ ასწავლო? ყოველ ადამიანს როდი შეუძლია მისი სწავლა, ეს ხომ სულელი ცხოველია.

- ეს საკამათოა, - საუბარში ჩაერთო სიბნელიდან მოსული მასწავლებელი. - ზოგჯერ უტვინო ცხოველი ზოგ Homo Sapiens-ზე უფრო საზრიანი აღმოჩნდება.

და მაინც, - დაინტერესდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი უჩვეულო განცხადებით, - როგორ ასწავლიდით მას?

- ელემენტარულად, - ისე უბრალოდ გასცა პასუხი სენსეიმ, თითქოს საუბარი ეხებოდა ჩვეულებრივ საქმეს. - თამაშის ფორმით. ჯერ თითებით ვაწარმოებდი თათების დაჭერას, შემდეგ კი ვაჩვენებდი, როგორ გამოსულიყო ამ დაჭერიდან. და ასე ისწავლა...ახლა უკვე, განა მარტო კატებთან ჩხუბობს, ძაღლებთანაც ჭინჭყლობს. თავგები, გაგიგიათ, მას უკვე არ აინტერესებს, სხვა დონე აქვს უკვე. ჩემდა ჭირად ვასწავლე! ახალა უკვე თავად დავრბივარ თავგსაჭერებით.

ყველას გაეცინა. მე კი მაინც ვერ გამეგო, ეს სინამდვილე იყო თუ ხუმრობა. მასხრობა თუ იყო, რატომ ასე სერიოზული და სიმართლე თუ იყო, მაშინ ნამდვილად ზენიჭიერი უნდა იყო, რომ კატას ასწავლო.

თავისი თხრობის დროს სენსეი ამავედროულად ხელის ჩამორთმევით ესალმებოდა ყველას. როცა ანდრეიმდე მივიდა ჯერი, უკანასკნელმა ხელი არ გაუწოდა, თავაზიანად დაიხარა.

– რა დაგემართა? – გაოცდა სენსეი.

– მე უკვე მეშინია თქვენთან შეხება იმ მოვლენების შემდეგ, – ნახევარხუმრობით უპასუხა ანდრეიმ.

– მე აქ რა შუაში ვარ? – ღიმილით აიჩეჩა მხრები სენსეიმ, – შენ ჩემი კი არა, მისი უნდა გეშინოდეს. ის ხომ იყო შენს გვერდით და არა მე.

სანამ სენსეი სხვა ბიჭებს ესაუბრებოდა, ანდრეიმ მსუბუქად უბიძგა კოსტიკას გვერდში:

– ესე იგი, შენს გამო ხომ?!

– შენ რა? მე, რა თქმა უნდა, ჭკვიანი ვარ, მაგრამ ამ დონის არა.

– მე სერიოზულად გეკითხები.

– მეც არ ვხუმრობ.

– მართლა?

– ჰო.

ანდრეი დაელოდა, სანამ სენსეი მორიგ შეკითხვაზე გასცემდა პასუხს და ჰკითხა მას:

– მართალია, რომ თქვენ ეს ხელის ჩამორთმევის საშუალებით გააკეთეთ?

– არა, რა თქმა უნდა. ოდესმე მოგიყვებით ამის შესახებ.

შემდეგ საუბარი გადავიდა ჩვენს საშინაო მედიტაციებზე. ჯერ მე მინდოდა სენსეის გაყვანა გვერდზე და მასთან განმარტოებით ჩემი აზრების შესახებ საუბარი, რადგანაც მეშინოდა უფროსი ბიჭების რეაქციისა. ხომ შეიძლებოდა, რომ, ჩემი ბიჭების მსგავსად, გავექილიკეთ თავიანთი კბილის გამკვრელი ოხუნჯობებით. მაგრამ სენსეი მოთმინებით და გარკვევით ხსნიდა ბიჭებთან წარმოქმნილ თითოეულ სიტუაციას. იურასგან მოვისმინე, გარკვეულწილად ჩემი მსგავსი ისტორია, თუმცა არა ასეთ გამწვავებულ დონემდე. სხვების სერიოზული განწყობის დანახვაზე, როგორც იქნა, გადავწყვიტე სენსეისთვის ყველაფერი მეთქვა ყველას თანდასწრებით. როცა საუბარში მორიგი პაუზა დადგა, ჩემმა პიროვნებამ „გაუბედავად“ დაიწყო თავისი „მიღწევების“ გაზიარება. ყველა მშვიდად და ყურადღებით მისმენდა. ახლა კი ჩემი პიროვნება საბოლოოდ გათამამდა და მოყვა თავისი „გაქნილის“ შესახებ.

შემი მონაყოლის შემდეგ ჩამოწვა მცირე სიჩუმე. „მორჩა, – გავიფიქრე, – ახლა ნიკოლაი ანდრეევიჩი დამისვამს შიზოფრენიის დიაგნოზს. რად მინდოდა ამ ყველაფრის ლაპარაკი საქვეყნოდ?“ მაგრამ, ჩემდა გასაკვირად, სენსეიმ თქვა შემდეგი:

– ეს მშვენიერი შედეგია. საკუთარი ცხოველური საწყისის ფიქრების დაჭერა საკმაოდ ძნელია, ხოლო ბრძოლა კი, მით უფრო. აზრების ამ კატეგორიასთან ბრძოლა, პრინციპში შეუძლებელია. ვინაიდან ძალადობა ძალადობასვე შობს. და რაც უფრო მეტად ეცდები მის მოკვლას, მით მეტად გამოგივლინდება შენ ისინი. მათგან დაცვის ყველაზე უკეთესი ხერხია – ეს პოზიტიურ აზრებზე გადართვაა. სხვა სიტყვებით, აქ მუშაობას იწყებს აიკიდოს, მსუბუქი გაცლის პრინციპები.

– თუკი ისინი მთელი დღის განმავლობაში მომდევნენ? განა შეიძლებელია რაიმე მძაფრი სიტყვით მათი ჩამოცილება? – იკითხა რუსლანმა.

– როგორაც არ უნდა ეცადო „მოცილებას“, ნებისმიერ შემთხვევაში ნეგატიური აზრები დაიწყებს გამძაფრებას მოქმედება–უკუქმედების, აქცია–რეაქციის კანონის თანახმად. ამიტომ, მათ ბრძოლა კი არ უნდა გამოუცხადოთ, არამედ გაეცალოთ, ხელოვნურად განავითაროთ საკუთარ თავში პოზიტიური აზრები, ანუ აზრების გადატანა რამე კარგზე ან გაიხსენოთ რამე კარგი. მხოლოდ ასეთი, მსუბუქი გაცლის გზით შეძლებთ საკუთარი ნეგატიური აზრების დამარცხებას.

– რატომ არის ზოგჯერ აზრები ერთმანეთის სრულად საპირისპირო? მეც ზოგჯერ ასე გამომდის, რომ ვიზნევი საკუთარ ფიქრებში.

– ასე ვთქვათ ჩვენ, ადამიანის სხეულში არის სულიერი საწყისი, ანუ სული და მატერიალური საწყისი, ანუ ცხოველური, მხეცური, რაც გნებავთ ის უწოდეთ. ადამიანის გონება წარმოადგენს ამ ორ საწყისს შორის ბრძოლის ველს, ამიტომ აზრებიც სხვადასხვა გაქვთ.

– ვინდა არის მაშინ „მე“, აზრები თუ სხვას ეკუთვნის?

– სხვისი არაა, შენია. შენ კი ის ხარ, ვინც მათ უსმენს. ვისაც ანიჭებ უპირატესობას, იმადაც იქნები: თუკი მატერიალურ, ცხოველურ საწყისს – იქნები ბოროტი და მავნებელი, ხოლო თუკი სულის რჩევებს დაუგდებ ყურს – კარგი ადამიანი, შენთან ყოფნა ესიამოვნება ადამიანებს. არჩევანი ყოველთვის შენზეა: ან დესპოტი ხარ, ან წმინდანი.

– რატომ გამომივიდა მე ისე, რომ აღფრთოვანებამ საკუთარი რისხვის მორჯულებით გამოიწვია ჩემში...სიამაყე, ალბათ, სიდიადის მანიის ზრდა. თითქოს, კარგი საქმე გავაკეთე, ხოლო ფიქრმა კი სხვა მხარეს გადამქაჩა? – ვიკითხე მე.

– შენ სულისკენ შემობრუნდი – სურვილი აგისრულდა. მოადუნე კონტროლი საკუთარ თავზე – შენ ისევ ცხოველურმა საწყისმა გძლია, ამასთან შენთვის შეუმჩნეველად, შენივე საყვარელი ეგოისტური აზრებითვე. მოგეწონა, რომ გაქებენ ყველა მხრიდან, რომ ასეთიჭკვიანი ხარ, ასეთი საზრიანი და ა.შ. შენში გამუდმებით მიმდინარეობს ომი ორ საწყისს შორის შენს მოსაპოვებლად. შენი მომავალი დამოკიდებულია იმაზე, თუ ვის მხარეს დაიჭერ.

ცოტა ჩავფიქრდი, შემდეგ კი დავაზუსტე:

– ანუ, აი ის „გაქეჩილი“, რომელიც ტკივილს მახსენებდა და გონების მოკრებაში ხელს მიშლიდა, ის, რომელიც სიდიადის მანიას...

– სავსებით სწორია.

– იქ ხომ ასეთი აზრები სავსეა!

– სწორია, – დაადასტურა სენსეიმ. – მათი მთელი ლეგიონი არსებობს, მათთან ბრძოლა შეუძლებელია. ეს კუნგ-ფუ არ არის, ეს ბევრად უფრო სერიოზულია. ბრძოლა შეიძლება მასთან, ვინც წინააღმდეგობას გიწევს. მაგრამ ვაკუუმთან ჭიდილი – უაზრობაა. უარყოფითი აზრების ვაკუუმის წინააღმდეგ შეიძლება ისეთივე, დადებითი აზრების ვაკუუმის შექმნა. ანუ, ისევ განვმეორდები, კარგზე გადართვა, კარგზე ფიქრი. მაგრამ ყოველთვის ფხიზლად იყავით და უსმინეთ, რაზე ფიქრობს თქვენი ტვინი. დაუკვირდით საკუთარ თავს. ყურადღება მიაქციეთ იმ ფაქტს, რომ თქვენ არ იძაბებით, ხოლო აზრები და ფიქრები მუდმივად ირევა თქვენში. და არა ერთი აზრი და ფიქრი. ისინი ერთდროულად შეიძლება იყოს ერთი ან ორი ან სამი ან სულაც მეტი.

– ეს, როგორც ქრისტიანობაში ამბობენ, რომ ადამიანს მხარზე მარცხენა მხრიდან აზის ეშმაკი, მარჯვნიდან კი ანგელოზი. და ისინი გამუდმებით რაღაცას ჩასჩურჩულებენ ადამიანს, – შენიშნა ვალოდიამ.

– სავსებით მართალია, – დაადასტურა სენსეიმ. – მაგრამ, რატომღაც ეშმაკი უფრო ხმამაღლა ჩურჩულებს, მას, ალბათ ხმაც უფრო უხეში აქვს...ის, რასაც ქრისტიანობაში ეშმაკს ან დემონს უწოდებენ, სწორედ ეს არის ჩვენი ცხოველური საწყისის გამოვლენა.

– როცა ჩემში აღმოვაჩინე აზრების ეს გაყოფა, ვიფიქრე, იქნებ შიზოფრენია დამეწყო მეთქი. იქაც, ხომ რაღაც, ცნობიერების გაყოფასთან არის დაკავშირებული, – წარმოთქვა ჩემმა პიროვნებამ, უკვე საბოლოოდ გაგულადებულმა.

სენსეიმ გაიღიმა და ხუმრობით უპასუხა:

– არ მოიძებნება გენიოსი, სიგიჟის ნიშნების გარეშე.

ნიკოლაი ანდრეევიჩს გაეცინა:

– დიახ, ჰო მართლა, მუდამ რაღაც მსგავსს საკუთარ თავში ვამჩნევ.

აქ საუბარში საკუთარ ფიქრებზე ხმამაღლა მსჯელობით ჩაერია სტასი:

– მაგრამ, თუ გონება – ეს არის ორ საწყისს შორის ბრძოლის ველი და როგორც გავიგე, მათი იარაღი – ეს აზრები და ფიქრებია, როგორ უნდა გავარჩიოთ, ვინ ვინ არის. როგორ ვლინდება აზრებში სულიერი და ცხოველური საწყისი? რა არის ეს?

– სულიერი საწყისი – ეს არის სიყვარულის ძალით წარმოქმნილი აზრები, ამ სიტყვის ფართო გაგებით. ხოლო ცხოველური საწყისი – ეს არის აზრები სხეულის შესახებ, მატერიალური ინტერესებით სრულიად შთანთქმული ინსტინქტები, რეფლექსები, სიდიადის მანია, სურვილები და ა.შ.

– არა, მაშინ საერთოდ გამოქვაბულში უნდა იცხოვრო, – საკუთარი აზრი გამოთქვას რუსლანმა, – რომ არაფერი გქონდეს და არც გინდოდეს.

– შენისთანა გოგრის მქონესთვის გამოქვაბულიც არ გიშველის, – ხუმრობით გააქილიკა ჟენიამ.

– ამის ქონას არავინ გიშლის, – გააგრძელა სენსეიმ. – გინდა და ინებე გეთაყვა, ფეხი აუბი თანამედროვეობას, ისარგებლე სასიკეთოდ ცივილიზაციის ყველა სიკეთით. მაგრამ ცხოვრება მხოლოდ ამის გამო და მატერიალური სიკეთეების დაგროვების მიზნის დასახვა დედამიწაზე შენი არსებობის მთავარ არსად – ეს უგუნურობაა და ეწინააღმდეგება სულიერ საწყისს ბუნებას. სწორედ ეს მიზანია ადამიანში ცხოველური საწყისის სიჭარბის მაჩვენებელი. თუმცა ეს არ ნიშნავს, რომ მიუსაფარივით იცხოვრო გამოქვაბულში. არა. უკვე მაქვს თქვენთვის მონაყოლი, რომ კაცობრიობისათვის ბოძებული ყველა ეს მაღალი ტექნოლოგიები იმისთვის არის, რომ ადამიანებს მეტი დრო მიეცეთ საკუთარ სულიერ სრულყოფილებაზე მუშაობისათვის. მაგრამ არა იმისათვის, რომ ადამიანმა თავის სახლში დააგროვოს ამ რკინეულის მთა და აღზევებდეს საკუთარი სიდიადის მანიას, ამ ბოლოს ოხრად დასარჩენის ფლობის ტკბობით.

მცირე დუმილის შემდეგ ჩაფიქრებულმა სენსეიმ დასძინა:

– ადამიანი – ეს სულიერი და ცხოველური საწყისების რთული სინთეზია. ძალიან საწყენია, რომ თქვენს გონებაში ჭარბობს ცხოველური საწყისის, ღმერთის მოცემულს... მე ბოლო დღეების განმავლობაში ვიფიქრე და გადავწყვიტე გასწავლოთ ერთი უძველესი პრაქტიკა, რომელიც დაგეხმარებათ ამ ორი დედაარსის გაწონასწორებაში, რათა ცხოველურმა საწყისმა ასე ძლიერ არ დაგამძიმოთ. ის არსებობს იმდენივე ხნის განმავლობაში, რამდენიც ადამიანი. ეს არა მხოლოდ საკუთარ თავზე, საკუთარ აზრებზე მუშაობის, არამედ, რაც ასე მნიშვნელოვანია, სულის გაღვიძების ხელშემწყობი სულიერი პრაქტიკაა. ცხოვრებასთან მიმართებაში მისი შედარება შეიძლება დინამიურ მედიტაციასთან, ვინაიდან ის არის მუდმივმოქმედი, იმისგან დამოუკიდებლად, სადაც არ უნდა იმყოფებოდეს და რასაც არ უნდა აკეთებდეს ადამიანი. ამ ადამიანის ნაწილი მუდამ იმყოფება ამ მდგომარეობაში, აკონტროლებს ყველაფერ იმას, რაც ხდება შინაგანად და გარშემო.

ეს სულიერი პრაქტიკა იწოდება „ლოტოსის ყვავილად“. მისი არსი მდგომარეობს შემდეგში. ადამიანი წარმოიდგენს წარმოსახვაში, თითქოს საკუთარი სხეულის შიგნით, მზის წნულის არეში თესავს მარცვალს. ეს პატარა მარცვალი მასში იწყებს ზრდას მისივე დადებითი აზრებით ფორმირებული სიყვარულის ძალის ხარჯზე. ამგვარად, ადამიანი ამ ყვავილის მოყვანის კონტროლით, ხელოვნური გზით თავს აღწევს მის გონებაში მუდმივად მოთუხთუხე ნეგატიურ აზრებს.

– განა, ყოველთვის ცუდი აზრები გვიტრიალებს? – იკითხა რუსლანმა.

– რა თქმა უნდა, – მიუგო სენსეიმ. – კარგად მიაღვენეთ თვალი საკუთარ თავს. ადამიანი მეტისმეტად დიდ დროს უთმობს იმას, რომ წარმოიდგენს სხვადასხვა საბრძოლო სიტუაციას, იხსენებს რაღაც ნეგატიურს წარსულიდან, წარმოიდგენს, რომ ვიღაცას ეჩხუბება, ვიღაცას რაღაცას უმტკიცებს, ვიღაცას კი ატყუებს, უბრუნებს „ხურდას“, საკუთარ დაავადებებს, თავის მატერიალურ პრობლემებს და ა.შ. სხვა სიტყვებით, მუდმივად იჭერს ფიქრებში აზრების ნეგატიური კომპლექსის წარმოსახვას.

აქ კი ადამიანი სპეციალურად, შინაგანი კონტროლის ქვეშ, თავისუფლდება ყველა ამ ცუდი ფიქრისაგან. და რაც უფრო ხშირად დაიკავებს პოზიტიურ წარმოსახვას, მით უფრო სწრაფად იზრდება სიყვარულის ეს მარცვალი. დასაწყისში ადამიანი წარმოიდგენს, რომ ეს მარცვალი ღვიდება, ჩნდება ერთი ციციქნა ღერო, შემდეგ კი ის იწყებს ზრდას, ღეროს ფოთლები უჩნდება, შემდეგ კი ყვავილის პატარა კოკორი. დაბოლოს, სიყვარულის ძალის ძლიერი მხარდაჭერით, თვით კვირტი იშლება ლოტოსად. ლოტოსი დასაწყისში ოქროსფერია, მაგრამ ზრდის კვალდაკვალ თვალისმომჭრელად ქათქათა ხდება.

– რამდენი დრო დასჭირდება მის გაზრდას? – ვიკითხე მე.

– საქმე ის არის, რომ ყველას სხვადასხვანაირად აქვს. ზოგს შეიძლება წლების, ზოგს თვეების, ვიღაცას კი დღეების განმავლობაში გაეზარდოს, გამორჩეულებს კი სულაც წამებიდასჭირდება. ყველაფერი ადამიანის სურვილზეა დამოკიდებული, იმაზე, თუ რამდენად მონდომებულად იმუშავებს საკუთარ თავთან. საჭიროა, ამ ყვავილის არა მხოლოდ გაზრდა, არამედ მისი მუდმივი მხარდაჭერა საკუთარი სიყვარულის ძალით, რათა არ მოიწყინოს და არ გახმეს. ყვავილის მოშენების ამ მუდმივ გრძნობას ადამიანი ინახავს ქვეცნობიერების ან უფრო ზუსტად რომ ვთქვათ, კონტროლირებადი დაშორებული ცნობიერების დონეზე. რაც უფრო მეტ სიყვარულს უძღვნის ადამიანი ამ ყვავილს, ანუ ფიქრებში თავს ევლება მას, ზრუნავს, იცავს გარემომცველი ნეგატიური ზემოქმედებისაგან, მით უფრო იზრდება ყვავილი. ეს ყვავილი საზრდოობს სიყვარულის ენერგიით, ხაზს ვუსვამ სიყვარულის შინაგანი ენერგიით. რაც უფრო მეტად იმყოფება ადამიანი სიყვარულის მდგომარეობაში მთელი სამყაროს, ყველას და ყველაფრის მიმართ მის გარემოცვაში, მით უფრო მეტი ხდება ყვავილი. მაგრამ, თუკი ადამიანი იწყებს გაზრდას – ყვავილი სუსტდება; თავს ვერ იკავებს დიდი რისხვის დროს – ყვავილი მოიწყენს, ავადმყოფობს. მაშინ კი საჭირო ხდება მაქსიმალური ძალისხმევის გაღება მის აღსადგენად. ეს თავისებური კონტროლია.

და როცა ეს ყვავილი იფურჩქნება, იწყებს ზომებში გადიდებას, ის სურნელის ნაცვლად იწყებს ვიბრაციების, ე.წ. ლეპტონების ან გრავიტონების გამოსხივებას, რაც გნებავთ დაარქვით, სხვა სიტყვებით – სიყვარულის ენერგიას. ადამიანი გრძნობს ამ ყვავილის ფურცლების თრთოლვას, რის გამოც ხდება მთელი მისი სხეულის, მის გარშემო მთელი სამყაროს ვიბრირება და ასხივებს სამყაროში სიყვარულსა და ჰარმონიას.

– ეს როგორმე თუ შეიგრძნობა ფიზიკურ დონეზე? – იკითხა ჟენიამ.

– დიახ. ლოტოსი აღიქმება ერთგვარი სითბოს სახით განფენადი წვის გრძნობით მზის წნულის არეში. ანუ, ეს შეგრძნებები წარმოიქმნება მზის წნულის არეში, სადაც, გადმოცემის მიხედვით, მდებარეობს სული. იქედან იწყებს გამოყოფასა და განფენას სითბო. მთელი არსი მდგომარეობას იმაში, რომ სადაც ან ვისთანაც არ უნდა იმყოფებოდეთ და რასაც არ უნდა აკეთებდეთ ან ფიქრობდეთ, ყოველთვის უნდა გრძნობდეთ ამ სითბოს, სითბოს, რომელიც, ფიგურალურად თუ ვიტყვით, ათბობს არა მხოლოდ თქვენს სხეულს, არამედ სულსაც. სიყვარულის ეს შინაგანი კონცენტრაცია განთავსებულია თვით ყვავილში. საბოლოო ჯამში, რაც უფრო მეტს ზრუნავს ადამიანი მასზე, უმღერს ამ სიყვარულს, მით უფრო მეტს გრძნობს, რომ ეს ყვავილი, ზრდასთან ერთად სრულად გარშემოეკვრება მის სხეულს თავისი ფურცლებით და ის იმყოფება უზარმაზარი ლოტოსის შიგნით.

და სწორედ აქ აქვს ადგილი მეტად მნიშვნელოვან მომენტს. როცა ადამიანი აღწევს იმას, რომ ლოტოსის ფურცლები ყველა მხრიდან გარშემოეკვრება მას, ის გრძნობს ორ ყვავილს. ერთს – თავისი სხეულის შიგნით, რომელიც იმყოფება გულის ქვეშ და მუდმივად ათბობს მას შინაგანი სიყვარულის გრძნობით. მეორეს კი დიდს, ამ ყვავილის, ასე ვთქვათ, ასტრალურ გარსს, რომელიც გარს აკრავს ადამიანს და ერთი მხრივ, სამყაროში ასხივებს სიყვარულის ვიბრაციას, ხოლო მეორე მხრივ, იცავს თვით ადამიანს სხვა ადამიანების ნეგატიური ზემოქმედებისაგან. აქ მუშაობას იწყებს მიზეზ–შედეგობრივი კანონი. ფიზიკის ენით თუ აღვწერთ, ადგილი აქვს ტალღურ კავშირს. მარტივად რომ ვთქვათ, ადამიანი ასხივებს სიკეთის

ტალღებს და სულის მეშვეობით აძლიერებს მათ ბევრად, ქმნის რა ამით ზეციურ ტალღურ ველს. ადამიანის მიერ მუდმივად შეგრძნებადი და საკუთარი სიყვარულის ფიბრებით მხარდაჭერილი ეს ძალისმიერი ველი, ამავედროულად სასიკეთო გავლენას ახდენს არა მხოლოდ ამ ადამიანზე, არამედ გარემომცველ სამყაროზეც.

რა ხდება ამ პრაქტიკის ყოველდღიური მეცადინეობის წყალობით. ჯერ–ერთი, ადამიანი მუდმივად აკონტროლებს საკუთარ აზრებს, სწავლობს კარგზე ყურადღების მოკრებას. ამიტომ, მას ავტომატურად არ შეუძლია ვინმეს ბოროტება უსურვოს ან იყოს უარყოფითი პიროვნება. ეს ხომ ყოველდღიური, ყოველწამიერი პრაქტიკაა. ეს მთელ ცხოვრებაზეა. ეს განრიდების თავისებური პრაქტიკაა, ვინაიდან უარყოფით ფიქრებთან ძალადობრივად გამკლავება შეუძლებელია. ძალის გამოყენებით სიყვარულს ვერ მოიპოვებ. ამიტომაც საჭიროა განრიდება, ყურადღების გადატანა. ჩნდება ნეგატიური, არასასურველი აზრი, ადამიანი იწყებს ყურადღების მოკრებას თავის ყვავილზე, მისთვის სიყვარულის გაზიარებას, ანუ, ყოველივე უარყოფითსა და ცუდზე ხელოვნურად ივიწყებს. ან ახდენს რაიმე სხვაზე, პოზიტიურზე თავისი ცნობიერების გადართვას. მაგრამ ყვავილს იგი მუდმივად გრძნობს: როცა ძილად მიდის, იღვიძებს, ღამით, დღისით; რითაც არ უნდა იყოს დაკავებული – სწავლით, მუშაობით, სპორტით და ა.შ. ადამიანი გრძნობს სიყვარულის ადუღებას შიგნიდან, როგორ მოძრაობს სიყვარულის დენი გულმკერდის გავლით და გაედინება მთელ სხეულში; როგორ იწვევს ეს ყვავილი მის შინაგან გახურებას, თანაც განსაკუთრებული სითბოთი, სიყვარულის ღვთიური სითბოთი. და რაც უფრო მეტად გასცემს მას, მით უფრო მეტი რაოდენობით აღმოცენდება იგი მასში. ამ სიყვარულის მუდმივი გამოსხივებით, ადამიანი უყურებს სხვებს უკვე სიყვარულის პოზიციიდან. ანუ, მეორეც, რაც მეტად მნიშვნელოვანია – **ადამიანი ეწყობა სიკეთის სიხშირეზე.**

სიკეთე კი – ეს წარმატებაა, ეს გამართლებაა, ეს ჯანმრთელობაა. ეს ყველაფერია! ადამიანში უმჯობესდება გუნება–განწყობა, რაც კეთილისმყოფელად აისახება ფსიქიკაზე. კერძოდ ცენტრალური ნერვული სისტემა წარმოადგენს ორგანიზმის ცხოველქმედობის ძირითად მარეგულირებელს. ამიტომ, უპირველეს ყოვლისა, ეს სულიერი პრაქტიკა აისახება თქვენი ჯანმრთელობის გაუმჯობესებაზე. ამას გარდა, ადგილი აქვს ადამიანის ცხოვრების დალაგება–აწყობას, რადგანაც იგი მშვიდობიან თანაარსებობას ახერხებს ყველასთან. მასთან არავის სურს ჩხუბი, იგი ყველგან სასურველი სტუმარია. მას არ გააჩნია დიდი პრობლემები. რატომ? იმიტომ, რომ, მის ცხოვრებაში თუკი ხდება რაიმე მოვლენები, ვინაიდან ცხოვრება მაინც თავისას იღებს, ჩვეულებრივი ადამიანებისგან განსხვავებით, იგი აღიქვამს მათ სრულიად განსხვავებულად. ვინაიდან მას უჩნდება ცხოვრების მიმართ ახალი ხედვები, რომლებიც ეხმარება მას მოცემულ სიტუაციაში ყველაზე ოპტიმალური და მისაღები გადაწყვეტილების მიღებაში. რადგანაც ამ ადამიანში იღვიძებს სიცოცხლის სიბრძნე.

და მესამეც, ყველაზე მთავარი – **ადამიანში ხდება სულის გაღვიძება, იგი გრძნობს საკუთარ თავს ადამიანად, იწყებს იმის გაცნობიერებას, თუ რა არის ღმერთი, რომ ღმერთი ყველგან მსუფვეი სუბსტანციაა და არა რამდენიმე იდიოტის ფანტაზია. იგი საკუთარ თავში იწყებს ღვთიური არსებობის შეგრძნებას და საკუთარი დადებითი გრძნობებითა და აზრებით ამ ძალის გაძლიერებას. იგი ამ სამყაროში თავს მარტოსულად უკვე არ გრძნობს, რადგან ღმერთი უკვე მასში და მასთან ერთად არის, იგი გრძნობს ღმერთის რეალურ არსებობას. არის ასეთი გამონათქვამი: „ვინც სიყვარულით აღივსო, ის ღმერთშია და ღმერთი მასშია, რადგან ღმერთია თვით სიყვარული“.** ასევე, მეტად მნიშვნელოვანია, რომ ადამიანი იწყებს მასში და მის ირგვლივ არსებული ყვავილის აურის შეგრძნებას.

– როგორ შეიგრძნობა სხეულის გარშემო ეს აურა? – იკითხა სტასმა.

– დროთა განმავლობაში შეამჩნევ ამ ვიბრაციას შენს ირგვლივ მსუბუქი ნათების სახით. ჰაერი, ასე ვთქვათ, უფრო მკაფიო და გამჭვირვალე ხდება, ხოლო გარემომცველი სამყარო კი შენი თვალებისთვის ფერთა ტონების მიხედვით უფრო გაჯერებული. ყველაზე განსაცვიფრებელი კი ის არის, რომ ადამიანებიც ამჩნევენ შენში ამ გარდაქმნებს. არის ასეთი

ხალხური გამონათქვამი „ადამიანი ბრწყინავს“, „ანათებს“. სწორედ, ეს არის თვით ადამიანის სიყვარულით გამომუშავებული, ამ ტალღური ველის ნათება. გარშემომყოფი ადამიანებიც, ასევე, გრძნობენ ამ ველს. მათ სიამოვნებთ ასეთი ადამიანის გვერდში ყოფნა, ისინიც გრძნობენ სიხარულს, შინაგან აღზნებას. ბევრი ადამიანი იწყებს გამოჯანმრთელებას. მათ უფრო უადვილდებათ ასეთი განათებული ადამიანის გვერდით ყოფნის დროსაც კი, როგორც დაავადებულნიც ისინი არ უნდა იყვნენ. ასეთი ადამიანისკენ მიილტვის ყველა და საკუთარ სულს გადაუშლის. ანუ, **ადამიანები გრძნობენ სიყვარულს**. ეს არის ღმერთისკენ მიმავალ გზაზე ადამიანის ღია გულის კარები. სწორედ ეს არის ის, რის შესახებაც საუბრობდა ყველა დიადი და რაც ჰქონდა მხედველობაში იესოს, როცა ამბობდა: „შეუშვი ღმერთი საკუთარ გულში“.

ლოტოსის ეს სულიერი პრაქტიკა გამოიყენებოდა დასაბამიდან. ძველთაგანვე ითვლებოდა, რომ „ლოტოსი“ შობს ღმერთებს, „ლოტოსში“ იღვიძებს ღმერთი. იმ გაგებით, რომ ღვთიური დედაარსი – სული – იღვიძებს „ლოტოსის“ ყვავილში, საკუთარ თავში ჰარმონიასა და სიყვარულში. ადამიანი ხომ მუდმივად ზრუნავს თავის ყვავილზე, მუდმივად აკონტროლებს თავის აზრებსა და გრძნობებს, რათა „ლოტოსის“ ყვავილი არ დაჰქვნეს.

– მაშ რა, იქ ნამდვილად იზრდება ნამდვილი ყვავილი? – გაცეხულმა იკითხა სლავიკმა.

– არა. მატერიალური ყვავილი, ბუნებრივია, იქ არ არსებობს. ეს, ასე ვთქვათ, წარმოსახვის ერთგვარი თამაშია. ამ პროცესს შეგვიძლია ვუწოდოთ სხვაგვარადაც: ღვთიური სიყვარულის გაღვიძება, გასხივოსნების მიღწევა, ღმერთთან შეერთება – „მოკმა“, „დაო“, „სინტო“. როგორც გინდა უწოდე. მაგრამ ეს ყოველივე სიტყვები და რელიგიაა. ეს კი **უბრალოდ ადამიანის სიყვარულის ნიჭის დადებითი აზრითა და გრძნობით გარკვეული ძალისმიერი ველის შექმნაა, რომელიც საკუთრივ, ერთი მხრივ, გავლენას ახდენს გარემომცველ სინამდვილეზე, ხოლო მეორე მხრივ, ცვლის თვით ადამიანის გონების აღქმის შინაგან სიხშირეს**.

– და, სული? – ვიკითხე მე.

– სული კი, ეს სწორედ შენ ხარ, თუ გნებავთ, ღვთიური ძალის ერთგვარი მარადიული გენერატორი, მაგრამ რომელიც უნდა აამუშაოთ სიყვარულის შესახებ თქვენი მუდვიმი აზრებით... როდესმე მოგიყვებით სულის შესახებ და მისი დანიშნულების შესახებ დაწვრილებით.

აქ საუბარში ჩაერია კოსტია:

– თქვენ თქვით, რომ ეს სულიერი პრაქტიკა უძველესია. რამდენად ძველია?

– უკვე ნათქვამი მაქვს, რომ იგი არსებობს იმდენს ხანს, რამდენიც არსებობს ადამიანი, როგორც ცნობიერი სუბიექტი.

– არა, მე უფრო ის მაინტერესებს, რამდენი... შვიდი, ათი ათასი წელიწადი?

– მეტად მოკლე დროის პერიოდს იღებ. ცივილიზებულ ვარიანტში კაცობრიობა არაერთხელ არსებობდა უფრო ადრეც, თანაც, დღევანდელთან შედარებით, უფრო მაღალი ტექნოლოგიებით. სხვა საკითხია, რატომ გაქრა ეს ცივილიზაციები. როდესმე ამის შესახებაც მოგიტახრობთ.

– მაგრამ, თუკი ეს პრაქტიკა ესოდენ უძველესია, ხომ უნდა შემორჩენილიყო მის შესახებ რაიმე გადმოცემები ჩვენს ცივილიზაციაშიც?

– რა თქმა უნდა. ის, რომ „ლოტოსის ყვავილის“ სულიერი პრაქტიკა არსებობდა მანამდეც მტკიცდება მრავალრიცხოვანი უძველესი წყაროებიდანაც. „ლოტოსი“, მაგალითად ეძლეოდა უძველესი ეგვიპტის გამორჩეულ ფარაონებს. თუ მოიძიებ ამ საკითხში ლიტერატურას, დარწმუნდები, რომ ეგვიპტურ მითებსა და გადმოცემებში საუბარია იმის შესახებ, რომ მათი მზის ღმერთიც „რა“ იშვა სწორედ ლოტოსის ყვავილიდან. ეს ყვავილი ასრულებდა ტახტის როლს, რომელზეც დაბრძანებული იყო ისიდა, გორი, ოსირისი.

უძველეს „ვედებში“, ჯერ კიდევ სანსკრიტზე დაწერილ ოდინდელ ინდურ წიგნებში ლოტოსი წარმოადგენს ერთერთ ყველაზე ცენტრალურ თემას. კერძოდ, ღმერთის სამ ძირითად მამაკაცურ – ბრაჰმა–შემქმნელი, ვიშნუ–მფარველი და შივა–დამანგრეველი – გარდასახვაში

ყოფნის წარმოდგენასთან ერთად, საუბარია, ასევე შემდეგზე: „ღმერთი ვიშნუს სხეულიდან წარმოიქმნა გიგანტური ოქროს ლოტოსი“, რომელზეც იმყოფებოდა „ლოტოსზე შობილი“ შემოქმედი ბრაჰმა. იზრდებოდა ოქროს, ათასფურცლოვანი ლოტოსი და მასთან ერთად კი – სამყარო“.

ჩინეთში, ინდოეთის მსგავსად, დღემდე ეს ყვავილი განასახიერებს სიწმინდესა და უმანკობას. ყველაზე საუკეთესო ადამიანიურ თვისებებსა და მისწრაფებებს ადამიანები უკავშირებდნენს ლოტოსს. ჩინეთში ითვლება, რომ განსაკუთრებულ „დასავლურ ცაზე“ არსებობს ლოტოსის ტბა და ყველა იქ არსებული ყვავილი დაკავშირებულია გარდაცვლილი ადამიანის სულთან: თუ ადამიანი სათნო იყო, მისი ყვავილი გაფურჩქვნას იწყებს, თუ პირიქით – ყვავილი ჭკნება.

საბერძნეთში ლოტოსი მიიჩნევა ღვთაება გერესთვის მიძღვნილ ყვავილად. ლოტოსის ფორმით დამზადებულ ოქროს მზიურ ნავში თავისი ერთერთი მოგზაურობა შეასრულა ჰერაკლემ.

მაგრამ ყველაფერი ეს ლეგენდა და მითია, რომლებიც, სხვათა შორის, არც ისე გამოგონილია. ისინი ამ უძველესი სულიერი პრაქტიკის წყალობით წარმოიქმნა ადამიანების თვითგანვითარების რეალურ ფაქტებზე. უბრალოდ ადრე, როცა ადამიანების უმეტესობაში ჭარბობდა ცხოველური საწყისი, „ლოტოსის ყვავილი“ ენიჭებოდათ მხოლოდ რჩეულებს, მეტ-ნაკლებად სულიერად განვითარებულ ინდივიდებს. და ეს ბუნებრივიცაა, რომ სხვა ადამიანები შემდეგ ამ ინდივიდებს აღიქვამდნენ ღმერთებად. ვინაიდან, საკუთარ თავში „ლოტოსის“ აღმომცენებელი და სულის გამღვიძრებელი, სინამდვილეში ხდება ღმერთის მსგავსი, ვინაიდან სიყვარულში შემოქმედებს მხოლოდ და მხოლოდ თავისი ფიქრების, აზრების მეშვეობით.

როცა დადგა ადამიანების უმრავლესობის სულიერი განათლების დრო, შამბალის ბოდხისავტებმა აღნიშნული სულიერი პრაქტიკა გადასცეს ბუდდას. სწორედ, ამ „ლოტოსის“ ტექნიკის შესრულების წყალობით სიდდხარტხა გაუტამამ მიაღწია გაბრწყინებას, ბოდხის ხის ქვეშ ჯდომის დროს. რიგდენის ნებართვით, ბუდდამ გადასცა ის თავის მოწაფეებს მასებში გავრცელების მიზნით. სამწუხაროდ ადამიანებმა ბუდდას სწავლება დროთა განმავლობაში დაამახინჯეს და მოცემული სულიერი პრაქტიკის საფუძველზე შექმნეს მთელი რელიგია. ამან გამოიწვია ის, რომ ამ რელიგიის რწმენაში შესვლით, თვით ბუდდისტებიც კი წარმოიდგენენ სამოთხეს რაღაც უჩვეულო ადგილად, სადაც ადამიანები, ღმერთების მსგავსად, იბადებიან ლოტოსის ყვავილზე. ისინი ეძებენ ამ ადგილს, თუმცა ის ყოველთვის იმყოფება მათში. მათ ბუდდისგანაც შექმნეს ღმერთი, თუმცა, სინამდვილეში ის იყო უბრალოდ ადამიანი, რომელიც ჩაწვდა ჭეშმარიტებას ამ სულიერი პრაქტიკის გზით. საიდანც დაიწყო ლოტოსმა სვლა, როგორც ბუდდიზმის სიმბოლომ და ასევე, წამოვიდა გამოთქმა „ბუდდა დაბრძანებულია ლოტოსში“ ან „ბუდდა დგას ლოტოსზე“. მან უბრალოდ საკუთარ მაგალითზე აჩვენა ადამიანებს, რისი მიღწევა შეუძლია ადამიანს საკუთარ თავში ცხოველური საწყისის დამარცხებით. მან სინამდვილეში კაცობრიობის სულიერი განვითარებისათვის ბევრი სასარგებლო რამ გააკეთა, ავრცელებდა რა ამ სულიერ პრაქტიკას მისი პირვანდელი სახით ადამიანებს შორის.

ღვთიური სიყვარულის გასაღვიძებლად ანალოგიური ლოცვა იყო ბომბებული იესო ქრისტეს მიერ.

– და, ლოცვა და მედიტაცია, ეს ერთი და იგივეა? – იკითხა ტატიანამ.

– არსობრივად, დიახ. იესოს ლოცვა „მამაო ჩვენო“ იგივეა. უბრალოდ მასში ყველაფერი მეტისმეტად ჩვეულებრივადაა. ადამიანები ითხოვენ პურსა და მის მსგავსს, თუმცა არსი იგივე რჩება: ადამიანი სულიერად აღზრდის საკუთარ თავს, ახდენს სულის აღმოცენებას თავის თავში აზრებზე კონტროლის დამყარებით, საკუთარი სურვილით, მტკიცე რწმენითა და სიყვარულით.

ზოგადად, ბუდდა, იესო, მაგომეტი და ყველა დიადი ფლობდა აღნიშნული სულიერი პრაქტიკის ცოდნას, ვინაიდან ღებულობდნენ მას ერთი და იმავე წყაროდან. ეს ეხმარებოდა არა

მხოლოდ მათ საკუთარი თავის პოვნაში, არამედ ეხმარებოდა სხვა ადამიანებსაც თავიანთი ღვთაებრივი ბუნების შეცნობაში. რატომ იყო ბუდდის, იესოს, მაგომეტის გვერდით სასიამოვნო ყოფნა ყველა ადამიანისთვის? რატომ არის, რომ, როგორც ხალხში ამბობენ „წმინდა ადამიანები“ ანათებენო? რატომ არის, რომ ჩვენ, სრულიად უცნობ ადამიანებთან შეხვედრის დროს, არ გვსურს მათგან წასვლა? იმიტომ, რომ ისინი ასხივებენ ამ სიყვარულს. იმიტომ, რომ ისინი მუდმივად აძლიერებენ ამ ძალას, სიკეთის ძალას, სიყვარულის ძალას, ადამიანში ამ ღვთაებრივის გამოვლინებას. ასეთებზე ამბობენ: ამ ადამიანში ღმერთიაო. და ეს, ნამდვილად ასეა.

– გამოდის, რომ ამ ყველაზე მხოლოდ სიყვარულით ფიქრია საჭირო? – იკითხა ანდრეიმ.

– არა. საჭიროა არა მხოლოდ გონების მოკრება და ფიქრი, არამედ, რაც ყველაზე მთავარია, ამ სიტბოს შეგრძნების გამოწვევა მზის წნულის არეში და მისი მუდმივი მხარდაჭერა საკუთარი კეთილი ფიქრებით, აზრებით. ბევრს, შესაძლოა არც კი გამოუვიდეს უცებ. რადგან, საჭიროა ამ ყოველივეს არსში ჩაწვდომა, უფრო რეალური წარმოდგენა და მეც კიდევ ერთხელ განვმეორდები, ყველა ამ შეგრძნების გამოწვევა. რატომ ვაკეთებ ამაზე თქვენი ყურადღების აქცენტირებას? იმიტომ რომ, როცა ადამიანი აჩენს ამ შეგრძნებებს, ის იწყებს მათ მხარდაჭერას არა მხოლოდ გონებით, არამედ ქვეგონების, უფრო ზუსტად კი ქვეცნობიერის დონეზე. ეს იწვევს სულის გაღვიძებას. მას უბრალოდ არ შეუძლია არ გამოიღვიძოს. და რაც უფრო მეტად ასაზრდოებ მას შენი სიყვარულით, მით მეტად გამოიღვიძებს იგი, მით უფრო მეტად იპოვი საკუთარ თავს, ისეთს, როგორც დასაბამიდანვე ხარ შინაგანად და არა გარე, მოკვდავ გარსში.

და მცირეოდენი დუმილის შემდეგ სენსეიმ დასძინა:

– **ცხოვრება მეტად ხანმოკლეა და უნდა მოასწროთ სულიერი არსებისთვის გულში ხოტბის შესხმა.**

მთელი ჩვენი სხვადასხვა ასაკოვანი კოლექტივი იმყოფებოდა სრულიად ჩაფიქრებული სენსეის სიტყვებზე. მე კი ტანში ჟრუანტელი მივლიდა ჩემს თავს მოულოდნელად დაუფლებული აღტაცებისა და შთაგონებისაგან. იმდენად გაოცებული, იმდენად მოკირებული ვიყავი ყოველივე გაგონილისაგან და მოულოდნელი ინფორმაციისაგან, რომ ვერც კი ვიჯერებდი, იყო თუ არა ამის მომყოლი ჩვეულებრივი ადამიანი. გამიჩნდა შეგრძნება, რომ ჩემი შეხედვით, მისი ღრმა ცოდნა იყო არაამქვეყნიური წარმოშობის. მინდოდა მეკითხა ამის შესახებ, თუმცა რაღაც მაკავებდა. ვეჭვობდი, რომ ამ „რაღაცამ“ ისედაც ყველაფერი იცოდა, ვინაიდან მივიღტვოდი ამ პიროვნებისკენ ჩემი სულის მთელი არსებით. მაგრამ, როგორც კი გავიფიქრე ამის შესახებ, გონებამ კვლავ დამიწყო კამათი, მარწმუნებდა რა მის ჩვეულებრივ, უბრალო ადამიანურ ბუნებაში, რომელიც წიგნიერად და დაწვრილებით ერკვეოდა ფილოსოფიაში, რელიგიაში, ფსიქოლოგიაში, ისტორიაში, ფიზიოლოგიაში, მედიცინაში, ფიზიკაში...მოიცა! ეს საითკენ გამაქანა, – გავიფიქრე. – ნუთუ ადამიანს შეუძლია დაიტოს ამდენი ფუნდამენტური ცოდნა ერთდროულად? მეორე მხრივ კი, რატომაც არა? ხომ არსებობენ ნიჭიერი ადამიანები, როგორც ლომონოსოვი...ან ლეონარდო და ვინჩი, რომლებმაც ცოდნით ბევრად გაუსწრეს თავის ეპოქას...თუმცა არ მახსოვს, რომ მათ ასე ნათლად ემსჯელათ სულის შესახებ...და საერთოდ, რას ვიმტვრევ თავს იმით, თუ ვინ არის იგი სინამდვილეში. მთავარი ის არის, რომ მივიღე პასუხები ჩემთვის ამაღელვებელ შეკითხვებზე, ვიპოვე ის, რასაც ასე დიდი ხანია ვეძებდი. სწორს ამბობენ, „ვინც ეძებს – ის ყოველთვის იპოვისო“.

გულწრფელად მიხაროდა, როგორც ბავშვს: „ეს ხომ ის არის, რაც მჭირდებოდა! ეს ხომ იმ მარადისობის კიდემდე მიღწევის ხერხია, საიდანაც გვიცქერენ დიადები! ეს ჩემი ერთადერთი შანსია, ერთადერთი ხავსი. რისი ხავსი, რა ხავსი, ეს მთელი მაშველი კოვჩეგია, რომელშიც არც ისე საშიშია ფიზიკური სიკვდილი, რომელშიც საშიში არ არის მარადისობაში ცურვა“.

– მაშ რა, შეკითხვები მეტი არა გაქვთ? – დაინტერესდა სენსეი.

ჩვენ გაჩუმებული ვიყავით და აღტაცებული თვალებით ვუყურებდით მას. მხოლოდ ნიკოლაი ანდრეევიჩი, რომელიც ჩვენს კოლექტივში მეტ-ნაკლებად „სადად მოაზროვნე“ ადამიანია, უპასუხა:

– დავუშვათ, ღმერთის მე, რა თქმა უნდა, არ მჯერა. მაგრამ ფსიქოლოგიის თვალსაზრისით, ეს მეტად საინტერესო ვარიანტია. საჭიროა ყველაფრის გააზრება... ინფორმაცია ძალიან ბევრია, საჭიროა ყველაფერში გარკვევა. შეკითხვები კი შემდეგ გაჩნდება.

– შევთანხმდით, – გულთბილად წარმოთქვა მასწავლებელმა. – მაშინ, დღეისათვის საკმარისია, დავიშალოთ.

21

ჩინებული განწყობა მქონდა. მთელი გზა გაგონილის ანალიზში გავატარე, ყოველი მხრიდან განვიხილავდი აზრებში. შემდეგ შევუდექი ჩემი კარგი განწყობის მიზეზის გარკვევას. აჰ, აშკარად რაღაც ისე არ იყო, რადგანაც ისეთი შეგრძნება დამეუფლა, თითქოს სრულიად ჯანმრთელი ვიყავი. საკუთარ შთაბეჭდილებებში ცოტაოდენი ქექვის შემდეგ, უცრად აღმოვაჩინე, თუ რაში იყო საქმე. მანამდე მეგონა, რომ ჩემი სული, ანუ ჩემი „მე“, რომელიც მარადისობაში უნდა გადავიდეს, იმყოფება ჩემს მატერიალურ ტვინში. და მეგონა, რომ მისი მეშვეობით მე ვფიქრობდი და მისგან აღმოცენდებოდა ყველა ჩემი აზრი. მაგრამ, ექიმების სიტყვების მიხედვით, ტვინთან დაკავშირებით ბოლო დროს სერიოზული პრობლემები დაიწყო. ეს მთრგუნავდა არა იმდენად ფიზიკური თვალსაზრისით, რამდენადაც სულიერად. მიმაჩნდა, რომ თუკი ჩემი ტვინი დაზიანებული იყო, ესე იგი ჩემს სულშიც რაღაც დარღვეული იყო.

მოუთმენლად ველოდი სახლში მისვლას და საკუთარი მარცვლის დათესვას. სენსეიმ, რა თქმა უნდა, თქვა, რომ ნებისმიერ ადგილას შეიძლება ამ სულიერი პრაქტიკით მეცადინეობა. მაგრამ, გადავწყვიტე ამ კეთილშობილური საქმის დაწყება სახლში, სიმშვიდესა და სიწყნარეში.

ბინაში უცებ მოვითავე ყველა წვრილმანი საქმე და როცა მშობლები ტელევიზორს ჩაუსხდნენ, მე ამ დროს მოხერხებულად ჩავჯექი „ლოტოსის“ პოზაში. როგორც იქნა დადგა დიდი ხნის ნანატრი წუთი. გონებამოკრებილმა, ჩემმა პიროვნებამ გაიფიქრა: „მამ ასე, დავიწყით დარგვით...“ მაგრამ ამ დროს მცირე პანიკამ შემიპყრო. ჯერ-ერთი, არ ვიცოდი, როგორ გამოიყურებოდა ლოტოსის ეს მარცვალი. ყვავილი ადრე წიგნში მქონდა ნანახი, თესვები კი არა. და საერთოდ, როგორ უნდა წარმომესახა გონებაში ეს დათესვა, კონკრეტულად რაში უნდა ჩამერგო. მე ნანახი მქონდა, როგორ იზრდებოდა თესვები მიწაში, თუმცა, ეს არ მაწყობდა, რატომღაც მიწა სულში, თუნდაც წარმოსახვითი, ვერ შეესადაგებოდა მარადისობის შესახებ ჩემს წარმოდგენებს. ცოტა ფიქრის შემდეგ გამოვნახე მისაღები გამოსავალი. მახსოვს, როგორ აღივებდა ერთხელ დედაჩემი ლობიოს, ჩაალაგა რა მისი თესვები დასველებულ ბამბაზე. ეს ვარიანტი მომეწონა. „მამ, ლობიოსავით, – გაიფიქრა ჩემმა პიროვნებამ. – ბოლოს და ბოლოს, ეს ხომ ჩემი გონებრივი წარმოსახვაა. მთავარი მასში, როგორც სენსეი ამბობდა, თვით არსია“.

გონების ისევ მოკრების შემდეგ დავიწყე წარმოდგენა, თითქოს ჩემს შიგნით, მზის წნულის არეში ჩავდე პატარა თეთრი ლობიოს კაკალი და ჩავუშვი იგი რაღაცაში, რბილსა და თბილში. ამის შემდეგ დავიწყე ფიქრებში ალერსიანი სიტყვების წარმოთქმა და მისი მზერით ტკობა. თუმცა, არანაირი შეგრძნებები ამას არ მოჰყოლია. მაშინ დავიწყე ყველა კარგი, სასიამოვნო სიტყვების ჩამოთვლა, რაც კი ვიცოდი და ამ დროს ჩემმა პიროვნებამ გაკვირვებით აღმოაჩინა, რომ კეთილი, ლამაზი სიტყვები უფრო ნაკლები ვიცოდი, ვიდრე სალანძღავი და ცუდი. ვინაიდან, ეს უკანასკნელები, რომლებიც ყველგან მესმოდა სკოლასა და ქუჩაში, უფრო ხშირად ავსებდა ჩემს სიტყვიერ მარაგებს, ვიდრე პირველები. ჩემი აზრები, ისევ შეუმჩნევლად გადავიდა ერთმანეთთან დაკავშირებული, ლოგიკური, რაღაც დასკვნების მსჯელობაზე. ამის აღმოჩენისას, უმალ დავიწყე ყურადღების მოკრება ყვავილზე. მაგრამ არაფერი გამომდიოდა. ჩემი უნაყოფო ძალისხმევის ოცი წუთის შემდეგ ჩემმა პიროვნებამ გაიფიქრა, ალბათ რაღაცას არასწორად

ვაკეთებდი. ბოლოს და ბოლოს გადავწყვიტე, მოგვიანებით სენსეისთან დაწვრილებით გამერკვია ყველაფერი და დავწეი დასაძინებლად.

მაგრამ არ მეძინებოდა. ირგვლივ იდგა ყოვლისმომცველი სიბნელე. ოთახში ავეჯმა და საგნებმა დაკარგეს თავიანთი ბუნებრივი ფერი. გავიფიქრე: „და მაინც, რამდენად მოჩვენებითია ჩვენი სამყარო. ჩვენ მხოლოდ გვეჩვენება, რომ ცხოვრობთ ნამდვილად, ხოლო სინამდვილეში კი ბავშვებით ვიგონებთ საკუთარი თავისთვის თამაშებს და თვითონვე ვთამაშობთ მათ. მაგრამ ბავშვებისგან განსხვავებით, დიდები არ იზრდებიან, არ ხდებიან დიდები, ვინაიდან იმდენად შეეზრდებიან შექმნილ ხატებებს, რომ უკვე სჯერათ, ყოველივე დანარჩენი ისეთივე რეალობაა. აი ასე გადის მთელი ჩვენი ცხოვრება მონაგონსა და ამაოებაში. სენსეი ხომ გვეუბნებოდა, „ნამდვილი შენ – სწორედ ეს არის სული, სინამდვილეში არსებული ის მარადიული რეალობა. საჭიროა მხოლოდ გაღვიძება, ილუზიებიდან გამოსვლა და მაშინ მთელი სამყაროც შეიცვლება...“.

მარადისობაზე ფიქრის გაღრმავებასთან ერთად, უკეთესობასა და რაღაც სიმსუბუქეს ვგრძნობდი. ამ დროს გულმკერდში ვიგრძენი სითბო და მეტიც, სასიამოვნო ღიტიანი. მთელ ტანში ჟრუანტელმა დამიარა, კუდუსუნიდან კეფამდე. ისეთი სასიამოვნო, დამამშვიდებელი შეგრძნება დამეუფლა, რომ მთელი სამყაროს ჩახუტება მომინდა სულით. ასეთ სასიამოვნო თვლენაში ჩამეძინა. სიზმარი ზღაპარით მექონდა, ვინაიდან დილით გაღვიძების შემდეგ ისეთი აღმაფრენა და სიმსუბუქე ვიგრძენი, რომელიც ცხოვრებაში არასოდეს განმიცდია.

სკოლაში კვლავ შევეცადე გუშინდელი მდგომარეობის ფიქრებში განმეორებას. მაგრამ სასკოლო ინფორმაციის მუდმივი ორომტრიალისა და ურთიერთდაპირისპირებული ემოციების გამო ვეღარ შევძელი ყურადღების კონცენტრირება. მხოლოდ ლიტერატურის, ბოლო გაკვეთილზე შევძელი, როცა მასწავლებელი მონოტონურად ხსნიდა ახალ მასალას. ნახევარი კლასი მას „ყურადღებით“ უსმენდა მოდუნებული თვალებით, დანარჩენი კლასი კი რაღაცით ცდილობდა ძილთან გამკლავებას. ამ დროს მე ისევ მოვიკრიბე ყურადღება მზის წნულის არეზე და მოვახდინე მთელი ჩემი ყურადღების კონცენტრირება სითბოს შეგრძნებისა და სიხარულის მდგომარეობის გამოწვევაზე, ჩემი კარგი აზრები დაეხეტებოდა სადღაც მეორე პლანზე. მთავარი ჩემთვის იყო ის, რაც ჩემში ხდებოდა. მსიამოვნებდა, სხეული მოდუნდა და გულმკერდში შევიგრძენი სითბოში გარდამავალი მცირეოდენი დაწოლა. ამის შემდეგ უბრალოდ ვიჯექი და ვტკბებოდი ამ მდგომარეობით, თან ვაგრძელებდი ახალი მასალის მოსმენას. ამასთანავე, რამდენიმე დღის შემდეგ აღმოჩნდა, რომ სწორედ ამ მომენტიდან მოყოლებული, განსაკუთრებული პრობლემებისა და დამაბვის გარეშე დავიმახსოვრე მკაფიოდ მასწავლებლის მონაყოლი. ეს იყო ჩემთვის მეტად სასიამოვნო აღმოჩენა.

გაკვეთილების შემდეგ გავეშურე ბიბლიოთეკაში, რათა შემევესო ჩემი ცოდნა ლოტოსის ყვავილის შესახებ. მაგრამ იმან, რაც მის შესახებ წავიკითხე სხვადასხვა წყაროებში მე უბრალოდ განმაცვიფრა. გავიგე შემდეგი რამ: „ლოტოსი – ეს არის წყალხმელეთა, მრავალწლოვანი, ბალახოვანი მცენარე გრძელი ღეროთი და დიდი ყვავილებით, რომელთა ზომა აღწევს 30 სმ დიამეტრში...და რომლებიც ეფუძნება დიდ ფოთლებს. ლოტოსის ფოთლებს აქვს მეტად საინტერესო თავისებურება: ისინი დაფარულია განსაკუთრებული ცვილის საფარით და ამიტომაც არ სველდება წყალში“. ჩემი მხრიდან მე შევაფასე ეს იმგვარად, რომ სულის წაწყმენდა შეუძლებელია ცუდი აზრებით, ანუ ცხოველური საწყისის ზემოქმედებით. ის უბრალოდ გააგრძელებს თავისთვის „ძილს“.

„ლოტოსის ყვავილს, სათესლე ყუთის ირგვლივ **სპირალურად** განთავსებული, ძირში ფერმკრთალი ვარდისფერი, ხოლო კენწეროსკენ კი კაშკაშა 22–დან 30–მდე ფურცელი აქვს“. ვნახე ყვავილის სურათი. ყვავილის ცენტრში განთავსებული ეს სათესლე კოლოფი ჰგავდა ოქროსფერ კორპს, მის ირგვლის განთავსებული ისეთივე ფერის მრავლობითი ბუსუსით. „საინტერესოა, რომ **ლოტოსის ყვავილები ყოველთვის შებრუნებულია მზისკენ**: ყვავილის ღეროსთან ყვავილის დამაგრების წერტილის ოდნავ ქვემოთ ლოტოსს აქვს ე.წ. რეაგირების ზონა, რომელიც „იჭერს შუქს““.

მისი თესლების შესახებ საერთოდ განსაცვიფრებელი რამ წავიკითხე: „ლოტოსის თესლებს გააჩნია რამდენიმე ასეული წლის (ზოგჯერ კი რამდენიმე ათასი წლის) განმავლობაში გაღვივების უნარის შენარჩუნების გასაოცარი თვისება“. შესაძლოა, ლოტოსის ამ თავისებურებასთან დაკავშირებულია უკვდავებისა და გაცოცხლების სიმბოლოს სახით უძველესი დროიდან მისი გამოყენება.

და კიდევ მოვახერხე ერთი საინტერესო დეტალის გაგება. „ლოტოსი ფლობს ჰომოიოთერმიას. ეს ნიშნავს იმას, რომ ყვავილს აქვს, ფრინველების, ძუძუნწოვრებისა და ჩვენი, ადამიანების მსგავსად, შინაგანი ტემპერატურის შენარჩუნების უნარი. „ლოტოსის ყვავილს მნიშვნელოვანი ადგილი უჭირავს სხვადასხვა ერის სარწმუნოებაში“.

აი, რისი გაგებაც შევძელი. მაგრამ ეს საკმარისი აღმოჩნდა იმ არსის ნაწილობრივ გასააზრებლად, თუ რატომ არის სენსეის მიერ ხშირად ხსენებული ლოტოსის ხელოვნება ამ ყვავილის სახელით დასახელებული. თუმცა, ამ არსის სრულფასოვან გააზრებას ვგრძნობდი სადღაც შინაგანად, ჩემი ჭეშმარიტი „მეს“ უკიდურეს სიღრმეში.

22

რამდენიმე დღის შემდეგ, როცა მთელი ჯგუფით მივემგზავრებოდით ვარჯიშზე, ბიჭებმა დაიწყეს თავიანთი შთაბეჭდილებებისა და შედეგების ერთმანეთისათვის გაზიარება. აღმოჩნდა, რომ ყველამ თავისებურად გაიგო სენსეის სიტყვები და ამ შინაგანი სიყვარულის აღმოცენება ყველასთან სხვადასხვანაირად მოხდა. კოსტიკამ წარმოიდგინა, რომ დარგო ლოტოსის თესლები, როგორც მან თქვა, „სამყაროს ერთგვარ მაცოცხლებელ სუბსტანციაში“. ამასთან, გააკეთა, ეს მხოლოდ გუშინ. ხოლო მთელი ეს დღეები გაძლიერებულად იქექებოდა ლიტერატურაში სენსეის სიტყვების დასტურის ძიებაში. არანაირი შეგრძნებები მას არ ჰქონია, უბრალოდ წარმოიდგინა წარმოსახვაში მთელი ეს პროცესი და ახლა კი ელოდება შედეგს.

ტატიანამ წარმოიდგინა ეს პროცესი, როგორც იესოს დაბადება მის გულში, ვინაიდან ბებიას მიერ აღზრდილი იყო ქრისტიანული მორალით. მას გაუჩნდა სიხარულის, შინაგანი აღტაცების, სითბოსა და გულის არეში მსუბუქი სიმძიმის შეგრძნება. მაგრამ გულმა მცირე ტკივილი დაუწყო.

ანდრეი კი მთელი ამ დღეების განმავლობაში მიზანმიმართულად, ლოტოსზე ყურადღების მოკრებით ცდილობდა მზის წნულის არეში, თუნდაც რაიმე სახის შეგრძნების გამოწვევას. მხოლოდ მესამე დღეს გამოავლინა ძლივს შესამჩნევი სუსტი სითბო, სითბოც არა, არამედ თითქოს რაღაც უღიტინებდა ამ ადგილას, როგორც ბუმბულის შეხებისგან“. ხოლო სლავიკს საერთოდ არ გამოუვიდა არაფრის წარმოდგენა, თუ როგორ ხდება ყოველივე ეს „მისი ორგანოების შიგნით“.

ვარჯიშის დაწყების წინ ჩვენი კომპანია დაელოდა მომენტს, როცა სენსეი თავისუფალი იყო და მივიდა მასთან შეკითხვით. ჩვენ დავიწყეთ მოყოლა საკუთარი შეგრძნებების შესახებ და როგორც ამბობენ, რიგის გარეშე შეძვრა ტატიანა გულის ტკივილზე ჩივილით. მასწავლებელმა აიღო მისი ხელი და პროფესიული მოძრაობით გაუსინჯა მას პულსი.

– მართალია, ტაქიკარდიაა. და რა მოხდა?

– არ ვიცი. ტკივილი მას შემდეგ დამეწყო, როცა ყურადღება მოვიკრიბე ჩემს გულში ღმერთის დაბადებაზე...

და შემდეგ იგი დაწვრილებით მოყვა თავისი ღვთიური სიყვარულის გაღვიძების შესახებ.

– ყველაფერი გასაგებია. შენ ხომ ყურადღება მიაპყარი ორგანოს, გულს, ხოლო ორგანოზე ყურადღების კონცენტრაცია არ შეიძლება. გული – ეს გულია, ეს მხოლოდ კუნთია, ორგანიზმის ტუმბოა. მასზე ყურადღების მოკრებით შენ არღვევ მის რითმს და ხელს უშლი მუშაობაში. აი როცა ისწავლი საკუთარი თავის მართვას, მაშინ შეძლებ ამგვარად ორგანოებისა და სხეულის

მუშაობაზე ყურადღების კონცენტრაციას. ახლა კი ამით მხოლოდ თავს ავნებ, უნდა მოიკრიბო ყურადღება სწორედ მზის წნულზე. აქედან იწყება ყველაფრის აღმოცენება, სწორედ ეს არის ლოტოსში ძირითადი ჩაკრანი, რომელსაც ეწოდება კუანდალინი.

– ამბობენ, როცა კუანდალინი გამოიღვიძებს, იქ ხომ რაღაც გველი მიძვრება ხერხემალზეო. წაკითხული მაქვს, – დაიკვებნა კოსტიკამ თავისი ერუდირებულობით.

– ეს იოგიდან არის ასეთი განმარტება, – უპასუხა მასწავლებელმა. – ადამიანებს ახასიათებთ დროთა განმავლობაში ყველაფრის ერთმანეთში არევა. ხოლო თავიდანვე „ლოტოსში“, კუანდალინი – ეს არის მზის წნულის არეში მდებარე ჩაკრანი...ის, რასაც გიყვებოდით ლოტოსის ყვავილის შესახებ, ვიმეორებ, ეს მხოლოდ ნიმუშებია სხვა არაფერი იმისათვის, რათა უფრო გაგიაღვიძლეთ გაგება, შეგრძნება და აღქმა.

– და ზოგადად, როგორ გამოიყურება ეს ყოველივე სინამდვილეში, მოგვიყვით გეთაყვა კიდევ ერთხელ განსაკუთრებით უტვინოებისთვის, – იუმორით ითხოვა ანდრეიმ.

– ეს უბრალოდ ხდება ფიბრების – სულიერი ძალების – გავრცელება და სიყვარულის შინაგანი ძალის აღმოცენება. ეს თითქოს რაღაც ძალიან–ძალიან კარგის მოლოდინში წარმოქმნილი შეგრძნების გაჩენას ჰგავს. მაგალითად, მოელი რაღაც დიდ, სასურველ, დიდი ხნის ნანატრ საჩუქარს, რაზეც ძალიან ოცნებობდი. და, აი დადგა მისი მიღების დრო, ბედნიერი და მადლიერებით აღსავსე ხარ. ტანში ბედნიერების ჟრუანტელი გივლის, ანუ განიცდი ამ შეგრძნებებს მზის წნულის არეში, თითქოს რაღაც სიმშვენიერეს, კარგს ასხივებდე ან ამის მოლოდინში იყო. აი ასეთი შეგრძნება უნდა გქონდეს, რომელსაც ხელოვნურად გამოიწვევ და მუდმივად ინარჩუნებ მზის წნულის არეში. საბოლოო ჯამში იგი ბუნებრივი ხდება შენთვის. ადამიანები იწყებენ ამის გრძნობას. ანუ შენ იწყებ ამ სიხარულის გამოსხივებას...და მორჩა. აუცილებელი არ არის, ყვავილი ან კიდევ რამე იყოს იქ. ეს მხოლოდ და მხოლოდ ნიმუშებია აღქმის მოხერხებულობისათვის.

– აბა ყვავილი, რომელიც გარშემორტყმული იქნება სხეულზე?

– თუ იცი რამე ასტრალური, მენტალური და სხვა ენერგეტიკული სხეულების, უფრო მარტივად რომ ვთქვათ, ადამიანის ირგვლივ მრავალშრიანი აურის შესახებ?

– დიახ.

– მაშ ასე, როცა შენში სიკეთის ეს ძალისმიერი ველი დაიწყებს გაფართოებას, გაგიჩნდება ყვავილის ფურცლების, ერთგვარი მრავალშრიანობის შეგრძნება. გრძნობ, რომ გარემოცული, დაცული ხარ და იფურჩქნები, ხარობ ლოტოსში, და იმავდროულად გრძნობ, რომ შენ, როგორც მზე სამყაროზედ, ყველაფერს ათბობ შენი უდიდესი სიყვარულის სითბოთი.

ეს მუდმივი მედიტაციაა, სადაც არ უნდა იყო და რაც არ უნდა აკეთო, შენ გამოიწვევ ამ ფიბრებს – სულიერ ძალებს, ამ შეგრძნებებს, ენერჯის ამ ნაკადებს. არსი რაშია: რაც უფრო მეტად მეცადინეობ, მით უფრო ძლიერი ხდება ისინი. საბოლოო ჯამში ეს პროცესი იძენს მატერიალურ თვისებებს და უკვე სინამდვილეში შეძლებ ადამიანებზე დადებითი გავლენის მოხდენას. ანუ, შენ ამას შეძლებ მაშინ, როცა **სრულად შეიცვლები თავად: აზრებით – შინაგანად და ქმედებებით – გარეგანად.**

ანდრეის უნდოდა კიდევ რაღაც კითხვის დასმა, მაგრამ სპორტული დარბაზის კარებში გამოჩნდა აწოწილი მოხუცი.

– კარგით, ბიჭებო, – დაასწრო სენსეიმ ანდრეის, – შემდეგ ვილაპარაკებთ.

ჩვენ განზე გავდექით. ასაკოვანმა მამაკაცმა სენსეისთან მისალმებისა და მისი განზე გაყვანის დროს აღელვებით წარმოთქვა:

– დღეს ლენინგრადიდან დარეკა აკადემიკოსმა, – ქოშინით წარმოთქვა, – ჟორჟი ივანოვიჩი. მან შემოგითვალათ, რომ აუცილებლად იქნება აქ სამი დღის შემდეგ...

შემდეგი სტყვები ცუდად გავარჩიე, ვინაიდან „აწოწილი“ დამშვიდების შემდეგ გადავიდა უფრო ჩუმ საუბარზე. ჩემი პიროვნება უკიდურესად გაოცებული იყო ამ შეტყობინებით: „აკადემიკოსს აქ რა ესაქმება? თანაც ლენინგრადიდან? მას რაში დასჭირდა სენსეი?“ მე,

პირდაპირ ვთქვათ, ცნობისმოყვარეობა მხეთქავდა. მაგრამ აქ დაიწყო სენსეის მიერ უფროსი სემპაისთვის ჩასატარებლად გადაბარებული ვარჯიში. აქ კი უკვე ცნობისმოყვარეობის დაკმაყოფილების თავი არ მქონდა.

მეცადინეობის დროს, პრაქტიკაში „დიდი საჩუქრის მოლოდინის“ სენსეის წარმოსახვითი მაგალითის შემოწმების დროს ვიგრძენი, რომ ეს შეგრძნებები ჩემში ბევრად უკეთ მუშაობდა, ვინაიდან კარგად მახსოვდა მათ შესახებ ჯერ კიდევ ბავშვობიდან. საკმარისი იყო დიდი ხნის წინ მეხსიერებაში მივიწყებული გრძნობების აღორძინება, რომ მზის წნულის ცენტრში ვიგრძენი სხვადასხვა მიმართულებით მსუბუქი კლაკნილი ნაკადებით განფენადი სასიამოვნო ლიტინი. სინამდვილეში, ამ მომენტში მეტად სასიამოვნო და სასიხარულო იყო. თუმცა, ასეთი მდგომარეობის შენარჩუნება ერთ წუთსაც ვერ შევძელი და თავისით გაქრა. ამ შეგრძნებების ხელმეორედ გახსენებისა და გამოწვევის მცდელობებს სასურველზე ბევრად მეტი დრო მიჰქონდა. ასე, საკუთარი შინაგანი მდგომარეობით შთანთქმულმა ვერ შევნიშნე, როგორ დასრულდა ვარჯიში. სიტყვამ მოიტანა და სხეული უკვე არ მტკიოდა იმ დასამახსოვრებელი ვარჯიშის შემდეგ, ტკივილი კი გაქრა, როგორც ამას სენსეი ამბობდა, ზუსტად სამი დღის შემდეგ.

23

შემდგომ დღეებშიც, სხვადასხვა საქმით დაკავებული, ვცდილობდი გამომეწვია ეს შეგრძნებები. მაგრამ კარგად გამომდიოდა მხოლოდ, კონკრეტულად „ლოტოსის ყვავილზე“ ყურადღების მოკრების დროს რაღაც სახის ფიზიკური მუშაობის შესრულებისას. მეტიც, უკვე დავიწყე, უფრო მეტად, საკუთარი აზრებისთვის თვალის მიდევნება. ერთხელ, სახლში გაკვეთილების მომზადების დროს შევეცადე, გამეხსენებინა ყველაფერი, რაზეც ვფიქრობდი დღევანდელი დღის განმავლობაში. მაგრამ ვეღარ შევძელი არა თუ აზრის, არამედ ყველა ჩემი მოქმედების გახსენება. ყველაფერი რაღაცნაირად ზოგადი იყო, ხოლო წვრილმანები გაჭირვებით მასხენდებოდა. და ყველაზე მთავარი: კარგი საქმეები გადიოდა კატეგორიაში, „როგორც ასე იყო საჭირო“ და ცუდად მახსენდებოდა. სამაგიეროდ, უარყოფითი მომენტები, ნეგატიური ემოციური ამოფრქვევები, პირდაპირ იჭრებოდა მეხსიერებაში ყველა წვრილმანით. ხოლო აი აქ, როგორც ამბობენ, საკუთარ ტყავზე გაცნობიერებულად შევიგრძენი ცხოველური საწყისის ძალის მოქმედება. თავში თავისით წამოტივტივდა სენსეის სიტყვები: „**აზრი მატერიალურია, ვინაიდან ჩაისახება მატერიალურ ტვინში. ამიტომ, ცუდი აზრი გთრგუნავს. ეს პირველი გუშაგია, რომელიც ყოველთვის ცდილობს დაძლიოს ადამიანი.** როდესმე, მოგიყვებით მის შესახებ უფრო დაწვრილებით. იმის შესახებ, თუ როგორ ხდება თქვენი აზრების ჩასახვა და რატომ არის მათი ძალაუფლება თქვენზე ესოდენ დიდი“. გავიფიქრე: „რატომ არ გვიყვება სენსეი ყველაფერს უცებ, ყველაფრის გადადება იცის გაურკვეველ „შემდეგზე“. ზოგიერთისთვის ხომ ეს „შემდეგ“, შესაძლოა ვერასოდეს დადგეს...მეორე მხრივ კი, ის თუ როგორ აღვიქვამდი მის სიტყვებს პირველი ვარჯიშების დროს და ახლა – ეს ხომ „ორი უდიდესი განსხვავებაა“. ადრე მხოლოდ ვუსმენდი და მხოლოდ ახლა, დროთა განმავლობაში, ვიწყებ რაღაცის შეცნობას, ვინაიდან შევუდექი მეცადინეობას, საკუთარ თავზე მუშაობას. გაჩნდა რაღაც შედეგები, რაღაც გამოცდილება, მასალები, შესაბამისად კი გაჩნდა კონკრეტული შეკითხვები. ხოლო კონკრეტულ შეკითხვებზე სენსეი ყოველთვის კონკრეტულ პასუხებს იძლევა“. და აქ უეცრად გონება გამინათდა: „ის ხომ უბრალოდ ელოდება, თუ როდის გავაცნობიერებთ მის სიტყვებს, ასე ვთქვათ, შინაგანად გავატარებთ მათ, როდის გაიაზრებს ყოველივეს ჩვენი გონება დამოუკიდებლად და დაიჭერს სულის მხარეს. სხვაგვარად კი ყველა ეს ღირებული ცოდნა, სენსეის სიტყვებით, ცარიელი ზარის ხმაურად გაისმის ჩვენს ცარიელ თავებში. სენსეი ამბობდა, რომ მუდმივად არის საჭირო საკუთარ თავზე მუშაობა, რომ ძვირფასია სიცოცხლის თითოეული წუთი, რომელიც

გამოყენებულ უნდა იქნეს, თვით ღვთის მადლი საკუთარი სულის სრულყოფილებისათვის“. ამ სიტყვებმა რწმენა და ოპტიმიზმი შემძინეს. შემდგომში, როცა ჩემს სხეულს აპათია ეუფლებოდა, მათ ხშირად ვიხსენებდი.

24

ცუდი ამინდისა და პირველი, ამ წლის განმავლობაში არნახული რაოდენობით მოსული თოვლის ბრალით ტრანსპორტის შეფერხებების მიუხედავად, მედიტაციის მეცადინეობაზე ყველა დროულად მივიდა. დროის დაკარგვის გარეშე სენსეი შეუდგა „ლოტოსის ყვავილის“ აღმოცენების ჩვენი მცდელობების განხილვას. ნიკოლაი ანდრეევიჩი აღტაცებაში იყო თავისი, სწორედ ფსიქოთერაპევტული შედეგებით, როგორც აზრებზე კონტროლის ერთერთი საუკეთესო ხერხის თვალსაზრისით. თავისი საუბრის დასასრულს მან ჩფიქრებულმა წარმოთქვა:

– შესვენების დროს დაწვრილებით ვერკვეოდი ყოველივე თქვენს მიერ თქმულში და გამიჩნდა შეკითხვა. თქვენ ამბობდით, რომ სიყვარულის ეს ვიბრაციები იცავს ადამიანს სხვების ნეგატიური ზემოქმედებისაგან. კონკრეტულად რომლისაგან და როგორ ვლინდება ეს?

– ნეგატიური ზემოქმედება სხვადასხვაგვარი შეიძლება იყოს. ეს არის ცუდი გამოხედვაც, გათვალვაც, როგორც ხალხში ამბობენ, თვალის ცემა...

– გათვალვა? თვალის ცემა? – გულწრფელად გაიოცა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – მეგონა, რომ გათვალვა და თვალის ცემა – ეს მხოლოდ ხალხური ფოლკლორი იყო, ამასთან, ზოგიერთი კატეგორიის მოხერხებული ადამიანისთვის საკმაოდ მომგებიანიც.

– მოცემული „ხალხური ფოლკლორიც“ იმიტომ არსებობს, ვინაიდან აზრის ამ მოვლენას ადგილი აქვს ბუნებაში, თუმცა ჯერჯერობით არ გააჩნია საკმარისი გასალკლდევებული მეცნიერული დადასტურება. ხოლო ნეგატიური აზრის გამოვლენა, ფაქტიურად არსებობს. მე უკვე არაერთგზის ნათქვამი მაქვს, რომ აზრი მატერიალურია. ამის დამტკიცებას ცდილობენ თანამედროვე დონეზე. და რაც უფრო მეტი დრო გავა, მით უფრო მეტ მეცნიერულ მტკიცებულებას აღმოაჩენენ. აზრი – ეს ინფორმაციული ტალღაა. მისი ინფორმაცია კოდირებულია გარკვეულ სიხშირეზე, რომელსაც აღიქვამს ჩვენი მატერიალური ტვინი, უფრო ზუსტად, მისი გაღრმავებული სტრუქტურები. და როცა ადამიანი შენთან მიმართებაში რაღაც ცუდს ფიქრობს, ამას იჭერს შენი ტვინი ქვეცნობიერების დონეზე. და ამ კოდის გაშიფრვის დროს ტვინი იწყებს შენში ამ ნეგატიური სიტუაციის მოდელირებას, რომელიც შემდეგ, როგორც ქვეცნობიერების გაუცნობიერებელი ბრძანება ხორცშეისხმება ცხოვრებაში. სწორედ ეს არის თვალის ცემა, რაც ვლინდება, როგორც ავადმყოფობა ან კიდეც სხვა რამ. ეს ერთი მხრივ. ხოლო მეორე მხრივ – თუკი ინდივიდი თავის ირგვლივ ქმნის გარკვეული სიხშირული მახასიათებლების მქონე ტალღოვან ველს... უფრო მარტივად თუ ვიტყვით, სიყვარულის აურას, ფიზიკის ყველა კანონის თანახმად ნეგატიურ ინფორმაციას არ შეუძლია გაარღვიოს ძალოვანი ველი, არა თუ მიაღწიოს თქვენს ტვინამდე და გამოვლინდეს იქ ბრძანების სახით. რატომ? იმიტომ, რომ ეს ძალოვანი ველი ბევრად მძლავრია... ადამიანი, როგორც სოციუმი – ეს საკმაოდ რთული სტრუქტურაა. და ინფორმაციის გაცვლა–გამოცვლა ხორციელდება არა მხოლოდ მიმიკის, ჟესტებისა და ხმის მეშვეობით. თუნდაც იგივე ხმა, რა არის პრინციპში? ეს, ჩვენი სმენისთვის აღქმად დიაპაზონში, იგივე ტალღების ვიბრაციაა, ოღონდ აზრებისგან განსხვავებით, სხვა სიხშირეებზე.

– გამოდის, რომ ხმის აღქმის ჩვენი შესაძლებლობები შეზღუდულია მხოლოდ ცნობიერების თავისებური ილუზიით? – წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა, რაღაც თავისაზე ფიქრის დროს.

– რა თქმა უნდა. აი მაგალითისთვის, მეცნიერებამ ოფიციალურად დაადგინა, რომ ადამიანი შეზღუდულია სიხშირული დიაპაზონით და ესმის მხოლოდ 20 ჰერციდან 18 კილოჰერცამდე

დიაპაზონში. მაგრამ, რატომღაც როცა ადამიანებმა აღმოაჩინეს ულტრახმის სამყარო, ისწავლეს დელფინებთან „ურთიერთობა“. ეს ზედმეტჯერ ადასტურებს იმას, რომ ადამიანი გაცნობიერებულად აღიქვამს მრავალფეროვანი სამყაროს მხოლოდ იმ მცირე ნაწილს, რომელიც მას გარს ეხვევა. სამაგიეროდ მისი ქვეცნობიერება...ის ბევრად მეტის ფიქსირებას ახდენს გარე სამყაროდან.

– ადამიანი ამას როგორმე გრძნობს? – დასვა შეკითხვა სტასმა.

– დიახ. მაგრამ მხოლოდ უბრალო ადამიანის გრძნობს ამას ინტუიციურ დონეზე, ანუ როგორც ჩვენთან ხალხში ამბობენ, „მეექვსე“ გრძნობითო. ხოლო, უკვე სულიერად განვითარებული პიროვნება აღიქვამს უფრო გაცნობიერებულად. საკუთარ თავში სიყვარულის ვიბრაციებისგან შემდგარი ძალოვანი ველის ფორმირების დროს, იგი მიუწვდომელი ხდება ნეგატიური ინფორმაციული ნაკადებისათვის, ანუ ცუდი აზრებისთვის. შესაბამისად, იგი არ გადაიტანს ყურადღებას საკუთარ თავში ბრძოლაზე და არ ხარჯავს ამაზე ძვირფას დროსა და ძალას.

– და, ცხოვრებაში როგორ ვლინდება ეს? ადამიანს ხომ ყოველთვის როდი გამოსდის ყველაფერი დაუბრკოლებლად, ცხოვრებაში ხომ არის თეთრი და შავი ზოლები, – დაინტერესდა ვიქტორი.

– შავი და თეთრი ზოლები მხოლოდ შენს ცნობიერებაში არსებობს, ეს შენ შექმენი ისინი საკუთარ წარმოსახვაში. თუ ყველაფერი მშვენივრად გაქვს, შენ უკვე ქვეცნობიერების დონეზე მოელი ცუდ რამეს, ნეგატიურს. და, რადგან რაღაცაზე განეწყობი, საბოლოო ჯამში სწორედ მას ლებულობ. ეს თამაში ჩვენ თვითონ გამოვიგონეთ ჩვენთვისვე, საკუთარ თავზე პრობლემების მოსამრავლებლად. ასეთი რამ კი ბუნებაში არ არსებობს. კარგი, ნიშნავს კარგს და შენთვის კი ცუდს თუ ნიშნავს, ესე იგი სულელი ყოფილხარ. ერთმნიშვნელოვნად.

ყველა შეპასუხების ასეთი ამომწურავი პასუხის გაგონებაზე ბიჭებს გაეცინათ.

– ამ სულიერი პრაქტიკის მეშვეობით არის თუ არა შესაძლებელი განწმენდა, ნუ...მაგალითად – სიტყვების შერჩევაში ჟენია ოდნავ შეყოვნდა, – ცოდვისაგან. ზოგადად, იმისგან, რაც ცხოვრებაში ცუდი გაგიკეთებია უკვე?

– ბუნებრივია. როგორც შენ ამბობ, ადამიანი „ცოდვისგან განიწმინდება“ იმიტომ, რომ იგი არა მხოლოდ ნანობს ჩადენილს, არამედ რაც ყველაზე მთავარია, ის არ აკეთებს და არც უნდა მეტი ამის გაკეთება, ვინაიდან მისთვის ეს ქმედებები უკვე გაუცხოებული, სხვისი ხდება. იგი უბრალოდ იშორებს თავიდან ყოველივე ნეგატიურს და ივიწყებს მათ შესახებ ცნობიერისა და ქვეცნობიერის დონეზე. თუკი მას იქ – ცნობიერსა და ქვეცნობიერში – თრგუნავს მუდმივად თავის შემახსენებელი, წარსულის რაღაც საქმეები, იგი ავტომატურად განიწმინდება ამ ყველაფრისგან საკუთარ თავში სიყვარულის გაძლიერებული ძალის მეშვეობითა და საკუთარ სულზე მუშაობის გზით.

– რის გამო ამბობენ, „ცოდვა დაგლუპავსო“? – იკითხა ანდრეიმ.

– დიახ, დალუპავს. ადამიანმა ჩაიდინა რაღაც და ეს ქმედება სიმშვიდეს უკარგავს მას ქვეცნობიერებისა და ცნობიერების დონეზე და ჭიის მსგავსად ტვინს უღრღნის. საბოლოო ჯამში ხდება მისი ამოხეთქვა წყლულის ან, შესაძლოა, ინფარქტის, ინსულტისა და ა.შ. სახით. ანუ, რაც არ უნდა მოიმოქმედო, საბოლოო ჯამში, თუ არაფერს შეცვლი, ეს ცუდი ადამიანს შინაგანად კლავს.

– როგორ უნდა გაიგოს ადამიანმა, ცუდი საქციელი ჩაიდინა თუ კარგი?

– ნებისმიერ ადამიანს მშვენივრად ესმის, რა ჩაიდინა ცუდი და რა კარგი. როგორაც არ უნდა გაგულადდეს, გატრაბახდეს ადამიანი და რამდენიც არ უნდა თვალთმაქცობდეს სხვების წინაშე, თუ როგორი მკაცრი, კარგი და სუპერმენია, მაგრამ როცა სინამდვილეში საკუთარ თავთან მარტო რჩება, ეშინია საკუთარი თავის გამო. მას ეშინია ღამით საწოლში დაწოლისას, განსაკუთრებით თუ მარტოა, ან მიუყვება ჩაბნელებულ გზას. ის მშვენივრად გრძნობს, რომ მას

ვიღაც აკვირდება. ის გრძნობს ამ მზერას თავის თავზე და ეს მას თრგუნავს. და ემინია სიკვდილის იმიტომ, რომ იქ ელოდება...მსუბუქად რომ ვთქვათ უიმედობა.

– რა იქნება იქ სიკვდილის შემდეგ? – იკითხა სტასმა.

– მას ვინც, ასე ვთქვათ კარგია, განწმენდილია, გულში ღმერთი ჰყავს, არაფრის უნდა ემინოდეს, მისთვის იქაც კარგი იქნება. ვთქვათ, არ მიუღწევია განვითარების მაღალი დონეებისათვის, საკუთარი სულის თავისუფლებისათვის, მარტივად ვთქვათ, მარადიულ სიყვარულთან, ღმერთთან, ნირვანასთან და როგორც გინდათ ისე უწოდეთ, შეერთება, რელიგიური გაგებით სამოთხეში ან უფლის სამეფოში მოხვედრა, მაგრამ ის ავითარებდა თავის სულს და მიისწრაფვოდა ამისკენ...სამოთხე – ეს ის ადგილი არ არის, სადაც ფიზიკურად დასეირნობ შენს მსგავს მეგობრებთან, რომლებმაც შენსავით ილოცეს ეკლესიაში იმიტომ, რომ ასე იყო მოდაში და თავს მიიჩნევენ განათლებულად. სისულელეა ეს ყოველივე, მთელი ცხოვრება რომც ილოცო ასე. მთავარი ის კი არ არის, რომ მთელი ცხოვრება გარეგნულად თვალთმაქცობ, არამედ ის, რაზეც ფიქროდ და აკეთებ. მთავარია, ვინ ხარ შენ **სინამდვილეში** და როგორ აღზრდი საკუთარ თავს, როგორ უძღვები საკუთარი სულიერების ზრდას. თუკი შენთვის უფლების გარკვეულ დონეს მიაღწიე, როცა მიხვედი ღმერთთან, როგორც ზრდასრული შვილი, ეს მესმის, ეს გასაგებია. ეს არის ძირითადი მიზანი, რომელიც გიზიდავს. შენ წახვედი, თავისუფალი ხარ, შენს წინაშეა ვარსკვლავები და სრულყოფილების უსასრულობა. მაგრამ ამ მდგომარეობის გააზრებაც კი თქვენთვის მეტისმეტად რთულია.

მაგრამ თუკი ცუდი, ნეგატიური სუბიექტი ხარ, ასე ვთქვათ, შენში ჭარბობს მატერიალური რაობა, თუკი ცდილობ მატერიალური სიკეთეების მოხვეჭას სხვების დაჩაგვრის ხარჯზე, ანუ მათთვის ცუდის კეთების გზით და იმავდროულად, გამოსწორების არც სურვილი გაგაჩნია, შენ იქ მეტად ცუდ დღეში აღმოჩნდები.

– რა პრობლემაა, მოქრთამე მღვდლები ღმერთის სადიდებლად და ყველა ცოდვას ერთიანად მოგიტევენ, – ხუმრობას შეეცადა ჟენია.

– მღვდლები, შესაძლოა მოგიტევენ, ღმერთი კი არა მგონია. მთლიანობაში, თუ ცდილობ საცოდავად გამოისყიდო საკუთარი თავი, თუნდაც იმავე ეკლესიის აშენებით, მაგრამ არ მოინანიებ გულწრფელად და არც ახლებურად დაიწყებ შენს სინდისთან ერთად ცხოვრებას, ყველა შენი შენაწირი უაზრობა და სისულელე იქნება. იმიტომ, რომ ღმერთი უფრო დაინტერესებულია შენი სულის, ანუ მისი ნაწილაკის აღმოცენებაში, ვიდრე ადამიანური სულის აღზრდისა და გამოცდის მიზნით მისივე ნებით შექმნილი რაიმე შომონაწირით, მატერიალური სიკეთეების სახით.

– და, იქ მეტად ცუდ დღეში აღმოჩენა, ეს როგორაა? – იკითხა ანდრეიმ.

– ამის ახსნა ძნელია, რათა გასაგები გახდეს, თუმცა დაახლოებით ასეა. აი, მოიფიქრეთ ყველაზე-ყველაზე საზიზღარი რამ, რაც შეიძლება დაგემართოთ, ყველაზე საშიში...მოიფიქრეთ?

– მოვიფიქრეთ.

– მაშ ასე, ეს იქნება ყველაზე უკეთესი, რაც იქ გელით და ამასთან ძალიან დიდი ხნით...არ გაშინებთ, გიყვებით ისე, როგორაც არის. ყოველი ადამიანი პასუხს აგებს საკუთარ ქმედებებზე. მას, შესაძლოა, წარმოდგენილიც კი არ აქვს, რომ პასუხს აგებს, თუმცა ქვეცნობიერების დონეზე სრულიად აცნობიერებს, რასაც სჩადის. იგი ყველასგან მალულად ანგარებიანია, მასში ჭარბობს მატერიალური არსი, იპარავს, ცრუობს, აკმაყოფილებს სიდიადის საკუთარ მანიას, მას ენანება რაღაც კაპიკები ან ფიქრობს: „მართალია, ფული ბევრი მაქვს და მეფეც ვარ!“ რა მეფე შენ ხარ, ხვალ მოკვდები და იქ კი დაადგენენ სწორად, ვინცა ხარ...და ყველაზე საინტერესოა, რომ ყველა გრძნობს და აცნობიერებს ამას. ამიტომაც ბევრი ადამიანი, ზამბარასავით, მთელი ცხოვრება სიმშვიდეს ვერ პოულობს, ერთი უკიდურესობიდან მეორეში, ერთი რელიგიიდან მეორეში ვარდება. სინამდვილეში კი, თქვენს გარდა ვერავინ ლოცვით ვერ მოინანიებს ცოდვებს. საჭიროა თქვენი რეალური ქმედებები საკუთარ შინაგან სამყაროსთან მიმართებაში,

აუცილებელია სულის რეალური სიმწიფე და არა რაღაც მოჩვენებითი თავის მოტყუება და ცოდვების სხვებისგან დაფარვისა და დაუსჯელად დარჩენის სულელური იმედი. თქვენი ნებისმიერი ფიქრის, რომ არაფერი ვთქვათ ქმედებებზე, დამაფიქსირებელი გუმაგი თქვენშივე იმყოფება. სწორედ მისი „მეხსიერების სჯულის ფიცრით“ წყდება თქვენი სულის შემდგომი ბედი.

- ესე იგი მდიდრობა ცუდი ყოფილა, – თავისებურად დაასკვნა სლავიკმა.

- არა, მდიდარი ადამიანი – ეს კარგია, შესანიშნავია. ხოლო ის, რომ ჩვენ დღემდე გვყავს ღარიბი ადამიანები – ეს ცუდი და სევდიანი. ის, რომ ადამიანები მდიდრები არიან – ეს მშვენიერია, მათ აქვთ დრო საკუთარი თავისთვის, განვითარებისთვის, თუ, რა თქმა უნდა, მას სწორად იყენებენ.

- გვითხარით გეთაყვა, – ისევ ჩაერთო საუბარში ნიკოლაი ანდრეევიჩი, – „ლოტოსის ყვავილს“ რომ დავუბრუნდეთ, მინდოდა გამეგო, ყველა ადამიანს თუ შეუძლია სიყვარულის ამ ფიბრების – მთელი სულიერი ძალების სიმბოლოს – დადებითად გამოყენება?

- მიშვნელოვანი უმრავლესობა დიახ. მაგრამ არიან ინდივიდები, რომლებიც სიყვარულის ამ ვიბრაციებს უკიდურესად ნეგატიურად აღიქვამენ. მათ ეს აშინებს და ჩამოშორებას აიძულებს. ეს მიუთითებს მათი ცნობიერების არასრულფასოვნებაზე. ანუ, ამ ადამიანის გამოსხივებებთან შეხების შედეგად მათი სული რომ არ გამოფხიზლდეს, გონება იწყებს გააქტიურებას და მასში იწყებს ამოტივტივებას მთელი ნეგატივი. მაშადაამე, ეს ინდივიდი მეტად ცუდი, საზიზღარია, თუმცა იგი შეიძლება საკუთარ თავს აფასებდეს შესანიშნავ, დადებით ადამიანად და მას შესაძლოა, აქებდეს ბევრიც. სინამდვილეში კი ის ნაგავია. რის გამო? იმის გამო, რომ იგი რეაგირებს ყველაფერზე უკიდურესად უარყოფითად. მის გონებაში ცხოველური საწყისი ჭარბობს სულიერს.

ჩვენ მცირეოდენი დავდუმდით.

- იცით, მე ამას წინათ ლიტერატურაში შემთხვევით მივაგენი, რომ ელენა ბლავატსკაია თავის ხელნაწერებში ახსენებდა რაღაც განსაკუთრებული სულიერი პრაქტიკის შესახებ, რომელსაც უწოდებდა „სამყაროს ვარდს“ და ის ძალიან შორეულად წააგავს „ლოტოსის ყვავილს“ – დაიტრაბახა თავისი აღმოჩენით კოსტიამ.

- დიახ. ეს „ლოტოსის ყვავილის“ სულიერი პრაქტიკის შორეული გამოძახილია. ოღონდ ბლავატსკაიამ ბევრი რამ აურია მანდ. და ეს გასაკვირიც არ არის. ის ხომ წერდა სხვადასხვა ლამების მონათხრობიდან და არა ჭეშმარიტი წყაროდან.

- კიდევ წავიკითხე, რომ „ლოტოსის“ გამოღვიძება არის ბუდდიზმის უმაღლესი მიღწევა. მაგრამ, იქ ამის მიღწევამდე აუმრავი ხელთდასმა, საფეხური და გამოცდა უნდა გაიარო...

- სისულელეა ეს ყველაფერი. ყველა ეს ჩენჩო ადამიანებმა თავად გამოიგონეს შემდეგ უფასო საკვებურის – რელიგიის შესაქმნელად. დასაწყისში კი ბუდდა ადამიანების უმეტესობას სუფთა სახით აწვდიდა სწორედ ამ მარტივ, ყველასათვის ხელმისაწვდომ „ლოტოსის ყვავილის“ სულიერ პრაქტიკას სულის გამოსაღვიძებლად. ყველაფერი მარტივად იყო.

- თავისი ადეპტებისთვისაც?

- თავის ადეპტებსაც დასაწყისში ამ სულიერ პრაქტიკას აძლევდა. შემდეგ კი, მათი გამოღვიძების კვალდაკვალ, უფრო დაწვრილებით ცოდნას.

- თქვენ ჯერ კიდევ წინათ გაქვთ ნათქვამი, რომ ბუდდას ცოდნა ნაწილობრივ დაიკარგა, – ვერაფრით ცხრებოდა კოსტია, – ნაწილობრივ დამახინჯებულია, მე კი წავიკითხე, რომ მათ ფლობს და თავის მოსწავლეებს აწვდის დალაი – ლამა, რომელიც ბუდდიზმის ერთერთ ძირითად მიმართულებას ლამაიზმშია და „გარდაქმნილთა“ შორის წარმოადგენს უმაღლეს პირს – მაღალსათაყვანებელი ბოდხისატვის...ავოლოკაშეშვარის მიწიერ განსახიერებას. არა, ასე არ არის. ავოლოკიტეშვარის, – ძლივს წარმოთქვა კოსტიამ, – ანუ ცოცხალი ღმერთი, როგორც ისინი ამბობენ. იქ ასევე სწერია, რომ ამ ცოცხალი ღმერთის სიკვდილი ხდება მისი ახალი მიწიერი გარდასახვის დასაწყისი. და უმაღლესი ლამების რაღაც სპეციალური კომისია იწყებს

მის „ძიებას“ დალაი-ლამას გარდაცვალებიდან ერთი წლის განმავლობაში დაბადებულ ახალშობილთა შორის. მაშ ასე, ვფიქრობ, თუკი ეს ბოდხისატვა მუდმივად ახდენს გარდასახვას, განა ცოდნა შეიძლება დაკარგულიყო?

- ვინო?! დალაი-ლამა ბოდხისატვა?! ეს ბოდხისატვის პაროდისაც კი არ წარმოადგენს. მოდით გავერკვეთ, ვინ არის თავისი არსით დალაი-ლამა...თუმცა, თქვენ რომ ნამდვილად გაიგოთ ეს, მოგიყვებით წინაისტორიას. ბუდდის სწავლება თავდაპირველად იყო ზეპირსიტყვიერი. მაგრამ ადამიანებში მას დიდი რეზონანსი ჰქონდა სულიერი პრაქტიკის, განსაკუთრებით „ლოტოსის ყვავილის“ სიმარტივისა და ხელმისაწვდომობის გამო. მისი მიმდევრების სიტყვებით, ბუდდას ფილოსოფიური სწავლება, დაუკვირდით, მისი გარდაცვალებიდან მხოლოდ 600 წლის შემდეგ, ჩვენს წელთაღრიცხვამდე 29 წელს პირველად იქნა ჩაწერილი პალმის ფურცლებზე (ტრიპიტაკაზე). ეს არის ადრეუდდური ლიტერატურის ყველაზე უძველესი კრებული, რომელიც ბუდდის ჭეშმარიტ სწავლებასთან შედარებით უკვე იწერებოდა დამახინჯებული ვარიანტით. ვინაიდან წერდნენ მას ამ სწავლებით პირადი გამდიდრების მიზნებით, კერძოდ მის საფუძველზე რელიგიის შექმნით მოძრავი ადამიანები. ამას გარდა, ბუდდას გარდაცვალების შემდეგ მის მოწაფეებს შორის განხეთქილება მოხდა. მათი ნაწილი ემხრობოდა ტრადიციულ, ე.წ. ხინაიანის, რაც სანსკრიტზე ნიშნავს „მცირე ეტლს“ ან გადარჩენის „ვიწრო გზას“, მიმართულების ხედვებს. ეს მიმართულება პირველად ფორმაში მეტ-ნაკლებად ჭეშმარიტებასთან ახლოს იდგა, ვინაიდან ძირითადი მნიშვნელობა ენიჭებოდა საბოლოო გადარჩენამდე (ნირვანამდე) ასვლის გზით, სანსარის (სხეულის ერთი გარსიდან სულის მეორეში გადასვლა) ტყვეობიდან თავის დაღწევის მსურველის პირად ძალისხმევას. ისიც, დროთა განმავლობაში საკმაოდ დამახინჯდა ადამიანების მიერ, რომლებმაც აქციეს იგი რთულ, ბრწყინვალე კულტად.

ხოლო მეორე მიმართულება კი მახაიანა, რომელიც სანსკრიტზე ნიშნავს „დიდ ეტლს“, „გადარჩენის ფართო გზას“ არის დალაი-ლამას შესახებ ჩვენი ისტორიის დასაწყისი. მახაიანის მიმართულებამ მოახდინა ბუდისტური სწავლების ყველა მხარის რეფორმირება, გარდაქმნა რა ბუდდა ბრძენი მასწავლებლიდან ტიპიურ ღვთაებად, ხოლო „ბოდხისატვა“-ი კი მის ემანაციად. მათი აზრით, ბოდხისატვად გახდომა შეეძლო ამ რელიგიის მმართველ სათავეებამდე მიღწეულ ნებისმიერ მსურველს. თუმცა, თვით სიტყვა ბოდხისატვაში სრულიად სხვა აზრი დევს. ეს სიტყვა არის შამბალიდან წარმოქმნილი.

„ბოდხისატვა“ სანსკრიტიდან ზუსტ თარგმანში ნიშნავს: „ის, ვისი დედა არსიც – ცოდნაა“. ბუდდამ მაშინდელი სულიერი განვითარების დონის გათვალისწინებით შემოიღო ეს ცნება ადამიანთა შორის. მაგრამ, თუნდაც მის განმარტებაში ამ სიტყვის განაშიფრი ნიშნავდა: „ბოდხისატვა – ეს *შამბალის* არსებაა, რომელმაც მიაღწია უმაღლეს სრულყოფილებას და *გამოსულია* ნირვანიდან, რომელსაც აქვს *ნება* კვლავ ჩაეფლოს მასში, მაგრამ უარს ამბობს ამაზე ცოცხალი არსებებისადმი სიყვარულის, თანაგრძნობისა და მათთვის *სრულყოფილების* მიღწევაში დახმარების აღმოჩენის მისწრაფების გამო“. აი რა ჩაიდინეს ამ ყალბმა „ბოდხისატვებმა“. მათ ბუდდის განმარტებას მოამორეს მხოლოდ რამდენიმე სიტყვა: „შამბალები“, „ნირვანიდან გამოსული“, „რომლებსაც გააჩნიათ ნება“, ასევე, „სრულყოფილების მიღწევაში დახმარება“ და ჩაანაცვლეს საკუთარი გაგებით, რისი წყალობითაც შეცვალეს სიტყვის სრული მნიშვნელობა და ისე გარდაქმნეს, როგორც ამას მოითხოვდა მათი მიზნები. ისინი იმედოვნებდნენ, რომ მსოფლიო ამის შესახებ მაინც არაფერს გაიგებდა. მაგრამ ეს ფაქტი მიუთითებს მათ უსაზღვრო უგუნურობაზე ჭეშმარიტი ცოდნის მიმართ. როგორაც არ უნდა დაამახინჯონ, გადამალონ, გაანადგურონ, ჭეშმარიტი სულიერი ცოდნა სუფთა სახით შამბალის მიერ მაინც იქნება საჭირო დროს ადამიანთა საყურადღებოდ მიწოდებული, რადგან ეს არის დედამიწაზე სულიერი ცოდნის ერთიანი კრისტალური წყარო, საიდანაც იძენს ცოდნას მსოფლიოს ყველა სწავლება.

ბოდხისატვად ადამიანებისთვის გადაქცევა შეუძლებელია. მართალია, კაცობრიობის ისტორიაში იყო რამდენიმე, საკუთარი სულით ბოდხისატვის დონემდე ასული უნიკალური პიროვნება. მაგრამ ამ უნიკუმი ადამიანების ჩამოთვლა ერთი ხელის თითებზეა შესაძლებელი, ამასთან, კაცობრიობის მთელი არსებობის მანძილზე და არა იმ მცირედი მონაკვეთისა, რომელშიც აქსოვთ თქვენთვის ცნობილი ისტორიის აზრს. მაშ ასე, ყველაზე დიდი, რისი მიღწევაც ადამიანებს ძალუბთ სულიერების თვალსაზრისით საკუთარ თავთან მუშაობისას, კიდევ ერთხელ ვუსვამ ხაზს, საკუთარ თავთან მუშაობის შედეგად – ეს არის სიყვარულის მეშვეობით საკუთარი სულის განვითარება ისეთ დონემდე, როცა სიკვდილი ვერ მოახერხებს მათზე ბატონობას, ანუ განთავისუფლდნენ გარდასახვების ჯაჭვისგან და შეუერთდნენ ღვთიურ სიყვარულს, ნირვანას, როგორც გნებავთ ისე უწოდეთ. თქვენთვის ახლა სიტყვა „ნირვანას“ აზრის გაგებაც კი რთულია. მაგრამ არანაირი მიწიური სიამოვნებები ვეღარ შეედრება ამ უმაღლესი მდგომარეობის თუნდაც მეათასედ წილს.

– ბოდხისატვები – ეს მართლა შამბალის არსებები არიან? – იკითხა ანდრეიმ.

– დიახ. მათ შექმნეს იქ, ადამიანებისთვის სავანედ ცნობილი თავიანთი პატარა სამყარო. სულიერად ადამიანების მომწიფებისა და საკუთარი სულების განვითარების მიზნით სწორედ იქედან მიეწოდება სამყაროს ცოდნა, იქნება ეს მეცნიერული თუ სულიერი.

– და, მესიები – ესენიც ბოდხისატვები არიან? – დაინტერესდა სტასი.

– ისეც ხდება, რომ ძირითადი სწავლების გადასაცემად იძულებულნი არიან მესიად გარდაიქმნან. მაგრამ ძალიან იშვიათად. ხშირად, როგორც წესი, მესიებად გვევლინებიან უბრალო ადამიანებიდან გამოსული მათი მოწაფეები.

რას გულისხმობთ?

– როდესმე, მე თქვენ ამის შესახებაც მოგიყვებით. ჩვენ კი მეტისმეტად დავცილდით წამოწყებულ თემას...მაშ ასე, ბოდხისატვა არავისთვის შეეცდება თავისი ვინაობის დამტკიცებას და მით უფრო რელიგიის შექმნას. ბოდხისატვას შეუძლია სწავლების მოცემა ადამიანის სულიერი რაობისა და მისი განვითარების გზების შესახებ და არავითარ შემთხვევაში რელიგიისა...ფაქტიურად, ნებისმიერი რელიგია – ეს მისი მმართველი ერთი მუჟა ხალხის სიდიადის მანიით შობილი და უტვინო ბრბოსგან ფულის ამოქაჩვის მიზნით შექმნილი, მხოლოდ და მხოლოდ უდიდესი შოუ ბიზნესია.

– მაგრამ, რატომ უცებ უტვინო ხალხის, – წყენით წარმოთქვა რუსლანმა.

– იმიტომ, რომ ეს ადამიანები საკუთარ შემეცნებაში მეტად შეზღუდულნი ხდებიან. მათ ხომ გამუდმებით უდებენ თავში, რომ მოუსმინონ მხოლოდ მათი რელიგიური მმართველების სიტყვებს, წაიკითხონ მხოლოდ მათი ლიტერატურა და იდგნენ მხოლოდ მათ ფარაში, რადგანაც სხვა დანარჩენი რელიგიები მცდარია. აი, მაგალითისთვის შორს არ წავიდეთ, დავუბრუნდეთ ჩვენი საუბრის თემას, რა უქნეს ამ „შოუმენებმა“ ბუდდის სწავლებას. ჯერ–ერთი, საკუთარი მოხერხებულობისა და ბრბოსგან ნაკლები შეკითხვების წარმოქმნის მიზნით თვით ბუდდისაგან შექმნეს ღმერთი. მეორეც, შემოიღეს რთული რელიგიური წეს–ჩვეულებები, თაყვანისცემები, ლოცვები, მიუთითეს რა მასებს „ხსნის ფართო და იოლი გზა“, თავიანთი „ბოდხისატვ–მოდვრის“ შოუ–კულტის წყალობით. ჩვეულებრივმა ერისკაცმა არა მხოლოდ უნდა შეასრულოს მათ მიერ გამოგონილი რიტუალები, ჯადო სიტყვების წარმოთქმა, აღთქმები და მთელი მათი მრავალშრიანი ჩმახი, არამედ დაასაჩუქროს ისინი, მარტივად თუ ვიტყვით, თვალიდან ბეწვის გამოცლისთვის და ამას დამატებული, სიტყვაშეუბრუნებლად დამორჩილდეს. მოკლედ, ამ ყალბი „ბოდხისატვების“, ხოლო ფაქტიურად ჭკვიანი და ეშმაკი ადამიანების მიერ შექმნილი იყო მორიგი საკვებური – რელიგია.

ახლა კი დავუბრუნდეთ საკითხს დალაი–ლამას შესახებ. მაშ ასე, ბუდდიზმის რეფორმირების მთელი ეს ორომტრიალი ითავა მე–2 საუკუნეში მცხოვრებმა ნაგარჯუნამ. ეს იყო საკმაოდ გონიერი, მაგრამ ეშმაკი, ანგარებიანი ზრახვების მქონე ადამიანი. ის იყო ინდოელი ფილოსოფი, თეოლოგი, პოეტი, დააარსა შუნიავადას (მადხიამიკას) სკოლა. ახლა კი

ყველაზე მთავარი. იმის გამო, რომ ნაგარაჯუნამ მარტივისგან შექმნა რთული, ძლიერ დაამახინჯა და ნაწილობრივ მიითვისა ბუდდას მიერ ადამიანებისათვის განკუთვნილი ცოდნა, სწავლების დედა არსი თავდაყირა დააყენა, ნაგარაჯუნა სასტიკად იყო დასჯილი რიგდენ ჯაპოს მიერ მარადიული გაცნობიერებული გარდასახვით.

– და, ვინ არის რიგდენ ჯაპო? – იკითხა კოსტიამ.

– რიგდენ ჯაპო მეთაურობს ბოდხისატეების თემს შამბალაში...მაშ ასე, შემდეგ, ისტორიაში ნაგარაჯუნის პიროვნება ცნობილი იყო სხვადასხვა სახელებით. შემდგომ, 1391 წელს სწორედ მისი არსება გარდაისახა გენდუნდუბში, რომელიც გახდა პირველი დილაი-ლამა. მას ოდესღაც უნდოდა, რომ მისთვის თაყვანი ეცათ, მისით აღტაცებულიყვნენ, რომ ასე მაღლა დაყენებულია...მას ხიბლავდა სიმდიდრე, ფუფუნება და თაყვანისცემა. ახლა კი დალაი-ლამას ქვეყნის სიმდიდრე, ფუფუნება აქვს და მას ეთაყვანება მსოფლიოს მეოთხედი. ხოლო მეორე მხრივ კი, მას არ გააჩნია ბედნიერება და არც ექნება. ის განწირულია მარადიული გაცნობიერებული დაბადებისთვის და მარადიული შინაგანი ტანჯვისთვის. მას არ შეუძლია ნირვანაში გადასვლა, ვერ გაარღვევს მისი მარადიული გაცნობიერებული გარდასახვების შეკრულ წრეს. უბრალოდ მას ამ მიწიური ცხოვრებიდან არავინ გაუშვებს. ყოველ ჯერზე, როცა სიცოცხლის მორიგ ჯაჭვში იგი მიაღწევს 13 წელს, ანუ სქესობრივი მომწიფების ჟამს, როცა ხდება ცხოვრებისეული ენერჯისა და კოსმოსთან ადამიანის კავშირის გამოღვიძება, მარტივად თუ ვიტყვით, როცა დაიწყებს გამოღვიძებას, როგორც პიროვნება და გააცნობიერებს, ვინც არის, – მისთვის ეს დიდი ტკივილია მარადიულ ცხოვრებაში.

– ეს რა დიდი ტკივილი კია! – წამოსცდა კოსტიას. – ეს ხომ დალაი-ლამაა, მას ყველაფერი აქვს! ეს ხომ ბედნიერებაა მასავით ყველაფრის ქონა და მარადიულად გარდაისახო. როგორ შეიძლება ასეთი ცხოვრება ადამიანს მობეზრდეს?!

მასწავლებელმა, დალილმა გადახედა მოწაფეს.

– როგორ აგისხნა...გაქვს ნანახი, მაგალითად, ფილმი „უდაბნოს თეთრი მზე“?

– დიახ.

– გახსოვს, როგორ მიუჯდა მაგიდას საჭმელად მეზაჟე ვერეშაგინი, ცოლმა კი დაუდგა წინ შავი ხიზილალა მთელი გობით. მან დახედა მას და თქვა: „ისევ ეს ხიზილალა! აღარ შემიძლია ამ წყეულის მეტი ჭამა. წასულიყავი, პურზე გაგეცვალა, ნეტავი“. ყველაფერი მომაბეზრებელია და ძალიან სწრაფად. ხოლო სიცოცხლე კი სამმაგად მოსაბეზრებელია. შენ რომ გხსომებოდა თუნდაც მცირე ნაწილი იმისა, რაც სხვა სხეულებში გადაგიტანია და გამოგიცდია, გული აგერეოდა სხეულოვანი გარსის ამ ერთფეროვნებისგან. გაცნობიერებულად გარდასახვა და ცოდნა იმისა, რომ ეს შენი მარადიული ხვედრია – ეს უბედურებაა და წარმოდგენაც არა გაქვს, რამდენად საშიშია ეს. ტყუილად არ დაუსჯია იესოს მარადი ურია უკვდავებით (შუა საუკუნეების თქმულებათა მიხედვით: ებრაელი, რომელიც მძიმე დანაშაულის გამო ღმერთმა შეაჩვენა და საუკუნო ხეტიალი მიუსაჯა; "მარადი ურია"). გახსოვს ეს ისტორია?

კოსტიამ დაბნეულად გაიქნია თავი.

– არა.

– როცა იესო გოლგოფაზე მიჰყავდათ, ის ძალიან ცუდად, მძიმედ იყო, მას ტანჯავდა წყურვილი. და როცა შეჩერდა ერთერთი ებრაელის სახლის ზღურბლზე, სახელად აჰასფერი და ითხოვა წყალი, მან უხეშად გააგდო იესო, შეეშინდა რა საკუთარი სიცოცხლის გამო, რომ ამისათვის დასჯიდნენ. იესომ კი უთხრა მას: „შენ გეშინია საკუთარი სიცოცხლის გამო, დაე იცხოვრე მარადის!“ მას შემდეგ აჰასფერს სიკვდილი არ შეუძლია, დაეხეტება სამყაროში, როგორაც მას ეს არ უნდა მობეზრდეს.

– და რა, იგი არასოდეს პატიებული არ იქნება? – თანაგრძნობით იკითხა ტატინამ.

– მანამ, სანამ არ შედგება საერთო პატიება და მთელი სამყარო არ მოინანიებს. ეს კი სულ სხვა ისტორიაა.

სენსეიმ საათს დახედა.

– კარგით ბიჭებო, დროა მედიტაციას შევუდგეთ, თორემ ჩვენი საუბარი შეიძლება მეტისმეტად გაიწელოს. დღეს, ზოგიერთისთვის გავიმეორებთ, ხოლო ზოგიერთისთვის შევეცდებით გამოვიმუშაოთ ფეხი ჩაკრანები და ჩაკრანი „ხარა“.

– სად იმყოფება ისინი? – იკითხა სლავიკმა.

– ფეხის ჩაკრანები განთავსებულია ტერფების ცენტრში, ხოლო ჩაკრანი „ხარა“ – სამი თითით ჭიპის ქვეშ, წერტილ „დან–ტიანში“... „ხარა“ თარგმანში იაპონურიდან ნიშნავს მუცელს. ეს ადამიანის ცენტრია, რაც პრაქტიკულად ემთხვევა სიმძიმის ცენტრს, მათ შორის ფიზიკური და გეომეტრიული თვალსაზრისით. ეს მედიტაცია, წინანდელის მსგავსად, ყურადღების მოკრებასა და კონცენტრაციაზეა ...ახლა კი დადებით, მოდუნდით, ფეხები დადგით მხრების სიგანეზე...

ჩვენ დავდებით უფრო მოხერხებულად, მოვდუნდით და ყურადღება მოვიკრიბეთ მედიტაციაზე.

– ახლა ჩავისუნთქოთ ჩვეულებისამებრ, ანუ თავისუფლად, ხოლო ამოვისუნთქავთ თასისებრ „ხარაში“, თითქოს მსუბუქი სიმძიმის შეგრძნებამდე ვცდილობდეთ მის ავსებას „ცი“ ენერგიით. როცა „ხარა“ შეივსება, უნდა გაატაროთ ეს „ცი“ ენერგია ფეხებში, ტერფების ცენტრების გავლით და მიწაში...

რამდენიმე დროის განმავლობაში „ვატარებდი“ ამ ენერგიას მხოლოდ საკუთარი აზრებით. მაგრამ შემდეგ ჩემი წარმოსახვა გადაერთო მუცლის გავსების აშკარა რეალურ გრძნობამდე, თითქოს ჩემში სინამდვილეში ჩაუსხამთ წყალიო. ამ დროს სენსეიმ შეგვახსენა:

– როცა „ხარა“ შეივსება, თქვენ უნდა გადაასხათ ეს ენერგია ფეხების, ტერფების ცენტრის გავლით მიწაში.

მე ისევ შევეცადე ამის გაკეთებას წარმოსახვაში და გონებაში ვმუშაობდი ჩემს სხეულთან. თანდათან ვიგრძენი წვრილი ნაკადით მომდინარე რაღაც სითბო. მაგრამ ის იყო არა მთლიანი, არამედ ნაწილობრივი და კარგად იგრძნობოდა წვივსა და განსაკუთრებით კი ტერფებში. მიუხედავად იმისა, რომ ქუჩაში საკმაოდ ციოდა, ფეხებმა ჩექმებში თანდათან დაიწყო გახურება. როცა ეს შევნიშნე, გადავერთვე იმის გააზრებაზე, თუ როგორ გამომივიდა ეს მე. შეგრძნებები რაღაცნაირად შეუმჩნევლად გაქრა ლოგიკაში ჩემი გონების ჩაღრმავების თანაზომიერად. მაგრამ, ვცადე თუ არა კვლავ ყურადღების მოკრება, სენსეიმ გვაუწყა მედიტაციის დასრულების შესახებ.

– გააკეთეთ ორი ღრმა ჩასუნთქვა – ამოსუნთქვა. მკვეთრად შეკარით მუშტები, გააღეთ თვალები.

დავხედე საათს, გასულიყო მხოლოდ 10 წუთი. მომეჩვენა ბევრად მეტი. აქ ვიღაცამ შენიშნა, რომ ჩვენს ქვეშ თოვლი დადნა. გოცებით შემოვიხედეთ ირგვლივ. და სინამდვილეში ზოგი უფროსი ბიჭის ფეხქვეშ გამდნარი თოვლის რადიუსი 40 სმ-მდე იყო, ჩვენს ქვეშ კი ჩეულებრივი. ჟენიამ დახედა სტასს და წამოიძახა:

– აი ხედავ, შენ კი აღშფოთებას გამოხატავდი: სიცივეა, სიცივეა, ახლა ნეტავი აფრიკაში მამყოფაო. შენ აფრიკაც არაფერში გჭირდება ახლა. უკვე პალმები იწყებს ზრდას შენს ფეხებქვეშ. და დასძინა სენსეისთვის მიმართვით:

– დიდი ხანია ვეჭვობდი, რომ მის წარმოშობაში რაღაც პრობლემები იყო, მუდამ პაპუასებისკენ მიილტვის.

ხუმრობის მორიგი სერიის შემდეგ, როცა ყველა ცოტაოდენ დამშვიდდა, სენსეიმ თქვა, რომ ამ მედიტაციაზე დამოუკიდებლად შეგვეძლო სახლში მუშაობა.

– „ლოტოსის ყვავილზე“? – იკითხა კოსტიამ.

– რა თქმა უნდა. მასზე განსაკუთრებით და სასურველია ნებისმიერ თავისუფალ დროს.

– როდის იქნება შედეგები?

– ნუ ღელავ, თუკი არ დაიზარებ, შედეგები არ დააყოვნებს.

– მაპატიეთ, მინდოდა დავბრუნებულიყავით მედიტაციამდელ ჩვენს საუბართან. აი თქვენ თქვით, რომ მსოფლიოს შამბალის მიერ მიეწოდება ყველა მეცნიერული ცოდნა. რაღაც ბოლომდე ვერ გავიგე, როგორ მიიღება ეს ცოდნა? – ხმაში მედიდურობის ნოტივით წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – დღემდე მიმაჩნდა, რომ ადამიანი საკმაოდ გონებრივი არსებაა, რათა ყოველივეს თვითონ მიხვდეს, მათ შორის მეცნიერულ აღმოჩენებსაც.

– როგორ გითხრათ, ზოგადად, რა თქმა უნდა, ოდესმე გახდება სრულყოფილ არსებად... მაგრამ, სანამ მის გონებაში ბატონობს ცხოველური საწყისი, იგი ელემენტარულ სკამსაც კი ვერ გამოიგონებს, თუკი არ ეტყვიან, როგორ უნდა გაკეთდეს.

– ეს როგორ?

– ჩვეულებრივად. ეს ეხლაა ადამიანები ასეთი ჭკვიანები, რადგანაც სარგებლობენ წინაპრების ცოდნით. საიდან გაიგეს ეს მათ წინაპრებმა, გიფიქრიათ ამაზე? თიხის ფირფიტებზე დაწერილ შუმერული ცივილიზაციის უძველეს ლეგენდებშიაც კი არის მინიშნება იმაზე, რომ სწორედ „ადამიანები ციდან“ უყვებოდნენ მათ, როგორ დაელაგებინათ ყოფიერება, როგორ აეშენებინათ სახლები, დაეჭირათ თევზი, საკუთარი თავისთვის მოეყვანათ მცენარეული საკვები და მისთანები. მანამდე კი ადამიანები ცხოვრობდნენ, როგორც ცხოველების ნებისმიერი ჯოგი... ავიღოთ, თუნდაც თანამედროვე სამყარო. როგორ აკეთებენ მეცნიერები აღმოჩენებს?

– მოცემულ თემაზე დამაბული მუშაობით.

– რა თქმა უნდა, გარეგნულად ეს სწორედ ასე გამოიყურება. მაგრამ, თვით აღმოჩენის წამი, გაცისკროვნების ჟამი?

ნიკოლაი ანდრეევიჩმა მხრები აიჩეჩა.

– გაიხსენეთ დიდი აღმოჩენების ისტორიები, – აგრძელებდა სენსეი. – აიღეთ თუნდაც ყველასათვის კარგად ცნობილი დიმიტრი მენდელეევის პერიოდული სისტემა, რომელიც მას გამზადებული სახით დაესიზმრა, ამასთან, არა მთლიანად, არამედ მისი მხოლოდ ის ნაწილი, რომლის აღქმაც შეუძლია ამ ეტაპისთვის ადამიანს. იგივე ისტორიაა ნილს ბორის ატომის სტრუქტურასთან, ფრიდრიხ ავგუსტ კუკლეს ფორმულასთან, ნიკოლო ტესლას აღმოჩენებთან და ბევრ სხვასთან დაკავშირებით. პრაქტიკულად კაცობრიობის ყველა მეცნიერული იდეა და თეორია წარმოიქმნა გასხივოსნების, ინტუიციის, ხოლო ყველაზე ხშირ შემთხვევაში კი „ზეციდან გამოცხადების“ წყალობით. ანუ, ეს აღმოჩენები მეცნიერების მიერ ამოღებულ იქნა ქვეცნობიერების წიაღიდან.

ხოლო ქვეცნობიერების წიაღი – ეს იგივე ჩაკრანია, „კარები“, „ბჰჰე“ – რაც გნებავთ დაარქვით, – რომლებიც იღება, როგორც ერთი, ასევე, მეორე მხრიდან. ეს მხოლოდ გადასვლაა სრულიად სხვა სფეროში, სხვა განზომილებაში, სხვა ინფორმაციულ ველში, როგორც მოგესურვებათ უწოდოთ. მაშ ასე, გარკვეული აუცილებლობის შემთხვევაში მეცნიერის ტვინში შეიძლება ჩადებულ იქნეს მზა პასუხი იქეთა მხრიდან.

– ვინ მიაწვდის მათ ამ ცოდნას? – დაინტერესდა კოსტია.

– ის, ვინც იმყოფება მეორე მხრიდან. ყოველი ადამიანი აღიქვამს მას თავისებურად: ვიღაც მიიჩნევს მათ აბსოლუტად, ვიღაც კოლექტიურ გონებად, ან შამბალად, ან ღმერთად...

– საინტერესოა, შამბალა და ღმერთი – ეს ერთი და იგივეა? – იკითხა რუსლანმა თავის ფიქრებში წასულმა.

– არა, ღმერთი – ღმერთია. შამბალა კი ეს მხოლოდ მისი ერთერთი ქმნილებაა.

– რას წარმოადგენს შამბალა კაცობრიობასთან მიმართებაში? – იკითხა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა.

– ეს უბრალოდ ცოდნის წყაროა. თანამედროვე ენით თუ ვიტყვით – ეს ინფორმაციის ერთგვარი „ბანკია“, რომლის შესასვლელი იმყოფება თითოეული ადამიანის ქვეცნობიერების წიაღში.

– ესე იგი, შამბალაში მოხვედრა შესაძლებელია ოთახიდან გაუსვლელად? – გაუკვირდა სტასს თავისი მიხვედრისა.

– სავსებით მართალია...

ჩვენ კიდევ ცოტაოდენი ვისაუბრეთ ჩვენთვის საჭირობოროტო საკითხებზე, სანამ სენსეიმ მორიგჯერ არ დაიხედა საათზე.

– კარგი ბიჭებო, გვიანია უკვე, დროა დავიშალოთ.

გამოგიტყდებით, სხვების მსგავსად, მეც არც ისე მინდოდა წასვლა. შემდგომში კი ჟენიამ ზუსტად გამოხატა ჩვენი საერთო აზრი: „სული ითხოვდა ბანკეტის გაგრძელებას“. თუმცა, სამწუხაროდ, საჭირო იყო სახლში წასვლა, რათა მღელვარება არ განეცადათ ჩვენს ახლობლებს ჩვენი სხეულების დიდი ხნით არყოფნისაგან.

25

მომდევნო დღეებმა შეუმჩნევლად ჩაიარა. მორიგ ვარჯიშზე ყველაფერი ჩვეულებისამებრ იყო: მოთელვა, ბაზა, ახალი მასალა. ახალი მასალის თანახმად ჩვენ უკვე შევუდექით „მაიმუნის“ სტილის შესწავლას. და მატყუარა დარტყმის ან უმზაკვრო ილეთის განსახორციელებლად, ვცდილობდით ამ ცხოველის ქცევების გადმოღებას. ეს გამოიყურებოდა საკმაოდ შესაქცევად. ჟენიას, როგორც ყოველთვის, არ დაუყოვნებია იმის თქმა, რომ აქ მყოფთა უმეტესობისათვის არაფრის გადმოღებაც საჭირო არ არის, რადგანაც ბევრი მათგანი ცხოვრების წესით და ქცევით ორიგინალ მაიმუნებსაც კი სჯობნის. მოკლედ, ვარჯიშმა საკმაოდ ემოციურად და მხიარულად ჩაიარა.

დამატებით მეცადინეობაზე, როცა თითქმის ყველა დაიშალა, ჩვენ განვაგრძეთ ვარჯიშების კომპლექსის დამუშავება, რომელთაც სენსეი გვიჩვენებდა ინდივიდუალური მუშაობისთვის. უკვე ვარჯიშის მიწურულს დარბაზში შემოვიდა სოლიდური, შესახედავად სამოცამდე წლის მამაკაცი. სენსეიმ მის დანახვაზე გაიღიმა:

– ეს რა ხალხი გვეწვია! როგორ იმგზავრეთ ჟორჟ ივანოვიჩ?

– რა მგზავრობა უნდა იყოს საუბარი, – ოდნამ სემფოთდა იგი. – უკვე ორი საათია დაგეძებთ, ნახევარი ქალაქი შემოვიარეთ.

სენსეის გაეღიმა:

– უკაცრავად ვარ, ბატონო აკადემიკოსო, დაკავებული ვიყავი, ვერ დაგხვდით ტრაპთან.

ერთმანეთთან ახლობლურად მისალმების შემდეგ ისინი დარბაზის სიღრმეში გავიდნენ და სპორტულ სკამებზე დასხდნენ რაღაცის სალაპარაკოდ.

სიტყვა „აკადემიკოსის“ გაგონებაზე ჩემი ცნობისმოყვარეობა ყველა საზღვრებს გადავიდა. თუმცა დანარჩენებმა სტუმარზე არანაირი რეაგირება მოახდინეს. უფროსი ბიჭები აგრძელებდნენ დარტყმების დამუშავებას ყურადღების მოკრებით, თითქოს არაფერი მომხდარიყო. ჩვენი ბიჭებიც მათგან არ ჩამორჩებოდნენ. ჩვენც, ტატიანასთან ერთად ვცდილობით „სახის შენარჩუნებას“. მაგრამ ამ კაცის მოსვლის შემდეგ მთელი ჩემი ყურადღება გადაერთო მოსაუბრეებზე. მაგრამ როცა დავინახე, რომ სტუმრისკენ შებრუნებულმა სენსეიმ დაიწყო შესტიკულირება და რაღაცას საკმაოდ მკაცრი ფორმით ყვებოდა, ვერ გავუძელი. ტატიანას დარტყმებისაგან თავის არიდების დროს, ჩემი პიროვნება ამ იმპროვიზებული სპარინგისას თანდათანობით დაიწყო მოსაუბრეებთან მიახლოება. ყური მოვკარი მოსულისკენ მიმართულ სენსეის შემდეგ სიტყვებს:

– როცა ოც წელზე მეტი ხნის წინ ოცნებობდი მხოლოდ მსოფლიო სახელსა და აღიარებაზე, როგორც გამოჩენილი მეცნიერი, შენ ხომ თვითონ შემოგვთვაზე შენი სამსახური კონკრეტული ცოდნის სანაცვლოდ, რომლებსაც უნდა დაეწინაურებინე მეცნიერებაში...

„უყურე შენ! – გაოგნებულმა გავიფიქრე. – სენსეი მას შენობით მიმართვას! და ვინ არიან ეს „ჩვენ“ ნეტავი? და რა სახის სამსახური?“

ამასობაში სენსეი აგრძელებდა:

– ...ჩვენი მხრიდან შესრულებული იყო შეთანხმების ყველა პირობა. შენ მიიღე ჩვენგან დაწვრილებითი ინფორმაცია, დაწყებული ნახევარგამტარი ჰეტეროლაზერიდან და მზის ენერჯის გარდამქმნელებით დამთავრებული. განა ეს ცოტა იყო? შენ ხომ მთელი ცხოვრება უსაქმურობდი, იყენებდი რა ჩვენს ცოდნას. ხოლო შემდეგი იუბილესთვის ნობელის პრემიით დამშვენდები. განა ცუდია? ვერ გამიგია, რა პრობლემებია?

მთელი ამ დროის განმავლობაში კაცი იჯდა თავჩაქინდრული. როცა სენსეიმ დაამთავრა, მან შეხედა თვალეში უკანასკნელს. სახეზე გაწითლებული იყო, როგორც ჩანს ძლიერი ღელვისაგან.

– რა პრობლემებია, ამბობთ? სულელი გგონივართ?!

და შემსუბუქებული ტონით გააგრძელა:

– ყველაფერი მშვენივრად მახსოვს და საკუთარ სიტყვებს არასოდეს ვუარყოფ... მაგრამ გამაგებინეთ, საიდან მოვიტან აუცილებელი სიმძლავრის ენერჯის წყაროს?! თქვენს მიერ მოწოდებული ნახაზებით აგებული დანადგარის გასაშვებად, დამჭირდება მთელი ლენინგრადის ოლქის ელექტროენერჯის გათიშვა. თქვენ კი ითხოვთ, რომ ეს დანადგარი მუშაობდეს აგვისტოს დასაწყისიდან დეკემბრის თვემდე. ეს რა, მთელი ამ ხნის განმავლობაში ლენინგრადი და ყველა დანარჩენი, შუქის გარეშე უნდა იყვნენ?

– ენერჯის წყაროს თაობაზე შეგიძლიათ არ იღელვოთ, პატივცემულო ჟორჟ ივანოვიჩ, ამით ჩვენ მოგამარაგებთ.

– თქვენ რა, გინდათ ჩემს ინსტიტუტში ბირთვული გენერატორის მოტანა?! როგორ წარმოგიდგენიათ ეს? და რატომ მაინცდამაინც ჩვენი ინსტიტუტის ტერიტორიაზე? განა შეუძლებელია ამის გაკეთება სადმე სხვაგან? მაგალითად მოსკოვში?

– შეგიძლია, რა თქმა უნდა. მაგრამ ჩავთვალეთ, რომ თქვენი ინსტიტუტი უფრო მოხერხებული პოზიცია იქნება... კვების წყაროს კი ჩვენ მოგაწვდით. ნუ ღელავთ, ის ძალიან მცირე გაბარიტებისაა, ხელჩანთას არ აღემატება, ასე რომ ბევრი ადგილი არ დაჭირდება. მასში სავსებით საკმარისი ენერჯიაა იმისათვის, რომ დანადგარი მუშაობდეს საჭირო დროს.

– უკაცრავად, მაგრამ თქვენ ამბობდით მილიონი კილოვატის შესახებ. და ეს ყველაფერი ხელჩანთაში იქნება? და არა ბირთვული ენერჯია?! – გაოცდა აკადემიკოსი.

სენსეის გაელიდა:

– წვრილმანებით ნუ გადაიტვირთავთ გონებას. შემიძლია ნაწილობრივ დავაკმაყოფილო თქვენი ცნობისმოყვარეობა და უცებ გითხრათ, რომ ეს ენერჯის ვაკუუმის დამასხივებელია. ამას გარდა, დაპირებისამებრ, მოგაწვდით ამ დანადგარისათვის სიხშირულ გარდამქმნელს. მაგრამ გაფრთხილებთ თავიდანვე, მათში ჩაძრომას და გარკვევას არ გირჩევთ, წინააღმდეგ შემთხვევაში ეს იქნება ხიროსიმაზე მილიონჯერ უარესი შემთხვევა. თუმცა გარეგნულად ისინი, აბსოლუტურად უვნებლად გამოიყურება. დაიმახსოვრეთ, რომ დანადგარმა მუდმივ რეჟიმში მუშაობა უნდა დაიწყოს არაუგვიანეს 15 აგვისტოსა.

– კეთილი. როდის მომაწოდებთ მათ?

– ვფიქრობ, შობის შემდეგვე მოგაწვდით.

– კეთილი... მაგრამ...

აკადემიკოსი ცოტაოდენ შეფერხდა.

– რას ამბობთ?

– ერთი საკითხი მაინტერესებს. აი თქვენ ამბობთ, თქვენს საქმეებში ჩაურებლობაზე, ეს დანადგარი კი მატიციებს საპირისპიროს.

– ჩვენ არც ვერევი. რომ ჩავრეულიყავით, აღვკვეთდით იმ მოვლენებს, რომლებიც მოხდება. მაგრამ, ჩვენ უფლება არ გვაქვს, ეს თქვენი ნებაა, იმოქმედეთ, როგორც გნებავთ. ერთადერთი ჩვენს ინტერესებში რაც არ არის, რომ აქ გაჩაღდეს მესამე მსოფლიო ომი და

ბირთვული იარაღის გამოყენებით. ამიტომ, ჩვენ გვინდა მომავალი მოვლენების მხოლოდ შემსუბუქება.

– სად არის იმის გარანტია, რომ ეს ტალღები არავის ვნებს?

– გარანტიას გაძლევთ – ეს აბსოლუტურად უვნებელია. უბრალოდ ადამიანები უფრო დამშვიდდებიან და გონივრულნი გახდებიან. ამიტომ მათი საპასუხო რეაქციები შერბილებული იქნება და ეს არ გადაიზრდება რაღაც გლობალურ კონფლიქტში... გიმეორებთ, ამ მოვლენების აღკვეთის უფლება ჩვენ არ გვაქვს. თუ გნებავთ, აღკვეთეთ ყოველივე ეს თვითონ, ეს თქვენი გადასაწყვეტია.

აკადემიკოსი დამძიმებული ადგა სკამიდან და დაიწყო დამშვიდობება. სენსეიმ გააცილა იგი კარამდე და კიდეც ერთხელ შეახსენა თარიღი. ხელების ჩამორთმევის შემდეგ დაშორდნენ ერთმანეთს. გავიგონე, კარიდან გამობრუნებული სენსეის ბუტბუტი თავისთვის:

– ჰმ, ყველა სულელს თავი ჭკვიანი ჰგონია, მაგრამ მხოლოდ ჭკვიანი და უწოდებს საკუთარ თავს სულელს.

უბრალოდ გაოცებული დავრჩი ამ საუბრის მთელი უჩვეულობით. „ვინ არის ბოლოს და ბოლოს სენსეი? ის რა, ფიზიკოსია? – გავიფიქრე. – ალბათ მუშაობს რომელიღაც სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტში. სენსეი ჩვენც გვიყვებოდა რაღაც ჩაღრმავებული ფიზიკის შესახებ. ასეთ შემთხვევაში, ეს ბევრს ახსნიდა ფარდას მისი ცოდნის ფართო თვალთახედვის საკითხში“. ეს ერთადერთი მეტ-ნაკლებად მისაღები ვერსია იყო, ვინაიდან ათასი სხვა საკითხის მასაში უბრალოდ დავიკარგე, ვერ ვუპოვე რა მათ გონივრული განმარტება. მაგრამ ჩემს თვალეში სენსეი გაიზარდა, როგორც ავტორიტეტი მეცნიერი, ვინაიდან მას ანგარიშს უწევდა აკადემიკოსიც კი. თუმცა, სენსეის არაფრით უნდოდა ხალხისგან გამორჩეულობა. სახლში მიმავალი ის, ჩვეულებისამებრ, ხუმრობდა ყველასთან ერთად და მხარს უჭერდა ჩვენს საერთო განწყობას „მაიმუნისებრი“ ვარჯიშის შემდეგ. მაგრამ, სახლში მაინც ჩავიწერე ეს უჩვეულო საუბარი ჩემს დღიურში და დიდი ჩანიშვნა გავუკეთე ბოლოში: „აღმოჩნდა, რომ ფიზიკოსი ყოფილა!“

26

რამდენიმე დღის შემდეგ, როცა ედასთან ერთად დავდიოდით მაღაზიებში მორიგი საყიდლებისათვის, ვგეგმავდი საღამოს საათებს და ვმსჯელობდი დღეს, მეცადინეობაზე სენსეისთვის დასასმელი შეკითხვების შესახებ. გუშინდელი წვიმისა და ღამის ყინვის შემდეგ ქუჩაში ფაფუკი თოვლი წამოვიდა. უნდა აღინიშნოს, რომ ზამთარი აქ საკმაოდ თბილი იყო კავშირის იმ რეგიონებთან შედარებით, რომლებშიც ადრე ვცხოვრობდით. „მეშახტეთა“ თოვლი თოვლს ჰგავდა მხოლოდ პირველ დღეს, ვინაიდან მეორე დღეს იგი ქვანახშირის მტვრისგან უკვე ნაცრისფერი ხდებოდა, მესამე დღეს კი საერთოდ დნებოდა, გარდაიქმნებოდა რა სველ, თოვლჭყაპიან ჭუჭყად. ახალ წელსაც კი ჩვენ აქ ვხვდებოდით ყოველთვის ერთი და იგივე ამინდის პროგნოზით: „თოვლჭყაპში გარდამავალი წვიმა“. ასე რომ, მოხარული ვიყავი მეხილა თუნდაც ასეთი ფაფუკი თოვლი და მეგრძნო დიდი ხნის ნანატრი ყინვა. ეს მაძლევდა მცირე იმედს იმისა, რომ შემდეგ ახალ წელს, რომლის დადგომამდე მხოლოდ სამი კვირა იყო დარჩენილი, შესაძლოა, შევხვდებოდი ნამდვილად, ზამთრულად და გამვხიარულდებოდი სულით და გულით.

აი ასე, კარგ მომავალზე ოცნებით, ჩვენ ვუყახლოვდებოდით მორიგ მაღაზიას. მოულოდნელად დედას ფეხი დაუცურდა და უკან წაიქცა ისე მაგრად, რომ ფეხები აეწია ჰაერში. ეს ყოველივე წამებში მოხდა, ვერც კი მოვასწარი გონზე მოსვლა, არათუ დამეჭირა იგი. გვერდით მიმავალი ვიღაც კაცები მისცვივდნენ წამოსაყენებლად. მეც ვცდილობდი დახმარებას და ძალიან შევშინდი. კაცებისთვის მადლობის გადახდის შემდეგ დედა მე დამეყრდნო:~

– როგორ ხარ, სიარული შეგიძლია?

– ვაიმე მაცალე, ისეთი ტკივილი მაქვს ზურგში, რაღაცამ მგონი დაიტკაცუნა.

– საავადმყოფოში ხომ არ წავსულიყავით?

– მაცალე, ახლავე გადამივლის.

ჩვენ ცოტაოდენი გავჩერდით, შემდეგ კი ნელ–ნელა სახლისკენ გავეშურეთ. დიდა ცოტა კოჭლობდა. სახლში კიდევ უფრო ცუდად გახდა. მამას შეწუხება არ გვინდოდა სამსახურში, ყველას გვეგონა, რომ გადაივლიდა ტკივილი. მაგრამ ტკივილი ძლიერდებოდა და არანაირი აბები არ შველოდა. რას არ მივმართეთ: შევუზილეთ სხვადასხვა მალამოები, გავუკეთეთ კომპრესი და უბრალოდ გავახურეთ. მაგრამ ამ ბოლო პროცედურისაგან კიდევ უფრო გაუარესდა მდგომარეობა. მედიტაციურ მეცადინეობაზე, ბუნებრივია, არ წავსულვარ. როცა გვიან საღამოს მამა მოვიდა, ჩვენ მოსინჯული გვქონდა ტკივილის შესამცირებელ საშუალებათაგან ყველაფერი. გადაწყვეტილება ერთმნიშვნელოვანი იქნა მიღებული – საჭიროა საავადმყოფოში მიმართვა. მამამ რამდენიმე ადგილას დარეკა და მოილაპარაკა, რომ დედა გაესინჯა დოცენტს საოლქო ნეიროქირურგიაში.

დილისთვის მისი მდგომარეობა მკვეთრად გაუარესდა. ყრუ, მკვეთრი ტკივილი ფეხშიც გადავიდა და მცირეოდენი მოძრაობაც კი იწვევდა უდიდეს შეტევას. ის საავადმყოფოშიც ნახევრადმწოლიარე მდგომარეობაში წაიყვანეს. ნევროლოგიაში, რენტგენისა და კომპიუტერული ტომოგრაფიის სერიის შემდეგ დოცენტმა დაადგინა, რომ მას დიდი ხანია უკვე ხერხემლის ოსტეოქონდროზი ჰქონია, ხოლო დაცემის შედეგად გასკდა ფიბროზული რგოლი და წარმოიქმნა დისკოს თიაქარი 7 მმ. ამის შედეგად გადაჭერილ იქნა საჯდომი ნერვი, რაც ძლიერ ტკივილად გადაეცემოდა ფეხს. საგულდაგულო გასინჯვის შემდეგ ექიმმა გაგზავნა კონსულტაციაზე ნეიროქირურგთან. მამამ, ისევ, მოიძია კარგი ნეიროქირურგი, რომელმაც გამოკვლევების შედეგებთან გაცნობის შემდეგ დაასკვნა, რომ ოპერაცია გარდაუვალია.

ეს იყო კატასტროფა ჩვენი ოჯახისთვის. იმის გარდა, რომ ნეიროქირურგის კაბიეტის ძიებაში საწოლზე მიჯაჭვული ავადმყოფები ბლომად ვნახეთ, დედამაც ბევრი საშინელება მოისმინა ნევროლოგიის პალატაში, როგორც შემდეგ აღმოჩნდა, მისი მომავალი მეზობლისგან, რომელსაც ესაჭიროებოდა განმეორებითი ოპერაცია. დედა ისე იყო დაშინებული მომავალი ოპერაციით, რომ კონსულტაციის შემდეგ ჩვენ პირდაპირი მნიშვნელობით გავიქეციტ ნეიროქირურგიული განყოფილებიდან, თუკი შეიძლება გაქცევა დაერქვას ჩვენს გაძლიერებულ კოჭლობას. აი ასე, ჩვენთვის მოულოდნელად, მომავალი დაგვესახა ყველაზე შავ ფერებში. გადაწყვეტიტ გვეცადა მედიკამენტოზური მკურნალობა, გაგვეკეთებინა ნემსები და გვებრძოლა ბოლო შესაძლებლობამდე.

იმ დღიდან, როცა დედა საავადმყოფოს ნევროლოგიურ განყოფილებაში დააწვინეს, ჩემი ცხოვრება მკვეთრად შეიცვალა. დილიტ მივდიოდი სკოლაში, შემდეგ კი მივდიოდი საოლქო ნევროლოგიაში. ყოველთვის დედის გვერდით ვიყავი, რათა მორალური მხარდაჭერა აღმომეჩინა მისი სულისათვის. ეს, როგორც ვატყობდი, მისთვის მეტად მნიშვნელოვანი იყო. მართალია, ექიმები აღშფოთებას გამოხატავდნენ „გარეშე პირის“ იქ ყოფნისაგან, მაგრამ მამამ სწრაფად მოაგვარა ეს საკითხი. საავადმყოფო გახდა ჩემი დროსტარების ძირითადი ადგილი.

დედა მეტად დაღონებული იყო, რომ ჩვენს ოჯახს ერთი მეორეზე თავს დაატყდა ასეთი განსაცდელები. ამას დამატებული, შეტყობინება მოვიდა მოსკოვიდან, რომ ყველა ვადა უკვე დათქმულია და მელოდებოდნენ ოპერაციისთვის საახალწლო დღესასწაულების შემდეგ. დედას გულს ტკენდა ყველაფერთან ერთად, ასევე ის, რომ მივატოვე ყველა საყვარელ წრეში და მეცადინეობებზე სიარული და მეტიც, ცდილობდა დაჟინებით მოეთხოვა ჩემგან ჩვეულებრივი ცხოვრებისთვის დაბრუნება. მაგრამ, ჩემი პიროვნება ამის მოსმენაზეც უარს აცხადებდა. მეჩვენებოდა, რომ ჩემსავით არავინ მოუვლიდა მას აქ და რომ ჩემს გარეშე იგი დაჭკნებოდა საკუთარი უარყოფითი ფიქრებისა და პალატის დამთრგუნველი ატმოსფეროსგან, სადაც ყველა მეზობელი მხოლოდ საკუთარი ავადმყოფობის შესახებ ყვებოდა.

პირველ დღეებში, მთელი ჩვენი ოჯახის მსგავსად, ვიმყოფებოდი მსუბუქი შოკის მდგომარეობაში. „ღმერთო ჩემო, ეს გვაკლდა? – ვფიქრობდი. – აი ასე, მოულოდნელად და სწორედ დედას დამართნოდა? რა განუჭკვრეტელია ეს ცხოვრება! ჩვენ მხოლოდ გვეჩვენება, რომ მასში ყველაფერი გათვალისწინებულია, დაგეგმილია, გამოიცნეს და რომ ყველაფერი სწორედ ასე იქნება. სინამდვილეში კი, ყოველი ახალი დღე – გამძლეობის გამოცდაა, თითქოს ვიღაცას უნდა ჩვენი შემოწმება, რამდენად საიმედო ვართ, რამდენად მტკიცენი ვართ შინაგანად სხვადასხვა სიტუაციებში, ლხინსა თუ ჭირში. შესაძლოა, ეს სტრესები, რომელთა მოწმეებიც უნებურად ვხდებით, ზემოდან გვეძლევა იმის შესახსენებლად, რომ სიცოცხლე მეტად მყიფეა და რომ ყველაზე მთავარის გაკეთება, შესაძლოა, ვერც კი მოვასწროთ. ჩვენ ხომ იმდენად ვეჩვევით ჩვენი სულის უმნიშვნელოვანესი საქმეების „გაურკვეველ შემდეგზე“ გადადებას, რომ ვერც კი ვამჩნევთ, როგორ სწრაფად გვეცლება ხელიდან ცხოვრება და რომ მასში ჯეროვნად არაფრის განხორციელებას ვერ ვახერხებთ“.

რატომ ვიწყებთ რაღაცის დაფასებას ჭეშმარიტად მხოლოდ მაშინ, როცა აუნაზღაურებლად რაღაცას ვკარგავთ: ახალგაზრდობას – მოხუცობაში, ჯანმრთელობას – საავდემყოფოს საწოლში, სიცოცხლეს – სიკვდილის სარეცელზე? რატომ?! შესაძლოა, სწორედ ეს მოულოდნელი სიტუაციები გვაიძულებს დაფიქრდეთ ჩვენს წარმავალ არსებობაზე, გონს მოვეგოთ ჩვენი სიზარმაცით გაჩენილი აუსრულებელი ფანტაზიებისგან და დაგვაბრუნოს სინამდვილეში. სინამდვილე კი ისეთია, რომ არავინ აზრინად ბოლომდე არ იცის, რა შეიძლება დაემართოს ერთი წუთის შემდეგ. იქნებ, არ ღირდეს ბედის გამოცდა და უკვე, დაუყოვნებლივ დავიწყოთ ყოველი წამის დაფასება და იმგვარად, როგორც ამას აკეთებენ განწირულნი. შესაძლოა, სწორედ მაშინ უფრო გავაცნობიერებთ თვით სიცოცხლის არსს და მოვახერხებთ ათასჯერ მეტი სასარგებლო საქმის გაკეთებას საკუთარი სულისა და გარემომცველ ადამიანთათვის. „უგუნურობაა ფიქრი იმაზე, რომ ხვალინდელი დღე ვერსად გაგვექცევა, იგი შესაძლოა, ვერასოდეს დადგეს“. მხოლოდ ახლა გავიგე სენსეის გამონათქვამის მთელი არსი, რომელსაც ერთ დროს ხუმრობად მივიჩნევდი: „თუ გინდა ღმერთის გაცინება, გაანდე მას შენი გეგმები“.

ცხოვრების ისტორიებში, რომლებსაც დედასთან ერთად ვისმენდი მისი პალატის მეზობლებისგან პირველ დღეებში, ვიპოვე იმის დასტური, რომ არავინ არის დაზღვეული ბატონი შემთხვევითობისაგან...ქალს, რომელიც ფანჯარასთან იწვა, ერქვა ვალენტინა ფიოდოროვნა. მხოლოდ ერთმა წამმა ამოატრიალა მთელი მისი ცხოვრება. ხოლო მოხდა ეს ისევე მოულოდნელად. დასაწყისში ცხოვრობდა იგი ქმართან ერთად, როგორც ყველა, ხელფასიდან ხელფასამდე ძლივს გაჰქონდათ სული. და როცა დაიწყო კოოპერატიული მოძრაობის ბუმი, ქმარი წავიდა ფაბრიკიდან და დააარსა საკუთარი კოოპერატივი ავეჯის წარმოების სფეროში. ვინაიდან კაცი შრომისმოყვარე და ფხიანი აღმოჩნდა, საქმეებიც კარგად აეწყო. სულ რაღაც ერთი წლის განმავლობაში იმდენი ფული იშოვა, რომ შეძლეს ახალი კოოპერატიული ბინის, ავტომობილისა და სააგარაკო ნაკვეთის ყიდვა. ყველაფერი მშვენივრად იყო და არც არაფერი მოასწავებდა უბედურებას.

მაგრამ ორი თვის წინ, როცა ვალენტინა ფიოდოროვნა ქმართან ერთად მანქანით ბრუნდებოდა დაბადების დღიდან, მსხვილ ავარიაში მოყვნენ. ეს წამებში დატრიალდა. სამი მანქანა, დიდი სიჩქარით შეეჯახა ერთმანეთს შემხვედრი მოძრაობიდან მომავალი მთვრალი მძღოლის ბრალით. ქმარი იქვე გარდაიცვალა. ის კი, უსაფრთხოების ღვედით დამაგრების წყალობით, სასწაულად გადარჩა სიკვდილს, მაგრამ ისე დაჩავდა, რომ ექიმებმა შემდეგ ხერხემლის კისრის არეში აღმოუჩინეს ღრძობა იქ წარმოქმნილი ჰემატომით. ამ შემთხვევის შემდეგ ხელები მას ცუდად ემორჩილებოდა, ხოლო ფეხებს კი საერთოდ ვერ გრძნობდა. ღრძობა მას აღმოუფხვრეს ნეიროქირურგიაში, თუმცა დარჩა ჰემატომა – ზურგის ტვინის დაჟეჟილობის შედეგი. ვალენტინა ფიოდოროვნა ერთი თვის წინ გადაიყვანეს ნეიროქირურგიულიდან ნევროლოგიურ განყოფილებაში.

მომეჩვენა, რომ მას თრგუნავდა არა იმდენად ფიზიკური, რამდენადაც მორალური მდგომარეობა. სწორედ იმ კატასტროფის მომენტიდან გამრუდდა მისი ცხოვრება. გარდა იმისა რომ ქონების ნაწილის დაგირავებამ მოუწია, ვინაიდან არსებული ფული სწრაფად გაიხარჯა მკურნალობასა და მოულოდნელად საიდანღაც გაჩენილი ქმრის ვალების დაფარვაზე, ის განცვიფრდა ნაცნობების უცნაური მოპყრობით.

ვალენტინა ფიოდოროვნას ოჯახს, როგორც ის ამბობდა, ბევრი მეგობარი, ნათესავი და ახლო ნაცნობი ჰყავდა. მაგრამ, როგორც კი გაიგეს მათ ქმრის გარდაცვალებისა და მისი ლოგინად ჩავარდნის შესახებ, ყველამ რატომღაც მყისიერად დაივიწყა მისი არსებობის შესახებ. და აგერ უკვე მეორე თვეა საავადმყოფოში წევს და სანახულებლად მხოლოდ მოხუცებული დედა და საკუთარი და აკითხავს, რომელიც სიღარიბეში ცხოვრების მიუხედავად, ყოველთვის ცდილობდა რაიმე გემრიელით მოეკითხა თვისი და. ახლა უკვე, ვალენტინა ფიოდოროვნამ გააცნობიერა, ვინ ვინ არის, თუმცა მეტისმერად დაგვიანებული იყო. იმ საღამოს ჩემს დღიურში ჩავწერე დედამისის ერთი საინტერესო გამონათქვამი უსულგულო მეგობრების შესახებ: „**როცა ქოთანი ცეცხზე დულს, სახლიც მეგობრებით სავსეა. როცა ქოთანი დულილს წყვეტს, მეგობრობაც იქვე წყდება**“.

ვალენტინა ფიოდოროვნა სასოწარკვეთილებას მიეცა და სხვა გამოსავალს ვერ პოულობდა თავისი უბედურებიდან, ვიდრე ყოფილი მეგობრებისა და ნაცნობების მისამართით საღამომდღავი სიტყვების თქმისა. მე კი ამ დროს რაღაცნაირად ცუდად ვხდებოდი. ამ ცუდი სიტყვებით იგი არა მარტო თავის თავს აყენებდა ზიანს, განწყობას იფუჭებდა, ფსიქიკურ შეტევებში ვარდებოდა წვრილმანების გამო, საკუთარ თავში სიმულვილს აღვივებდა, არამედ გარემომცველებიც ზარალდებოდნენ ყოველივე ამისგან. შემდგომში, ჩვენ არც კი გვინდოდა მისი თანდასწრებით სიტყვა „მეგობრის“ წარმოთქმა იმის გამო, რომ ეს ქალი, პირდაპირ ფეთქდებოდა და თვიდან იწყებდა თავის ძველ სიმღერას მთვარის შესახებ.

მეორე ქალი, ანნა ივანოვნა, კეთილი იყო. ის არ აგინებდა თავის ბედს უშვერი სიტყვებით, თუმცა მისი ჯანმრთელობა წინა ქალთან შედარებით უკეთესი არაფრით იყო. მას ისეთივე დაავადება ჰქონდა, როგორც დედას. უბრალოდ, ერთ „მშვენიერ“ დღეს ძლიურერ ატკივდა ზურგი. საბოლოო ჯამში ექიმებმა აღმოუჩინეს მას დისკოს თიაქარი. გაუკეთდა ოპერაცია, ამოკვეთეს ხერხემლის თიაქარი. ამის შემდეგ იგი ბევრად გაუმჯობესდა, მაგრამ რაღაც დროის შემდეგ იგი ისევ ლოგინად ჩაწვა და ვითარება კიდევ უფრო გართულდა. ექიმები ნიშნავენ განმეორებით ოპერაციას, მაგრამ მას ეშინია, რომ მის შემდეგ სულ ვერ ივლის. ანნა ივანოვნა, თუმცა უფრო თვშეკავებულად ყვებოდა თავის ისტორიას, მაგრამ დეტალებმა და განსაკუთრებით მისი ოპერაციის შედეგებმა ძალიან ძლიერ შეაშინა არა მხოლოდ დედა, არამედ, გარკვეულწილად მეც, ვინაიდან ჩემს პიროვნებას, როგორც ჩანს, მოელოდა ნეიროქირურგებთან შეხვედრა.

ანნა ივანოვნა ცუდად გადაადგილდებოდა. მას ხშირად აკითხავდა მისი ქმარი, მხიარული შესუქებული კაცი. მათი შვილები დიდი ხანია ზრდასრულები არიან და საკუთარი ოჯახებით ცხოვრობდნენ სხვადასხვა ქალაქებში. ანნა ივანოვნას თავისი უბედურება ჰქონდა. მას ყველაზე მეტად ეშინოდა ლოგინად ჩავარდნის, ის ხომ მხოლოდ ორმოცდაათი წლისა იყო. მას ეშინოდა მძიმე ტვირთად დაწოლოდა ქმარს და ამას გარდა დაავადებით დაეძაბა თავისი შვილები. ამიტომაც ეს ქალი ძალიან ცდილობდა გამოჯანმრთელებას, ლეზულობდა რა ყველა დანიშნულ წამალს და აკეთებდა ყველა გამოწერილ პროცედურას. მაგრამ დროდადრო, როცა ტკივილი აუტანელი ხდებოდა, ოპტიმიზმი მას ზუგს აქცევდა და ცხარე ცრემლებით ტიროდა ერთი და იმავე შეკითხვის გამეორებით: „რისთვის?!“

მესამე მეზობელი, სულ ახალგაზრდა, მხოლოდ ხუთიოდე წლით ჩემზე უფროსი გოგო იყო. მას პოსტმობიარობის ტრავმა. ის ჯერ კიდევ ფეხმძიმობის დროს გრძნობდა ტკივილებს ზურგში. მარჯვენა ფეხი საერთოდ არ ემორჩილებოდა, ლენას არ შეეძლო მასზე თითების ამოდრავებაც კი. როგორც აღმოჩნდა, მას ჰქონდა ორი დისკოს პროტრუზია. სახლში მას დარჩა

მუშუწოვარა ბავშვი, რომელსაც უვლიდა პენსიონერი დედამთილი. მასაც აკითხავდა ქმარი. კარგი ბიჭი იყო, მშვიდი, ჩანდა, ბუნებით წყნარი ადამიანი. სამაგიეროდ მისი დედამთილი შემოვარდებოდა ხოლმე ქარიშხალივით, მუდამ წუწუნებდა და რაღაც წვრილმანებით უკმაყოფილო.

მშობიარობის შემდეგ ესგართულება, რომლის განჭვრეტაც არავის შეეძლო, დააყენა ახალგაზრდა ოჯახი დაშლის გზაზე. გარდა იმისა, რომ ლენას ჯანმრთელობის სერიოზული პრობლემები ჰქონდა, მას ფიზიკურად არ შესწევდა ძალა ბავშვის აღსაზრდელად, დედამთილიც ყოველთვის აქეზებდა თავის ვაჟს კონფლიქტზე, რაში გჭირდება ასეთი ხეივანი ცოლიო მთელი ცხოვრება მძიმე ტვირთი, გაყრა მოითხოვეო. ლენას კი ბავშვთან ერთად დასაყრდენი მეტი არავინ ჰყავდა, გარდა დედამისისა. მაგრამ ეს უკანასკნელი შორს, სხვა ქალაქში ცხოვრობდა და იშვიათად ჩამოდიოდა, რადგანაც სულ მუშაობაში იყო საწყალი ქარხანაში და თავსაც ძლივს ირჩენდა. ერთი სიტყვით, ლენას ცხოვრება კი არა, ერთიანი ტრაგედია დაეწყო.

ასე რომ, ყველა ამ ისტორიას საკმარისად ვუსმინე დაქ ვიფიქრე, არცერთი მალგანი ხომ არ მოელოდა ასეთ დასასრულს, ყველა ცხოვრობდა რაღაც საკუთარი ოცნებებით და ამ დროს, მეხვივით გავარდებოდა მათ ცხოვრებაში ღია ცაზე. ყელა ჩიოდა იმაზე, რატომ გადახდა ეს მაინცდამაინც მათ თავს...საღამოს, გაგონილისგან შთაბეჭდილების ქვეშ მყოფმა ალაღბედზე გავშალე დღიური და წავიკითხე პირველივე დანახული სენსეის სიტყვები, რომლებიც მან ერთხელ წარმოთქვა საუბრის დროს: „შემთხვევითობები არ არსებობს. შემთხვევა – ეს ჩვენი არაკონტროლირებადი აზრების მხოლოდ კანონზომიერი შედეგია“. „რა დამთხვევაა! საოცარია, ამ სიტყვებს ადრე არანაირ მნიშვნელობას არ ვაქცევდი“. და მეტი საკუთარი „თვალგამჭრიახობის“ მიზნით გამოვყავი ისინი მსხვილი შრიფტით.

ძალიან მინდოდა სენსეის ვარჯიშებსა და მეცადინეობებზე სიარული, მაგრამ ამ მორევიდან თავი ვერ დავაღწიე, ჩემი სინდისის გადმოსახედიდან ვერაფრით შევძელი. თუმცა სულ სატელეფონო კავშირზე ვიავი ბიჭებთან, რომლებიც სულმოუთქმელად მეტრახახებოდნენ თავიანთი მიღწევებით. სახლში ვაგრძელებდი მედიტაციების კეთებას, ხოლო „ლოტოსის ყვევილის“ გაკეთებას ვცდილობდი ყოველ თავისუფალ წუთს. ძალიან კარგად გამომდიოდა შეგრძნებების გამოწვევა როცა ვფიქრობდი „სასურველ საჩუქარზე“. ამასთან, მზის წნულში წარმომექმნებოდა სხეულის სხვადასხვა მხარეს გავრცელებადი მცირე ჟრუანტელების ტალღები. ეს გრძნობა, საკმაოდ სასიამოვნო იყო...მიუხედავად იმისა, რომ სენსეის გვერდით არ ვიყავი, მაგრამ წიგნში ამოკითხული მისი სიტყვები მუდმივად მიტრიალებდა თავში.

საავადმყოფოში ჩემმა პიროვნებამ გადაწყვიტა, რაღაც არ უნდა დაჯდომოდა, შეეცვალა პალატაში ავადმყოფურ-ნერვოზული ატმოსფერო, ვინაიდან ყველა ამ დაავადებებისა და დამთრგუნველი ყოფის შესახებ მოსმენილი საუბრების შემდეგ, შესაძლებელი იყო ჯანმრთელი ადამიანისთვისაც კი ავადმყოფობის აკიდება. დედასთან სტუმრობის ჟამს ვცდილობდი სასაცილო ისტორიების მოყოლას, რომლებიც კი ვიცოდი, დაწყებული სასკოლო ცხოვრებიდან და ლიტერატურიდან სხვადასხვა კურიოზებით დამთავრებული.

მაგრამ ეს მეთოდი ნაკლებადეფექტური აღმოჩნდა, რადგანაც ქალები ჩძირულნი იყვნენ თავიანთ მწარე ფიქრებსა და პრობლემებში. ერთხელ, ლენასთან საუბრისას, გავუზიარე მას, რაც სენსეიდან მსმენოდა, კარგი და ცუდი აზრების, ჩვენი სულისა და ცხოვრების არსის შესახებ და სიტყვამ მოიტანა და დედის გასაოცრადაც. გასაკვირია, მაგრამ ქალებმა დაიწყეს ამ სიტყვებისთვის ყურის გდება ისეთი ყურადღებით, თითქოს არა სენსეის სიტყვებს გადავცემდი მათ, არამედ, როგორც მათთან დაკავშირებულ რაღაც აღსარებას. დედა მეუბნებოდა, რომ ჩემი წასვლის შემდეგ, ისინი კიდევ დიდ ხანს მსჯელობდნენ ამ სიტყვებზე და თავიანთი, განვლილი ცხოვრებიდან გამომდინარე ფიქრობდნენ მათ არსზე. საოცარია, მაგრამ ჩემი ერთკვირიანი ასეთი საუბრების შემდეგ ამან მოულოდნელი შედეგები გამოიღო.

იგივე ვალენტინა ფიოდოროვნა, რომელიც ყელაზე მეტად კვნესოდა და უბედურებისგან იტანჯებოდა, გარდაიქმნა სავსებით სხვა ადამიანად, საკუთარი ბედის საზრიან ორგანიზატორად. დედა მეუბნებოდა, რომ ამ საუბრების შემდეგ ის გაძლიერებულად რაღაცაზე ფიქრობდა. და მისი გადაწყვეტილების შედეგმა ყველა მოლოდინს გადააჭარბა. მან შესთავაზა ლენას ქმარს ოფიციალური დირექტორის თანამდებობა ავეჯის კოოპერატივში შესაბამისი კარგი ანაზღაურებით. ეს იყო სრული შოკი არა მხოლოდ ახალგაზრდა ოჯახისთვის, არამედ ლენას დედამთილისთვის. მათ უბრალოდ არც კი იცოდნენ როგორ გადაეხადათ მადლობა ვალენტინა ფიოდოროვნასთვის ბედის ასეთი საჩუქრისათვის.

ლენას ქმარმა, მიუხედავად წყნარი ბუნებისა, ასეთი საპასუხისმგებლო თანამდებობაზე დანიშვნის შემდეგ აღმოაჩინა საკუთარ თავში კარგი ხელმძღვანელის ნიჭი. როგორც ლენას დედამთილი ამბობდა, იგი დიდი ენთუზიაზმითა და თავდადებით მუშაობდა მთელი დღეღამეების განმავლობაში, რისი წყალობითაც ავეჯის წარმოება კვლავ დალაგდა სულ რაღაც ორი კვირის განმავლობაში და მეტიც, პირველი მსხვილი შემოსავალიც გაჩნდა. დედამთილი ბედნიერებისაგან ყვაოდა და მისი დამოკიდებულება ლენას მიმართ მკვეთრად შეიცვალა დადებითი მიმართულებით.

მეტიც, ვალენტინა ფიოდოროვნამ დაასაქმა ამ კოოპერატივში თავისი საკუთარი და სახელმწიფო კანტორის მიზერულად ანაზღაურებადი უბრალო ბუღალტერიდან გარდაქმნა თავისი კერძო საწარმოს სოლიდური ხელფასის მქონე მთავარ ბუღალტრად. და რადგანაც ის ქალი იყო პატიოსანი, პუნქტუალური და მოწესრიგებული ადამიანი, წესრიგიც გარანტირებული ჰქონდა. ვალენტინა ფიოდოროვნას მიერ პრობლემების ასე გონივრულად და მარტივად გადაჭრის შემდეგ, ყველა კმაყოფილი დარჩა, თვითონ კი განსაკუთრებულად. მისი ჯანმრთელობა და ზოგადად, მთელი ცხოვრება გამოსწორების გზას დაადგა. ძველმა „მეგობრებმაც“ კი განაახლეს მასთან მოსვლა და სთავაზობდნენ ყველანაირ დახმარებას. მაგრამ ვალენტინა ფიოდოროვნამ სრულიად ბოღმის გარეშე მიანიშნა მათ, რომ არ საჭიროებს ამიერიდან არც მათ სამსახურს, არც მათ დახმარებას.

მას შემდეგ ატმოსფერო პალატაში ბევრად გაუმჯობესდა. ახლა უკვე ქალები უფრო ხშირიად იღიმოდნენ, ხუმრობდნენ, ამხნევებდნენ ერთმანეთს. ამ პალატაში ყველასთვის უფრო სასიამოვნო გახდა ყოფნა, მედპერსონალიც კი ჩვეულებრივზე მეტ ხანს ჩერდებოდა, რათა მათთან ერთად ეხუმრათ და გაეცინათ. და რაც ყველაზე საოცარი იყო, ქალებს საგრძნობლად გაუმჯობესდათ არა მხოლოდ გუნება-განწყობა, არამედ ჯანმრთელობაც და სწრაფად დაიწყეს გამოჯანმრთელება. და მაშინ მივხვდი, რომ ის სასტიკი ტკივილი წარმოშობილი იყო, პირველ რიგში, მათი წარმოსახვით, ცუდი აზრებითა და შიშით გაურკვევლობის წინაშე. იგი მათ ჭიასავით ღრღნიდა შიგნიდან და მრავალჯერადად აძლიერებდა ფიზიკურ ტკივილს. როგორც კი ამ ქალებმა ყურადღება გადაიტანეს ამ ნეგატივისაგან, უფრო სასიამოვნო გახდნენ არა მხოლოდ გარემომცველთათვის, არამედ საკუთარი თავისთვისაც. მათ გაუჩნდათ არა მხოლოდ ფხიზლად მსჯელობის, არამედ ცხოვრების ახალი პირობებისა და ადამიანებთან ურთიერთობებისადმი ადაპტირების მცდელობის შესაძლებლობა.

მე უბრალოდ განმაცვიფრა ამ აღმოჩენამ, ვინაიდან არც კი ვეჭვობდი, რომ სენსეის სიტყვებს შეეძლო აზრების, ფიქრების ასეთი რევოლუციის გამოწვევა ამ ტანჯვისათვის განწირულ ქალებში. ერთერთ მათგანში დადებითი აზრების გაჩენამ ხომ წარმოშვა რამდენიმე ადამიანის ბედ-იღბალში მოვლენათა მთელი ჯაჭვი, რამაც მათ ცხოვრებაში მოიტანა ბედნიერება და შეძლება. ამან სენსეის სიტყვების ჭეშმარიტების კიდევ ერთ მტკიცებულებად იჩინა თავი იმის შესახებ, თუ რაოდენ ძლიერია ჩვენი აზრები და რამდენად მოქმედებენ ისინი ჩვენზე და ჩვენს ცხოვრებაზე.

კიდევ შევამჩნიე, რომ „ლოტოსის ყვავილის“ შესრულება პალატაში საგრძნობლად გაადვილდა. ჩემი პიროვნება, შეძლებისდაგვარად ცდილობდა ამ ყოველდღიურად ზრდადი ოპტიმისტური სულისკვეთების მხარდაჭერას. ბიბლიოთეკიდან გამოვიტანე აუცილებლად

ბედნიერი დასასრულის მქონე კლასიკოსების წიგნები და ასევე, იუმორისტული მოთხრობები. ქალები სამოვნებით კითხულობდნენ მათ და უზიარებდნენ ერთმანეთს ამაღელვებელ მომანტებს. თურმე, სენსეის ბევრი სიტყვა თავის დადასტურებას პოულობდა სხვადასხვა ეპოქის კლასიკოსთა ნაწარმოებებში. და მაშინ, ბოლოს და ბოლოს ჩემამდე დავიდა, რომ სენსეი საუბრობდა ნამდვილ მარადიულ ჭეშმარიტებებზე, რომელიც ოდითგანვე ახასიათებს კაცობრიობის მთელ მოდემას. თანაც, ამ ყველაფერს მარტივად და ნათლად გადმოსცემდა.

და კიდევ ერთი საინტერესო მომენტი აღმოვაჩინე. ანნა ივანოვნა, რომელმაც ოცი წელიწადი იმუშავა ლიტერატურის პედაგოგად უნივერსიტეტში ყველა ეს ნაწარმოები თითქმის ზეპირად იცოდა. მაგრამ ახლა ამბობდა, რომ დიდი სიამოვნებით კითხულობდა მათ ხელახლა, ვინაიდან ახლა უკვე სრულიად სხვაგვარად აღიქვამდა მათ. და როგორც შემდეგ იგი გამოტყდა, სწორედ საკუთარი სულისთვის გაუკეთებია საინტერესო აღმოჩენები, შენიშნა რა წიგნში ის, რაზედაც ადრე საერთოდ არ აქცევდა ყურადღებას.

ზოგჯერ ჩვენი წიგნების წაკითხვები ემსგავსებოდა მთელ ლიტერატურულ სადამოებს. გასაოცარი ის იყო, რომ ქალები, როცა მათ ვუყვებოდი სენსეის თეორიიდან აზრების კონტროლის შესახებ, ამ სიტყვებს განსაკუთრებული ყურადღებით უსმენდნენ. დასაწყისში ვგრძნობდი შეცბუნებას, ვინაიდან ცხოვრების შესახებ ბევრ მათ შემხვედრ კითხვაზე პასუხი არ გამაჩნდა. მაგრამ სახლში, საკუთარი დღიურის ხელახლა დათვალიერების დროს აღმოვაჩინდი ხოლმე სენსეის სიტყვებს, რომლებიც ჩემი აზრით მეტ-ნაკლებად გამოდგებოდა პასუხების სახით. გასაკვირია, მაგრამ საკუთარი განვლილი ცხოვრების გამოცდილების საფუძველზე ქალები ამ სიტყვებს თავისებურად გებულობდნენ და ყველაზე მთავარი კი ის არის, რომ ეს პასუხები მათ სავსებით აკმაყოფილებდათ. ასე რომ, თუმცა სენსეი ჩვენს გვერდით არც ყოფილა, მაგრამ მისი აქ ყოფნა შეიგრძნობოდა იმ სიღრმისეულ აზრებში, რომლებსაც ჩვენ მუდმივად ვუბრუნდებოდით.

ახლოვდებოდა ახალი წელი. ქალებმა გადაწყვიტეს დღესასწაულის მოწყობა საკუთარი თავისთვის პირდაპირ პალატაში. მამამ მოაგვარა ყველა ფორმალობა მთავარ ექიმთან. ჩვენ ყველა შესაძლო სათამაშოთი გავაწყვეთ პატარა, მაგრამ ნამდვილი ნაძვის ხე და სამხუიარულოდ კი შპრიცებითა და წვეთოვანებით. ასე რომ, ახალ წელს ჩვენი ოჯახი ხვდებოდა დედის პალატაში ქალებთან და მათ ახლობელ-ნათესავებთან ერთად. იმდენად სახალისო განწყობა გვექონდა, იმდენად გულთბილად ექცეოდა ერთმანეთს ყველა, რომ გამიჩნდა ერთი დიდი მეგობრული ოჯახის თავყრილობის შთაბეჭდილება. ლენას დედამთილის წარმოთქმული ერთი საინტერესო სადღეგრძელო დამამახსოვრდა:

– ამბობენ, როგორც შეხვდები ახალ წელს, ასეთი იქნება მთელი წელიცო. და მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ მას აღვნიშნავთ საავადმყოფოში, მთავარია ის, რომ ასეთი შესანშნავი ადამიანების წრეში ვხვდებით. ღმერთის მადლიერი ვარ იმისათვის, რომ ჩემი შვილის ყველა უბედურება სასიკეთოდ დამთავრდა. დიდი მადლობა თქვენ, პატივცემულო ვალენტინა ფიოდოროვნა, თქვენი სიკეთისა და გულისხმიერებისათვის. თქვენ რომ არა, ჩვენ ვერასოდეს დავაღწევდით თავს ამ კოშმარს. მოდით თქვენი და ასე უჩვეულო ადგილას ყველა ჩვენთაგანის შემკრები, განუჭკრეტელი ბედ-იღბლის საპატივცემულოდ შევსვათ ეს ჭიქა. თქვენი ჯანმრთელობისა იყოს!

ამ ღამეს ითქვა კიდევ ბევრი კეთილი და ლამაზი სიტყვა. ხოლო ორი საათისთვის შემოგვიერთდა მთავარი ექიმიც ცოლთან ერთად, რომლებიც ბრუნდებოდნენ სტუმრობიდან. მაგრამ როგორც შემდეგ გავიგე, მას უფრო აინტერესებდა მამასთან ურთიერთობა, ვიდრე ჩვენთან...საკმარისად დალევის შემდეგ ქალებმა დაიწყეს ერთმანეთისთვის გულის გადაშლა. აი აქ კი ერთმა მომენტმა განმაცვიფრა, როცა ვალენტინა ფიოდოროვნა ყვებოდა თავისი სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილების მიღების შესახებ.

– იცით გოგოებო, დიდი ხანი ვფიქრობდი იმაზე, თუ რა შემემთხვა და როგორ დავიძვრინო თავი ამ ნეხვისაგან. და ერთხელ, ასეთი მძიმე ფიქრების დროს, დამესიზმრა უცნაური სიზმარი,

თუ როგორ მოვიდა ახალგაზრდა, მშვენიერი, ბეჭებამდე ქერათმიანი ადამიანი ჩემს ლოგინამდე და ასეთი მელოდიური ხმით მეუბნება: „რატომ იტანჯები? გაიხედე ირგვლივ, რა ადამიანები გყავს. როცა შენიშნავ მათში საუკეთესო თვისებებს, შენი პრობლემებიც დასრულდება“. ამის შემდეგ გამომეღვიძა, თითქოს სრულიად ახალი თვალეებით. დავიწყე მსჯელობა. და მართლაც, როგორც შემდეგ აღმოჩნდა, ჩემი საწარმოს აღსადგენად აქ აღმოჩენილ კანდიდატურებზე უკეთესის მოძიება შეუძლებელია. თუმცა, გამოგიტყდებით, თავიდან ვორჭოფობდი, დიდი რისკი იყო მაინც. მაგრამ ამ სიზმრის გახსენებით, რაღაცამ მიბიძგა საბოლოო გადაწყვეტილებამდე...ღმერთს ვფიცავარ, გოგოებო, – პირჯვარი გადაისახა, – სრული ჭეშმარიტებაა!

– წარმოგიდგენიათ, მეც ქერათმიანი კაცი დამესიზმრა! – გამოტყდა ანა ივანოვნა. – ოღონდ მერიდებოდა თქვენთვის თქმა. რაღაცას მეუბნებოდა ისეთი სასიამოვნო ხმით. მაგრამ დილით, მისი ნათქვამიდან ვერაფერს ვიხსენებდი. მხოლოდ მახსოვს, რომ ამის შემდეგ სულზე ძალიან მომეშვა. დღემდე ვგრძნობ ამ დამშვიდების შეგრძნებას სულში, და რას უნდა ნიშნავდეს ეს, ნეტავი?

– ეს თქვენ ზეციური ანგელოზები გეხმარებათ, – დამოდვრა დაიწყო მორწმუნე დედამთილმა. – ისინი თქვენ, საყვარლებო, ჭეშმარიტ გზას გიჩვენებენ...

შემდეგ კი წამოვიდა საეკლესიო სწავლების მთელი ქადაგება. მაგრამ, ამ შემთხვევამ ნამდვილად დამაინტრიგა. სახლში მოსვლის შემდეგ, პირველი რაც გავაკეთე, ჩავწერე ეს ჩემს დღიურში.

27

მალე, საახალწლო დღესასწაულების შემდეგ, დედა გაცილებით უკეთ გრძნობდა თავს და ის გამოწერეს. საავადმყოფოდან გაწერის მოლოდინში მყოფ ქალებთან დამშვიდობება მეტად გულთბილი იყო. ამ დღეებში გამიჩნდა მეტი თვისუფალი დრო და გადავწყვიტე წავსულიყავი ვარჯიშზე. მაგრამ მეგობრებმა მითხრეს, რომ სენსეი სადღაც მივლინებაში გაემგზავრა ორი კვირით. ასე რომ ჩვენი შეხვედრა გადაიდო გაურკვეველი ვადით, ვინაიდან სამი დღის შემდეგ დედასთან ერთად მოსკოვში მივემგზავრებოდით.

გზაში წამოვიღე ჩემი დღიური. და სანამ დედას ეძინა თვითმფრინავში, ისევ გადავიკითხე. რა თქმა უნდა, სასწაულად განვიცდიდი მოსალოდნელის თაობაზე, მაგრამ სენსეის სიტყვები გულს მითბობდა და მაცოცხლებელი ბალზამივით დამამშვიდებლად ედებოდა აფორიაქებულ სულს.

აეროპორტში დაგვხვდა ბიბია ვიტია სიახლით, რომ ჩვენი სულის მორალური მხარდაჭერისათვის ციმბირიდან ჩამოვიდა თვით ბაბუაც. საქმე ის არის, რომ მთელ ჩემს სანათესაოში ბაბუა იყო ყველაზე პატივცემული, ყველაზე სათაყვანებელი და ყველაზე ბრძენი ადამიანი. მის აზრს ანგარიშს უწევდა ყველა. დიდ პატივად ითვლებოდა, თუკი პირადად ეწვეოდა ვინმე ჩვენს ნათესავს. ძალიან მესიამოვნა ასეთი გულის ამაჩუყებელი მზრუნველობის გამოვლენა ბაბუას მხრიდან, რაც უნდა იყოს, 5 ათასი კილომეტრის გადალახვა, თუნდაც თვითმფრინავით, მის ასაკში ადვილი საქმე არ იყო.

ბაბუასთან შეხვედრის ამაღელვებელი წუთებიდან დამშვიდების შემდეგ დაიწყო ტრადიციული სუფრა, სადაც დედა მოყვა ჩვენი ოჯახის თავს დატეხილი ყველა უბედურების შესახებ. ისინი კიდევ დიდ ხანს განიხილავდნენ პრობლემებს, მე კი გზაში საკმაოდ დაღლილი, წავედი დასასვენებლად. ხვალ ხომ მძიმე დღე მელოდა

სალამოს, საკუთარი დღიურის გადაკითხვის დროს, კარზე ვიღაცამ დააკაკუნა. ეს იყო ბაბუა. ჩემს გვერდით ჩამოჯდა და დამიწყო გამოკითხვა რაღაც წვრილმანებზე. თანდათან ჩვენი საუბარი უფრო სერიოზულ თემებს შეეხო. ბაბუა ცდილობდა დავემშვიდებინე მოლოდინის წინ. ის ამბობდა, რომ როგორც არ უნდა იყოს განმეორებითი გამოკვლევის შედეგები, არ ღირს გულის გატეხა. იმიტომ რომ ბევრი ადამიანი ხვდებოდა უარეს სიტუაციაში და

გამარჯვებულნი გამოდიოდნენ სწორედ იმიტომ, რომ ინარჩუნებდნენ ნებისყოფასა და თავდაჯერილობას, იბრძოდნენ ბოლომდე. ბაბუამ დაიწყო ხატოვანი მაგალითების მოყვანა თავისი საფრონტო ცხოვრებიდან. ხოლო დამაჯერებლობისათვის დაადასტურა ზემომოყვანილი სიტყვები თავისი საყვარელი გამონათქვამით: „სანამ სიცოცხლე სულს გითბობს, იმედი ჯერ კიდევ ასხივებს“...მთელი ამ დროის განმავლობაში ყურადღებით და მშვიდად ვუსმენდი ბაბუას. ხოლო როცა დაამთავრა ლაპარაკი, გულახდილად მოვუყევი მას იმის შესახებ, რასაც სინამდვილეში ვგრძნობდი სულში. გამოვუხატე ცხოვრების მიმართ ყველა ჩემი ის დამოკიდებულება, რომელიც სენსეის სწავლების წყალობით ჩამომიყალიბდა შინაგანად და გახდა ჩემი განუყოფელი ნაწილი. ბაბუა იმდენად იყო განცვიფრებული, გაცვიფრებული ამ მარტივი ჭეშმარიტებებისგან, რომ ხელმეორედ შემეკითხა, მართლა სინამდვილეში არ მეშინოდა სიკვდილის?

– რა თქმა უნდა, – მშვიდად ვუპასუხე. – ჩემთვის სიკვდილი – ეს მხოლოდ და მხოლოდ ვითარების ცვლილებაა, ერთი მდგომარეობიდან მეორეში გადასვლა. ვიცი, რომ ყოველთვის ვიქნები თქვენთან, მშობლებთან, იმიტომ რომ თქვენდამი ჩემი სიყვარული ცხოვრობს ჩემში. და სადაც არ უნდა ვიყო და როგორი ფორმაც არ უნდა მივიღო, ეს სიყვარული ყოველთვის ჩემთან იქნება. იმიტომ, რომ მე და ჩემი სიყვარული – მარადიულები ვართ...და სწორედ ამ გრძნობის დაფასება დავიწყე მე ყველაზე მეტად ცხოვრებაში. **ცხოვრებაში ხომ ბევრად მნიშვნელოვანია განვლილი წუთების ხარისხი, ვიდრე უაზროდ გატარებული არსებობის წლები.**

ეს სიტყვები, როგორც ჩანს, შეეხო ბაბუას რაღაც გრძნობებს, რადგანაც სულის სიღრმემდე გულაჩუყებული იყო. და გავიფიქრე, რომ მაინც ნებისმიერ ადამიანს ეშინია სიკვდილის, ისეთ მამაცსაც კი, როგორც ჩემი ბაბუა არის. ცხადი იყო, რომ მასაც აშინებდა უცნობლობა, იმისა, თუ რა იქნება სიკვდილის შემდეგ, მაგრამ არავის ამის შესახებ არ ეუბნებოდა...ბაბუა ჩაფიქრდა რამდენიმე ხნით, შემდეგ კი წარმოთქვა: „და მაინც, მართალია ალბათ, **სიბრძნე – ეს სულის საკუთრებაა და არა ასაკისა**“.

მომდევნო დღეს შევნიშნე, რომ ბაბუაში ცვლილებები მოხდა. იგი უფრო მხიარული და მხნე გახდა, თითქოს უპოვიაო წლების განმავლობაში მტანჯველ შეკითხვებზე პასუხები. ჩვენ ყველანი ერთად გავემგზავრეთ კლინიკაში...თითქმის მთელი კვირის განმავლობაში მიკვლევდნენ, მიკეთებდნენ ყოველნაირ ანალიზებს, რენტგენს. როგორც იქნა დანიშნულ დღეს, დედასთან ერთად ვეახლეთ პროფესორს, ხანდაზმულ სასიამოვნო მამაკაცს. თუმცა, რაღაც უცნაურად დაგვხვდა, დაბნეულობის მსუბუქ ფორმაში. მისი ყურებისას გავიფიქრე, რომ ჩემს სხეულს სულ ცოტადა დარჩენია საცხოვრებლად. დადგა დამაბული პაუზა.

– იცით, – დაიწყო მან, ჯერ კიდევ ჩემი სურათების თვალთვლით გართულმა. – არაფერი მესმის. თქვენს მიერ მოტანილ ამ სექტემბრის სურათებზე არის აშკარა პათოლოგია, სიმსივნემ უკვე დაიწყო ნელი პროგრესირება. ხოლო, ჩვენს მიერ ახლა გაკეთებულ ამ სურათებზე, ყველაფერი სუფთად არის. მე განმეორებითი სურათების გადაღების განკარგულებაც კი გავეცი...ან პირველ სურათებში არის შეცდომა, თუმცა ნაკლებად სავარაუდოა, დოკუმენტაციის თანახმად აქ იყო გოგონას არაერთგზის კვლევები, ან ...არც კი ვიცი რა ვიფიქრო.

და უკვე ჩემთან მომართვით პროფესორმა იკითხა:

– თავის ტკივილები როდის გქონდა ბოლო დროს?

– მე?...ნუ, – ჩემმა პიროვნებამ გამღიერებულად დაიწყო გახსენება. – ალბათ, სდღაც ოქტომბერში, ზუსტად მახსოვს. შემდეგ კი...–ავიჩეჩე მხრები.

სინამდვილეში არც კი მახსოვდა, როდის მტკიოდა თავი უკანასკნელად. მოვლენებით დატვირთულმა წინა თვეებმა, განსაკუთრებით დედას შემთხვევამ, სრულად დამავიწყა საკუთარ თავსა და დაავადებაზე ფიქრის შესახებ. ერთადერთი, რაც მაშინ ჩემთვის ნიშნადი იყო – ეს სულიერი პრაქტიკები და დედაზე მზრუნველობა იყო.

– საოცარია...ძალიან საოცარი, – თქვა ექიმმა. – ჩვენი სურათების მიხედვით გოგონა აბსოლუტურად ჯანსაღია. თუმცა ძველი სურათები მეტყველებს იმის შესახებ, რომ დღეს თქვენ

მას ჩვენთან მოიყვანდით, სულ მცირე, უკვე მწოლიარე მდგომარეობაში... თქვე რაღაცით მკურნალობდით, ექიმის რეკომენდაციების გარდა? – აშკარა დაინტერესებით იკითხა პროფესორმა.

– არა, – გონებადაბნეულად გასცა პასუხი დედამ. – ვაკეთებდით იმას, რაც დანიშნული გვექონდა.

– მაგრამ კოლეგების მიერ რეკომენდებული საშუალებები დაამუხრუჭებდა კიბოს უჯრედების ზრდას და არა გაანადგურებდა მათ...პარადოქსალურია! ეს პირველი ასეთი უნიკალური შემთხვევაა მთელი ჩემი მრავალწლიანი პრაქტიკის განმავლობაში...ნათელია, აქ განგების გარეშე არ იქნებოდა, – ჩურჩულებდა ექიმი და ისევ ათვალაიერებდა სურათებსა და ანალიზების შედეგებს.

– მაშ რა, – მოკრძალებულად იკითხა დედამ, გაგონილის აშკარა დაუჯერებლობით, – დიაგნოზი არ დადასტურდა?

პროფესორი მოწყდა საქმეებს და გაცემით შეხედა დედას:

– რა თქმა უნდა. თქვენი ქალიშვილი აბსოლუტურად ჯანმრთელია!

დედა კიდევ ერთი წუთი იჯდა, სკამში ჩაბლაუჭებული. ხოლო როცა მის გონებამდე როგორც იქნა ჩააღწია პროფესორის სიტყვებმა, იგი მივარდა მას, ხელი ჩამოართვა და მადლობას უხდოდა ისე, თითქოს ეს უკანასკნელი ყოფილიყო ფრთოსანი ანგელოზი. მეც ბედნიერი ვიყავი. მაგრამ დედასგან განსხვავებით სულში ზუსტად ვიცოდი, ვინ იყო ჩემი მშველელი ანგელოზი. ჩემი გონებაც კი არ ეწინააღმდეგებოდა ამ განმარტებას. ერთადერთი შეკითხვა, რომელიც მას მოსვენებას არ აძლევდა იმ მომენტში: როგორ გააკეთა სენსეიმ ეს?

ასეთი სიახლის შემდეგ ჩვენ არა უბრალოდ გავედით კლინიკიდან, არამედ „გამოვფრინდით“. ქვემოთ გველოდნენ ჩვენი ნათესავები, მათ შორის ბაბუაც. მათ სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა. დედამ კი პირჯვარიც კი გადაისახა და ჩუმად მიჰმადლა ღმერთს, რითაც უკიდურესად გამოაცა. პირველად ვნახე, რომ ჩემი დედა – კომუნიზმისა და ათეიზმის იდეოლოგიით აღზრდილი ოფიცერი მაიორის ჩინში, ამგვარად იქცეოდა. მაშინ გავიფიქრე, რომ მაინც ნებისმიერი ადამიანი, ვინც არ უნდა იყოს ის, უპირველეს ყოვლისა რჩება ჩვეულებრივ ადამიანად, თავისი შიშებით, უბედურებითა და უმაღლესი ძალების რწმენით.

კიდევ ერთი კვირის განმავლობაში ვზეიმობდით ჩემს „მეორედ დაბადებას“. მთელი ამდღეების განმავლობაში ჩემი დღიური შეივსო სიხარულის ჩანაწერებით, აღტაცებითა და ერთი და იმავე კითხვებით: „როგორ ქნა სენსეიმ ეს? რატომ შეიცვალა ჩემი ცხოვრება ასე მკვეთრად? მასში მისი არსებობის წყალობით ხომ არა? ვინ არის ის სინამდვილეში? საიდან ვიცნობდი მას ადრე?“ ერთი შეკითხვა წარმოშობდა სხვა შეკითხვების სერიას. მაგრამ მივემგზავრებოდი მოსკოვიდან ყველაფროს ბოლომდე გაგების მტკიცე ზრახვით, ამას წლებიც რომ დასჭირვებოდა.

სახლში, უპირველეს ყოვლისა გავიგე ჩემი მეგობრებისაგან, როდის იქნება მეცადინეობები. აღმოჩნდა, რომ დღეს საღამოს. იგივე დროს მოვილაპარაკეთ ბიჭებთან ტრამვაის გაჩერებაზე შეხვედრის შესახებ. ძლივს დაველოდე დანიშნულ დროს და წამოვიღე ვარჯიშზე ყველა ჩემი სამედიცინო სურათები და ამონაწერები.

მეგობრები შემხვდნენ მგზნებარე სიხარულით და სიახლეების მთელი ნაკადით. ხოლო როცა სანუკვარი ტრამვაიც მოვიდა, მათ ძლივს შემაკავეს.

– ჩვენ უკვე ტრამვაის სხვა მარშრუტი გვჭირდება, ღიმილით მითხრა ტატიანამ.

– როგორ?!

– სიურპრიზი! – დაიყვირეს თითქმის გუნდურად.

– ჩვენ გადავედით ახალ სპორტულ დარბაზში, – სიამაყით განაცხადა ანდრეიმ. – ბევრად უკეთესი, მოხერხებული და სარკეებით. განლაგებულია თითქმის ორჯერ უფრო ახლოს.

– აი ეს სიახლეა! – გავოცდი.

მთელი გზა მეგობრები მეუბნებოდნენ, თუ რამდენად ბევრი საინტერესო გამოვტოვე, სანამ მე, მათი წარმოდგენით, სამკურნალო დაწესებულებაში კუჭნაწლავს ვმკურნალობდი. ანდრეი და კოსტია შეუჩერებლად ყვებოდნენ სიახლეებს ვარჯიშების, სენსეის მორიგი დემონსტრაციების ორიგინალური შემთხვევებისა და მის მიერ სულიერ მეცადინეობებზე მათთვის მოყოლილი უჩვეულო ფილოსოფიის შესახებ. ტატიანა სლავიკთან ერთად კვერს უკრავდნენ და ამატებდნენ მონათხრობს განსაკუთრებით ამაღელვებელი მომენტებისგან მიღებულ შთაბეჭდილებებს. ყურადღებით და დიდი სინანულით ვუსმენდი მათ, რომ ვერ გავხდი ასეთი საინტერესო მოვლენების მოწმე. მაგრამ, მეორე მხრივ, ახლა ხომ მთელიცხოვრება წინ მქონდა.

ბოლო გაჩერებაზე მოსულმა ვიხილე ახალი, უზარმაზარი, თანამედროვე შენობა, კულტურის სასახლე. თუმცა, ადგილობრივებმა მას უბრალოდ კლუბი უწოდეს. მასში კინოთეატრიც იყო, მრავალრიცხოვანი ოთახები სხვადასხვა წრეებისათვის და კარგი სპორტული დარბაზი სარკეებით მთელ კედელზე.

– შესანიშნავია! ახლა კი შეიძლება მათ წინაშე მაიმუნივით „დაცინვა“ რამდენიც მოგესურვება, – ხუმრობით ვთქვი და ვათავლიერებდი საკუთარ მრავლობით ანარეკლს.

დარბაზში შემოვიდა სენსეი ბიჭებთან ერთად. იგი თბილად მოგვესალმა, მათ შორის ჩემს პიროვნებას. ხელის ჩამორთმევის დროს აღტაცებით ვუყურებდი თვალებში მას ერთი მუნჯური კითხვით: „როგორ?“ მე არა მწამდა, არამედ უბრალოდ ვიცოდი, რომ ჩემი გამოჯანმრთელება სენსეის წყალობა იყო, უფრო მაღალი ძალების ჩარევა, როგორც პროფესორი ამბობდა „ღვთიური განგება“. მაგრამ, ასეთ მოკლე ვადებში როგორ შეძლო ამის განხორციელება? რატომ გაქრა ავადმყოფობა ასე სწრაფად?

ჩემი პიროვნება გადავსებული იყო მადლიერების გრძნობით. მაგრამ მათი გამოხატვა მხოლოდ მზერით შემეძლო, რადგან გარშემო ბევრი ცნობისმოყვარე იყო. და როცა ბიჭებო წავიდნენ გასახდელისკენ, მოვიკრიბე მხნეობა და ვთხოვე სენსეის დამლაპარაკებოდა განმარტოებულად. რაზეც სიამოვნებით დამთანხმდა.

ჩვენ გავედით ვესტიბიულში და დავუწყე მას ჩემი სამედიცინო მოწმობების ჩვენება და მოსკოვური მოვლენების შესახებ მოყოლა. ჩემმა პიროვნებამ სცადა გამოეხატა მისთვის ჩემი გადავსებული გრძნობები. მაგრამ ძლიერი ღელვის გამო გამომდიოდა მადლიერების რაღაც ურთიერთდაუკავშირებელი ნაფლეთი ფრაზები. იგორ მიხაილოვიჩმა პროფესიონალი ექიმის მოძრაობებით სწრაფად გადაათვალიერა რა ყველა სურათი და გაეცნო ყველა დოკუმენტაციას, გულთბილად იკითხა:

– კმაყოფილი ხარ?

– ძალიან! მეტი, ვიდრე კმაყოფილი.

– ძალიანაც კარგი, ესაა მთავარი.

– და მაინც ვერ გამიგია, ისეთი შთაბეჭდილება მაქვს, თითქოს ეს ავადმყოფობა არასოდეს ყოფილა... მაგრამ ყველა ეს ადრეული სურათები, ექიმების დადასტურებები, სამედიცინო მოწმობები – დაბნეულად წარმოვთქვი.

სენსეიმ გაიღიმა:

– იცი, არის ასეთი ლათინური გამონათქვამი: „რაც დოკუმენტებში არ არის, ის არც სამყაროშია“.

– არა, მე სერიოზულად ვამბობ. ზუსტად ვიცი, რომ ეს თქვენ გააკეთეთ, მაგრამ როგორ? რატომ ასე სწრაფად?

– მაოცებ, – გაეცინა სენსეის. – შენ გეგონა, რომ საჭირო იყო თავის ქალის ახდა, ტვინის ნაწილის ამოკვეთა ან ტაბლეტებით შენი გავსება და ე ყოველივე მხოლოდ იმისთვის, რომ სინამდვილეში დაგეჯერებინა, თითქოს რაღაც მოქმედებით გამოგაჯანმრთელესო?! მაგრამ, **ნებისმიერ ქმედებას შობს, უპირველეს ყოვლისა, ჩვენს მიერვე ფორმირებული აზრი...**ოდესმე სტიგმატების შესახებ თუ გსმენია?

– რაღაც ნაცნობი დასახელება...

– სტიგმატები ეს ღრმად მორწმუნე ადამიანებია, რომლებსაც წამების განმავლობაში წარმოექმნებათ სისხლმდენი ჭრილობები ხელებზე, ტერფებზე, ანუ, იმ ადგილებში სადაც იესო ქრისტესაც, როცა იგი ჯვარს აცვეს. ხოლო პირდაპირ სამი დღის შემდეგ ეს ჭრილობები უკვალოდ ქრება. ზოგ მორწმუნე სტიგმატს უჩნდება არა მხოლოდ ჭრილობა, არამედ ლურსმნებიც. ამასთან, ეს ლურსმნები წაღებული ჰქონდათ ანალიზზე და სინამდვილეში ადასტურებდნენ, რომ ეს არა უბრალოდ რაღაც წამონაზარდია ძვლისა და კანისაგან, არამედ ნამდვილი, იმ დროისათვის დამახასიათებელი მასალისაგან დამზადებული, ანუ დაახლოებით 2 ათასი წლის წინ დამზადებული ლურსმნები... რწმენა სინამდვილეში საოცრებებს ახდენს. არაფერია შესაძლებელი მორწმუნე ადამიანისთვის, რისი ან ვისიც მას არ უნდა სწამდეს... შენ კი მეკითხები, რატომ ასე სწრაფად?

– მაგრამ მე ვერ ვიტყვოდი, რომ მორწმუნე ადამიანი ვარ, მით უფრო კი ღრმად მორწმუნე ადამიანი... მე ხომ რეალურად დავიჯერე ... (აქ კინალამ წამომცდა თქვენი) უმაღლესი ძალების მხოლოდ მაშინ, როცა გავიგონე ჩემი აბსოლუტური ჯანმრთელობის დამადასტურებელი პროფესორის სიტყვები მოსკოვში. ანუ მაშინ, როცა ყველაფერი უკვე მომხდარი იყო.

– ყველაფერი ბევრად მარტივია. თუკი ადამიანს თავად არ შეუძლია საკათარი გამოჯანმრთელების ღრმად რწმენა, საჭიროა, რომ მისი ირწმუნოს სხვამ, სულიერად მასზე უფრო განვითარებულმა. და მაშინ შედეგი ყველა მოლოდინს გადააჭარბებს.

– და ასე შეიძლება ნებისმიერი დაავადების დამარცხება?

– აბსოლუტურად.

– რა არის ამისთვის გასაკეთებელი?

– მხოლოდ და მხოლოდ გულწრფელი რწმენა და სწორი აზროვნება. მაგრამ, რწმენა უნდა ხორციელდებოდეს ღრმა, სიყვარულით აღსავსე და პოზიტიური აზრის მეშვეობით. და არა ისე, რომ „მინდა გამოვჯანმრთელდე“, არამედ უკვე ჯანმრთელი ადამიანის პოზიციიდან. მაშინ ადამიანი, ნებისმიერ შემთხვევაში, ამ დადებითი განმამტკიცებელი აზრის მეშვეობით წარმოქმნის ერთგვარ, დავარქვათ ამას „ასპროცენტთან ჯანმრთელობის მატრიცას“. ეს მატრიცა ნარჩუნდება ჩვენს ქვეცნობიერებაში ჩვენი რწმენის ძალის წყალობით... და სწორედ ამ მატრიცის წყალობით, მისი ჯანსაღი სქემის მიხედვით ორგანიზმი აღიდგენს თავის ფუნქციებს ფიზიკურ დონეზე, ვინაიდან მხოლოდ და მხოლოდ ასრულებს ქვეცნობიერების ბრძნებას. ყველაფერი მარტივია.

– მაშ როგორ არის შესაძლებელი რწმენით სხვა ადამიანის განკურნება?

– ასევე. ოღონდ ეს „მატრიცა“, ან უფრო მართებული იქნებოდა მისი ჰოლოგრამად წოდება, აზრის მეშვეობით, როგორც ჯანსაღი წარმოსახვა გადაეცემა ერთი ადამიანიდან მეორეს...

– და ეს ძალუძს ნებისმიერ ადამიანს, რომელიც ძალიან, ძალიან ძლიერ იწამებს?

– რა თქმა უნდა...შემიძლია ჩვენი ვალოდიას თავს გადახდილი ერთი შემთხვევის შესახებ მოგიყვე. მაგრამ შემ მოგიყვები მხოლოდ იმიტომ, რომ თვითონ გაქვს ეს ყველაფერი განვლილი და არც არავის ამის შესახებ მოუყვე. თუ გსურს, ჩუმად შეეკითხე ვალოდიას, მაგრამ ისე, რომ ყური არავინ მოკრას...მამამისი იყო ჩერნობილის ატომური სადგურის ლიკვიდაციაზე. მანამდე კი მას კუჭი სტჯიოდა, ეგონათ გასტრიტი იყო. და როცა იგი ჩერნობილიდან დაბრუნდა, იგი ძალიან ცუდად შეიქნა. ექიმებმა დასვეს ერთმნიშვნელოვანი დიაგნოზი – კუჭის კიბო. ბუნებრივია, საჭირო იყო სასწრაფო ოპერაციის ჩატარება. ვალოდია მოვიდა ჩემთან იმ სადამოს და მკითხა, შესაძლებელი იყო თუ არა რამეს გაკეთება. მოვუყევი მას ამ ტექნიკის შესახებ. იგი მოდუნდა, მოიშორა ყველა ზედმეტი ფიქრი და აზრი, მადლობას უხდიდა ღმერთს იმის გამო, რომ მომხდარა საბედნიერო შეცდომა, რომ მამამისი აბსოლუტურად ჯანმრთელია და რომ იგი წესრიგშია. ვალოდია პატიებას ითხოვდა საკუთარი და მამამისის ცოდვებისათვის, ყოველივე ჩადენილისთვის. იგი ინანიებდა ღმერთის წინაშე და იმავდროულად მადლიერებას გამოუხატავდა...

– მაპატიეთ, ადამიანი ღმერთის წინაშე მართლა ცოდვილია?

– როგორ გითხრა, ფაქტიურად ადამიანი ცოდვილია საკუთარი თავის, სულის წინაშე...არსი რაში მდგომარეობს: ცოდვის ფაქტორი ჩვენს ქვეცნობიერებაში იდება ბავშვობიდანვე. რომელ რელიგიასაც გინდა ვეკუთვნოდეთ, ჩვენ შთაგვაგონებენ, რომ ყველანი დამნაშავენი ვართ ღმერთის წინაშე. არცერთი ჩვენგანი ღმერთის წინაშე დამნაშავე არ არის! ჩვენ დამნაშავენი ვართ მხოლოდ საკუთარი თავის მიმართ. ღმერთი მხოლოდ სიკეთეს იქმს. ხოლო ჩვენ თვითონ ვუბიძგებთ საკუთარ თავს ტალახში. სწორედ ამიტომ, როცა ვაღიარებთ, რომ ვართ ტალახში ჩაფლული ცხოველები ვევედრებით ღმერთს პატიების შესახებ, ჩვენ ვაღიარებთ მისი არსებობის ფაქტს, ვაღიარებთ მის ძალას და რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, ჩვენ შევეწყობით სიყვარულს, პოზიტიურს...მამ ასე, ვალოდია ამ ტექნიკას ასრულებდა რამდენიმე დღის განმავლობაში ძილის წინ და გაღვიძების დროს, როცა ჰქონდა თავისუფალი დრო. ის იმეორებდა ამ თავის ლოცვას უღრმესი რწმენით და საკუთარი ადამიანის მიმართ უდიდესი სიყვარულით განმსჭვალული. მისი აღიარებით, მსგავსი შინაგანი მდგომარეობა არასოდეს განუცდია. თუმცა, მედიტაციით ვალოდია დიდი ხანია დაკავებული თავისი სულიერი მიმართულებით...და რაც ყველაზე განსაცვიფრებელია, ჩვენი ლაპარაკიდან შვიდი დღის შემდეგ, ხაზს ვუსვამ, უკვე მეშვიდე დღეს, როცა მისი მამა ოპერაციის დროს „გაკვეთეს“ მას აღარაფერი აღმოაჩნდა. შეკერეს და გააგზავნეს სახლში. დიაგნოზი არ დადასტურდა, მიიჩნიეს ექიმების შეცდომად. დღემდე მამამისი ცოცხალია და მშვენივრად გრძნობს თავს, სამსახურში მუშაობს ახალგაზრდების სადარად...მიუხედავად იმისა, რომ ამ ხნიერ მამაკაცს მთელი ცხოვრების განმავლობაში არავისი არ სჯეროდა და მხოლოდ საკუთარი თავისა და ძალების იმედად იყო...აი შენ რეალური მაგალითი ცხოვრებიდან, რისი გაკეთება შეუძლია ღრმა რწმენას.

ცოტაოდენი დუმილის შემდეგ სენსეიმ დაამატა:

– რწმენა – ეს არა უბრალოდ სიტყვა, არამედ თვით ადამიანის მიერ გამომუშავებული უდიდესი შინაგანი ძალაა. ხოლო „ლოტოსის ყვავილთან“ დაკავშირებით ჩვენს მიერ ხსენებული ღვთიური სიყვარულის ძალასთან ერთობლივად კი იგი წარმოშობს ისეთ ძალას, რომელიც სინამდვილეში განახორციელებს „შეუძლებელს“. თუმცა, ყველა ეს სიტყვა: „სასწაულები“, „შეუძლებელი“ – ეს მხოლოდ ადამიანების სიტყვებია. ვინაიდან შამბალის მეცნიერებაში ყველაფერი, ამ ეტაპისთვის ადამიანების მიერ ჯერ კიდევ შეუცნობელი ბუნების ბუნებრივი კანონების მეშვეობით აიხსნება. აზრით შობილი რწმენისა და სიყვარულის ძალები, – ეს არის დასაბამიდანვე ადამიანური არსებისათვის დამახასიათებელი ძალები. ეს არის ის, რითაც იგი განსხვავდება ჩვეულებრივი ორფეხა ცხოველისაგან.

ამიტომაც, კაცობრიობის ყველა დიადი მასწავლებელი ისტორიის მანძილზე მოუწოდებდნენ ადამიანებს რწმენისა და სიყვარულისაკენ და აწვდიდნენ მათ ამის შესახებ ცოდნას მათი აღქმის შესაბამის დონეზე. გაიხსენე, თუნდაც იესოს სიტყვები: „თუ გექნებათ რწმენა, თუნდაც მდოგვის მარცვლის ოდენა და ეტყვიან ამ მთს: „გადაინაცვლე აქედან იქით“ იგი დაგმორჩილებათ და გადაადგილდება; და არაფერი იქნება თქვენთვის შეუძლებელი“. და ეს ცარიელი სიტყვები როდია, ეს ჭეშმარიტი ცოდნაა მათთვის, ვინც გაგონება იცის: „გამგონი, დაე გაიგონებს“.

– საინტერესოა. მაგრამ, თუკი ეს უდიდესი ძალა აიხსნება ბუნებრივი კანონებით, ესე იგი, როგორც მესმის, უნდა იყოს რაღაც ფორმულები.

სენსეის გაეღიმა:

– რა თქმა უნდა, ფორმულები არსებობს...მაგრამ ადამიანები ჯერ მზად არ არიან იმისათვის, რომ უკანასკნელებს ეს ცოდნა გადაეცეთ ფორმულების სახით, ვინაიდან ადამიანების უმრავლესობის აზრებსა და ფიქრებში ჭარბობს მეტისმეტად ბევრი ცხოველური საწყისისგან... ფაქტიურად კი ამ ძალის რეალური არსებობის დამტკიცება – ეს ნიშნავს სამყაროს კანონების აღმოჩენას, ღმერთის რეალური არსებობის აღმოჩენა...უბრალო, „ბრმა“, შეზღუდული შესაძლებლობების მქონე ადამიანური რწმენაც კი ბევრი სასწაულის მქნელია. ხოლო ჭეშმარიტი რწმენა კი იძლევა შეუზღუდავ შესაძლებლობებს. მას შეუძლია არა მხოლოდ პლანეტების გადაადგილება, არამედ შექმნა, განადგურება და ბევრი სამყაროს მართვა მარტოკა აზრის მეშვეობით.

– მართლა...ასეთი ძალით ჯანმრთელობის აღდგენა შესაძლებელია, ალბათ, და საკმარისი იქნება მხოლოდ გაფიქრება! – აღტაცებით წარმოვთქვი და ღმოვაჩინე ჩემთვის აზრის სრულიად ახალი სამყარო.

– სავსებით მართალია.

ამ დროს გამახსენდა იესოს მიერ მოხდენილი და თავის დროზე ჩემზე გაუნელებელი შთაბეჭდილების მომხდენი სასწაული გამოჯანმრთელების ისტორიები. უეცრად მივხვდი:

– ეს ხომ გამოდის, რომ იესო მხოლოდ თავისი დადებითი ფიქრით არჩენდა ადამიანებს! მე კი ადრე მეგონა, რომ ეს ყოველივე ზღაპარი იყო.

სენსეიმ გაიცინა:

– მართლა, მაქრთლა...ამიტომაც ამბობდა იგი: „რწმენითა თქვენითა, მოგეცეს თქვენ“...იესო თავისი ძალით ქმნიდა ჯანმრთელობის მხოლოდ ჰალოგრამას, ადამიანი კი ინარჩუნებდა მას თავისი „ბრმა“ რწმენის ძალით. და რაც უფრო ძლიერი იყო ადამიანის რწმენა, მით უფრო ძლიერ ინარჩუნებდა იგი ჰოლოგრამას თავის ქვეცნობიერში.

ცოტაოდენი ვიფიქრე, შემდეგ კი შევეკითხე:

– რატომ არ შეიძლება ამის თქმა არავისთვის?

– საქმე ის არის, რომ ხვა ადამიანებისთვის ამის შესახებ მოყოლით ადამიანი, მათი პასუხებით და შესაბამისი აზრებითა და ფიქრებით, საკუთარ თავში თესავს ექვების მარცვალს და არც კი ამჩნევს ამას. თანდათან ზრდის პროცესში ეს ნეგატიური ძალა ცნობიერებაში წარმოშობს „პარაზიტი ფიქრების“ ლოგიკას, რომელიც გარემომცველი სამყაროს შესახებ თავისი მცირე ცოდნის საფუძველზე ცდილობს, თუნდაც, რაღაც საღი აზრის ფორმირებას, ეძებს რა მწირი ცოდნის საკუთარ ბაგაჟში ახსნა – განმარტებებს. ამ თვალსაზრისით, ე.წ. „საღი აზრი“ – ეს ადამიანის, მისი რწმენის, სულიერი განვითარების პირველი მტერია, ვინაიდან წარმოადგენს ექვების, ნეგატიური აზრებისა და ნეგატიური ემოციების განვითარების ნოყიერ ნიადაგს. ამ მნიშვნელობით ღმერთი და „საღი აზრი“ – ორი სრულიად განსხვავებული ცნებაა...ასე რომ, საბოლოო ჯამში, გონების ბრძოლის ველზე იმარჯვებს ექვები, ლოგიკის ნეგატიური ძალა, რომელიც ანადგურებს „ბრმა“ რწმენას, მის მიერ ნასაზრდოებ ჯანმრთელობის მატრიცასთან ერთად. და ავადმყოფობა კვლავ ბრუნდება. ამიტომაც, თუკი ძლიერი არ ხარ სულიერ ცოდნაში, უბრალო რწმენა უნდა გქონდეს და სიყვარულით უმაღლოდ ღმერთს იმისათვის, რომ მან

გიბომა ჯანმრთელობის ეს ნიჭი და არავისთან გამოჯანმრთელების შესახებ ილაპარაკო. მხოლოდ მაშინ გაქვს სიყვარულის ძალით შექმნილი ამ ჯანმრთელობის ჰოლოგრამის შენარჩუნების შანსი ღრმა მოხუცებულობამდე...

ამ მომენტში სპორტული დარბაზიდან გამოვიდა ვიქტორი და სენსეის დანახვაზე იკითხა, თუ შეიძლებოდა ვარჯიშის დაწყება.

– დიახ, რა თქმა უნდა, – მიუგო სენსეიმ.

ჩვენ ვიჩქარეთ კოლექტივთან შემოერთება. მთელი ვარჯიშის განმავლობაში ბფდიქრობდი ჩვენი საუბრის შესახებ. განმაცვიფრა ამ უბრალო ჭეშმარიტებებმა. თითქოსდა, ადრეც წამეკითხა მათ შესახებ დიადი ადამიანების გამონათქვამებში. მაგრამ, სწორედაც, რომ ვკითხულობდი და არა ღრმად შევიცნობდი. სენსეიმ შემიქმნა ათასწლეულების მანძილზე არსებულის რაღაც ახლებური ხედვა.

ამ თემით გართული გადავქექე მთელი სახლის ბიბლიოთეკა და როგორც იქნა მივაგნე იმ ჟურნალს, სადაც იბეჭდებოდა ბიბლიური ნაწყვეტები იესოს მიერ მოხდენილი განკურნებების შესახებ. ყველაფერ ამას უკვე სრულიად სხვა თვალებით, სხვა აზრებით ვკითხულობდი, ესოდენ მცირე დროის განმავლობაში ჩემს თავს გადახდენილი ამ არაორდინალური მოვლენების მწვერვალიდან. ასე ჩემთვის თანდათან იღებოდა ახალი სამყაროს კარები, აზრის დიადი ძალის მიერ შობილი სამყაროსი

29

როცა ბიჭებთან ერთად სულიერ მეცადინეობებზე მივემგზავრებოდით, შევნიშნე, რომ მათი მეტყველება იცვლებოდა. მასში გაჩნდა უფრო მეტი კარგი სიტყვა, პოზიტიური ემოციები, ჭკვიანური აზრები. მათ გადაწყვიტეს, კოლექტიური ძალისხმევით თავიდან მოეშორებინათ პარაზიტი-სიტყვები, რომლებსაც თავის გამოთქმებში ადრე ხშირად მიმართავდნენ. ამისათვის მოიფიქრეს, რომ თუ ვინმე ასეთ სიტყვას წარმოთქვამდა, მაშინ ყველასათვის ყიდულობდა ჩებურეკს ან ღვეზელს. მეც, ასე რამდენჯერმე „დაჯარიმებულმა“ საუბარში სიტყვებისა და უპირველეს ყოვლისა კი საკუთარი აზრების მიმართ მეტი ყურადღების გამოჩენა დავიწყე.

ჩვენი სანუკვარი ველისაკენ გატკეპნილი იყო პატარა, მაგრამ საკმაოდ მყარი თოვლის ბილიკი. ელზე უკვე იყვნენ ვალოდია, სტასი, ჟენია, სენსეი და ნიკოლაი ანდრეევიჩი. „ძლევამოსილ ნაკრებთან“ შემოპერთების შემდეგ გავიგონეთ ჩვენი მოსვლით შეწყვეტილი საუბრის გაგრძელება.

– ...მაგრამ საკუთარ კრიტიკაში ჰიპნოზის გამოყენებით, გავარკვიეთ, რომ იგი თიშავს ცნობიერებას და მიმდინარეობს პირდაპირი მუშაობა ქვეცნობიერებასთან, – გატაცებით ყვებოდა ფსიქოთერაპევტი. – და გავაკეთეთ დასკვნა, რომ ქვეცნობიერებაში კონკრეტული ცოდნა არ არის. იგი ყველაფერს ისე აღიქვამს, როგორაც არის: თუ ადამიანს შთააგონებენ, რომ იგი მომღერალია და მას ცხოვრებაში არასოდეს უმღერია, იგი სიმღერას დაიწყებს; თუკი მივცემთ მას ხახვს და ვეუბნებით, რომ ეს ტკბილი ვაშლია, იგი სიამოვნებით ჭამს მას, არც კი იჭმუნება და ასე შემდეგ. ის კი არა, ჩვენ გავიმეორეთ გამაღიზიანებლებზე ჰიპნოზის მდგომარეობაში ადამიანის თავის ტვინის ქერქის უჯრედებში სისხლძარღვების რეაქციის დამუხრუჭების შემსწავლელი ჩვენი ქალაქელი კოლეგების ექსპერიმენტების სერია. მთვარეულის ხელზე ვამაგრებდით +65°C ცხელი წყლის კოლბას, ვრეკავდით ხმამაღალი ზარით. მაგრამ ხელის სისხლძარღვების არავითარი რეაქცია მის გაღიზიანებაზე არ აღგვინიშნავს. პლეთიზმოგრამის დონე უცვლელი იყო. ხოლო ამ გამაღიზიანებლების უგრძობლობაზე დაჰიპნოტიზებული გამოსაცდელი, პასუხობდა, რომ არაფერს გრძნობდა, რასად ადასტურებდა მისი მიმიკაც. ან შთავაგონებდით მას ისეთ სომატიურ მოვლენებს, რომელთა გამოწვევა შეუძლებელი იყო უნებურად. მაგალითისათვის, რომ ჩვეულებრივი ქალაქის ნაფლეთი – ეს მდოგვის სდაფენია. მაშინ მისი

კანის ზედაპირზე, სადაც დავადებით ამ ქაღალდს, აღინიშნებოდა შესაბამისი გაწითლებები...სხვა სიტყვებით, ჰიპნოზის მდგომარეობაში მყოფი ადამიანი პირდაპირი მნიშვნელობით ასრულებდა ყველა ჩვენს ბრძანებას, დაწყებული ფსიქოლოგიური სახიდან და სხეულის რეაქციებით დამთავრებული.

– სავსებით მართალია, – უპასუხა სენსეიმ, – იმიტომ, რომ ჰიპნოზი – არის სწორედ ცხოველური საწყისის გამოვლინება ადამიანში სრული თავისი მოცულობით, ეს არის „განთავისუფლება“ გონებისაგან და სულისაგან მოწყვეტა. ჰიპნოზი – ეს მხოლოდ და მხოლოდ ქვეცნობიერის ფუნქციაა. ჰიპნოზში ადამიანი ემსგავსება იმას, ვინც სინამდვილეში არის, თუკი მას სრულიად შთანთქავს ცხოველური საწყისი – ზომბად, ანუ, მატრტივად თუ ვიტყვით, დამჯერი ხორცის ნაწილი ან, როგორ ზუსტად შენიშნა ომარ ხაიამმა, „ძვლების, მყესებისა და სისხლიანი ლორწოს ტომარა“.

– ვინ არიან ზომბები? – იკითხა ტატანამ.

– „ზომბი“ – ასე უწოდებდნენ აფრიკულ თემებში ადამიანებს, რომელთა ფსიქიკა ნარკოტიკულ ნივთიერებათა და სპეციალური ფსიქიკური ზემოქმედების მეშვეობით გარკვეული სახით იპროგრამებოდა; ისინი უდავოდ ასრულებენ ბელადის ნებისმიერ დავალებას და შეეძლოთ არა მხოლოდ საკუთარი თავის მოკვლა, არამედ საკუთარი დედის, შვილების...მოკლედ, „ზომბი“ – ეს არის ადამიანის სხეული, რომლიდანაც „ამოიღეს“ ან „გათიშეს“ სული და მოაშორეს გონება, – უპასუხა სენსეიმ და უკვე ნიკოლაი ანდრეევიჩს მიმართა: – ჰიპნოზი – ეს არის პიროვნებაში „შელწევა“, ეს აგრესია და დამონებაა. და, რა თქმა უნდა, არანაირ ცოდნას იქ არ აღმოჩენთ, უტვინო, ცხოველური მორჩილების გარდა.

– ბოლომდე ვერ დაგეთანხმებით იმაში, რაც შეეხება უტვინო, ცხოველურ დამორჩილებას, – შეეპასუხა ნიკოლაი ანდრეევიჩი. – რამდენადაც ჩემთვის არის ცნობილი, ჰიპნოტიზირებულის „მე“ ყოველთვის ინარჩუნებს რეალობის კონტროლს და ნებისმიერ მომენტში შეიძლება აღმდგარი იქნეს. ჰიპნოტიზიორს შეუძლია გავლენა მოახდინოს მხოლოდ იმაზე, რაზეც ქვეცნობიერად ათანხმება პაციენტი. როგორც სამედიცინო კვლევებში წერენ, დაცვისა და წინააღმდეგობის მექანიზმი სრულად გამოთიშული არ არის.

– ეს რომ სინამდვილეში ისე იყოს, როგორც თქვენ ამბობთ, ასე აქტიურად ჰიპნოზს არ გამოიყენებდნენ ყველა მოწინავე ქვეყნის დაზვერვაში. თქვენ თავად თუ იცით, რომ ყველა უახლესი აღმოჩენა, ტექნოლოგია და ინფორმაციის ამოქაჩვის ყველაზე საუკეთესო ხერხები და ადამიანის ფსიქიკაზე კონტროლის მეთოდები გამოიყენება, უპირველეს ყოვლისა, სახელმწიფოს სამხედრო ინტერესებისათვის და მხოლოდ მისი მცირეოდენი ნაწილი – სამშვიდობო მიზნებისათვის.

– კეთილი. მაგრამ ჰიპნოზის გამოყენება ხომ შესაძლებელია სამედიცინო მიზნებისთვისაც, რაიმე დაავადებების სამკურნალოდ. ამ ფაქტის უარყოფას ხომ არ ეცდებით?

– შევეცდები. რა არის დაავადება? ეს უპირველეს ყოვლისა, ორგანიზმის სიგნალია ქსოვილებსა თუ ფუნქციებში სერიოზული დარღვევების შესაძლებლობის შესახებ. ჰიპნოტიზიორის მიერ დატოვებული და ადამიანის გონების მიერ თითქოსდა საკუთარი იდეის სახით განხორციელებადი პოსტჰიპნოზური შთაგონება მხოლოდ და მხოლოდ მოაშორებს ამ ტკივილის სიგნალს, მაგრამ არ აღმოფხვრავს თვით დაავადების მიზეზს. და მართლაც, გარკვეული დროის განმავლობაში, მოჩვენებითი იმედებით მოტყუებული ადამიანი არ გრძნობს ტკივილს. ხოლო ფაქტიურად ის კიდევ უფრო დიდ ზიანს მიიყენებს, რადგან ავადმყოფობა მაინც განიცდის პროგრესირებას და საბოლოო ჯამში ის გამოვლინდება კიდევ უფრო უარეს, მიშვებულ მდგომარეობაში. ჰიპნოზით „გამოჯანმრთლება“ – ეს არ ნიშნავს ჯანმრთელად ყოფნას. ვინაიდან ასეთი მკურნალობით, ერთი დაავადების მსუბუქი ფორმაც კი, შესაძლოა, წარმოშობს ახალ, უფრო სერიოზულ დაავადებას.

– რას იტყვით მაშინ იმ ჩვევების შესახებ, რომლებიც სამკურნალო ეფექტის დადგომისას უყალიბდება პაციენტებს. ეს ხომ მრავალგზის დამტკიცდა, რომ მავნე ჩვევები აღმოიფხვრება,

დადებითი კი პირიქით – ხდება მათი ფორმირება, შეყვანა და გონება დამოუკიდებლად იწყებს მუშაობას სხვაგვარად. რატომ? ამას რით ახსნით?

– ყველაფერი მეტად მარტივია. როგორც წესი, გონება ჰიპნოზის ქვეშ იმყოფება „მიამიტი მსმენელის“ როლში. ანუ, ის იყურება, თითქოს გვერდიდან, აბსოლუტურად ყოველწინაირი ანალიზის გარეშე. თუ მას ჰიპნოზის მდგომარეობაში ვუბრძანებთ არ მოისმინოს ან დაივიწყოს, ან შეცვალოს ჩვევები, ის ყოველივე ამას ზუსტად შეასრულებს. ხოლო შემდგომში კი იგი ამ ბრძანებას აღიქვამდეს იქნება, როგორც თავის საკუთარ იდეას... ჩვენი გონება არასრულყოფილია და ძალიან. სული – სრულყოფილია და მისი შესაძლებლობები უსაზღვროა. მაგრამ ჰიპნოზის მდგომარეობაში ადამიანის შეყვანის დროს სული გამოირთვება, ვინაიდან ამ ადამიანში იწყება ცხოველური საწყისის აშკარა გამოვლიძება. სული, რა თქმა უნდა აგებს და უკვე ვერ ზემოქმედებს გონებაზე. ამიტომაც, ზოგადად ჰიპნოზი საშიშია ადამიანებისთვის.

– და თუკი ადამიანს კარგს შთააგონებენ?

– მნიშვნელობა არ აქვს.

– მაგრამ ჰიპნოზის მიმართ აღქმადობა ყველა ადამიანისთვის როდი დამახასიათებელია, უბრალოდ განსხვავებული ფორმითა და დონით.

– ბუნებრივია, ისევე, როგორც ყველა ადამიანისთვის სხვადასხვა ხარისხით დამახასიათებელია მათში სულიერი და ცხოველური საწყისის არსებობა.

– მაგრამ ჰიპნოზს გააჩნია გონების სხვა სახეცვლილ, როგორცაა ძილი ან მედიტაცია, მდგომარეობებთან საერთო ნიშან-წყალი. ჰიპნოზიც ხომ მიიღწევა ტვინში სიგნალების მიწოდების შემცხირებით, სუბიექტიც ამის წინ ახდენს ყურადღების მოკრებას რომელიღაც ერთერთ სენსორულ სტიმულზე...

– გეთანხმებით, მაგრამ თქვენ ჩამოთვალეთ ცნობიერების მდგომარეობის ცვლილების ნებისმიერი მეთოდის დაწყებისათვის დამახასიათებელი ნიშნები. ჰიპნოზის მთავარი განსხვავება თვით ამ მდგომარეობის მიმდინარეობაშია, რომელიც აისახება ფიზიკურ დონეზეც. მე, მაგალითად ჰიპნოზს დავარქმევდი „ბრძანების დუბლირების“ მდგომარეობას. დააკვირდით, თუ როგორ ვლინდება იგი ფიზიკურ დონეზე. თუ შევადარებთ ძილს ან მედიტაციას, ჟანგბადისა და ნახშირორჟანგის შემცველობა უცვლელია, როგორც ამას ადგილი აქვს იმ მდგომარეობებში. ცნობიერების სხვა შეცვლილი მდგომარეობებისაგან განსხვავებით ჰიპნოზს თან არ სდევს ფიზიკობის მდგომარეობისაგან ფიზიკური გადახრები: ელექტროენცეფალოგრამის ტალღები („ტვინის ტალღები“), ხშირ შემთხვევაში უცვლელია ისევე, როგორც ფიზიკურად მყოფი ადამიანისთვის და ა.შ. ანუ, ეს მხოლოდ და მხოლოდ ის ფაქტებია, რომლის დაფიქსირება თქვენს მეცნიერებას რეალურად შეუძლია ამ ეტაპზე.

მედიტაცია – ეს ჩნობიერების სრულიად განსხვავებული შეცვლილი მდგომარეობაა. თვით ტერმინი „meditation“ ლათინური თარგმანიდან ნიშნავს „აზროვნებას, ფიქრს“. მედიტაცია წარმოადგენს მდგომარეობას, რომელშიც გარკვეულ ობიექტზე მიიღწევა ყურადღების კონცენტრაციის უმაღლესი დონე ან პირიქით ყურადღების სრული გაფანტვა. ამ მდგომარეობაში ხდება აღქმისა და აზროვნების პროცესების შეჩერება, ხდება გარე სამყაროსგან ადამიანის განსაკუთრებული სახის მგრძნობელობითი იზოლაცია და ყურადღების სრული მოკრება შინაგან, სულიერ სამყაროზე, მის არსზე. ბუნებრივია, რომ ფიზიოლოგიურ დონეზე ტვინის ძირითადი ინტეგრაციული მექანიზმების დროებით გამორთვასთან დაკავშირებული ასეთი ფსიქიკური იმობილიზაცია ხელს უწყობს ადამიანის ნერვულ-ფსიქიკური ფუნქციების აღდგენას და თავის შემდეგ ტოვებს სიახლის, შინაგანი განახლებისა და ცხოვრების სიხარულის შეგრძნებას... ჰიპნოზი კი თავის შემდეგ ტოვებს ქვეცნობიერების დონეზე პიროვნების დათრგუნვის შეგრძნებას და ამით ხელს უწყობს მონობის ფსიქოლოგიის ფორმირებას ადამიანის ცნობიერებაში.

და კიდევ ერთი საინტერესო მომენტი მედიტაციასთან დაკავშირებით. ფიზიკობის დროს ნორმალურად ფუნქციონირებადი გრძნობის ორგანოები ცენტრალურ ნერვულ სისტემაში ქმნიან

საკუთარი შინაგანი „ხმაურების“ მაღალ დონეს, რაც ართულებს ასოციაციისა და ინტეგრაციის პროცესების მიმდინარეობას. მედიტაციის დროს ტვინის „საკუთარი ხმაურების“ დონე უკიდურესად დაბალი ხდება, შესაბამისად კი, მედიტირების განმახორციელებლის მიერ დასახული გარკვეული ამოცანების გადასაჭრელად ჩნდება ასოციაციური და ინტეგრაციული პროცესების მაქსიმალურად სრულად გამოყენების შესაძლებლობა...ასე, რომ ჰიპნოზი და მედიტაცია – ეს ცნობიერების სრულიად განსხვავებული მდგომარეობებია. მედიტაცია – ეს არის სულიერი საწყისის გამოღვიძების ერთერთი ხერხი. ხოლო ჰიპნოზი, ხაზს ვუსვამ – ეს მხოლოდ და მხოლოდ ცხოველური საწყისის ფუნქციაა.

– ფსიქოთერაპიული მიზნებისთვის მაინც ხომ შეიძლება ჰიპნოზის დროს ადამიანისთვის საკუთარი ძალებისა და შესაძლებლობების რწმენის შთაგონება, – ვერაფრით ცხრებოდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი.

– ჰიპნოზი – ნაკლებადგამოსადეგია საკუთარ ძალებში რწმენის შთაგონების მიზნებისთვის, ვინაიდან ერთდროულად იგი აძლიერებს სხვა ადამიანის ნებისადმი შთაგონებულობასა და მორჩილებას. ეს კი თავის მხრივ არაბუნებრივია თვით ადამიანის არსთან, მიმდინარე ცხოვრებაში მის ჭეშმარიტ დანიშნულებასთან მიმართებაში. შინაგანად, ქვეცნობიერების დონეზე, ის ხომ მიილტვის ჭეშმარიტი თავისუფლებისკენ, საკუთარი სულის თავისუფლებისკენ. რის გამოც, პრინციპში, მასში არსებობს ცხოვრებაში დამოუკიდებლობის, თვითდამკვიდრებისა და გარეგანი თავისუფლების ნებისმიერი ფორმისაკენ მუდმივი სწრაფვა.

და თუკი თქვენ ნამდვილად გინდათ დაეხმაროთ ადამიანს შეცვლაში, საკუთარ ძალებსა და შესაძლებლობებში რწმენის გაჩენაში, დაარწმუნეთ იგი საკუთარი სიტყვით, აზრებით, არგუმენტებით. ვინაიდან **სიტყვის ძალა იწვევს აზრის ძალის აღორძინებას, ხოლო აზრის, ფიქრის ძალა კი წარმოშობს მოქმედებას...** მაგრამ არამც და არამც ჰიპნოზით, ადამიანის ქვეცნობიერებაში არა ღია ბრძანებით. რადგან, არც კი გესმით, რასა იქმთ, ვინაიდან თქვენთვის ჯერ კიდევ სულაც ამოუცნობია ჰიპნოზის და მის მიერ ადამიანში გაღვივებული ნეგატიური ძალების ჭეშმარიტი ბუნება...

ნიკოლაი ანდრეევიჩი იდგა ჩაფიქრებული. ამ დროისათვის ველზე გამოჩნდნენ ბოლო ბიჭებიც. მათთან მისალმების შემდეგ სენსეიმ თქვა:

– ახლა კი ყველანი შევიკრიბეთ, აბა დავიწყოთ...დღეს ჩვენ გავაკეთებთ იმავე მედიტაციას, რასაც წინა მეცადინეობებზე – ნეგატივისაგან აზრის, ფიქრის განწმენდაზე. მათთვის კი ვინც მაშინ არ იყო, გავიმეორებ. მაშ ასე, დადექით მოხერხებულად, ფეხები მრების სიგანეზე. ხელები, მუცლის დონეზე ერთმანეთს უნდა შეეხოს გაშლილი თითების დაბოლოებებით. დაბოლოება დაბოლოებასთან, ანუ დიდი თითი დიდ თითთან, საჩვენებელი საჩვენებელთან და ა.შ. აი ასე.

სენსეიმ მიჩვენა მე ეს შეერთება.

– საჭიროა მოდუნება, მოიშორეთ ყველა აზრი, ფიქრი და ყურადღება მოიკრიბეთ მხოლოდ ნორმალურ სუნთქვაზე. ყველა კიდურების სრული მოდუნების მდგომარეობისა და შინაგანი სიმშვიდის შერძინების მიღწევის შემდეგ, ადამიანი იწყებს საკუთარი თავის დოქად წარმოსახვას. ანუ, მისი თავის ზედა ნაწილი, დოქის ყელის მსგავსად, თითქოს წაჭრილია...წყლის წყაროს ადგილს წარმოადგენს სული. ეს წყალი აღავსებს მთელ სხეულს და ბოლოს და ბოლოს მისი გადავსების შემდეგ გადმოსხმება დოქის პირიდან, ჩამოედინება სხეულზე და ჩაისხმება მიწაში. წყლით სხეულის ავსებისა და მისგან მიწაში გადმოღვრის პროცესში, წყალთან ერთად გადმოსხმება, ასევე ყველა უაერყოფითი აზრიც, ყველა პრობლემა, ერთი სიტყვით ადამიანის გონებაში არსებული მთელი ჭუჭყი და მღელვარება. ადამიანი, ასე ვთქვათ, შინაგანად განიწმინდება. და როცა ის ამგვარად იწმინდება, იწყებს სულისა და აზრის მკაფიო განცალკევების შეგრძნებას. ამასთან, იმ სულისა, რომელიც მის შიგნით იმყოფება და იმ სულისა, რომელიც იმყოფება დოქის ზემოთ და რომელიც აკვირდება მთელ პროცესს. საბოლოო ჯამში, ამ მედიტაციაზე ყოველდღიური მუშაობის შედეგად, ადამიანი წმენდს საკუთარ აზრებს,

ფიქრებს ნეგატიურისაგან და შემდგომში სწავლობს მათ კონტროლირებას, მუდმივად შეინარჩუნოს თავისი გონება „სუფთა“ მდგომარეობაში... შეკითხვები გაქვთ?

– რატომ უნდა შეერთდეს ხელები სწორედ ასეთნაირად? – ვიკითხე მე.

– იმიტომ, რომ ამ მედიტაციის დროს ორგანიზმის შიგნით მიმდინარეობს გარკვეული ენერგიების ცირკულირება, რომელთა შესახებ როგორმე სხვა დროს მოგიტხრობთ. ხოლო თითების ბოლოები ამ წრეს კრავს. ამას გარდა, მიმდინარეობს თითების ბოლოებზე განთავსებული კანის ნერვული რეცეპტორების გალიზიანება, რაც სასიკეთოდ და დამამშვიდებლად მოქმედებს ტვინზე... შეკითხვები კიდევ გაქვთ?

ყველა დუმდა.

– მაშინ შევუდგეთ.

სენსეის ხელმძღვანელობით შევუდექით ამ მედიტაციის კეთებას. შევეცადე თავი დოქად წარმოემდგინა. მაგრამ ჩემი წარმოსახვა ამ სახის ფორმირებას ახდენდა, რაღაც სანახევროდ, ვინაიდან გონება ვერაფრით ეთანხმებოდა იმ განმარტებას. მაშინ, არ შევუდექი ჩემი თავისთვის რისამე მტკიცებას და უბრალოდ გავიფიქრე, რომ „მე ვარ დოქი“ და მოვიკრიბე ყურადღება „წყლის შინაგან წყაროზე“. ამ დროს წარმოიქმნა საინტერესო შეგრძნება, თითქოს ჩემმა ცნობიერებამ ჩემს შიგნით, სულში შეაღწია და მოახდინა კონცენტრირება წერტილის სახით, მზის წნულის არეში. ამ წერტილმა დაიწყო თანდათანობით გაფართოება მასში სპირალისებრად მბრუნავ, კრისტალურად სუფთა წყალთან ერთად. ბოლოს და ბოლოს წყალი იმდენად ბევრი შეიქნა, რომ დაიწყო მძლავრი ნაკადით დენა, აღავსო რა თავისი სასიამოვნო სინოტივით მთელი სხეული. ასეთნაირად „ჭურჭლის“ ავსების შემდეგ ამ სასიამოვნო შეგრძნებამ დაიწყო „დოქის პირიდან გადმოღვრა“. რაღაც მთრთოლვარე ჟრუანტელის ტალღებმა დაიწყო ჩემს სხეულში მოძრაობა ზემოდან ქვემოთ, თითქოს მიწაში მიდისო. წარმოვიდგინე, რომ ჩემი სხეული განიწმინდება ყველა ცუდი აზრისაგან და რაღაც მომენტში შინაგანად ისე კარგად ვიგრძენი თავი, ისე მყუდროდ და სასიხარულოდ, რომ ვეღარ გავუძელი და ოდნავ გადავუხვიე მედიტაციას, მთელი ჩემი სულით მადლობას ვუხდიდი ღმერთს ყველაფრისთვის, რაც ჩემთვის ჰქონდა მოცემული და თავისი ქმნილებებისადმი უდიდესი სიყვარულისთვის. შემდეგ მოულოდნელად აღმოვაჩინე, რომ ჩემი ცნობიერება, ანუ ნამდვილი „მე“ თითქოს იმყოფებოდა ჩემს სხეულს ზემოთ. ხოლო თვით სხეული სულაც არ ჰგავდა სხეულს. მისი „დოქისებრი“ თავიდან გადმოდიოდა ათასობით მრავალფერადი ძაფი, რომლებიც თავიანთი განუწყვეტელი მოძრაობით მიწისკენ მიემართებოდნენ. ხოლო თვით დოქის სიღრმეში ელვარებდა რაღაც კაშკაშა და ამ ძაფებს უფრო ნაჯერ ფერებს სძენდა. სიმშვენიერე, რა თქმა უნდა, იყო მომაჯადოებელი. ამ დროს, საიდანღაც შორიდან მომესმა სენსეის მელოდიური ხმა:

– ახლა კი გააკეთეთ ორი მკვეთრი, ღრმა ჩასუნთქვა და ამოსუნთქვა. მკვეთრად შეკარით და აუშვით მუჭები. გაახილეთ თვალები.

უმალ მოვედი გონს. მაგრამ ამ შინაგანი ეიფორიის მდგომარეობა დამრჩა სადღაც შემს „მე“-ში. როგორც შემდეგ გაირკვა, ყველა თავისებურად განიცდიდა ამ მდგომარეობას. უფროს ბიჭებს უკეთ ჰქონდათ, ჩემთან შედარებით, ხოლო ჩემს მეგობრებში კი ყველაფერი ხდებოდა „ხორცშეუსხამი წარმოსახვის“ დონეზე. მაგრამ სენსეიმ უთხრა მათ, რომ დასაწყისში ყოველთვის ასე ხდება ძალიან ბევრ ადამიანში. მაგრამ სახლში ყოველდღიური, დაჟინებული მეცადინეობების გზით და ასევე, საკუთარი ზნეობრივი თვისებების გაუმჯობესების სურვილის წყალობით, შესაძლებელია რაღაც დროის შემდეგ გარკვეული შეგრძნებების მიღწევა, შემდეგ კი საკუთარი აზრების მუდმივი გაკონტროლების სწავლაც. მთავარია – საკუთარი თავის, ძალების რწმენა და დაუზარლობა.

როცა მდელიდან წასვლა დავაპირეთ, მომენტი შევარჩიე და ჩუმად შევეკითხე მასწავლებელს:

– ბიჭებმა მითხრეს, რომ ჩემი არყოფნის დროს ახალ მედიტაციებს აძლევდით მათ, ალბათ ბევრი მაქვს გამოტოვებული, ახლა რა ვქნა?

რაზეც სენსეიმ კეთილი თვალებით შემომხედა და მიპასუხა:

– დამიჯერე, ვინც კეთილი აზრებით კეთილ საქმეს იქმს, ნუ დარდობს დაკარგულის გამო, რადგან საკუთარი სულის შესაცნობად ბევრად მეტ ძალას იძენს, ვიდრე უსაქმურობაში ყოფნით.

მაშინ, რა თქმა უნდა, მე ცოტა რამ გავიგე, რა კეთილი საქმეები ჰქონდა სენსეის მხედველობაში, ვინაიდან ყოველივეს, რასაც ვაკეთებდი, მივიჩნევდი ჩვეულებრივ ყოველდღიურ საზრუნავად. და მაინც, ეს სიტყვები იმდენად ჩამივარდა გულში, რომ იმავე საღამოს ჩემს დღიურში გაჩნდა შესაბამისი ჩანაწერი.

დღეები თვალის დახამხამებაში გაფრინდა. ეს ახალი მედიტაცია იმდენად მომეწონა, რომ სიამოვნებით ვასრულებდი მას ძილის წინ, თუმცა, როგორც ყველა წინა მედიტაციის მსგავსად, რიგრიგობით. ერთხელ შევეკითხე სენსეის, ხომ არ არის საზიანო ერთი საღამოს განმავლობაში ყველა მათგანის კეთება რიგრიგობით. რაზეც მიპასუხა, რომ პირიქით, მეტად სასარგებლოა, ვინაიდან ადამიანი უფრო მეტს მუშაობს საკუთარ თავთან სულიერების თვალსაზრისით, ხოლო „ლოტოსის ყვავილი“ აღვიძებს სულს. „უმჯობესია მათი გაკეთება საღამოს, ძილის წინ და დილით, გაღვიძების შემდეგ. ეს ყველაზე მარტივი მედიტაციებია ყურადღების კონცენტრაციასთან სამუშაოდ, შინაგანი მხედველობის გამოსამუშავებლად და აზრებზე კონტროლის დასამყარებლად. ისინი აბსოლუტურად უვნებელია, ამიტომ მათი სწავლა ნებისმიერ ადამიანს შეუძლია, რომელსაც ადრე არასოდეს ჰქონია შეხება სულიერ პრაქტიკებთან. იმავდროულად, ეს მედიტაციები, სიმარტივესთან და ხელმისაწვდომობასთან ერთად, ყველაზე შედეგიანებია“.

30

ვარჯიშებზე, ახალი ძალებით ჩართული, ვცდილობდი დავწეულიყავი ბიჭებს ძველი და ახალი მასალების ათვისებაში. ამ დღეებში ყოველივე, ჩემთვის ყველაზე საინტერესო და შეცნობადი, ხდებოდა სულიერ მეცადინეობებზე. ერთერთ ასეთ მეცადინეობაზე ნიკოლაი ანდრეევიჩმა იკამათა სენსეისთან რეინკარნაციის საკითხზე. თუმცა, მომეჩვენა, რომ იგი არც კი კამათობდა, არამედ უბრალოდ ცდილობდა მასწავლებლის პროვოცირებას ამ თემაზე სასაუბროდ. შევნიშნე, რომ მიუხედავად იმისა, რომ ნიკოლაი ანდრეევიჩი იყო ფსიქოთერაპევტი, თავგამოდებული ათეისტი და როგორც ჩვენ მას ხუმრობით შევარქვით „ჩვენი კომპანიის სალი აზრი“, იგი არ აცდენდა არცერთ მეცადინეობას და დელიკატური პატივისცემით ეპყრობოდა სენსეის.

– მაგრამ რეინკარნაცია, – ეს ხომ ადამიანების მონაგონია. უმეტესობაში ხომ აღინიშნება, მე ვიტყვოდი, პათოლოგიური ტანატოფობია, ამიტომაც იგონებენ თავიანთთვის სხვადასხვა ზღაპარს გარდასახვის, იმქვეყნიური ცხოვრების შესახებ.

– სულაც არა, – შეეპასუხა სენსეი. – რაც შეეხება სიკვდილის შიშს, ის შობილია მხოლოდ და მხოლოდ ადამიანში ცხოველური საწყისის სიჭარბით – თვითგადარჩენის ინსტინქტით და ეგოისტურ ნეგატივიზმზე აღმოცენებული წარმოსახვის ძალით. შიში – ეს მხოლოდ და მხოლოდ ემოციაა, რომელიც იქ ჩაირთვება, სადაც არ არსებობს ან მეტისმეტად ნაკლებად არის ინფორმაცია... ხოლო რაც შეეხება რეინკარნაციას, ეს მოვლენა სინამდვილეში არსებობს ბუნებაში და წარმოდგენაც არა გაქვს, რამდენად დიდი ხანია არსებობს.

სენსეი ბოლო დროს ნიკოლაი ანდრეევიჩთან ურთიერთობდა მეგობრულად, შენობით.

– არა, მაგრამ თუ ეს სინამდვილეში იყო, ჩვენ რაღაც გვემახსოვრებოდა მაშინ, რაღაც ნაწყვეტები ან კიდევ სხვა რამ.

– შენ, მაგალითად, გახსოვს, რა იყო ამ დღეს ერთი წლის წინ.

ნიკოლაი ანდრეევიჩი დაფიქრდა და გაუბედავად წარმოთქვა:

– ალბათ, ვიყავი სამსახურში, თუ კვირას არ ემთხვევა.

– ესე იგი, არ შეგიძლია ამ დღის ზუსტად გახსენება.

– არა.

– სწორედ ესაა. მაშ, რაღა გეთქმის სხვა დროის შესახებ, გაგაჩნდა თუ არა შენ წინა ცხოვრება... ჩვენ უკვე გავარკვეით შენი ჰიპნოზის შესახებ, რომ არსებობს გონება, არის ცხოველური საწყისი და არის სული. შენ, სწორედ ჭეშმარიტი „შენ“, იმყოფები სულში. გონება ეს არის ის, რაც აღიქვამს და იქაც იმყოფება შენი „მეს“ ნაწილი. გამოდის, რომ შენ, ასე ვთქვათ, გაყოფილი ხარ: სულში თავს სულ სხვაგვარად შეიგრძნობ, ხოლო ფიქრობ სრულიად სხვაგვარად. აი, კარგად დაუკვირდი საკუთარ თავს, ვინ ხარ სინამდვილეში, როგორ აზროვნებ, ფიქრობ, როგორ მეტყველებ, როგორ ხედავ. ტვინის მოქმედების, ვერბალური, არავერბალური და აკუსტიკური ველების აღგზნების თვალსაზრისით კი არ გეუბნები. ყოველივე ეს უბრალო რამ არის. სწორედ ჭეშმარიტ „შენ“–ზე გეუბნები! ჩაიხედე საკუთარი ცნობიერების შიგნით. ის ხომ უსასრულოა. იფიქრე იმაზე, თუ რამდენად უსასრულოა კოსმოსი და შეეცადე იმ ფაქტის ახსნას, რომ შენი სხეულის თითოეულ ატომში ასახულია სამყარო...

– განა ატომში აისახება სამყარო? – გაცდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი.

– რა თქმა უნდა. თუ ეჭვი გეპარება, მოძებნე შესაბამისი ლიტერატურა ატომის აგებულების შესახებ და შეადარე იგი სამყაროს მოწყობას. თუნდაც დღეისათვის არსებული ცოდნა საკმარისია მოცემული ფაქტის გასაცნობიერებლად. ან მაგალითად მოვიტანოთ ვაკუუმი. ის ცარიელია, ხომ არაფერია მასში მგონი, ერთი შეხედვით. მაგრამ მასში აღმოცენდება სიცოცხლე. საიდან? სიცარიელისგან, არაფრისგან? იფიქრე გლობალური საკითხების შესახებ, სერიოზულად იფიქრე... მაგრამ ყველაზე მთავარია, გაარკვიე: ვინ ხარ? მაშინ კი მიხვდები, რომ სხეული – ეს მხოლოდ და მხოლოდ ოთხთვალაა, რომელიც გატარებს დაბადებიდან გარდაცვალებამდე, ხან ერთ რეინკარნაციაში, ხან მეორეში და როგორაც გამოიყენებ ამ ოთხთვალას, სწორედ იმაზე იქნება დამოკიდებული, სანამდე მიგიყვანს. ის, ან თვითონ დაგორდება, ან შენ მართავდე იქნება მას.

ადამიანი, ანუ მისი სული – მხოლოდ და მხოლოდ მედროგეა ამ ოთხთვალაზე. თუ სული მძინარე იქნება, ოთხთვალა რახრახით იგორებს იქეთ, საითაც ყველა გორავს. მედროგე მუდმივ წრეზე ივლის. მაგრამ თუკი სული გამოიღვიძებს, იგი საჭირო მიმართულებით, სულიერი განვითარებისკენ გაუწევს, იქეთკენ, საითაც მისი ნება მოისურვებს. მაგრამ მთავარი ის არის, რომ ადამიანი გაცნობიერებს – ის არის ამ ოთხთვალას მედროგე. და აი აქ, ამ გაცნობიერების შემდეგ, მას უბრალოდ შეუძლია შეწყვიტოს მუდმივ წრეზე სიარული და გავიდეს ნირვანაში, ანუ დაემსგავსოს ღმერთებს.

ყველანი ყურადღებით უსმენდნენ სენსეის. მე კი სიმხნევე მოვიკრივე და მასწავლებელს დავუსვი ჩემთვის ამაღელვებელი შეკითხვა.

– რაში მდგომარეობს თვით სულის, ანუ ჩემი არსებობის არსი?

– არსი მარტივია – საბოლოო ჯამში მოწიფული ქმნილების სახით ღმერთთან მისვლა... ადამიანი ეს არის სულიერი და ცხოველური საწყისის სინთეზი. ეს სინთეზი აუცილებელია სულის მიერ გარკვეული ფორმის მისაღებად, მან უნდა გაიაროს მატერიაში გავლით, ანუ მომწიფდეს. ადამიანი, პეპელას მსგავსად, განიცდის საკუთარი სულის განვითარების სტადიას. გადატანითი მნიშვნელობით, კვერცხიდან გამოჩეკვის შემდეგ ადამიანი გადის „მატლის“ ან „ადამიანი–ცხოველის“ მატერიალურ სტადიას, სადაც ის ხოხავს მიწაზე და მასში ჭარბობს მატერიალური ინტერესი, როგორც მუხლუხო. იგი ვერ ხედავს თავის თავში სულს და თავის მატერიასთან, ანუ სხეულთან ერთად ერთ მთლიანობად აღიქვამს თავს.

შემდეგ გადის გაცნობიერების გარკვეული დრო, ან ერთი რეინკარნაციიდან მეორეში გადასვლის პერიოდში, ან ერთი სიცოცხლის განმავლობაში (ვის როგორ გამოუდის), სადაც მისი სული მწიფდება სულიერი სიყვარულის სიკეთის აზრში. თანდათან ადამიანი გარდაისახება „ჭიის პარკად“, ანუ „ადამიანი–ადამიანის“ სტადიაში, სადაც ხდება მისი ჭეშმარიტი „მეს“–სულისა და „ჭიის პარკის“–სხეულის მკაფიო გაცნობიერება. ამასთან, სხეულისა, იმგვარად, როგორც მისი სულის მომწიფებისათვის მხოლოდ და მხოლოდ

მატერიის სახით. გარეგნულად, ეს შესაძლოა, არაფრით ვლინდებოდეს, მაგრამ შინაგანად ხდება მძაფრი, გლობალური გარდაქმნები.

დაბოლოს, როცა სული საბოლოოდ მომწიფდება, „ჭიის პარკი“ ირღვევა და იქედან ამოფრინდება ღვთიურად, დამაბრმავებლად მშვენიერი ქმნილება – „პეპელა“ – სული, რომელიც თავისუფალია თავის ფრენაში. ასეთივე მშვენიერ ქმნილებებთან შემოერთებით იგი მონაწილეობს ახალი სულების ჩასახვაში, ახალი „მატლების“ შექმნაში, რომლებიც გაივლიან იმავე გზას. სწორედ ეს არის სტადია „ადამიანი – ღმერთი“.

ამიტომ მთელი არსი მდგომარობს განვითარებაში ცხოველურიდან ღვთაებრივამდე, ღმერთის სრულფასოვან ნაწილაკად გარდაქმნაში. ეს ჩადებულია ჩვენში თავიდანვე, ღრმად. ამიტომ ვეძებთ ჩვენ ღმერთს, ამიტომ ვიცით ჩვენ ღმერთის შესახებ...

ნიკოლაი ანდრეევიჩმა გაიღიმა და თქვა:

– და თუკი ათეისტი ვარ და ვუარყოფ ღმერთს?

– საერთო ჯამში, არავინ უარყოფს ღმერთს, ვინც არ უნდა იყოს ის. იმიტომ, რომ სულში ყველა გრძნობს ამას. ყველას ეშინია სიბნელის, როგორი მამაციც არ უნდა იყოს, ყველა ფიქრობს მარადისობის, სიკვდილის, საკუთარი სიცოცხლის არსისა და არსებობის შესახებ. უბრალოდ, ბევრნი, ვერ ფლობენ რა საკმარის ინფორმაციას, ამოქმედებენ თავიანთი ფსიქიკის დამცავ ფუნქციებს და ცდილობენ ამ აზრების ჩახშობას.

– ასე ვარ შექმნილი, რომ მე მჭირდება მხოლოდ რეალური მტკიცებულებები. სინამდვილეში რომ გადავყროდი რამე შემთხვევას, თუნდაც წინა რეინკარნაციის მეხსიერებას, დავიჯერებდი ამას, დავრწმუნდებოდი რა პირადად.

სენსეიმ ცოტაოდენი იფიქრა და უპასუხა:

– კეთილი, მე შემოგთავაზებ ასეთ შესაძლებლობას. მეცადინეობის შემდეგ მოგიყვები ცნობიერების მდგომარეობის შეცვლის ერთი საინტერესო ტექნიკის შესახებ, რომელიც იძლევა ადამიანის სულის გაღვიძებისა და საუბრისათვის მისი გამომახების შესაძლებლობას. მაგრამ გაფრთხილებ, მეტი არავინ უნდა იცოდეს ამ ტექნიკის შესახებ. ვინაიდან საზოგადოება ჯერ კიდევ იმყოფება „ადამიანი–ცხოველის“ სტადიაში. ისინი მიიღებენ ამ ცოდნას თავის დროზე, როცა უმრავლესობით გადავლენ „ადამიანი–ადამიანის“ სტადიაში... შეგიძლია ნებისმიერ შენს პაციენტთან გაიმეორო ყოველივე ზუსტად, რასაც გიამბობ. მაგრამ, წინდაწინ გეტყვი, რეინკარნაციაში დროის ცნება, როგორც ასეთი, არ არსებობს. ანუ, მაგალითად ერთი ადამიანი, ცხოვრობდა ორასი წლის წინ, ხოლო გარდაისახა მხოლოდ ამჟამად, მეორე კი გარდაიცვალა ერთი წლის წინ, ხოლო დაიბადა ერთი წუთის შემდეგ, ხოლო მესამე კი, შესაძლოა, ცხოვრობდა უძველეს დროში და დაიბადა ჩვენს დროში და ასე შემდეგ. ანუ, იქ თავისი კანონებია, ამიტომ, ძლიერ ნუ გაოცდები... შევთანხმდით?

– რა თქმა უნდა! – აღტაცებით წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა.

ახლა, ამ მომენტამდე დადუმებულმა სტასმა, ჩაფიქრიანებულმა იკითხა:

– რეინკარნაციის თაობაზე, ადამიანები შამბალიშიც ექვემდებარებიან მას თუ არსებობენ მარადიულად?

– თუ შენ ბოდხისატვის შესახებ მეკითხები შამბალის შიგნით, ისინი არსებობენ საერთოდ სხვა კანონების შესაბამისად და ადამიანების მსგავსი, უხეში, სხეულებრივი მატერია მათ არ გააჩნია. შამბალაში არსებობს რეალობის საერთოდ სხვა მხარე... როგორ აგისნათ, მათი სხეული – ეს, საკუთარი კანონებით, დროსა და სივრცეში არსებული წვრილი მატერიაა. თუკი ადამიანების სამყაროში გონება ემსახურება ადამიანის სხეულს, სახლში... ანუ შამბალაში, – სწრაფად გამოასწორა თავისი წამოცდომა მასწავლებელმა, – სხეული ემსახურება გონებას... რატომ ვეღარ პოულობენ შამბალას? იმიტომ, რომ იგი არსებობს აღქმის სრულიად სხვა, სიხშირის დონეზე.

– ასე რომ, იქ ადამიანს არ შეუძლია სხეულში მოხვედრა? – გაოცებულად იკითხა ანდრეიმ.

– რატომაც არა, შეუძლია, თუკი შეუძლია საკუთარი სხეულის ტრანსფორმირება რეალობის აღქმის ამ სიხშირის დონეზე.

– უბრალოდ, რაღაც ფანტასტიკაა, – ჩილაპარაკა თავისთვის კოსტიკამ.

– დღევანდელი ადამიანური გაგებისათვის, შესაძლებელია. მაგრამ ეს ფაქტია...თუ ადამიანებს სჯერათ, რომ ეს ფანტასტიკაა, მათი ნებაა...მაგრამ ადამიანს არაფრის გამოგენება შეუძლია თვითონ, ვინაიდან ყველა ეს ცოდნა იყო, არის და იქნება მისი ნებისა და სურვილის გარეშე. მისი შეცნობის შესაძლებლობები შეზღუდულია მხოლოდ და მხოლოდ საკუთარი ეგოცენტრიზმით. საერთოდ კი ფანტასტიკა არსობრივად – ეს მხოლოდ და მხოლოდ არარეალიზებული რეალობაა.

– მაშინ, ეს უმაღლესი არსებები როგორ მოდიან ამ ქვეყანაზე? თქვენ ხომ ამბობდით, რომ საჭიროების შემთხვევაში ისინი თვითონ შემოდიან ადამიანებთან კონტაქტში.

– ჩვეულებრივად, რეინკარნაციის გზით. მათი სული შედის ახალშობილის სხეულში მერვე დღეს, ანუ ისევე, როგორაც იბადებიან ყველა ადამიანები.

– საინტერესოა, – ჩილაპარაკა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა, – საიდან მოიტანეთ, რომ სული შედის ადამიანის სხეულში სიცოცხლის მერვე დღეს? ქრისტიანულ რელიგიაში, მაგალითად, მიიჩნევა, რომ სული ჯერ კიდევ დედის მუცელში ყოფნის დროს შედის სხეულში.

– შეცდომით ფიქრობენ ასე. ცხადია, ვიღაცამ რაღაც ისე ვერ გაიგო, მეორემ რაღაც არასწორად გადათარგმნა თავის ენაზე, მესამემ კი საკუთარი ლოგიკიდან გამომდინარე განავრცო; ასე და ამგვარად დაიკარგა ნამდვილი ცოდნა. ყველაფერი, როგორც ჩვეულებრივად ხდება...სინამდვილეში კი სული შედის ადამიანის სხეულში მერვე დღეს. ამის დაფიქსირება რეალურადაც კი შეიძლება. სული, მიუხედავად იმისა, რომ ენერგეტიკული სუბსტანციაა, სხეულში შესვლის შემდეგ იძენს წვრილი მატერიის თვისებას. ამიტომ, ახალშობილის წონა მკვეთრად იზრდება მერვე დღეს 3–დამ 20 გრამამდე, ხოლო ზოგჯერ, განსაკუთრებულ შემთხვევებში 50 გრამამდე. ამის დაფიქსირება რეალურადაა შესაძლებელი, თუ ზუსტად გაკონტროლდება ახალშობილის წონა მეშვიდე დღიდან დაწყებული, მასში შემავალი და გამომავლის გათვალისწინებით. ანუ, მერვე დღეს ხდება ახალშობილის წონაში მკვეთრი მომატება. ამას გარდა, სწორედ მერვე დღეს ხდება ბავშვის მზერა „ცოცხალი“, გასხვიოსნებული. ამის არშემჩნევა შეუძლებელია.

– და შემდეგ, რით განსხვავდებიან ბოდხისატვები ადამიანებისაგან? – დაინტერესდა კოსტიკა.

– აბსოლუტურად არაფრით. ისინი გაცნობიერებულად გარდაისახებიან ადამიანის „მატერიაში“, რათა საკუთარ თავზე გამოსცადონ ყველა სიმძიმე, განსაცდელი და ასევე, მსოფლიოს ყველა ცდუნება. ადამიანური ცხოვრების პროცესში მათ შეაქვთ ის წვლილი, რომელიც უნდა შეიტანონ. ზოგჯერ მოდიან დედამიწაზე გარკვეული მიზნით, რათა განახორციელონ შამბალაში მიღებული გადაწყვეტილება ცხოვრებაში. მაგრამ, ხშირ შემთხვევაში, როგორც დამკვირვებლები. ბოდხისატვები ცხოვრობენ ჩვეულებრივი ადამიანებივით, ჩუმად და თავმდაბლურად ასრულებენ რა თავიანთ სამსახურს, თუმცა შინაგანად ეს ადამიანი სრულად აცნობიერებს, რომ ის არის ბოდხისატვა. მაგრამ ის არასოდეს დაიწყებს ამის შესახებ ყვირილს და მჯიღებს არ დაირტყმას გულში. როგორც წესი, გარემომცველთაგან არავინ ამის შესახებ არაფერი იცის. ეს შეიძლება იყოს ვინც გნებავთ: თქვენი ახლო ადამიანი, ნაცნობი, ნათესავი, მეგობარი და ა.შ.

– რატომ მოდიან ისინი, როგორც დამკვირვებლები? – იკითხა ვიქტორმა.

„და მართლაც, რისთვის? – გავიფიქრე მეც. – ალბათ ამ უმაღლეს არსებებს ჩვენი სამყარო მეტად ბინძური და ეგოისტური მოეჩვენებათ“.

– მათ ასეთი წესი, ან უფრო სწორად ვალდებულება გააჩნიათ. შამბალის თითოეული ბოდხისატვი, თუნდაც ერთხელ ათასწლეულში, რეინკარნაციის გზით უნდა მოვიდეს ამ სამყაროში. რისთვის? რათა იცხოვრონ ადამიანური ცხოვრებით, დააკვირდნენ, რის შესახებ და

როგორ ფიქრობს კაცობრიობა, რომელი დონის შესაფერისი ცოდნის მიცემაა მათთვის საჭირო. და ეს ყოველივე იმისათვის, რათა შეიცნონ ადამიანური არსი. შამბალაში ხომ არ არსებობს ცხოველური საწყისი ინდივიდში. იქ საერთოდ სხვა რეალობაა. მაგრამ იმისათვის, რათა იქ მყოფ ბოდხისატვს შეეძლოს აქ მიმდინარე მოვლენების შეცნობა, მას „შემოაგზავნიან“ ამ სამყაროში, რომ არ დაავიწყდეს და ასე ვთქვათ, არ მოდუნდეს. რიგდენ ჯაპოც ვერსად გაექცევა ამ წესს, ამ ხვედრს. მაგრამ ის, როგორც წესი, ამ სამყაროში მოდის კაცობრიობის ცივილიზაციის ცხოვრებაში გლობალური ცვლილებების დაწყების წინ, დაახლოებით 10–12 ათასწლეულში ერთხელ. მაგრამ არა როგორც მესია, არამედ მსაჯული. იგი ამოწმებს თავისი ქვეშევრდომების მიერ შესრულებულ სამუშაოს და აფასებს ადამიანური აღქმის დონეს, მათი სულიერების ან მატერიით მათი შთანთქმის ხარისხს. ამის მიხედვით შამბალაში შემდეგ გამოიტანება ვერდიქტი, იარსებოს თუ არა ამ კაცობრიობამ.

– ეს როგორ?

– როგორ თუ როგორ, თუკი კაცობრიობა ზოგადად შეფასდება, როგორც სულიერად პროგრესირებადი საზოგადოება, მაშინ მას ინარჩუნებდნენ. მაგრამ თუ მასში ჭარბობდა ცხოველური საწყისი, ანუ მატერიალური არსობა, მაშინ მეორდება „გლობალური კატაკლიზმების“ იგივე ისტორია, რაც დაემართა ზოგ წინამორბედ ცივილიზაციას. ხოლო შემდგომი ცივილიზაციის სულებისათვის მატერიის „მოსამრავლებლად“ ტოვებდნენ ადამიანების საერთო რაოდენობის არაუმეტეს 1/10 ნაწილს...**კაცობრიობა თავად ირჩევს საკუთარ გზას, ხოლო შამბალის მოქმედება კი – ეს მხოლოდ და მხოლოდ აღნიშნული არჩევანის შედეგია.**

როგორც გავიგე, – საუბარში ჩაერთო ვიქტორი, – მათი მთავარი დანიშნულება – ეს კაცობრიობის სულიერი განვითარებაა.

– თითქმის სწორია, – უპასუხა სენსეიმ. – მათი მთავარი დანიშნულება ზემოდან, კოსმოსური იერარქიისაგან ან ღმერთისაგან, როგორც გენებოთ დაარქვით, – არის ადამიანური სულის აღზრდა მისი გარდასახვების ყველა ციკლის განმავლობაში. მის განვითარებას აქტიურად ისინი ეხმარებიან მხოლოდ მაშინ, როცა ადამიანში გამოვლიძებას იწყებს სულიერი საწყისი.

– ალბათ, მათი სულიერების თვალსაზრისით, ეს ეგოისტური სამყარო საზარელია, – გავახმოვანე ჩემი აზრები.

სენსეის გაეცინა.

– ეს სწორია. ეს გარდასახვა იმის ტოლფასი იქნება, რომ პეპელა მუხლუხოში ჩასვან და შედეგად, პეპელასთვის მოუხერხებელია, ხოლო მუხლუხოსთვის კი დისკომფორტული. თუმცა, ასეთია წესები. თითოეულმა ბოდხისატვმა აქ თავისი ვადა უნდა დაჰყოს, იცხოვროს მთელი ცხოვრება. თუმცა, ნებისმიერი ბოდხისატვის ნებაა, ნირვანაში ნებისმიერ დროს წასვლა, მათთვის ეს დიდი ცდუნებაა.

– თქვენ ოდესღაც ამბობდით, რომ ბოდხისატვა არის კაცობრიობის გამო ნირვანიდან წამოსული ადამიანი.

– ეჭვს გარეშეა. ამიტომ, აი მისთვის ორმაგი ცდუნებაა, ვინაიდან იგი შეიგრძნობდა ამ არამიწიერი ბედნიერების პიკის მდგომარეობას...თქვენ წარმოდგენაც არა გაქვთ, ეს რა ...გმირობაა – ნირვანის დატოვება და აქ მოსვლა. გადატანითი მნიშვნელობით, ბოდხისატვის შედარება შეიძლება მათთან, ვინც საუკეთესო მოხალისეებიდან საუკეთესონი, გაგზავნეს ერთერთ ყველაზე საპასუხისმგებლო სამუშაო უბანზე. **ბოდხისატვები რჩებიან აქ ადამიანების გამო, ადამიანური სულების აღსაზრდელად, რათა ამ სულებმა შეძლონ განვითარება და გახდნენ თავისუფალნი, რადგან ამისკენ მიილტვის ჩვენი შინაგანი არსობა, სული, მუდმივად და ყოველწამიერად.**

სენსეიმ დახედა საათს და თქვა:

– გეყოფათ ბიჭებო, დროა აკეთოთ მედიტაცია, დისკუტირება კი დილაამდე შეიძლება.

მეც დავხედე საათს. ამ საუბარში დრო ერთი წამით გაფრინდა და იყო საოცარი განცდა, თითქოს ის საერთოდ არც კი არსებობდა. თითქოს ეს ყოფილიყო თვით მარადისობის წამი და ოდნავ ასწია თავისი საიდუმლოებების ფარდა.

ჩვენ ჩავატარეთ იგივე მედიტაციები, რაც წინა მეცადინეობებზე, „ჩვენი ზრახვების სისუფთავეზე“. „დოქის“ პირიდან გადმოღვრილი „წყალი“ უკვე უფრო მკეთრად შეიგრძნობოდა, რაღაც ტალღისებრი მოძრაობებით. მეცადინეობის შემდეგ მასწავლებელმა შეგვახსენა, რომ მუდმივად გვეცადა საკუთარი აზრების კონტროლისა და „ცნობიერების“ ნეგატიური „პარაზიტების გამოჭერის“ სწავლა. მან, ასევე, ხაზი გაუსვა იმას, რომ არ მიგვეცა გამოხატვის თვისუფლება ჩვენი აგრესიისათვის, თუ ასეთი წარმოიქმნებოდა. ყველაზე მთავარი კი – გამუდმებით გავაღვივოთ ჩვენში ღვთიური სიყვარული „ლოტოსის ყვავილის“ შესრულებით. ნიკოლაი ანდრეევიჩი დარჩა მდელიოზე, ხოლო ჩვენ დავემშვიდობეთ და სახლებში წავედით.

31

იმდენად განმაცვიფრა ამ ცოდნამ. რომელიც სენსივ ასე მარტივად და გასაგებად წარმოგვიდგინა, რომ მთელი ეს საუბარი დღიურში ჩავწერე და გამოვყავი ჩემთვის ყველაზე ამაღელვებელი მომენტები: „**როგორც აღმოჩნდა, ადამიანური ცხოვრების არსი – სულის სრულყოფილებაშია!!!**“ ამას ვგრძნობდი, მაგრამ არ ვიყავი დარწმუნებული. ახლა კი, უკვე მერამდენედ, ვფიქრობდი, რომ ეს ძირშივე ცვლიდა ყველაფერს, რასაც ასე ვუფრთხილდებოდი და მივიჩნევდი ცხოვრებაში მნიშვნელოვნად. მიმოვიხედე ირგვლივ და გავიფიქრე: „ჩვენ ხომ მართლაც, მთელი ცხოვრება სხეულისთვის ვცხოვრობთ...ოთახშიაც, ბინაშიც, რაც არ უნდა იყოს, ყველაფერი არსებობდა სხეულის მოთოვნილობების დასაკმაყოფილებლად და მის სამსახურში. გამონაკლისს შეადგენდა მხოლოდ წიგნები...რა თქმა უნდა, სენსეი ოდესღაც ამბობდა, რომ ცივილიზაციის ყველა ეს ატრიბუტი საჭიროა მხოლოდ იმისათვის, რომ ჩვენ მეტი დაგვრჩეს დრო სულის სრულყოფილებისათვის. მაგრამ რამდენია ამ სრულიად უსარგებლო ხარახურაში აბსოლუტურად ზედმეტი რამ! და ყველაფერი გვეცოტავება, სულ უფრო მეტი და მეტი გვინდა. საიტკენ? რისთვის? ხვალ შეიძლება, საერთოდაც მოვკვდეთ, ხოლო იქ კი მაინც ყველაფერს, ჩვენს სულში შექმნილის მიხედვით შეაფასებენ და არა იმით, თუ რამდენი მტკერი დაგროვდა, მიწაში ჩვენი ნახევრად გახრწნილი გარსის მიერ დაულალავი შრომით“.

მთელი ეს დღეები ჩემში მიმდინარეობდა ფასეულობების რაღაც თავისებური გადაფასება, სკოლაშიაც კი. გოგოები, როგორც ყოველთვის, ტრაბახობდნენ მოდური ტანსაცმლის ყიდვით და აშკარა შურით ყვებოდნენ, თუ რა დაუნახეს სხვებს. მათი მოსმენის შემდეგ, საკუთარი თავი მაოცებდა. ადრე ხომ ზუსტად მათნაირი ვიყავი, მივდევი რაღაც მოდის აჩრდილს, რაც, შესაძლოა, არც კი მიხდებოდა. მაგრამ სიდიადის მანია იზრდებოდა წარმოუდგენლად, როცა მექმნებოდა დანარჩენი გროვიდან გამორჩევის შესაძლებლობა. საერთო ჯამში ხომ, სულ მუდამ კარგია ის, რაც კარგად გაზის. და მორჩა...ოდესღაც მოდური ნივთები, წუთიერი პრეზენტაციის შემდეგ ახალა უკვე „უსარგებლო“ ტვირთად ჰკიდია კარადაში. რაში სჭირდება ერთ ადამიანს ამდენი ხაბაკი? რად მინდა იგი მე? შეიძლება სადღაც ადამიანებს ჩასაცვამი არ აქვთ არაფერი? და რატომ სადღაც? ჩემს ცხვირწინ, ჩემს საკუთარ კლასში სამი გოგონაა შეჭირვებული ოჯახიდან. ორ მათგანს მამა არ ჰყავს. მესამეს კი ლოთი მამა ჰყავს, მით უარესი. რა გამიჭირდება, მათ რომ დავეხმარო? ისინი ამას უფრო საჭიროებენ, ვიდრე ჩემი პიროვნება.

დავეკითხე დედას, მართალია, ცოტა ვიცრუე კიდეც, სკოლაში საქველმოქმედო აქცია ტარდება მეთქი. დედა წინააღმდეგი არ იყო. ჩვენ გოგონებისთვის ფეხსაცმელიც ვიშოვეთ, შევავროვე ეს ყოველივე და ჩემს წინაშე დადგა სხვა საკითხი: როგორ მივცე მათ ეს. მათ

ადგილზე საკუთარი თავის დაყენებით, ჩავთვალე, რომ საუკეთესო გამოსავალი იქნებოდა მათთვის ამის გადაცემა რაღაც საქველმოქმედო ორგანიზაციის სახელით...უნდა ვივარაუდოთ, ეს იდეა მოეწონათ. ვინაიდან ერთი კვირის შემდეგ მთელი სკოლის მაშტაბით, ჩვენი მასწავლებლის ინიციატივით გამოცხადდა საქველმოქმედო აქცია ჩვენი ქალაქის „ბავშვთა სახლის“ ბავშვების სასარგებლოდ. ამის გაგების შემდეგ, ზედმეტჯერ დავრწმუნდი სენსეის სიტყვებში, რომ **კარგი აზრი და კარგი საქმე წარმოშობს კეთილი საქმეებისა და აზრების ჯაჭვურ რეაქციას**. გავიფიქრე, თუკი თითოეული გაიაზრებდა ამას და სიკეთეს ჩაიდენდა თავისი შესაძლებლობების ფარგლებში, მაშინ ალბათ მთელს მსოფლიოში აღმოიფხვრებოდა შიმშილი და სიღარიბე. თორემ, სირცხვილია ცივილიზებულიობა მაშინ, როცა გვერდით ვიღაც შიმშილობს და უკიდურეს გასაჭირშია.

ასეთი (საყოველთაო სიყვარულის, ძმობისა და ურთიერთდახმარების) აზრების ქვეშ ჩემს სხეულს დაეუფლა რაღაც ამაღელვებელი თრთოლვა. მზის წნულის არეში დაიწყო ზრდა მსუბუქი, სასიამოვნო დაწოლის შეგრძნებამ. რაღაც გარკვეული ზომის მიღწევის შემდეგ მან დაიწყო ჟრუანტელის ტალღების გავრცელება სხეულში, რომელსაც კიდევ უფრო მეტ თრთოლვაში მოჰყავდა გონება და იზრდებოდა მთელი სამყაროსადმი უსასრულო სიყვარულის გრძნობა.

32

მომდევნო ვარჯიშის დროს, უკვე დამატებით მეცადინეობაზე, ინტერესითა და გაუყალბებელი მონდომებით ვსწავლობდით ახალ კატებს. „ჩქაროსნული“ ბიჭები არ წყვეტდნენ ჩვენს გაოცებას საკუთარი ოსტატობით. მომაჯადოებელი სილამაზითა და ელვისებრი სისწრაფით ისინი ერთმანეთში სპარინგობდნენ. ანდრეიმ, მორიგჯერ მათი მოძრაობების დაკვირვების შემდეგ შესჩვილა მასწავლებელს:

– ასე სწრაფად როგორ ახერხებენ გადაადგილებას? თითქოს ერთსა და იმავე კატებს ვაკეთებთ, მაგრამ როგორაც არ ვცდილობ, მაინც ჩამოვრჩები მათ და ძალიან. ისინი, ჩემთან შედარებით, პრაქტიკულად ორჯერ სწრაფად მოძრაობენ. რატომ?

– საქმე აქ მხოლოდ და მხოლოდ წონასწორობაშია. ამაშია მთელი ფოკუსი, – მიუგო სენსეიმ.

– მე ხომ, სათანადოდ ვადევნებ თავალყურს წონასწორობას, როგორც ადრე, კარატეში ჩემი პირველი ნაბიჯების გადადგმის დროს მასწავლიდნენ. მგონი ყველა წესს ვიცავ, სიმძიმის ცენტრსაც ვანაწილებ, როგორც საჭიროა...მაგრამ არ გამომდის მათსავით.

– იმიტომ, რომ შენ გადაგაქვს სიმძიმის ცენტრი, ხოლო ისინი მისდევენ მის გადაადგილებას.

– ეს როგორ? – გაცდა ანდრეი.

– როგორ და... „ხარაში“ ან, როგორც მას ასევე ეძახიან, „დან–ტიანის“ წერტილში, რაც ჭიპს ქვემოთ სამი თითით მდებარეობს, იმყოფება სიმძიმის ცენტრი. გახსოვს, ოდესღაც ამის შესახებ გიყვებოდით. ყველა ასწავლის მის სწორ დაჭერას, სიარულს, გადატანას და ა.შ. შენ გეუბნებოდნენ, რომ მაგალითად, მდგომიარე ადამიანი არ ეცემა მანამ, სანამ შვეული ხაზი სიმძიმის ცენტრიდან იმყოფება ტერფების კიდევებით შემოფარგლული ფართობის შიგნით; რომ სიარული – ეს არის საყრდენი ფეხის დროული გადატანით აღმოფხვრილი რიგი ვარდნებისა წინ; რომ სირბილი – ეს არის ერთი ფეხიდან მეორეზე რიგი ნახტომებისა, სხეულის წონისა და სიმძიმის ცენტრის შესაბამისი გადატანით. ასეა? ასეა...ანუ, ყველა მოგითხრობთ და გასწავლით სიმძიმის ცენტრის გადატანის საერთო წესების დაცვას. მაგრამ **სწორედ ამით აგებენ სისწრაფეში. იმიტომ, რომ სისწრაფის გაზრდისა და სხეულისთვის მოძრაობის სასწავლებლად, აუცილებელია, უპირველეს ყოვლისა, სიმძიმის ცენტრის გადატანის შესწავლა.**

– მე ამის შესწავლა შემიძლია, თუ უიმედო ვარ? – ღიმილით წარმოთქვა ანდრეიმ.

– უიმედოა მხოლოდ სულელი და ზარმაცი, – ისეთივე ირონიით მიუგო სენსეიმ. – ისე კი, პრინციპში ნებისმიერ ადამიანს შეუძლია ამის შესწავლა. არსებობს საკუთარი სიმძიმის

ცენტრის გადაადგილების ელემენტარული ტექნიკა. ანუ, ეს თითქმის იგივე დინამიური მედიტაციაა. დასაწყისში ავარჯიშებ სუნთქვის ტექნიკას. ნებისმიერი თავისუფალი მოძრაობებით, როცა ხელებს გასწევ შენგან – აკეთებ ჩასუნთქვას, როცა ხელები სხეულისკენ მოძრაობს – ამოსუნთქვას; წინ ნაბიჯი – ჩასუნთქვა, უკან ნაბიჯი – ამოსუნთქვა. ამასთან, ამოსუნთქვას აკეთებ, თითქოს მუცლის ქვეშ, „ხარაში“, იმის მსგავსად, როგორც ჩვენ მედიტაციაზე ამოვისუნთქავდით ხელების გავლით. ანუ, ამოსუნთქვის დროს ხდება საკუთარი ყურადღების კონცენტრირება და მუცლის ამ წერტილზე თავის მოყრა სრულად, ოდნავ ძაბავ რა მას სწორედ „ხარას“ მიდამოში. და საერთო ჯამში აღწევ იმას, რომ იწყებ ამგვარად საკუთარი თავისუფალი სუნთქვის კონტროლირებას. ყველაზე მთავარი – ამ ადგილის, სწორედ საკუთარი სიმძიმის ცენტრის შეგრძნება.

– რა მოძრაობების შესრულებაა საჭირო, არის რაიმე თანმიმდევრობა?

– ნებისმიერი, როგორც გინდა, ამას მნიშვნელობა არ აქვს. გნებავს გააკეთე მოთელვა, ან ატრიალე კატა, ან უბრალოდ იარე წრეზე, ან აკეთე დახრები წინ, სულ ერთია. მთავარ საქმეს აკეთებს შენი აზრი, ფიქრი და კონცენტრაცია...ეს პირველი ეტაპია – სწორედ საკუთარი სიმძიმის ცენტრის პოვნა და მისი შეგრძნება ნებისმიერი მოძრაობის დროს.

მეორე ეტაპი – „ხარა“ წერტილში კონცენტრირებული სიმძიმის ცენტრის წერტილის გადიდებაზეა. ანუ შენ, წარმოსახვაში, აგზავნი იქით ცი–ს ენერგიას. ეს წერტილი ჰაერის ენერგიის კონცენტრაციის წყალობით, თითქოს ფართოვდება და ხდება მრგვალი და მკვრივი. აქ იგი გარდაიქმნება ბუმბუად ან პატარა ბურთად, რაც გენებოთ, რაზეც გეყოფა ფანტაზია. მნიშვნელოვანია ის, რომ თითქოს გრძნობ მას, როგორც ფიზიკურს, იქ რაღაც არსებულს, მაგალითად ისეთივე დიდი ბურთულოვანი საკისარის მრგვალ ბურთულას ან მისთანას.

და მესამე ეტაპია ყველაზე მთავარი. შენი ნებისყოფის ძალით გადაგაქვს სიმძიმის ცენტრი, ყველაფერი დანარჩენი კი მოძრაობს მის კვალდაკვალ. სადაც არ უნდა იმყოფებოდე და რაც არ უნდა აკეთო, შენ მუდმივად აკეთებ ამ დინამიურ მედიტაციას.

– ისევე, როგორც „ლოტოსის ყვავილს“?

– სავსებით მართალია. ასევე. ჰო მართლა, ერთი მეორეს ხელს არ უშლის. მაგრამ, როგორც არ უნდა იმოდრო, სადაც არ უნდა წახვიდე, პირველ რიგში, შენი გონებით უნდა გადაადგილო არა სხეული, არამედ საკუთარი სიმძიმის ცენტრი. შემდეგ კი სხეული უნდა სწავლობდეს მოასწროს მისი ადევნება. ეს არის და ეს. ყველაფერი მარტივია.

ანდრეი ჩაფიქრდა და შეეცადა მოძრაობას სუნთქვის დამუშავებით.

– აი უყურე, – მოიპყრო მისი ყურადღება სენსეიმ, – როგორ მოძრაობ შენ ჩვეულებრივად. შენ ჯერ წინ მიგაქვს მხარი, ფეხი, თავი და ა.შ. ანუ, დასაწყისში წინ წამოწევ სხეულის რაღაც ნაწილს, ხოლო შემდეგ სიმძიმის ცენტრს. ახლა კი შეხედე ბიჭებს...ხედავ, ისინი იწყებენ ყველა მოძრაობას სწორედ „ხარა“ წერტილიდან, დასაწყისში სწორედ მუცლის ქვედა ნაწილი მიდის წინ, შემდეგ კი მას მიყვება სხეული, როგორც არ უნდა გადაადგილდებოდნენ და მოძრაობდნენ ისინი, სწრაფად თუ ნელა.

– დიახ, გასაგებია, რაშიც არის საქმე, – ჩაერთო კოსტია, რომელიც ჩვენთან ერთად ასევე ყურადღებით უსმენდა მასწავლებელს. – ჩვენ კი ვფიქრობდით, რით განსხვავდებით სიარულის დროს თქვენ, ბიჭებთან ერთად, ყოველთვის. თურმე, თქვენი უჩვეულო სიარულით.

სენსეიმ ხელები გაშალა და ღიმილით წარმოთქვა:

– ჩვევია.

ჩვენი პირველი მცდელობები დასრულდა ძალიან სასაცილოდ, ვინაიდან ყველა ცდილობდა შეესწავლა ყველაფერი და უცებ. მაგრამ, ერთადერთი, რაც გამოგვდიოდა იყო პინგვინებივით სიარული. რაზეც სენსეიმ გააკეთა შენიშვნა:

– ბიჭებო, მე ხომ გითხარით, თქვენ ჯერ ისწავლეთ სუნთქვა, საკუთარი სიმძიმის ცენტრის შეგრძნება, შემდეგ კი მისი გადაადგილება.

– როგორ ახერხებენ ისინი თავისი მოძრაობის აჩქარებას? – იკითხა ანდრეიმ და თავი „ჩქაროსნული“ ბიჭებისკენ გაიქნია. რა, ამის შემდეგ რაღაც განსაკუთრებულია გასაკეთებელი?

– სულაც არა. აჩქარება შეიძლება მხოლოდ და მხოლოდ ამოსუნთქვით, ანუ საკუთარი აზრის ძალით და ამავდროულად სიმძიმის ცენტრის წინ მიწოლით...აი, როგორც შენ მხოლოდ გაიფიქრებ ხელის წინ გაწევას და იზამ ამას, ისევეა აქაც, შენ თავისუფლად უნდა გადაადგილებდე საკუთარი სიმძიმის ცენტრს, ბრძანების მხოლოდ გონებაში გაგზავნით. როცა ისწავლი საკუთარი სიმძიმის ცენტრის გადაადგილებას აზრის, ფიქრის სისწრაფით, იმდენად სწრაფად დაიწყებ მოძრაობას, რამდენის საშუალებასაც მოგცემს შენი ფიზიკური მომზადება. საჭირო იქნება მხოლოდ მოასწრო სხეულით დაეწიო შენი სიმძიმის ცენტრს.

– შესანიშნავია! – წარმოთქვა ანდრეიმ. – ასე ხომ შესაძლებელი იქნება ნებისმიერი სპრინტერული რბენების მოგება.

– ეს მართალია. ეს ტექნიკა სპორტსმენებს რომ ცოდნოდათ, ისინი ყველა მსოფლიო ოქროს მეჯობრებებში მოიგებდნენ. – ნახევარხუმრობით თქვა სენსეიმ.

– განა ამის შესახებ არცერთა მათგანმა არ იცის?

– სამწუხაროდ.

– მეც ამის შესახებ არაფერი მსმენია და არსად არაფერიც წამიკითხავს, – ჩვენდა გასაოცად წარმოთქვა კოსტიამ. – რატომ?

– ეს ხომ ადამიანური შესაძლებლობების განვითარების უძველესი ტექნიკაა და წარმოადგენს უძველესი მონასტრების მოძღვრების იდუმალ საკუთრებას. ისინი არ უყვებიან ამას თავიანთ მოსწავლეებსაც კი და ინარჩუნებენ ამას, როგორც განსაკუთრებული საიდუმლო ტექნიკების ერთპიროვნული მფლობელობის ერთერთ სიმშვენიერეს. თუმცა, მთლიანობაში, აქ ისეთი არაფერია, ამაში ხელოვნებაც კი არ არის. ჩვეულებრივი, ნებისმიერი ადამიანისთვის ხელმისაწვდომი ტექნიკაა. მხოლოდ, სხვებს შორის უფრო ეფექტური და მეტი არაფერი...

მთელი გზა სახლისკენ ჩვენს კომპანიას გულმკერდი ჰქონდა „ბორბალივით“. როგორ უნდა გაგვეგო ის, რაც იცოდნენ მხოლოდ უძველესი მონასტრების დამრიგებლებმა, ჩვენთვის იყო ჩვენი ოცნებების ზღვარს მიღმა. მე მორიგჯერ ვიყავი გაოცებული სენსეის ცოდნის დახვეწილობით უძველესი ტექნიკების შესახებ. და საკუთარ დღიურში, ვცდილობდი რა გამომეცნო ვინ იყო ის, დავწერე, ალბათ, სენსეი ყველაფერთან ერთად, ასევე, ნიჭიერი აღმოსავლეთმცოდნეა, ან კარგად იცოდა ის მხარეები, ან იქ გაიზარდა. სხვაგვარად, როგორ მიიღებდა ამ ცოდნას? გამოცანა შობდა მხოლოდ ახალ გამოცანას. სენსეიმ, უეჭველად, ძალიან ბევრი რამ იცოდა, დაწყებული ფილოსოფიიდან, ზუსტ მეცნიერებამდე დამთავრებული. ყოველივე ეს ეფუძნებოდა, უსასრულოდ გაყოფად ატომში მიკროსამყაროდან დაწყებული და უხილავი, მაგრამ ჩემთვის სრულად შეგრძნობადი სულით, უფრო სწორედ მისი შექმნის საიდუმლოებით დამთავრებული, ადამიანის შესახებ ფუნდამენტალური ცოდნის ჩემთვის უცნობ მეცნიერებას. „ბოლოს და ბოლოს ვინ არის ის?“ – ვეკითხებოდი ჩემს თავს მორიგჯერ.

33

მეორე დღეს მელოდა ერთობ უსიამოვნო ცნობა. დედაჩემი ისევ ჩაწვა ლოგინად ზურგში მწვავე, გაუსაძლისი ტკივილის გამო. ბოლო დროს ის ძლიერ ნერვიულობდა, ვინაიდან მას, როგორც კარგ სპეციალისტს, მეტისმეტად ბევრი სამუშაო დატვირთვა ერგო. ამას გარდა, არსებულ სამუშაოს დაემატა მისი არყოფნის დროს გამოტოვებული სამუშაოც. ყველაფერს დამატებული, გეგმიური შემოწმებაც მივიდა სამსახურში. მოკლედ, ასეთი მჯდომიარე სიბეჯითის, ასევე, ბუნებრივი პატიოსნებისა და კეთილსინდისიერების წყალობით, მისმა ზურგმა, ნერვებთან ერთად, ვეღარ გაუძლო ასეთ გადატვირთვას. ამ დღეს იგი, წელში სასტიკი, გაუსაძლისი ტკივილით ძლივს დგებოდა ლოგინიდან.

ჩემი და მამაჩემისთვის ეს იყო, რა თქმა უნდა, შოკი. საშინლად ვღელავდით. ორივენი თავისებურად ვცდილობდით მის დახმარებას. მამამ დაიწყო ყველა ნაცნობთან რეკვა და მათთან კონსულტირება, თუ სად შეიძლებოდა კიდევ კარგად მკურნალობა, ვინაიდან საოპერაციო მაგიდაზე დედა კატეგორიულად არ თანხმდებოდა დაწოლას. მას უფრო მეტად აშინებდა არა თვით ოპერაცია, არამედ ის შედეგები, რომელიც მან იხილა ნეიროქირურგიაში და ბევრისგან ჰქონდა განაგონი, როცა იწვა ნევროპათოლოგიურ განყოფილებაში. მთელი ცხოვრებით ინვალიდობის პერსპექტივა დედას არ აწყობდა. მაგრამ, რაღაც დროს ტკივილი ისეთი სასტიკი აღმოჩნდა, რომ უკვე ყველაფერზე თანახმა იყო.

ამასობაში, მამა ურეკავდა თავის უშუალო უფროსს – გენერალს, რათა ხვალინდელი დღის განთავსება მიეღო. მამა ამბობდა, რომ ეს გენერალი კარგი კაცი იყო, იგი მამისებურ მზრუნველობას იჩენდა ყველა მისი ქვეშევრდომისადმი და ყოველთვის ეხმარებოდა მათ და მათ ოჯახებს, რითაც შეეძლო. ამჯერადაც არ უღალატა თავის პრინციპებს და ჭირში არ მიატოვა თავისი „მოადგილე“. მოუსმინა მამას და ურჩია ვიღაც, ძვლების კარგი ჯარა–ექიმი, გადასცა მისი მისამართი. თხოვა დაემშვიდებინა თავისი მეუღლე, ვინაიდან მასაც თითქმის მსგავსი ისტორია ჰქონდა, ფეხი ძლიერ ქაჩავდა. იმკურნალა ძვლების იმ ჯარა–ექიმთან და აგერ უკვე მეორე წელიწადია მშვენივრად დარბის, ყველაფერი რიგზეა.

ამ სატელეფონო საუბრის შემდეგ დედ–მამამ ერთსულოვნად გადაწყვიტა მასთან მისვლა მომდევნო დღეს. მე კი, გამოგიტყდებით, მეეჭვებოდა. ჩემს ცნობიერებამდე უბრალო ვერ დადიოდა, როგორ შეიძლებოდა დედის განკურნება შიშველი ხელებით, თუკი მას არ შველოდა არც ნემსები და არც წამლები. გადავწყვიტე დედა ჩემებურად „განმეკურნა“, როგორც სენსეი გვიყვებოდა. ის ხომ ამბობდა, რომ „ჯანმრთელობის მატრიცის“ შექმნა შეეძლო ნებისმიერ ადამიანს საკუთარი, ღრმა სიყვარულის ძალით და ამის უდიდესი რწმენით.

ძილის წინ, ყველა მედიტაციის შემდეგ, ყურადღება მოვიკრიბე ჯანსაღი დედაჩემის წარმოსახვაზე. წარმოვიდგინე იგი სრულიად ჯანმრთელად, მხიარულად, სიცოცხლით აღსავსედ, მისი ლამაზი და სასიამოვნო ღიმილითა და კეთილი გამოხედვით. ღმერთს ჩუმად ვთხოვე პატიება ყველა ჩემი ცოდვისათვის, თუ მისი აზრით ასეთები მქონდა ჩადენილი. გულწრფელად ვთხოვე მისთვის დახმარება, რადგან ძალიან მიყვარს დედა. იმდენად ძლიერ ვითხოვდი, რომ გულწრფელად ამიცრემლიანდა თვალები. ისე მინდოდა დედის სწრაფი გამოჯანმრთელება, რომ ამ თავისებური მედიტაციის შემდეგ ჩემი პიროვნება გაეშურა მშობლების საძინებლისკენ მენახა, იქნებ უკვე რაღაც შეიცვალა.

საწერ მაგიდასთან მამა რაღაც ქალაქებთან მუშაობდა, დედას კი უკვე ეძინა. სახე მისი ოდნავ მოღუშული იყო, ჩანდა, რომ ზურგი ძილშიაც სტკიოდა. დავბრუნდი ჩემს ოთახში და გავიფიქრე: „ალბათ, მხოლოდ ჩემი ძალა საკმარისი არ იქნება. მე, რა თქმა უნდა, გავაგრძელებ ამ ტექნიკის კეთებას „სიჯანსაღის მატრიცის“ შექმნაზე, მაგრამ უკეთესი იქნებოდა, რომ შემმოერთებოდა სენსეიც. მაშინ წარმატება გარდაუვალი იქნებოდა. მას ისეთი სულუერი ძალა გააჩნია, უძლიერესი შინაგანი რწმენა და ცოდნა, რომელთაც, ალბათ, ყველაფერი ძალუმთ, რადგან მხოლოდ თავისი აზრის ძალით შეძლო სიკვდილისგან ჩემი გადარჩენა. უახლოეს ვარჯიშზე მასთან უნდა ვილაპარაკო აუცილებლად. იგი კეთილია და დამეხმარება“. ასეთი კეთილი ფიქრებით დავიძინე.

მეორე დღეს დედასთან ერთად გავემგზავრე ძვლის ჯარა–ექიმთან. გენერალმა მზრუნველობით გამოგვიყო თავისი შავი „ვოლგა“ და პირადი მძღოლი, რომელმაც კარგად იცოდა ადგილობრივი გზები და ადგილმდებარეობაც. როცა მივეგზავრებოდით, ვალოდიას „გეგმის“ მიხედვით წარმოვიდგინე, თუ როგორ ეუბნება ეს, ჩემს წარმოდგენაში დამაბუნებელი მოხუცი ჯარა–ექიმი, დედაჩემის გასინჯვის შემდეგ მას, რომ ყველაფერი

წესრიგში აქვს, რომ ადგილი აქვს შეცდომას და იგი ჯანმრთელია. ამ დროს შევნიშნე, რომ მძლოლმა შეუხვია იმ რაიონში, სადაც ჩვენ დავდიოდით სულიერი მედიტაციების სამეცადინოდ. „ნაცნობი ადგილებია, – გამეღიმა ჩემთვის. – საოცარია, ასეთი მიყრუებული რაიონია და ცნობილია თავისი მცხოვრებლებით“. ისევ მოვიკრიბე მთელი ყურადღება სასურველ შედეგზე.

მივედით სადაც კერძო სექტორში. სახლი, სადაც, როგორც ჩანს, აწარმოებდა მიღებას ჯარა-ექიმი, შორიდანვე შევნიშნე. უფრო ზუსტად, თვით სახლი კი არა, არამედ ადამიანების უდიდესი გროვა, რომლებიც შეჯგუფებულიყვნენ პატარა, მოწესრიგებულ სახლთან. ხალხი ძალიან ბევრი იყო. მძლოლმა ძლივს მოახერხა ავტომობილის დაყენება უამრავ სხვა მანქანას შორის და თავისი პროფესიული ყურადღება მიაქცია იმას, რომ მანქანების უმეტესობის ნომრები იყო არა მხოლოდ სხვადასხვა ოლქის, არამედ სხვა რესპუბლიკებიდანაც კი. ცოტაოდენ გამიკვირდა, რომ ეს მიყრუებული ადგილი ამდენად ცნობილია.

ადამიანები რიგში იდგნენ ყრუ კედლად. ჩვენ იმანაც კი არ გვიშველა, რომ შავი „ვოლგით“ მოვედით. როგორაც არ ვეცადეთ, ხალხში შეღწევა ვერ მოვახერხეთ. ყველას მსგავსად, მოგვიხდა რიგის მოკავება. ამასობაში დედა მანქანაში იჯდა ნახევრად მწოლიარედ. ჩვენი ნომერი იყო 473-ე. მაგრამ, როცა ადამიანებმა გაიგეს, რომ დედას ჰქონდა მწვავე ტკივილი, გვითხრეს, რომ ასეთი ტკივილებით ჯარა-ექიმი რიგის გარეშე ღებულობს და ჩვენ უნდა მოვიკავოთ სხვა რიგი, ცოტა წინ. ჩვენ ვიჩქარეთ რიგგარეშეებთან შემოერთება, რომელთა რაოდენობა დაახლოებით 50 იქნებოდა. დედას ადგილიც კი დაუთმეს სკამზე იმათ, ვისაც რაღაცნაირად შეეძლო ჯერ კიდევ ფეხზე დგომა. დავიწყეთ ლოდინი.

უკიდურესად გავოცდი ადამიანების ასეთი რაოდენობისგან და მეტიც, დავიბენი კიდევაც. რიგში იდგა განსხვავებული ასაკის ადამიანები, ბებიებისა და ბაბუებიდან მოყოლებული და ახალგაზრდებითა და ბავშვებით დამთვრებული. წინ კი იდგნენ, სულ მცირე ჩვილი ბავშვითაც კი. თქვეს, რომ იგი ჯერ ხუთი დღისა იყო და უკვე ჰქონდა „პლექსიტი“ – ხელის აწევა აღარ შეეძლო, მშობიარობის რაღაც პათოლოგიის გამო. მოკლედ, აქ თავი მოიყარა ხერხემლის სხვადასხვა დაავადების მქონე ხალხმა, რომელთა შესახებ არაფერი მსმენია.

დედასთან ერთად მჯდომმა ბებიათქვა, რომ ექიმი ღებულობს 20 ქალსა და 20 კაცს, შემდეგ კი 10 რიგგარეშეს. რომ მიღება, მისი საზომით, სწრაფად ხდება, ორ საათში გავივლითო. გავიფიქრე, რახან ასეა საქმე, მოვასწრებდი კიდევ დედასთვის ჩემს გამაჯანსაღებელ მედიტაციაზე ყურადღების მოკრებას სათანადოდ. ათი წუთის განმავლობაში დაჟინებით ვცდილობდი ამას. მაგრამ კონცენტრირება ვეღარ მოვახერხე, რადგანაც რიგი ზუზუნებდა უწყვეტ ჩურჩულში და ქმნიდა ძალდაუტანებლად „ხმოვან დაბრკოლებას“. ჩემდა უნებურად მეც დავიწყე ამ ლაპარაკების მოსმენა.

– ჩვენ კი ისეთი უბედურება გვქონდა, ისეთი, – მოთქვამდა თხუთმეტიოდე წლის გოგონას გვერდით მდგომი ასაკოვანი ქალი. – გახსენებაც კი მაშინებს. არაფერია იმაზე უბედური, ვიდრე ავადმყოფი შვილის ყოლა. ჩემს შვილიშვილს ხომ სასტიკი კიფოსკოლიოზი ჰქონდა, ნამდვილი კუზი. ექიმებმა გვიწინასწარმეტყველეს ინვალიდობა მთელი ცხოვრება. გოგონა სკოლიდან ყოველთვის აცრემლებული ბრუნდებოდა. სახეზე მშვენიერია, მაგრამ თანატოლები „მახინჯს“ ეძახოდნენ. სად არ ვიყავით, რა ექიმებს არ ვაჩვენეთ, ექსტრასენსებთანაც გვყავდა – ყველაფერი ამაოდ. სასო დავკარგეთ. ერთხელ კი ძლივს მოვასწარით, ყულფიდან ჩამოვხსენით ბავშვი, ღმერთმა არ გაგვწირა. ის ტიროდა, რად მინდა ასეთი სიცოცხლეო, თუკი არავინ შემიყვარებსო. ის ტირის, ჩვენ ვტირით, ასეთი უბედურება, სიტყვებით ძნელი გადმოსაცემია...

ხმა აუკანკალდა ქალს და ძალუღალდ მოიწმინდა თვალებზე ჩამოგორებული ცრემლები.

– არ გინდა, ბებო, – უთხრა მას შვილიშვილმა. – ყველაფერმა ხომ უკვე ჩაიარა.

– კი...მაშ ასე, წავედი იმ დღეს ეკლესიაში, ვილოცე. მეორე დილით ახალი გაზეთი მივიღეთ და იქ სტატია აღმოვაჩინეთ ჩვენი ჯარა-ექიმის შესახებ. რა თქმა უნდა, თავიდან ექვსის თვალთ შევხედეთ, ღირდა კი, კიდევ ერთი ექიმისთვის ბავშვის ჩვენება? იგი ხომ უკვე ბევრი სპეციალისტის მიერ იყო გასინჯული. მაგრამ...ყველა ამ უკანასკნელმა მოვლენამ...საბოლოო ჯამში გადავწყვიტეთ, თუკი ღმერთი კიდევ ერთ შანსს გვაძლევს, უარი არ უნდა ვთქვათ, რადგან უარესი უკვე არ მოხდებოდა...

ადეღვებით მოვედით მიღებაზე. მაგრამ ადამიანები რიგში კარგად ახასიათებდნენ მას. და როცა შევედით და ვნახე მისი თვალები, ყველა ეჭვი განქარდა რატომღაც. მას ისეთი გასხვიოსნებული, ცისფერი თვალები და ისეთი დამამშვიდებელი, კეთილი მზერა ჰქონდა, რომ გულზე მომეშვა უცებ...

– დიახ, – თქვა მეორე ქალმა. – თვალები მას მართლაც უჩვეულო აქვს, ისეთი უძირო. თითქოს მათ ყველაფერი იცინაო, თითქოს გრძნობენ შენს ტკივილსო.

– მეც არ მინახავს ასეთი თვალები არასოდეს, ასეთი მშვიდი, გონივრული, – წარმოთქვა მოლაპარაკესთან გვერდით მდგომმა ახალგაზრდა ქალმა.

ქალებმა გაიქნიეს თავები, დაეთანხმნენ რა ნათქვამს.

– ანდა, რა სასიამოვნო, მელოდიური ხმა აქვს მას, საუბრის დამამშვიდებელი მანერა. როგორი თავაზიანია იგი ყველასთან...

– მე, როგორც კი დაველაპარაკე მას, ყოველთვის მიუმჯობესდება გუნება. ყველა ამ გადატანილი ტკივილის შემდეგ, სიცოცხლეს მინდება.

– მეც ასეთივე გრძნობა მეუფლება.

– აი რას ნიშნავს კარგი ადამიანი.

ამ სიტყვების მოსმენის შემდეგ, რაღაცნაირად შეკრთა გული. შევწყვიტე ყურადღების მოკრების ჩემი უნაყოფო მცდელობები და დავიწყე უფრო ყურადღებით ლაპარაკების მოსმენა.

– მეც ამას ვამბობ, – წაიჩურჩულა იმ ასაკოვანმა ქალმა. – მასში რაღაც ისეთი უჩვეულო რამ, იმედის მომცემი იყო. შეხედა გოგონას და თქვა, ზურგს გაასწორებს, მაგრამ მოგვიხდება მოსვლა და მისი რეკომენდაციების ზუსტი შესრულება სახლში. ვერც კი წარმოგიდგენიათ, როგორ მაცოცხლებლად იმოქმედა მისმა სიტყვებმა გოგონაზე. სამკურნალოდ დიდ ხანს დავდიოდით, თითქმის ერთი წელიწადი. ვცხოვრობთ სხვა ოლქში. ზოგჯერ უამინდობა იყო, ზოგჯერ მოსვლაც ჰქონდა, მაგრამ ანიუტა დაჟინებით ითხოვდა მგზავრობას. მას გაუჩნდა ისეთი მიზანსწრაფულობა, ჩვენ მხოლოდ გვიხაროდა და პირჯვარს ვისახავდით. სახლში იგი გულმოდგინედ ასრულებდა სამკურნალო ტანვარჯიშის მთელ კომპლექსს, რომელიც ჯარა-ექიმმა დაგვინიშნა. ერთი წლის შემდეგ მისი კუზისგან კვალიც კი არ დარჩენილა! წარმოდგენა არ გაქვთ, რა ბედნიერებაა ეს ჩვენთვის. ანიუტა აყვავდა, სასიძო ერთობ იმდენი გაჩნდა, დასდევნ მას გუნდებად კვალდაკვალ...ახლა კი კონტროლზე მოვედით. ღმერთმა მას ჯანმრთელობა მისცეს. მისმა ოქრო ხელებმა სასწაული მოახდინა!

მართლა, ოქროს ხელები აქვს, – დაადასტურა სხვა, ორმოციოდე წლის ქალმა. – პროფესიონალია, სრული ამ სიტყვის მნიშვნელობით. იშვიათად შეხვდები მისი დონის სპეციალისტს, რომელშიც შერწყმული იქნება ღვთისგან ბოძებული ნიჭი და მედიცინის ასეთი დაწვრილებითი ცოდნა...მე, აგერ ათი წლის განმავლობაში ვიტანჯებოდი თავის ტკივილებით. დიდი ნაცნობობის წყალობით რა საავადმყოფებში არ ვწოლილვარ, შედეგი კი ნულის ტოლი: უძილო ღამეები და თავის ტკივილები გონების დაკარგვამდე...ორი წლის წინ კი, მეშინია იმ დღეების გახსენებაც კი, სიარული ვეღარ შევძელი. მტერსაც კი არ ვუსურვებ ასეთი სასოწარკვეთილებისა და უსამველობის მდგომარეობის განცდას, ისეთი ძლიერი ტკივილები იყო წელსა და ფეხებში. ისევ, უძილო ღამეები, ნემსები, ყველაფერი

უშედეგოდ. ტკივილებისა და ტანჯვისაგან იყო საშინელი სასოწარკვეთილების მდგომარეობა. მიუხედავად იმისა, რომ ბუნებით ვაჟკაცური ქალი ვარ და ყოველთვის ლიდერი ვიყავი. მოულოდნელად მთელი ცხოვრება გაჩერდა, ყველაფერი გაქვავდა, მხოლოდ და მხოლოდ ტკივილი და ტანჯვა დარჩა.

ექიმები, რა თქმა უნდა, დაჟინებით მირჩევდნენ ოპერაციას. მარწმუნებდნენ, რომ ოპერაციული ჩარევის მეტი არაფერი მიშველიდა. სრული გამოჯანმრთელების გარანტიებსაც არ იძლეოდნენ. ერთი სიტყვით, ინვალიდობა მთელი ცხოვრების განმავლობაში... ამ დროს დედა მოვიდა ჩემთან და დამიწყო ლაპარაკი ჩვენი, ძვლის ჯარა-ექიმის შესახებ და დამიწყო დაყოლიება მასთან მისასვლელად. რჩევა მიწოდდა ამელო ჩემს ექიმებთან, მაგრამ მათ მხოლოდ გაეცინათ და მითხრეს, რომ დისკოს თიაქარი, მით უფრო კისერზე, ჯერ არცერთ, თუნდაც გამოჩენილ ექიმს არ მოურჩენია არაქირურგიული გზით. ანუ, თუ გნებავთ მიაკითხეთო, მაინც ჩვენთან მოგიწევთო დაბრუნება. დედამ კი თავისი გაიტანა მაინც.

როცა აქ მოვყავდით, ექიმების ასეთი „ვერდიქტის“ შემდეგ არანაირი იმედი არ დამრჩენოდა. მაგრამ უკვე პირველი შვიდი შეანსის შემდეგ, საოცარია, ამოდრავდა ფეხზე ერთი თითი და ტკივილმაც ცოტა იკლო. მაშინ, ნამდვილად ჩამესახა გამოჯანმრთელების იმედი, თუმცა ექიმმა ჯერ კიდევ პირველ დღეს მითხრა: „რთული და ხანგრძლივი იქნება, მაგრამ მოგარჩენთ“. ამის შემდეგ დღითიდღე გამიჩნდა გამოჯანმრთელების მცირე, მაგრამ სტაბილური ნიშნები. ცოტცოტა დავიწყე გადაადგილება, დამოუკიდებლად ჩაცმა. ნახევარი წლის შემდეგ კი დავუბრუნდი ნორმალურ ადამიანურ ცხოვრებას. ახლა კი სულ ცოტადა დამრჩა სასიარულო. არც კი მჯერა, რომ ჩემი კომშარი დასრულდა და ყოველივე ასე წარმატებით დამთავრდა. ასეთი საშიში და სერიოზული დაავადების მორჩენა ოპერაციის გარეშე – ეს ნამდვილი სასწაულია!

როცა დავუბრუნდი ნორმალურ ცხოვრებას, ჩამოვედი ჩემს ქალაქში და სპეციალურად წავედი ჩვენი ექიმებისთვის მკურნალობის შედეგების საჩვენებლად, რომლისაც მათ არ სჯეროდათ. მათ მხოლოდ მხრების აჩეჩვა შეძლეს და წარმოგიდგენიათ, არცერთი მათგანი არც კი დაინტერესებულა, როგორ მივალწიე ასეთ შედეგს. თუმცა, ყველანი ერთხმად ჩამკვიჟინებდნენ, რომ ეს შეუძლებელი იყო... ხომ აგერ არის ეს ცოდნა, დანერგეთ. რამდენი ადამიანისთვის შეიძლება დახმარება! მაგრამ, არავითარ შემთხვევაში, ცარიელი სიამაყე უშლით ხელს... სიცოცხლის ბოლომდე ვიქნები იგორ მიხაილოვიჩის მადლობელი ყველაფერი იმისათვის, რაც თავისი ოქრო ხელებით გამიკეთა! და რამდენი ადამიანი ჰყავს ფეხზე დაყენებული. სანამ აქ დავდიოდი, ისეთები მინახავს. აქ ადამიანები, ნამდვილად გამოჯანმრთელების უკანასკნელი იმედებით მოდიან. იგივე ექიმებსა და პროფესორებს, საკუთარი შვილები და შვილიშვილები მოჰყავთ აქ.

მე ძვლის ჯარა-ექიმის სახელის გაგონებაზე შევკრთი. „ნუთუ ეს... ეს შეუძლებელია!“ – გავიფიქრე, გონებააბნეულმა. შიგნით ყველაფერი დამეძაბა და გადაიქცა ერთიან სმენად. აქ, რიგმა დაიგუფუნა ახალ ტალღაში.

– დიახ, დიდი სულის ადამიანია! – თქვა ვიღაც ქალმა. – ხალხი ამბობს, რომ მისი პაპაც ძვლის ჯარა-ექიმი იყო ორლოვის ოლქში. ამბობენ, რომ ღვთის ნიჭით დაჯილდოებული იყო და დაავადებას უშეცდომოდ ადგენდაო.

– ჩვენი კი, ისეთივე ძლიერია, თითქოს რენტგენის მზერით ხედავს ყველაფერს. მე დისკოს გადაწევა მაქვს, მან უცებ თქვა – 6 მმ. შემდეგ გააკეთეს სურათები და ზუსტად დაემთხვა.

– ეს იმიტომ, რომ ხელები განსაკუთრებულად მგრძნობიარე აქვს. გაზეთში მაქვს ამოკითხული, რომ მას შეუძლია ადამიანის ნერვის მსგავსი ბავშვის თმის ღერის პოვნა ორმოცი ფურცლის ქვეშ. ჟურნალისტებმა ჩაატარეს ეს ექსპერიმენტი. „ეს იმის ტოლფასია, –

ამბობს იგი, – თითქოს საჭირო იყოს ნერვის გადაჭერის ზუსტი ადგილის პოვნა და ხელების მანიპულირებით გაანთავისუფლოს იგი“.

– მადლობა ღმერთს, რომ არსებობს ასეთი ადამიანი. მადლობა, მასთან რომ მოგვიყვანა, – პირჯვარი გადაისახა ქალმა, რომელიც ყვებოდა თავისი ანიუტას შესახებ.

– იცით თუ არა, გასულ წელს მასთან ოსტეოქონდროზს ვმკურნალობდი, – ამბობდა ვიღაც ასაკოვანი ქალი თეთრი ქათქათა, ჭაღარა თმებით. – ამ წელს სიმძიმე ავწია და ზურგი კვლავ ვიტკინე. ისე გამიკავდა, ორი ღამე არ მძინებია, არაფერი მინდოდა. მხოლოდ გამჭოლი, მზურღავი ტკივილი მქონდა...ასე, ან გონება დავკარგე, ან საერთოდ დავკარგე ყველანაირი ძალა, მაგრამ სადამოს საერთოდ გამოვითიშე. და მესიზმრება, თითქოს ჩვენი ჯარა-ექიმი მომიახლოვდა, თავზე მომეფერა და მეუბნება: „ნუ გეშინია, ახლა უკეთ იქნები, ხვალ კი მოდი ჩემთან, ყველაფერი კარგად იქნება“. და რას ფიქრობთ, დილით ავდექი სრულიად სხვა ადამიანი, ტკივილმაც ცოტაოდენი იკლო. ეხლა უკვე მესამე სეანსს ვღებულობ, სულ გამოვცოცხლდი, თორემ მანამდე ხომ ადგილს ვერ ვპოულობდი...და რაც საოცარია, სიზმარში ექიმს თმები, ანგელოზების მსგავსად, მხრებამდე ჰქონდა და თვალეზიც ისეთი უსაზღვროდ კეთილი...

– მართალია, თმები მისი უჩვეულოა, ისეთი ქერა ფერი დიდი იშვიათობაა.

– და რა გვეშველებოდა მის გარეშე? სინამდვილეში, ალბათ ღმერთა ანგელოზი გამოგვიზავნა.

ამ სიტყვების შემდეგ, სულ დამაბუნებულმა მოხუცმა ქალმა, რომელსაც სკამის ბოლოს ეძინა აქამდე, ყველასათვის მოულოდნელად თავისი ხმით დაიჭრაჭუნა:

– ანგელოზი კი არა, მთავარანგელოზი.

და ისევ ჩაეფლო ძილში. ამან არნახულად გააოცა მთელი გროვა...აქ ვიღაც მეშახტემ, თვალეზს ირგვლივ მოხატული სიშავის მიხედვით დავასკვნე, ვერ გაძლო და თქვა:

– არ ვიცი, როგორი ანგელოზი ან მთავარანგელოზია იგი, მაგრამ მაგარი კაცია! მე ფეხზე დამაყენა, თუმცა ღმერთის არ მწამს.

– მეც არ მწამდა, – საუბარში ჩაერთო ღონიერი მოხუცებული კაცი. – ოცდაათი წელი პარტიული ბილეთით ვიარე, ახლა კი, – გამოაჩინა ტანსაცმლის ქვემოდან ძაფზე დაკიდებული ჯვარი, – აი ამით დავდივარ. ყველაფერი კი ერთი შემთხვევის შემდეგ. ასეთი საუკუნოდ არ დაგავიწყდება...მე ქარხანაში ვმუშაობ, ბრძმედთან ვდგავარ. იმ ავადსახსენებელ დღეს ცვლაში გავდიოდი. ამის წინ კი ღამით დამესიზმრა ჩვენი მიხაილოვიჩი და მეუბნება: „ხვალ აუცილებლად ჩემთან მოდი, სამსახურში არ წახვიდე. თუ წახვალ სამუშაოზე – ვეღარ დაბრუნდებიო“. მანამდე მასთან ვმკურნალობდი, მაშინ მქონდა შესვენება მკურნალობაში. ავდექი დილით, წელი მტკიოდა. ვიფიქრე, ეს ალბათ ღამის ანატკივარია და ამიტომაც დამესიზმრა–თქო. უკვე დავაპირე სამსახურში წასვლა. შემდეგ გავიფიქრე, ახლა სიმძიმეების თრევა მომიწევს, სად შემიდლია ამდენი? იქ ხომ, სანამ სინჯს აიღებ, ყველაფერს შემოიგლიჯავ შენზე. გადავწყვიტე ჯარაექიმთან გამგზავრება. ვითხოვე სამუშაოზე განთავისუფლება. წარმოგიდგენიათ იმ დღეს ბრძმედზე აფეთქება მოხდა, თითქმის მთელი ჩემი ბრიგადა მოცელა. მეც რომ იქ ვყოფილიყავი, მე ხომ ბრძმედის გვერდში ვდგავარ...როგორ უნდა გაიგოს ეს ყველაფერი უბრალო მოკვდავმა...ამის შესახებ მინდოდა მიხაილოვიჩისთვის თქმა, მან კი თითი ტუჩებთან მიიღო, მიმანიშნა გაჩუმდიო. და მორჩა...და ამის შემდეგ ღმერთის როგორ არ უნდა იწამო?

– ვაიმე, იცით, ჩვენს მეზობელსაც მსგავსი შემთხვევა ჰქონდა, – ჩაერთო საუბარში ოცდაათიოდე წლის ქალი. – მან მე, სიტყვამ მოიტანა, ჯარაექიმის მისამართი მომცა. ის განიკურნა მასთან ოდესღაც. შარშან, მეზობელი ნანგრევებში მოყვა, გახსოვთ ადგილობრივებს, ალბათ შარშანდელი აფეთქება შახტაში? მაშ ასე, იგი ბურჯთან ახლოს მოყვა ნანგრევებში. ყვებოდა: „ვწევარ მარტო სიბზნელეში, ქანის ქვეშ. ცოცხლად დამარხვის აღუწერელი შიში დამეუფლა. უკვე სიცოცხლეს, ყველა ახლობელს

ვემზვიდობებოდი...თვალწინ ვხედავ, თითქოს ნისლიდან გაჩნდა ჩვენი ჯარაყიძის ხატება და თავისი მშვიდი, მელოდიური ხმით მეუბნება: „ნუ გეშინია, ნუ გეშინია. ადრეა შენთვის ჯერ სიკვდილი. შენთან ვიქნები, სანამ არ გადაგარჩენენ...“ როცა გონზე მოვიდა, მეუბნება, ის უკვე მაშველებს ამოჰყავდათ. მთელი ბრიგადიდან მხოლოდ ის გადარჩენილა. ამ შემთხვევის შემდეგ კაცი სრულიად შეიცვალა. სმა მიატოვა, ღმერთის იწამა. ცოლი მისით და შვილებით გაბედნიერებულია. შესანიშნავი კაცი გახდა!

ამ დროს რიგმა ჩაიწია წინ. და იქიდან, გზიდან ჩამომდგარი ხალხის წინაშე, თეთრი ხალათით გამოვიდა...მოულოდნელობისაგან კინალამ ხელჩანთა გამივარდა ხელიდან.

– სენსეი, – ჩურჩულით ვთქვი და შემდეგ კი წამოვიყვირე მთელი ხმით. – სენს...ვაიმე, იგორ მიხაილოვიჩ!!!

სენსეი შემოტრიალდა და როცა დამინახა მიმანიშნა, მივსულიყავი მასთან. ძლივს გავაღწიე რიგში. გული ძლიერ ფეთქავდა გულმკერდში. მომესალმა და მკითხა:

– შენ აქ რა გინდა? მოხდა რამე?

– დიახ, დედას ზურგი აქვს ძლიერ გაკავებული...

ჩვენ გავედით მასთან ერთად სადღაც კუთხეში, სადაც იგორ მიხაილოვიჩმა სიგარეტი მოსწია.

– ჩვენ მამაჩემის გენერალმა მოგვცა ეს მისამართი, – ერთი ამოსუნთქვით გავთქვი „სახელმწიფოს ყველა საიდუმლოება“. – საკუთარი „ვოლგაც“ კი გამოგვიყო ამისთვის.

სენსეიმ გაიხედა მანქანების სადგომისკენ.

– ა, ალექსანდრე ვასილევიჩი...როგორ არის მისი ჯანმრთელობა?

– როგორც მამას მოუყვა, ის უკვე ორი წელიწადია უპრობლემოდ დარბის.

– კარგი. დედას რა დაემართა?

მე დაწვრილებით მოვუყევი ყველაფერი, რაც ვიცოდი, მღელვარებისაგან გაძლიერებული ჟესტებით. სენსეიმ მომისმინა და წარმოთქვა:

– მამ ასე, მოკიდე ხელი დედას და ჩემთან ერთად შემოხვალთ.

სიხარულისაგან გავეშურე დედასთან და ვუთხარი, რომ იგორ მიხაილოვიჩი მიგვიღებს ურიგოდ. დედას, რა თქმა უნდა გაუხარდა და მის გაოცებას საზღვარი არ ჰქონდა. ძლივს ავაყენე და გავეშურეთ დაბრუნებულ ჯარაყიძთან.

– ეს ჩემი სენსეია, იგორ მიხაილოვიჩი, – ენით აღუწერელი სიამაყით წარვუდგინე მასწავლებელი დედას.

შევედით მომლოდინე ხალხით გადავსებული სახლის სიღრმეში. მისაღებ ოთახში იდგა ტახტი, კუთხეში იყო პატარა ხატი დანთებული ლამპარით. დავეხმარე დედას წელამდე გახდაში და ტახტზე წამოწოლაში და ოთახიდან გასვლის დროს შევნიშნე, როგორ დაიხარა იგორ მიხაილოვიჩი დედას ზურგისკენ და მოსინჯა თითებით ხერხემალი. მეზობელ ოთახში, ფარდის უკან ვიდექი და მომესმა სენსეის ხმა:

– იცით, აქ სერიოზული პრობლემა გაქვთ, L4–L5 სეგმენტის 7 მმ–ის მქონე დორსოლატერალური პროლაბირება, რაც იწვევს მალთაშორისი ხვრელის სტენოზს, რის შედეგადაც ხდება ზურგის ტვინის ფესვის ჩაჭყლეთა.

– მარტივად ეს როგორ იქნება?

– მარტივად თუ ვიტყვით, ეს დისკოს თიაქარია. დისკოს რღვევის შედეგად, მისი სეკვესტრები, ანუ ამ დისკოს ნაწილაკები შევიდა ხერხემლის არხში ხერხემლის ხვრელის მიმართულებით და აწვება ზურგის ტვინის ფესვს. ამან გამოიწვია ასეტი ტკივილები...ეს, რა თქმა უნდა სერიოზულია, მაგრამ მორჩენადი.

სქელი შტორის მიღმა მოისმა ხერხემლის მსუბუქი ხრაშუნი და რამდენიმე, ხმაზე უჩვეულო შემოკვრა. რაღაც დროის შემდეგ სენსეიმ მიხმო, რათა დავხმარებოდი დედას ჩაცმაში. შემდეგი სეანსის შესახებ შეთანხმების შემდეგ, დავემზვიდობეთ და ნელა წავედით მანქანისკენ.

– როგორ არის საქმე? – ვკითხე დედას.

– მოთმენა შეიძლება, – მიპასუხა მან.

როცა უკან ვბრუნდებოდი, მთელი გზა ვერ ვპოულობდი სიმშვიდეს, ვფიქრობდი რა სენსეიზე. მივიჩნევდი მას ერთდროულად ფიზიკოსად, ქიმიკოსად, ფილოსოფოსად, ისტორიკოსად, აღმოსავლეთმცოდნედ, ფიზიოლოგად. მაგრამ უბრალო ჯარაქიმიად – ეს უკვე მეტისმეტი იყო! თუნდაც არა უბრალო და მეტად ცნობილი...და მაინც ცოდნის მისი არაჩვეულებრივი პოტენციალით, მისი ფენომენალური შესაძლებლობებით და ბოლოს და ბოლოს ასეთი არაჩვეულებრივად სუფთა ადამიანური მორალით, მას შეეძლო ყოფილიყო გამოჩენილი მეცნიერი, პოლიტიკოსი...ვინც გნებავთ, დაიკავებდა თავისი ცოდნის დონით საზოგადოების უმაღლეს ნიშებს...რაზე ხარჯავს იგი თავის პოტენციალს?! და რომ არა არგუმენტი დედაჩემის სასარგებლოდ, ჩემი ტვინი კიდევ საკმაოდ დიდ ხანს გააგრძელებდა აღშფოთებას.

ამ დროს, ამ მიყრუებული ადგილიდან რაღაც შემოვლითი გზებით გამოსვლისას ჩავუარეთ, როგორც ჩანს რევოლუციამდელ ნაშენებ, ნახევრად დანგრეულ, დაძველებულ, პატარა ეკლესიას. ჩემი აზრები გადაერთო ფიქრებზე მარადიულის, ღმერთის, რწმენის, დიადების შესახებ. აქ კი გონება გამინათდა: „სენსეი ხომ სინამდვილეში რეალურად ეხმარება ხალხს! ის ხომ თავისი ხელებით კურნავს ტკივილისგან გატანჯულ, დასახიჩრებულ ათასობით სხეულს და უბრუნებს მათ ჯანმრთელობას, რწმენასა და სიცოცხლის სიხარულს...ასე ხომ იქცეოდნენ ყველა დიადები! ყველა მათგანი ხომ ხალხთან მიდიოდა ღია სულით და სიკეთეს იქმნდა. სენსეიც ხომ ოდესღაც ამბობდა ამის შესახებ...ნუთუ ისიც...აი მესმის!“

გამალებით დავიწყე ჩემი ეჭვების დამადასტურებელი ყველა მომენტის გახსენება. სახლში მოსვლის შემდეგ გადავიკითხე მთელი ჩემი დღიურის ის ადგილები, რომლებიც ეხებოდა სენსეის. დიახ, ის ფაქტი, რომ იგი ჯარაქიმიად, ჩემი გონებისთვისვე ავსებდა ჩემი მტკიცებულების ლოგიკური ჯაჭვის ძირითად გამოტოვებულ რგოლს. „ყველაზე მთავარი ხომ ის არის, რომ იგი კურნავს სხვადასხვა ადამიანის სხეულსა და სულს და შესაბამისად, ასე უამრავ ადამიანთან ურთიერთობით, რომელთა უკანაც იდგა კონკრეტული ბედი, პრობლემა, ადამიანური ტკივილი, მან ყველა პოლიტიკოსზე უკეთ იცის ხალხის განწყობა, ცხოვრებისადმი მათი დამოკიდებულება, ასევე, სულიერი განვითარების დონე. ბოდხისატვის მიწიერი ცხოვრებისთვის ხომ უკეთეს პროფესიას ვერ მოიფიქრებ“. ასეთი აღმოჩენისაგან ტანში ჟრუანტელმა დამიწყო გავლა, ხოლო მზის წნულმა თავისი რაღაც სპირალისებრი ტალღების გადავლით დაიწყო ღიტიანი.

მაგრამ, როგორც კი დაიწყო ამ აზრების აჟიოტაჟმა ჩაწყნარება, ვაკანტური ადგილის დაკავება იჩქარა ჩემმა „საღმა აზრმა“. „ხოლო მეორე მხრივ, – გავიფიქრე მე, – რატომ განვადიდე იგი ასე? შეიძლება ეს ყველაფერი მხოლოდ ჩემი წარმოსახვაა. დავიღალე, ზედმეტად ავღელდი, რიგში დგომით ყველანაირ საუბრებს მოვუსმინე და აი შედეგიც, ნაჩქარევი ფანტასტიური დასკვნები...ნუ, ეხმარება ხალხს, აქვს ამის ნიჭი და უნარები და მერე რა? ის უბრალოდ – კარგი პროფესიონალია, რიგიდან იმ ქალის ნათქვამის არ იყოს. ესაა და ეს. გარეგნულადაც ჩვეულებრივი ადამიანია, ყველა ადამიანის სახის მსგავსი ჩვეულებრივი სახით. გარეგნულად სხვებისაგან არაფრით განსხვავდება. ისეთივეა, როგორც სხვები...“

და აქ შევნიშნე, რომ რაც უფრო ღრმად ვავითარებდი „სადი აზრის“ თეორიას, მით მეტი ჩნდებოდა ჩემში რაღაც არასასიკეთო, რაღაც სიბოროტე, რაღაც შავი შური, რომ აი სენსეი ფლობს ასეთ ნიჭსა და უნარებს, მე კი არა. და როგორ შეიჭრა ყველანაირი სისამაგლე ჩემს აზრებში, რომ საკუთარი თავისვე შემეშინდა: „გაჩერდი, სდექ! ეს ვინ ატრიალებს ჭიქაში ქარიშხალს. ამხანაგებო, ეს ხომ მე არა ვარ. განა სულს შეუძლია ასე ცუდად ფიქრი? არა. ის ხომ თვით სიკეთეა. და ეს ჭუჭყი საიდან მოვიდა? ეს ხომ ჩემი აზრი არ არის. ისევ და ისევ

უტიფრად შემოჭრის მცდელი რაღაც აკვიატებული აზრები ბრუნდება, ჩემში სიბოროტისა და სიძულვილის გამადვივებელი...ეს ხომ ცხოველური საწყისის ინსტინქტებია!“ აი აქ კი უკვე საბოლოოდ გავბრაზდი საკუთარ თავზე: „როგორ შემაძულეს თავი! რამდენ ხანს შეიძლება იყო ჯიუტი და უტვინო საქონელი?! მომბეზრდა. უბრალოდ მომბეზრდა. ასე ხომ მთელი ცხოვრებაც გაფრინდება ბოროტ ზრახვებსა და პატივმოყვარეობაში...“

აქ სხვა აზრიც მეწვია თავში: „შეიძლება ამ საკუთარი გაბერილი ეგოცენტრიზმის გამო ჩვენ ვერ ვამჩნევთ, თუ რა შესანიშნავ შანსებს გვამლევს ჩვენ ბედი. ხოლო საუკუნეების განმავლობაში, როგორც სიბნელეში მოხეტიალე სულისთვის, შესაძლოა, ასეთი შანსი საერთოდ ერთხელ ათას წელიწადში ჩნდება. ვინ იცის, რას ვერ ვხედავთ საკუთარი შურისა და ბოროტების გამო...ღმერთო, რატომ ვართ ჩვენ ასეთი დაბრმავებულები! რატომ ვიწყებთ რაიმეს ნამდვილად დაფასებას მხოლოდ მაშინ, როცა ვკარგავთ მას? რატომ აღვიქვამთ დიადებს მხოლოდ მათი გარდაცვალების შემდეგ?“

ეგერ, ქრისტე ჯვარს აცვეს, ასევე ვიღაცის გაბერილი სიდიადის მანიისა და ჩვენი ჯოგური ეგოცენტრიზმის გამო. რა დიადი ადამიანი იყო, რამდენი სიკეთის გაკეთება შეეძლო კიდეც ადამიანების სულებისთვის. ცოცხალი რომ ყოფილიყო, ხოლო ადამიანები იმაზე მეტად გულდია ვიდრე იყვნენ, შეიძლება ადამიანური ცივილიზაცია მოახდენდა ისეთ ნახტომს თავის განვითარებაში, რომ ჩვენ, შორეული შთამომავლები უკვე დიდი ხნის წინ ვიცხოვრებდით ნამდვილ, ერთიან, თავისუფალ საზოგადოებაში საზღვრებისა და სახელმწიფოების, ძალადობისა და ტერორის გარეშე, მშვიდობიანობასა და ჰარმონიაში...მაგრამ არა, იესოს სიცოცხლეშიაც ცოტა ვინმე თუ აფასებდა ჭეშმარიტად. უმეტესობა, ალბათ, შურით იყო გამსჭვალული მისდამი, ღვარძლიანობდა და აყვედრებდა მას თავისი ცხოველური სახელმომხვეჭელობით, სიხარბით, სიძულვილითა და გულგრილობით. სამაგიეროდ მისი სიკვდილის შემდეგ, როგორ იწამა ყველამ!

უბრალოდ ჩვენი თანამედროვეები, გამოჩენილი პიროვნებებიც რომ ავიღოთ. როდის აღიარებენ მათ, ყველას? ძირითადად, სიკვდილის შემდეგ. ამასთან, მათ შესახებ აუცილ არ დასცდება არავის, მათაც კი, ვინც სიცოცხლეს უმწარებდა ამ გამოჩენილ ადამიანებს. ხოლო საკუთარ ფიქრებში, ალბათ მოხარულნი არიან, რომ ჩამოიცილეს თავიანთი მოწინააღმდეგე. აი ფლიდი, ცხოველური ბუნება.

როდის გამოვიღვიძებთ ნეტავი, როდის დავიწყებთ ფიქრს სულით და არა სხეულით? მაშინ ხომ მთელი სამყარო შეიცვლება და სრულიად სხვა გახდება! ისე მინდა ვიყვირო ამის შესახებ მთელი მსოფლიოს გასაგონად. მაგრამ რა აზრი აქვს? ყვირილი რას შველის, საქმეა საკეთებელი, საკუთარი თავის შეცვლა. და არ დავუშვათ ცნობიერების ეს პარაზიტები გონების ველის სიახლოვესაც კი. მდა, ეს რომ უმეტესობის მიერ ყოფილიყო გააზრებული, მაშინ, მასაში, შესაძლოა ვისწავლიდით გენიოსების დაფასებასა და პატივისცემას, რომლებსაც ასე იშვიათად აგზავნის ბუნება კაცობრიობისთვის! როგორც ამბობდა დიადი კლასიკოსი: „ბუნებავ – დედავ, ასეთი ადამიანები ზოგჯერ რომ არ გამოგეზავნა მსოფლიოსთვის, გახმებოდა სიცოცხლის ყანა“.

34

მეორე დღეს, მორიგ სულიერ მეცადინეობაზე ერთობლივი მგზავრობისას, მე მთელი გზა ვუყვებოდი ბიჭებს ჩემი გასაოცარი სიახლის შესახებ, რომ ჩვენი სენსეი გამოჩენილი ჯარაეჟიმია და რაც მომისმენია მასთან მიღების რიგში დგომის დროს. მათთვის ეს, ასევე, სრული მოულოდნელობა გახდა. იდუმალ მდელოზე უკვე შეიკრიბა თითქმის ყველა. სენსეი, მისალმების შემდეგ, თავაზიანად დაინტერესდა დედაჩემის მდგომარეობით.

– მაღლობა, ცოტა უკეთესად. ტკივილი ჯერ, რა თქმა უნდა, დიდია. მაგრამ, დღეს მან ღამე მშვიდად მაინც გაატარა.

– ეს კარგია. არა უშავს, ცოტ–ცოტა აღვადგენთ ჯანმრთელობას.

ამაში ეჭვიც კი არ მეპარებოდა და ზოგადად, ძალიან მოხარული ვიყავი, რომ ყველაფერი სწორედ ასე მოხდა. ჩემი საყვარელი დედისთვის უკეთეს ექიმს ვედარც კი ვინატრებდი. ახლა კი ჩემი სული მშვიდად იყო.

– თქვენ თუ იცით, – აგრძელებდა ჩემი პიროვნება, – ისე ვიყავი გაოცებული თქვენი დანახვით. მეგონა, რომ ჯარაექიმობას მისდევდნენ მხოლოდ დაუძლურებული მოხუცი ბებია, ბაბუები.

– ბევრი ფიქრობს ასე.

– რატომ ასე?

– იმიტომ, რომ ჯარაექიმობაში, ადამიანებს შორის ნამდვილი ცოდნა და გამოცდილება გროვდება მხოლოდ წლების განმავლობაში და ასეც გამოდის, რომ სიბერეში.

შევნიშნე, რომ არცერთი, უფროსი ბიჭებთაგანი, ასევე, ნიკოლაი ანდრეევიჩი არც კი გაოცებულა სიტყვა ჯარაექიმობაზე, ალბათ დიდი ხანია იცოდნენ ამის შესახებ.

– გვითხარით, – ვაგრძელებდი მე და თვალეში შევსცქეროდი აღფრთოვანებით, – რწმენის მეშვეობით თუა შესაძლებელი ხერხემლის ავადმყოფობების განკურნება?

– რწმენას მთების დაძვრა შეუძლია, რაღაც ხერხემალი რა მოსატანია აქ? მაგრამ, ძალიან ცოტაა ის, ვისაც ჭეშმარიტი რწმენა აქვს.

– რატომ?

– ეჭვები ღრღნის, ჩვენი ცხოველური საწყისი თრგუნავს. ამიტომ ადამიანისთვის ნამდვილი რწმენის შეძენა მეტისმეტად ძნელია. თუმცა გონიერებით აღჭურვილი სულისათვის – იმდენადვე ადვილია.

– და, თუკი ადამიანი უბრალოდ ბრმად იწამებს საკუთარ ან თავისი ახლობლის გამოჯანმრთელებას, მკურნალობა უფრო სწრაფად ჩაივლის?

– რა თქმა უნდა. და არა მარტო უფრო სწრაფად, არამედ ბევრად უფრო ეფექტურად და ადვილად.

– მაპატიეთ, – საუბარში ჩაერთო ნიკოლაი ანდრეევიჩი. – მე დიდი ხანია მინდოდა თქვენთვის მეკითხა, რატომ აირჩიეთ სწორედ ეს პროფესია?

– როგორ გითხრათ, – უპასუხა სენსიტივ. – ნებისმიერი ადამიანის მსგავსად, როცა ჩემს წინაშე დადგა პროფესიის შერჩევის საკითხი, დაფიქრდი. დამეთანხმეთ, რა შეიძლება იყოს იმაზე უკეთესი, ვიდრე ადამიანებისთვის ჯანმრთელობის აღდგენა და რა შეიძლება იყოს ორგანიზმში იმაზე რთული, ვიდრე ხერხემალი, თავის ტვინის გარდა...და რა არის ხერხემალი? ანატომიის სახელმძღვანელოში ჩაიხედეთ, ნახეთ მისი ნერვული წნულები – ეს ხომ „სიცოცხლის ხეა“, რომელიც თავისი ღეროთი შედის თავის ტვინში, ხოლო ფესვებით დაკავშირებულია ადამიანის თითოეულ ორგანოსთან. გადატანითი მნიშვნელობით, „სიცოცხლის“ ეს „ხე“ „კვებავს“ მთელს ორგანიზმს ჯანმრთელობით. თუკი, ღმერთმა არ ქნას, მასში რაღაც დაზიანდება, ეს უმალ აისახება ორგანოებისა და ზოგადად, მთელი ორგანიზმის მუშაობაზე. პრაქტიკულად, 90 %-ზე მეტი ყველა დაავადებისა, დაწყებული ყველაზე „უმნიშვნელოდან“ და ლეტალურების დამთავრებული, ჩნდება ხერხემალში ფუნქციების დარღვევის მიზეზით. პრობლემები პრაქტიკულად აღეძვრება ყველა ადამიანს ცხოვრების მანძილზე...მეცნიერებისთვის დღეისათვის ხერხემალი რჩება საიდუმლოებათა საიდუმლოებად. ის, თავის ტვინის მსგავსად, ნაკლებად შესწავლილია.

– ეს მართლაც ასეა, – წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – სიმართლე რომ გითხრათ, არასოდეს მიფიქრია ამაზე...მაგრამ, რადგან ის ასეთი ურთულესი და უმნიშვნელოვანესი ორგანოა ორგანიზმში, მისი განკურნების პრაქტიკისათვის აუცილებელია ცოდნის მეტად სოლიდური დონე.

– თავისთავად ცხადია, რა თქმა უნდა. ხერხემალი – ეს მეტად საინტერესო, სრულყოფილი ბიომექანიკური სტრუქტურაა. მისი განკურნება – დიდი პასუხისმგებლობა იმიტომ, რომ აქ აუცილებელია ზუსტი დიაგნოზის დასმა, ინფორმაციის ამოკითხვა, ასაკი, წონა და სხვადასხვა ფაქტორის კიდევ მთელი ჩამონათვალი, შემდეგ კი სწორი გადაწყვეტილების მიღება და შესაბამისად ზემოქმედების ძალისა და „დოზის“ გამოანგარიშება. ეს ხომ თავისებური მიკროოპერაციაა, ოღონდ გაკვეთის გარეშე. მით უფრო, აუცილებელია ექსპლუატაციის პროცესში მიმდინარე რევიტალიზაციის შესახებ. ჯარაქიმობა – ეს მეტად სერიოზული პროფესიაა. აქ ადამიანმა ყველაფერი დაწვრილებით უნდა იცოდეს: ბიომექანიკა, ანატომია, პათოლოგია, გენეზი, მორფოგენეზი, ფიზიკა, უჯრედის ქიმიზმი. მოკლედ, ადამიანი შესანიშნავად უნდა ფლობდეს და ერკვეოდეს ვერტებროლოგიაში.

– რაში, რაში? – იკითხა რუსლანმა. – ეს რა არის...ბროლოგია?

– ბროლოგია კი არა, ვერტებროლოგია, – ღიმილით უპასუხა სენსეიმ. – ეს არის მაცნეირება ხერხემლის შესახებ, რომელშიც შედის ყველა ამ მეცნიერებათა ერთობლიობა, პლუს სპეციფიური ცოდნა ხერხემლის შესახებ.

– და რომელი სპეციფიური ცოდნა? – დაინტერესდა ნიკოლაი ანდრევიჩი.

– აქ აუცილებელია, ასევე ვერტებროლოგიური პათოლოგიების, ოსტეოპათიის, ქიროპრაქტიკისა და ა.შ. მკურნალობის სხვადასხვა მანუალური საშუალებების ილეთებისა და დეტალების ცოდნა, ანუ წინა თაობების ჯარაქიმების გამოცდილების გადმოღება. ჯარაქიმობა ხომ საკმნაოდ ძველი და საინტერესო პროფესიაა, – და თითქოს სხვათა შორისო, სენსეიმ დასძინა: – და, რაღა თქმა უნდა, ეს არის უამრავ სხვადასხვა ადამიანთან ურთიერთობა.

არ ვიცი, სხვები როგორ აღიქვამდნენ, მაგრამ მე მშვენივრად მესმოდა, რომ სწორედ ბოლო სიტყვები იყო სენსეის მიერ პროფესიის არჩევის მთავარი მიზეზი. ამაში აბსოლუტურად დარწმუნებული ვიყავი ყველა 100%-ით.

ამასობაში, სენსეიმ გადაიტანა საუბრის თემა მედიტაციაზე. ჩვენ დავიწყეთ საშინაო დავალების შედეგების განხილვა, შემდეგ კი კვლავ შევეცადეთ საკუთარ თავზე გაძლიერებულად მუშაობას და მცირე ნაბიჯებით საკუთარ შორეულ ოცნებასთან მიახლოებას – ადამიანად გახდომას.

35

შევნიშნე, რომ უკვე დღეები მიფრინავს წამებავით. ისეთი გრძნობაც დამეუფლა, რომ ყველა საქმეზე დრო აღარ მრჩებოდა. რამდენიმე წრეში სიარულის მიტოვებამაც კი მომიწია, რათა დანარჩენი საქმეები მაინც მომესწრო... ჩვენი მოცადინებები და ვარჯიშები მახარებდა თავისი სიახლეებით და განუმეორებლობით. მორიგ ვარჯიშზე სენსეიმ დაიწყო ახალი თემის ახსნა:

– დღეს გავეცნობით და როგორც ყოველთვის, ნაწილობრივ შევისწავლით სტილს ტაიპიციუნს, რომელსაც მიიჩნევენ მსუბუქი მიმართულების „უშუს“ სკოლად. ეს სტილი შეიქმნა ჩინეთის ერთერთ ყველაზე ცნობილ, უდანშანის მთებში განთავსებულ მონასტერში. აღსანიშნავია, რომ ადგილობრივ მთებს ადრე უწოდებდნენ უდიდესი სიმშვიდის მთებს. მაგრამ ერთხელ იქ, დაოს შესწავლის შემდეგ (რაც დაოსიზმში მიიჩნევა, როგორც შინაგანი ღვთაებრივი ძალა და რაღაც საწყისი სუბსტანცია, რისგანაც სამყაროში შექმნილია ყველაფერი) დღისით–მზისით ცაში აიჭრა ადამიანი, რომელსაც ერქვა ჩჟენ უ. მის პატივსაცემად დაერქვა მთებს სახელად – უდანშანი.

ერთერთი ლეგენდის თანახმად, იმ მონასტერში მე–12 საუკუნეში ცხოვრობდა ბერმონაზონი ჩჟან სანფენი. ერთხელ ეზოში უცნაური ხმაურის გაგონებაზე ფანჯარაში გაიხედა. ბერმა დაინახა ხეზე მჯდომი კაჭკაჭი და გველი მიწაზე, რომლებიც უყურებდნენ ერთმანეთს. ყოველ ჯერზე, როცა კაჭკაჭი ხიდან აფრინდებოდა გველზე თავდასასხმელად, ეს უკანასკნელი სწრაფად აბრუნებდა თავს მისკენ და ისე იკლაკნებოდა, რომ კაჭკაჭს ჩანისკარტების საშუალება

არ ეძლეოდა. მათთვის თვალის დევნებით ჩჟანს გონება გაუნათდა: მოწინააღმდეგის დამარცხება შესაძლებელია, მისი თავდასხმისგან თავის არიდებით.

მეორე ლეგენდის მიხედვით, მას თვით ჩჟენ უმ უკარნახა ეს სიბრძნე, რომელიც სიზმარში გამოეცხადა. როგორც ანდაზა ამბობს: „წმინდანმა გადასცა, ბრძენმა შეიცნო“. ორთაბრძოლის მთავარი პრინციპის შეცნობით, ჩჟან სანფენმა მრავალწლიანი ვარჯიშების შემდეგ შექმნა „დიადი გადაკეთების“ სახელწოდებამიღებული „რბილი მიმართულების“ სტილი (ტაიძიციუანი). ამ სიტყვის ზუსტი თარგმანი ნიშნავს: „ტაი“ – დიადი, „ძი“ – გადაკეთება, „ციუანი“ – მუშტი.

კიდევ ერთი ვერსიის მიხედვით, ამ სტილის შემუშავება მიეწერება მე-14 საუკუნეში მცხოვრებ, ცნობილ ოსტატ ხო ლუნას (ცეცხლოვანი დრაკონის) მოწაფეს, სხვა ჩჟან სანფენს უდანიდან. არსებობს, რა თქმა უნდა, ამ სტილის წარმოქმნის სხვა ლეგენდარული ვერსიებიც. ასეა თუ ისე, ტაიძიციუანის ძირითადი პრინციპი არ შეცვლილა და მდგომარეობს შემდეგ პოსტულატებში: სტატიკა ქმნის დინამიკას, დამყოლი გადალახავს ხისტს; ნელით ამარცხებენ სწრაფს, მოკლეთი – გრძელს. ანუ მაგალითად, მოწინააღმდეგის მკვეთრ, შემტევ მოძრაობაზე პასუხობენ რბილი დამყოლობით და ახდენენ დარტყმის ამორტიზებას, მარტივად რომ ვთქვათ, ატარებენ სიცარიელეში. შედეგად მოწინააღმდეგე კარგავს მდგრადობას. და სწორედ მაშინ საკმარისია მხოლოდ რამდენიმე გრამიც კი, რათა დაიძლიოს ტონიანი ძალა. ამ სტილის ტექნიკის შესახებ ოსტატების ძველი ხელნაწერები გადმოგვცემს: „მოძრაობები მცირეა, ხოლო ცვლილებები დიდი, დამყოლი დამლევს მაგარს; მოწინააღმდეგისაგან ძალის აღების შემდეგ, მას იყენებენ; ესხმიან მოულოდნელად, ზემოქმედებენ წერტილებზე“.

ტაიძიციუანი წააგავს ნარნარ ცეკვას. ოსტატობის უმაღლეს დონეზე სტილში არ არსებობს მოძრაობების რაიმე დადგა ან კომპლექსები, ნარჩუნდება მხოლოდ ძირითადი პრინციპები. სხეული მოძრაობს, თითქოს დამოუკიდებლად და დინამიურ მედიტაციაში ასრულებს თავისუფალ, თავისებურ ცეკვას.

მაგრამ, მეტის მისაღწევად, საჭიროა მცირედით დაწყება. ამიტომაც, ჩვენ დავიწყებთ ყველაზე მარტივი ვარჯიშით – „მოჯიკავე ხელები“. იგი სრულდება წყვილში. აქ აუცილებელია, ხელების ოდნავ შეხებით, რბილად, რიგრიგობით ერთმანეთის ჯიკავი, დამწყებთათვის – მოძრაობის ცნობილი ტრექტორიით, უფრო გამოცდილებისთვის – თავისუფლად. აღნიშნული ვარჯიში ავითარებს რეაქციას მეწყვილის მოქმედებებზე, მისი ზრახვების ამოცნობით. ანუ, თუ გაიგონებთ, საითკენ უნდა მას მოძრაობა, თქვენ უნდა შეეცადოთ მის მოტყუებას – მოწყდეთ მის „მოწეპებულ“ ხელებს. მეწყვილის არაზუსტი მოძრაობის შემთხვევაში, მაგალითად, თუ იგი ხისტად დაიძრა ან დაკარგა მდგრადობა, თქვენ ხელის მსუბუქი კვრით აგდებთ მას მიწაზე. მოძრაობები უნდა იყოს გათავისუფლებული, მაგრამ ცნობიერება ინარჩუნებს სიფხიზლეს. ასევე, მე გიჩვენებთ სუნთქვის შესაბამის კომპლექსს.

ამ და შემდგომი ვარჯიშების გამოყენება შეგიძლიათ, ასევე, გამაჯანსაღებელი ტანვარჯიშის სახით. განსაკუთრებით, სამკურნალო მიზნებით ტაიძიციუანი სასარგებლოა გამუდმებულ ნერვულ სტრესში მყოფი ბავშვებისათვის, ვინაიდან თანაბარი სიჩქარის ნარნარი მოძრაობები, თავის ტვინის ქერქში ათანასწორებს პოტენციალებს და იცავს მას გადატვირთვებისაგან. ამას გარდა, მოძრაობისკენ აზრის ყურადღების მოკრება მოსწყვეტს ადამიანს ყოველდღიური პრობლემებისაგან და აღადგენს მის ნერვულ სისტემას. და, რა თქმა უნდა, აღნიშნული ტანვარჯიში ავარჯიშებს ყველა სახსარსა და მყესს. იგი ყველასათვის არის სასარგებლო. ასე, რომ სახლში მოსვლის შემდეგ, შეგიძლიათ ასწავლოთ იგი თქვენს დედებსა და მამებს, ბებია – ბაბუებს, რათა ისინი არასოდეს ავადმყოფობდნენ.

მინდა თქვენი განსაკუთრებული ყურადღება მივაქციო იმ ფაქტს, რომ ტაიძიციუანის ტანვარჯიშის უძველესი ოსტატები დაჟინებით მოითხოვდნენ თავიანთი მოსწავლეებისაგან „განწმენდას, სიმშვიდეს, არასწორი ქმედებებისგან განრიდებას, გულის სიწმინდის შენარჩუნებას, თავმეკავებას საკუთარ სურვილებში“. ასეთ შემთხვევაში ადამიანი, არა მხოლოდ

დაამარცხებს ავადმყოფობას, არამედ გაანადგურებს საკუთარ ეგოს და გაინთავისუფლებს ამგვარად გზას სულის სრულყოფილებისაკენ. ისინი მტკიცედ იყვნიან დარწმუნებული, რომ ცა ხედავს ადამიანის დე-ს (სულიერებას, სიყვარულს) და მისი დე-ს მიხედვით – აჯილდოებს. საუკუნეების სიღრმიდან მოღწეული ოსტატების სიბრძნე აქტუალურია დღეისათვისაც. ყველა აქ მყოფს შეუძლია მიღებული ცოდნის მაქსიმალური გამოყენება და არა მხოლოდ თავდაცვისათვის, არამედ საკუთარი შინაგანი სამყაროს გახსნისათვის, ბუნებისა და სამყაროს საიდუმლოებებში ჩაწვდომისათვის. ყოველთვის უნდა გახსოვდეთ, რომ ადამიანს შეუძლია მიაღწიოს ყველაფერს, თუკი მკაფიოდ არის დასახული მიზანი...ახლა კი გადავიდეთ პრაქტიკულ ნაწილზე...

ჩვენ დავეწყვეთ და მასწავლებელმა გვიჩვენა სუნთქვითი ვარჯიშები – „წებვადი ხელები“. სენსეის მიერ ილეთების ინდივიდუალური ჩვენების შემდეგ თითქმის ყველა, რამდენიმე წამში მეხუთე წერტილით ეშვებოდა მიწაზე ამხანაგების სიცილის თანხლებით, რომლებიც ერთი წუთის შემდეგ თვითონ ვარდებოდნენ ასეთივე მდგომარეობაში. უფრო სერიოზული მებრძოლები, არასწორი შესრულების შემთხვევაში, დარტყმისას ფრინავდნენ 3–4 მ მანძილზე. ყველაზე საინტერესოა, რომ დასაწყისში ყველა ერთმანეთისგან იცინოდა 10 წუთის განმავლობაში, ოცი წუთის შემდეგ კი ჩვენ, უკვე მდუმარედ და ხვნეშა-ხვნეშით ვდგებოდით, ხოლო კიდევ 30 წუთის შემდეგ დავიწყეთ ნამდვილად სერიოზული მუშაობა, სრულად ვიკრებდით რა ყურადღებას მოძრაობებსა და შესრულების სიზუსტეზე. უკვე არავის სურდა მასხრად ყოფნა და ზედმეტჯერ ვარდნა.

განსაკუთრებით ლამაზად მუშაობდნენ „ჩქაროსნული ბიჭები“, მათ შორის სტასი და ჟენია. ჩანდა, რომ ამ ხელოვნებით ადრეც იყვნიან დაკავებულნი. მათი სრულიად განუმეორებელი მოძრაობითი იმპროვიზაცია ჰგავდა მოულოდნელობებითა და იმავდროულად რაციონალური მოძრაობებით აღსავსე გრანდიოზულ ცეკვას. და თუკი ვინმე იმათგან შეცდებოდა, მაშინათვე იწყებდა ფრენას უმაღლესი განრიგით, თანაც სხვებსაც, ბევრს მოიყოლებდნენ. მოკლედ, გარშემომყოფების დასაზოგად, ეს ბიჭები გადაანაცვლეს დარბაზის ბოლოში, ცალკე, თითქმის გასასვლელთან. და აქაც, საკუთარ შესაძლებლობებს გადააჭარბეს სტასმა და ჟენიამ. სპარინგის რეჟიმში მუშაობის დროს, ჟენია წამიერად მოცდა კარის გაღებაზე და იქვე მიიღო სტასისაგან მძლავრი დარტყმა, რამაც არა მხოლოდ მოისროლა იგი ამ „საბედისწერო“ კარისკენ, არამედ ოთხზე დასვა გაღებული კარის ღიობისკენ სახით. ამ დროს დარბაზში შემოვიდა გაურკვეველი ასაკისა და რამზესის მსგავსი მედიდური სახის მქონე ახოვანი მამაკაცი. მას ასდიოდა რაღაც დახვეწილი აღმოსავლური არომატი. ჩაცმული იყო დიდებულ პალტოში, რომლის შიგნიდანაც მოჩანდა ძვირფასი კოსტუმი. „რამზესმა“ გაოცებით შეხედა ჟენიას. მაგრამ ეს უკანასკნელი აქაც არ დაიბნა და შუბლით იატაკის შეხებით რიტუალურად წარმოთქვა:

– ოო, მოგესალმებით დიადო ჩჟენ უ, ჩვენი ტომის ყველაზე სასურველო სტუმარო!

შემდეგ იგი სწრაფად წამოხტა ფეხებზე და კიდევ ერთხელ, მებრძოლის დახრით მიესალმა, გამოტრიალდა და გაემართა სტასისკენ, რომელიც ძლივს იმაგრებდა თავს სიცილისაგან. სენსეი ღიმილით მივიდა და მიესალმა მოსულს.

– დიდ ხანს მუშაობდა ის ამგვარ მისალმებაზე? – ძლიერი კილოთი და დამტვრეულ რუსულზე იკითხა „რამზესმა“.

– თქვენ მას არ გაუბრაზდეთ, ახალგაზრდაა ძალიან. მუდამ რაღაცას ცელქობს.

„რამზესი“ კიდევ უფრო გაოცდა და ხმაში მცირე წყენით თქვა:

– ნუთუ ჩინელს ვგავარ?

– არა, რა თქმა უნდა, მაგრამ...და ახლა სენსეიმ წარმოთქვა ფრაზა რაღაც უჩვეულო ენაზე.

„რამზესმა“ გაიცინა და რაღაც დასძინა პასუხად. აი ასე, ამ მელოდიურ, მოსასმენად მეტად სასიამოვნო ენაზე საუბრით ისინი წავიდნენ ფიზიკური კულტურის ხელმძღვანელებისთვის განკუთვნილ ცალკე კაბინეტში. მივაქციე ყურადღება იმას, რომ სიარული სტუმარს სენსეის მსგავსი ჰქონდა.

როგორც კი მათ უკან კარი მოიხურა, სტასმა ვერ გაუძლო და გაიცინა, უცებვე მიიღო რა ჟენიასგან საპასუხო დარტყმა. ხმაურით სკამებში გადავარდნილმა, ალბათ ხუთი წუთი ვერ შეძლო ადგომა, სიცილის შეტევაში მყოფმა. შეიძლება სტასი და ჟენია ასე გააგრძელებდნენ ვარჯიშის ბოლომდე, მაგრამ უფროსმა სემპაიმ, სენსეის არყოფნის დროს დისციპლინის საკითხებში პასუხისმგებელმა, უჩვენა მათ შთამბეჭქდავი მუშტი, ბიჭებიც დროზე ჩაცხრნენ და დაიწყეს მუშაობა.

ჩემი ცნობისმოყვარება ადგილს არ მიტოვებდა სიმშვიდისათვის, ისე მაინტერესებდა იდუმალი სტუმარი. მაგრამ უფროს ბიჭებთან ამ საქმის შესახებ ცოტა მეტის გაგების მცდელობა უშედეგო აღმოჩნდა. მათ აშკარად მიმანიშნეს, რომ სენსეის საქმეებში არ ერევან.

ოცდაათიოდე წუთის შემდეგ, ვარჯიშის ბოლოსთვის, კაბინეტიდან გამოვიდა „რამზესი“ და სენსე, რომელიც გზადაგზა ღიმილით რაღაცას ეთანხმებოდა. ისინი დაშორდნენ ერთმანეთს, როგორც ძველი, კეთილი ახლობლები ხელების თბილი ჩამორთმევით. იდუმალი სტუმრის წასვლის შემდეგ სენსეი ასევე ადვილად გადაერთო რუსულზე და თითქოს არაფერი მომხდარაო, დაიწყო ბიჭებში შემჩნეული შეცდომების ახსნა. განწყობა კი აშკარად გამოუკეთდა.

სახლში, როგორც ყოველთვის, დღიურში ჩავიწერე ყოველივე, ყველაზე საინტერესო. ამ უჩვეულო უცხოელის ვიზიტმა გამოიწვია უამრავი პასუხგაუცემელი შეკითხვა. გადავწყვიტე ამ საიდუმლოების ამოცნობის გადადება გაურკვეველი ვადით. როგორც თვით სენსეის უყვარდა გამეორება: „არ არსებობს დედამიწაზე არაფერი იდუმალი, რაც ოდესმე არ გაცხადდება“. ასეთი ოპტიმისტური პროგნოზით მომავლისადმი განვაგრძე ჩემი, დამკვირვებლის საქმიანობა.

36

სულიერ მეცადინეობებზე ჩვენ დავხვეწეთ ძველი მედიტაციები. ყველაფერი იყო ჩვეულებისამებრ, გარდა იმისა, რომ ნიკოლაი ანდრეევიჩი არ ყოფილა თითქმის ერთი კვირა. ეს მას არ ჰგავდა. როგორც იქნა, ჩვენი ფსიქოთერაპევტი დაბრუნდა საღსალამათი და მეტიც, აღფრთოვანებული განწყობით. იგი მოვიდა მეცადინეობის დაწყების წინ, როცა მდებლობაზე ჩვენი მხიარული კომპანია სენსეისთან, ჟენიასთან და სტასთან ერთად იდგა. ნიკოლაი ანდრეევიჩის თვალები უჩვეულო აღფრთოვანებით და სიხარულით ელავდა.

ყველასთან სწრაფი მისალმების შემდეგ მან მიმართა სენსეის და დაიწყო ალგზნებული მოყოლა:

– ჩვენ, როგორც იქნა, დავასრულეთ ექსპერიმენტი, ყველაფერი დადასტურდა. შედეგები უბრალოდ საოცარია...ცნობიერების მდგომარეობის შეცვლის ეს ტექნიკა, რაც თქვენ მოგვეცით, – ეს ხომ საფუძველში ცვლის სამყაროს სურათს, ყველა წარმოდგენას ჩვენი არსებობის შესახებ...მაგრამ, მოდით ყველაფრის შესახებ რიგრიგობით...

ჩვენი ბიჭები განცვიფრებულნი უყურებდნენ ნიკოლაი ანდრეევიჩის უჩვეულოდ გამოცოცხლებულ ქცევას. სენსეი ყურადღებით უსმენდა მას და სიგარეტს აბოლებდა.

– ...მე, ჩემი ხედვით, შევარჩიე მეტ-ნაკლებად მისაღები კანდიდატურა. მკურნალობდა ჩვენთან ერთი კაცი, გამოუსწორებელი ალკოჰოლიკი. განათლება ორი კლასი და ისიც ინტერნატში. იზრდებოდა თავშესაფრებში. იგი ომის შემდეგდროინდელი ობლებიდანაა. ჯარი, შახტა და გაუთავებელი ალკოჰოლიზმი – ეს იყო მთელი მისი ცხოვრება. მაგრამ, როცა მე იგი შევიყვანე ცნობიერების შეცვლილ მდგომარეობაში, მან ისეთი რამ თქვა და ისიც ძველრუსულ ენაზე, რომ ექსპერიმენტზე მყოფი ყველა ჩემი კოლეგა, გაოგნებული იყო მისი პასუხებით. ჩვენ ყველაფერი ჩავიწერეთ ფირზე და მივუტანეთ ნაცნობ პროფესორს, ისტორიკოსს, ამ დარგის მსხვილ სპეციალისტს. შედეგებმა ყველა მოლოდინს გადააჭარბა. ამან გააოცა თვით პროფესორი. თურმე ეს ალკოჰოლიკი საუბრობდა დრეველიანების ენაზე. როგორც პროფესორმა გვითხრა, ოდესღაც ცხოვრობდნენ ასეთი აღმოსავლეთ სლავური ტომები. ჩვენი მეურვეობის ქვეშ მყოფი ყვებოდა მე-7 საუკუნის შესახებ განსაცვიფრებელ დეტალებსა და საყოფაცხოვრებო

წვრილმანებს, რომელთაგან ბევრი არა მხოლოდ ემთხვეოდა გათხრების შედეგად მოპოვებულ მონაცემებს, არამედ, არც კი იყო მეცნიერებისთვის დღემდე ცნობილი. იგი, ასევე ახსენებდა გეოგრაფიულ ადგილს, სადაც იგი თითქოსდა ცხოვრობდა, მდინარე სლუჩს. ბოლოს კი თავისი დიდი კონფლიქტის შესახებ ადამიანთან დრეგოვიჩების ტომიდან. ყოველივე ეს განსაცვიფრებელი სიზუსტით ემთხვევა არსებულ მონაცემებს...ვერ წარმოგიდგენიათ, რა გრანდიოზული გარღვევაა ეს მეცნიერებაში! ოღონდ, ექსპერიმენტის სისუფთავისათვის, აუცილებელია ამ მონაცემების კიდევ რამდენჯერმე დადასტურება. აუცილებელია მეცნიერული დასაბუთება. მე აქ კიდევ ერთი კანდიდატი შევარჩიე...

– მოიცადე, ჩვენ ხომ შევთანხმდით. მე მოგცემ და შენ კი გასინჯავ. და მორჩა, – კატეგორიულად განაცხადა სენსეიმ.

– მაგრამ, სწორად გამიგეთ. ეს ხომ იმდენად ფასდაუდებელია მსოფლიო მეცნიერებისათვის...

– ყველაფერი მესმის, – მშვიდად მიუგო სენსეიმ. – მაგრამ, საუბარი არა მსოფლიო მეცნიერებაზე გვქონდა, არამედ კონკრეტულად შენს შესახებ. გინდოდა დარწმუნება – და დარწმუნდი. ხოლო მსოფლიო მეცნიერებისათვის დრო ჯერ არ დამდგარა.

ნიკოლაი ანდრეევიჩი გაჩუმდა და ცოტაოდენი დამშვიდების შემდეგ წარმოთქვა:

– სამწუხაროა...მაგრამ ექსპერიმენტი ნამდვილად განსაცვიფრებელი იყო. როგორი თავგამოდებული ათეისტი ვიყავი და ამის შემდეგ...ეს ხომ ამტკიცებს...რა უნდა ვთქვა, ეს სრულიად ბევრ რამეს ცვლის...

– ძალიანაც კარგი. მთავარია, რომ შენ გაიგე.

– გავიგე?! ეს მეტად მსუბუქი ნათქვამია...ეს ხომ ცნობიერების სრული გადატრიალებაა, გონების გრანდიოზული რევოლუცია. დიახ, მე არა უბრალოდ დავრწმუნდი შენი სიტყვების ჭეშმარიტებაში, არამედ შენი ვიწამე იმდენად, რომ მზად ვარ შენთვის სული გავიღო!

სენსეიმ გაიღიმა და ჩაფიქრებულმა წარმოთქვა:

– ოდესღაც მე ეს უკვე განაგონი მაქვს...ჰო, მართლა...ზუსტად. ასევე უებნებოდა პეტრე იესოს მანამ, სანამ სამჯერ უარყო იგი.

მაგრამ ნიკოლაი ანდრეევიჩმა დაბეჯითებით დაიწყო საწინააღმდეგოს მტკიცება და არწმუნებდა სენსეის თავისი „საფუძვლიანი“ არგუმენტებით. სენსეი კი მხოლოდ ჩუმად ილიმებოდა, შემდეგ კი საერთოდ მედიტაციაზე გადაიტანა საუბარი.

37

სულიერი მეცადინეობები ჩემთვის თანდათან იძენდა სულ უფრო მეტ და მეტ ფასეულობას ამ ცხოვრებაში. ასეთი მარტივი და ხელმისაწვდომი, ისინი იმავდროულად ცვლიდნენ სამყაროს შესახებ ჩემს ხედვებს. შიგნით აღმოცენდებოდა რაღაც ახალი გრძნობები. მე ვიწყებდი ყველაფრის სულ სხვაგვარად აღქმას, თითქოს აღმოვაჩინდი ჩემთვის რეალობის სხვა მხარეს.

ბუნებაც კი, იგივე ჰაერი, რომელსაც არდე არც კი ვამჩნევდი, გარდაიქმნებოდა ბინადრობის განსაკუთრებულ მატერიალურ გარემოდ, რომელიც შეიგრძნობოდა თავისი მსუბუქი ზეწოლით ყველა მხრიდან, რაც არ უნდა მეკეთებინა. ეს გრძნობა რაღაცით ემსგავსებოდა წყლის სიმკვრივის შეგრძნებას მასში ჩაყვინთვის დროს. ჰაერის შემთხვევაში ყველაფერი ბევრად უფრო მარტივი იყო. გარემომცველი ბუნება გახდა უფრო კამკამა, ფერები უფრო ნაჯერი. თითქოს ჩემი თვალებიდან ჩამოხსნეს მტვრის უხილავი ფარდაო.

გარეთ კი მთელი ძალით ბობოქრობდა გაზაფხული და აცოცხლებდა ქალაქების ნაცრისფერ სივრცეებს თავისი ხალასი მწვანეულობით. ბუნების სამყარო არსებობდა თავისი ციკლით, თითქოს სურდაო მისი მობინადრე მცირე არსებებისგან სიდიადისა და დამოუკიდებლობის

დემონსტრირება. ამ ცოცხალ არსებას ჰქონდა, მისი ხანგრძლივი არსებობის განმავლობაში საგულდაგულოდ დაცული, სიცოცხლისა და სიკვდილის თავისი საიდუმლოება.

სენსეისთან ურთიერთობაში დრო ისე სწრაფად მიფრინავდა, რომ შეუმჩნევლად დადგა გამოსაშვები გამოცდებისთვის სამზადისის დრო. სიმართლე გითხრათ, მენანებოდა ამაზე ჩემი ძვირფასი დროის ხარჯვა. თუმცა, მშვენივრად მესმოდა, რომ გამოცდები და შემდგომი სწავლება – ეს სულაც არ არის სისულელე, პირიქით, ეს აუცილებელი და საჭიროა. როგორც სენსეი ამბობდა, ადამიანი მუდმივად უნდა ვითარდებოდეს ინტელექტუალურად და აფართოებდეს საკუთარ თვალთახედვას, ანუ აფართოებდეს თავის ცოდნას ყველგან და ყველაფერში, სადაც კი შესაძლებელია, მეცნიერების შეცნობას. იმიტომ, რომ სწორედ შეცნობის, საკუთარი თავისა და გარემომცველი სამყაროს შეცნობის გზით, ადამიანი მოწიფული მიდის ღმერთისკენ.

სულიერ მეცადინეობებზე და ვარჯიშებზეც სენსეი აგრძელებდა ჩვენს გაოცებას საკუთარი მაგალითებითა და ცოდნის სიღრმე–სიგანით. საერთო ვარჯიშებზე ის უფრო მეტად გვაძლევდა იმას, რასაც ჩვენი გონება მარტივად აღიქვამდა, როგორც ამბობენ, სკანდალის გარეშე. ეს იყო დარტყმები, ილეთები სხვადასხვა სტილებიდან, მის მოთხრობებში სხვადასხვა კუთხით – სამედიცინო, სტრატეგიული, ფილოსოფიურით, განხილული გამაჯანსაღებელი ტანვარჯიშები. მისი უცნაური დემონსტრაციების ხილვა უფრო მეტი გაშლილობით შეგვეძლო გვეხილა უკვე დამატებით ვარჯიშებზე, როცა ძირითადი მასა სახლში მიდიოდა. მაგრამ ერთხელ მოხდა კაზუსი.

ერთერთ ვარჯიშზე, როცა მასიურად ხდებოდა დარტყმების დამუშავება წყვილებში, სენსეი ზუსტად ჩვენს გვერდით იდგა და ანდრეის უჩვენებდა რთულ დარტყმას ფეხის წამოგებით. უნდა ითქვას, რომ ამ დღეს მასწავლებელი, რაღაც ჩაფიქრებული, საკუთარი აზრებით შთანთქმული იყო. უეცრად მან შეწყვიტა თავისი მოძრაობები და მკვეთრად შემოტრიალდა, აღშფოთებული იყურებოდა რა დარბაზის მეორე ბოლოსკენ. იქ სპარინგის რეჟიმში მუშაობდნენ ვალოდია და ვიქტორი. მაგრამ რაღაც უცნაური სპარინგი ჰქონდათ. ვალოდიას მიჰქონდა აგრესიული, ხისტი შეტევა, მარდად და სწრაფად უტევდა ხელ–ფეხით სპარინგ–მეტოქეს. ამასთან, ვიტია, დაბნეულად, ძლივს ასწრებდა თავის დაცვას და სულ უფრო მეტ დარტყმას უშვებდა. სენსეიმ უმაღლეს მკვეთრად შემოკრა ტაში და დაიყვირა „იამე!“ რაც ნიშნავდა „სდექს!“. მაგრამ ვალოდიამ, სპარინგის აზარტში აშკარად შესულმა, ვერ გაიგონა, თუმცა ყველა დანარჩენი შემობრუნდა ამ ბრძანებაზე სენსეისკენ. და სწორედ აქ მოხდა საოცარი რამ.

სენსეიმ ხელის მკვეთრი აქნევით გააკეთა დარტყმის იმიტირებული მოძრაობა ჰაერში. იმავ წამს ვალოდია განზე გადავარდა ისეთი ძალითა და ტრაექტორიით, თითქოს სენსეი მის გვერდით იდგა და არა ჩვენთანო. დანახულისაგან ყველას სული შეგვიგუბდა. დარბაზში სიჩუმე გამეფდა. უნდა ითქვას, რომ მასწავლებელი დროზე ჩაერია იმიტომ, რომ ვალოდიას კიდევ ერთი ზუსტი დარტყმა და ვიქტორს მეტად გაუჭირდებოდა. იგი ისედაც, ტკივილისგან მოიკუნტა და ოდესღაც დამატებით მეცადინეობებზე სენსეის მიერ მოცემული განსაკუთრებულად საშიში დარტყმების შემთხვევისთვის გათვალისწინებული სპეციალური ტექნიკის მეშვეობით ცდილობდა სუნთქვის აღდგენას. ვალოდიაც ამ დროს, ბზრიალასავით 5 მეტრზე გადავარდნილი, ცდილობდა გონზე მოსვლას უეცარი ფრენისაგან და გაძლიერებულად იხელდა იმ ადგილს, სადაც ჩემი ვარაუდით უნდა მოსულიყო სენსეის დარტყმა, მის გვერდით რომ ყოფილიყო.

ყველაფერი წამის მეათედებში მოხდა მთელი კოლექტივის თვალწინ. მიუხედავად იმისა, რომ საკუთარი თვალებით ვიხილე, დაჯერება მიჭირდა. ჩემი გონება მეურჩებოდა, მიუხედავად იმისა, რომ სენსეის მხრიდან ნებისმიერი სიურპრიზისთვის იყო მზად. მომხდარისგან ზუსტად ერთი წუთის შემდეგ ხალხი ბობოქარმა ემოციებმა შეიპყრო. ანდრეი თვალს ვერ წყვეტდა ვალოდიას და გვერდით მდგომ ჟენიას ჩაავლო ხელი სახელოზე:

– ეს რა იყო ნეტავი?

ჟენია, ცხადია, თავად შოკში იყო:

– მოითმინე, შვილო, რადგან მეც მითრთის სული სასწაულის დანახვისაგან.

ამასობაში მასწავლებელს სახის გამომეტყველება შეეცვალა, თითქოს ჯავრს იყრიდა საკუთარ თავზე ამ შეცდომისათვის. მივიდა ვალოდიასთან, გაუკეთა სხეულის ზემოთ ხელების რაღაც რიგი მოძრაობებისა, იმავდროულად რაღაცას სწრაფად სდაყვედურობდა, ალბათ, აღშფოთებას გამოთქვამდა მიტანილი იერიშისათვის. ვალოდია რაღაცას პასუხობდა, მხრებს იჩეჩავდა და თვალებს სირცხვილით არიდებდა. დანახულისაგან შთაბეჭდილებაში მყოფი გროვა კი მხიარულობდა. სენსეის პირდაპირ დააყარეს უამრავი შეკითხვა, რომლებზეც ის უხალისოდ პასუხობდა.

– რა დარტყმა იყო ეს? – ერთიმეორის მიყოლებით კითხულობდნენ ბიჭები.

– როგორ გითხრათ, – ამოიოხრა მასწავლებელმა. – ეს დაკავშირებულია ადამიანის ფსიქიკურ ენერგიასთან. არაფერი, ყურადღების ღირსი, ამაში არ არის. ეს საბრძოლო ხელოვნებებში სულიერი განვითარების მხოლოდ ერთერთი საფეხურია.

– ესე იგი ამის სწავლა შეიძლება?

– რა თქმა უნდა, შეიძლება...თუ მოთმინება გეყოფათ.

სენსეიმ, როგორც მომეჩვენა, ამ ინციდენტის გადაფარვის მიზნით სწრაფად განაგრძო შეწყვეტილი მეცადინეობა. აქ მყოფთა უმეტესობისთვის ეს ვარჯიში დასრულდა სისხლში ადრენალინის მოჭარბებული დონის შემცველობით და საკუთარი მომავლისადმი შესაბამისი ოპტიმისტური პროგნოზებით.

სხვებისგან განსხვავებით, ჩვენი კომპანია უსიტყვოდ აკვირდებოდა აჟიოტაჟს, რადგან დარწმუნებულნი ვიყავით, რომ დამატებით ვარჯიშებზე სენსეი ჩვენს შეკითხვებს თავს ვეღარ დააღწევდა.

დამატებითი მეცადინეობის წინ მასწავლებლის განწყობა ცოტაოდენ გაუმჯობესდა. მისი კარგი განწყობა კი – კეთილის ნიშანია. უფროსმა ბიჭებმა იჩქარეს ამის გამოყენება. დამატებითი ვარჯიშების დროს, მათ საკუთარი შეკითხვებით უბრალოდ ტერორი მოუწყვეს სენსეის და რაღაც მსგავსი საოცრების ნახვის დაუოკებელ სურვილს გამოთქვამდნენ. დასაწყისში სენსეი ხუმრობით იძვრებდა თავს, მაგრამ მათი შემდგომი დაჟინების ქვეშ დათანხმდა ე.წ. „დამცავი ეკრანის“ ჩვენებას. მან დაგვაბარა, რომ ყველას მოგვენახა რაღაც საგნები.

ყველანი გავიქეციით სპორტული ინვენტარის ოთახში და შევიარაღდით, ვისაც რით შეეძლო. ბიჭებმა შეაგროვეს ჭოკები, კალათბურთის ბურთები. ანდრეიმ აიღო თავისი ნუნჩაკები. მე კი დიდ ხანს ვფიქრობდი, რა ამელო. როგორც იქნა გადავწყვიტე ტენისის ბურთის აღება. ვინაიდან მომეჩვენა, რომ თუ სენსეის, შემთხვევით, რაღაც არ წაუვა სწორად და ეს საგანი მოხვდება მას, სულაც არ იქნება მტკივნეული. მართალია, სენსეის ჯერ არასოდეს არცერთი შეცდომა დაუშვია მოქმედებებში. ეს კი განსაკუთრებულ მოწიწების გრძნობას იწვევდა მისდამი.

როცა შევიარაღდით, სენსეი ჩვენგან გადგა დაახლოებით 7–8 მეტრით. ყურადღება მოკრებილმა ხელები წინ გაიშვირა და ოდნა გაშალა გვერდებზე. ჩვენ რიგრიგობით დავიწყეთ მისკენ სხვადასხვა საგნის სროლა, ჩვენი ძალისმიერი შესაძლებლობების მიხედვით. გასაოცარია, მაგრამ როგორაც არ ვეცადეთ, ყველა საგანი უბრალოდ სენსეის მიღმა მიფრინავდა, იცვლიდა რა ფრენის ტრაექტორიას მისი ხელისგულებიდან ზუსტად ნახევარი მეტრის მანძილზე. ვიქტორმა, სტასმა და ვალოდიამ გადაწყვიტეს გვერდიდან შემოეველოთ სენსეისთვის და საგნების სროლა უკნიდან ეცადათ. სენსეიმ არც კი შეიცვალა პოზიცია, მხოლოდ მეტად გაშალა გვერდებზე ხელები. მოკლედ, როგორაც არ ჩავერთეთ ექსპერიმენტებში, ვერცერთი საგანი სენსეის არ მოხვდებოდა.

ჯერ გამეგო, ან ჩვენ ყველანი ერთდროულად გაველამდით, ან მის ირგვლივ ნამდვილად იყო რაღაც უხილავი მძლავრი კედელი. სწორედ ამ უკანასკნელ მოსაზრებას ეწინააღმდეგებოდა ჩემი გონება და შფოთავდა, ცდილობდა რა, დაემტკიცებინა, რომ ეს შეუძლებელი იყო. სწორედ ეს დანასკვი მაიძულებდა ისევ და ისევ მესროლა ჩემი ტენისის ბურთი, ამჯერად უკვე ყოველგვარი შეწყალების გარეშე, ამ უხილავ კედელში, რათა წამიერად დავრწმუნებულიყავი რაღაც

დაბრკოლების არსებობაში. ვფიქრობ, მსგავსს გრძნობდნენ დანარჩენებიც, ვინაიდან მათი აზრები თანდათან გადადიოდა გაოგნებაში.

ჩემს თვალეში სენსეი ჩვეულებრივი ადამიანიდან კვლავ გარდაისახა უჩვეულო, რაღაც ზებუნებრივ არსებაში. ჩემმა გონებამ აშკარად დაიწყო დუღილი ყოველივე ამ დაუჯერებელი დამაჯერებლობისაგან. ამასობაში, სენსეიმ „მოაშორა ეკრანი“ და დაიწყო მისი მოქმედების პრინციპის ახსნა, დააბრუნა რა ამით ჩვენი ცნობიერების ლოგიკის მუშაობა ნორმალურ ბუნებრივ რითმში. შევნიშნე, რომ სენსეის მოსმენისას, ჩემში ისევ იჩინა თავი შურის ელფერმა, ანუ ცხოველურმა არსობამ. დასაწყისში, თითქოს შემთხვევითო, ხოლო შემდეგ კი სულ უფრო ძლიერ და ძლიერ. შემდეგ ჩემს გონებაში დაიწყო აღმოცენება რაღაც ეჭვებმა, თუმცა სენსეი ყველაფერს მატრივად და გასაგებად განმარტავდა, მით უფრო, ეყრდნობოდა ჩვენი საკუთარი თვალეებითვე ხილულს.

ბოლოს და ბოლოს, დავიჭირე თავი იმ აზრზე, რომ სულიერი შესაძლებლობების შესახებ სენსეის მოსმენისას, თვითონ, იმავდროულად, ვფიქრობ საკუთარი ეგოცენტრიზმის მზარდი მანის ბინძური აზრებით. „ოჰო! – გავიფიქრე. – ეგოიზმის ასეთი სარჩულით ყველა ფასეული ცოდნა ყურებს მიღმა ჩაივლის. ჩემი გონება ხომ სენსეის სიტყვებიდან შეარჩევს იმას, რაც ესაჭიროება ცხოველურ საწყისს და არა სულიერს. ესე იგი, მე ასე არასოდეს შევძლებ...მაშ ასე, დროა კარგზე მოვახდინო კონცენტრირება...ეს ცოდნა მჭირდება მხოლოდ კეთილი ზრახვებისათვის, საკუთარი არსობის შესაცნობად. არ მინდა მათი გამოყენებით რაიმე ზიანის მიყენება. დაე, ყველა ადამიანმა იცხოვროს მშვიდობასა და სიყვარულში. მათ მიმართ აბსოლუტურად არანაირი შური და ბოროტება არ მაქვს. ყველანი, ისინი კარგია და თავისი ცხოვრების ღირსეულნი არიან. ჩემთვის მთავარია საკუთარი სულის სრულყოფილება“. ჩემში მსგავსი სახის განწყობის შექმნით, დავიწყე სენსეის უფრო მეტი ყურადღებით მოსმენა. ამ დროს საუბარი უკვე შეეხო დარტყმას მანძილზე.

– ...ეს მეტად მძლავრი დარტყმაა, – ყვებოდა სენსეი, – აქ ჩართულია ადამიანის ფსიქიკური ძალები.

– თვითონ დარტყმა როგორ ხორციელდება ასეთ მანძილზე? – იკითხა სტასმა.

– მანძილი, პრინციპში ეს ილუზიაა, ამიტომ თქვენი გაგებით, ეს, თითქოს დარტყმის პროეცირება ხდებაო. ხოლო ფაქტობრივად, აქ სხვა ფიზიკაა, ანუ სივრცე და დრო იკუმშება. ამიტომ, ის ვინც ახორციელებს ასეთ დარტყმას, ისევე, როგორც დარტყმის მიმღები, რეალურად გრძნობს უშუალო სხეულებრივ კონტაქტს.

– ეს ცოდნა „ბელაო ძიდან“ არის? – იკითხა ვიქტორმა.

– დიახ. ეს „ლოტოსის“ განსაკუთრებული ტექნიკაა „შამბალის დამსჯელი მახვილის“ ხელოვნებიდან. ამ ხელობას ფლობდნენ და ფლობენ ადამიანები შამბალიდან...ოდესღაც, ძალიან ძველად „ლოტოსის“ ოსტატები საკმაოდ ხშირად გადიოდნენ ხალხში. ისინი სრულყოფილად ფლობდნენ არა მხოლოდ „ძველი ლამას“ სტილს, არამედ, „დამსჯელი მახვილის“ ხელოვნებას. ასეთ ოსტატს, მარტოს, შეეძლო გაემარჯვა მთელი ჯარისთვის. დღემდე აღმოსავლეთში არსებობს ლეგენდები მეომრების შესახებ, რომლებიც მოდიოდნენ უცნობი ადგილებიდან და ასევე, გაუგებრად უჩინარდებოდნენ. მაგრამ იქ, სადაც ჩერდებოდნენ, სარგებლობდნენ ადგილობრივი მოსახლეობის დიდი დაფასებითა და პატივისცემით, რადგან, მათზე უკეთესი დამცველის პოვნა არავის შეეძლო. ეს ოსტატები ფლობდნენ ენერგეტიკას, რაც ბევრად უფრო სერიოზულია, ვიდრე ნებისმიერი თანამედროვე იარაღი. ამ ხელოვნების არმცოდნე ადამიანებისათვის ასეთი დამანგრეველი დარტყმის მიღება, თანაც გაუგებარია საიდან, საშინელებაზე უარესია.

დროთა განმავლობაში ხალხში ასეთი ოსტატების გავლის აუცილებლობა გაქრა. მაგრამ ეს, რა თქმა უნდა, არ ნიშნავს, რომ „დამსჯელი მახვილის“ ხელოვნება გაქრა. შამბალის შესასვლელშივე იმყოფება სპეციალურად ნასწავლი ადამიანი, რომელიც ასრულებს ბოდხისატყების საბჭოს გადაწყვეტილებებს. თუ გახსოვთ, ოდესღაც გიყვებოდით, რომ შამბალა

არასოდეს დაუშვებს ვინმეს მიერ მთელი მსოფლიოს დაპყრობას ან მთელი სულიერი ცოდნის კაცობრიობის საზიანოდ გამოყენებას. მაშ ასე, სწორედ ეს ოსტატი ადასრულებს მსგავს გადაწყვეტილებებს ცხოვრებაში, თანაც სენაკიდან გაუსვლელად. ამისათვის, მისთვის, ცნობიერების განსაკუთრებულ მდგომარეობაში ყოფნისას, საკმარისია „ლოტოსის ფოთოლის“, განსაკუთრებული რიტუალური მახვილის, რაღაცით, შემოკლებული თურქული ხმლის მსგავსით აქნევა. ჰო მართლა, მახვილის გამო წამოვიდა სახელწოდება „შამბალის დამსჯელი მახვილის“ ხელოვნება.

ამ ოსტატის საქმიანობის მოწმობა იშვიათად შეიძლება იხილოთ თანამედროვე სამყაროშიაც. ზოგის გარდაცვალების ამოუცნობი შემთხვევები დღემდე საიდუმლოებად რჩება და არა მხოლოდ პათოლოგოანატომებისათვის. მაგალითად, გაკვეთის დროს აღმოაჩინენ, რომ გული, ახლომდებარე, ხელუხლებელი ორგანოებისა და კანის პირობებში, გაჭრილია ზუსტად ნახევრად, თითქოს ბასრი საგნითო. ან, არსებობდა „აუხსნელი“ შემთხვევები, როცა მრავალრიცხოვანი დაცვის თვალწინ სხეული აიკუწება ნაჭერ–ნაჭერ, როგორც მახვილისგან, ხელუხლებელი სამოსის შემთხვევაში. ანუ, ამ სასჯელს, როგორაც უნდა იყოს დაცული დამნაშავე (უახლესი თანამედროვე ტექნოლოგიებით), ვერ გაექცევა. ეს არის ყველა ტირანის შიშის უპირველესი მიზეზი შამბალის წინაშე. ამიტომაც, ყველა ეძებდა და ეძებს მასთან კონტაქტებს, რადგან იციან, რომ რაოდენ გავლენიანი და ძლევამოსილიც არ უნდა იყვნენ, შამბალის წინაშე ისინი უძლურნი არიან.

სენსეი გაჩუმდა, მე კი მომეჩვენა, რომ ყურებში ჯერ კიდევ ჩამძახებს მისი სიტყვების ექო. ყველა ბიჭი ჩაფიქრებული იდგა ალბათ, ჩემსავით, გაგონილისგან განცვიფრებული. არავინ ბედავდა სიჩუმის დარღვევას, იმედოვნებდნენ, რომ მასწავლებელი დაამატებდა რაიმეს ამ არაორდინარულ ინფორმაციას. როგორც იქნა, ვალოდიამ ვერ გაუძლო და თქვა:

– მდა, ამ „დამსჯელი მახვილის“ ოსტატს ძალა, ალბათ ატომური ენერჯის მსგავსი აქვს, თუკი მისი დარტყმებისათვის მანძილი არ არსებობს.

– ამ ძალასთან შედარებით ატომური ენერჯია მხოლოდ საბავშვო სათამაშოა. კაცობრიობამ, მასში ცხოველური საწყისის სიჭარბის გამო, ჯერ კიდევ არ იცის მისი რეალური შესაძლებლობები და ძალები...

38

ასეთი ვარჯიშის, ნანახისა და გაგონილის შემდეგ ჩვენი ემოციები ბოზოქრობდნენ რამდენიმე დღე. ფიქრები საკუთარი შესაძლებლობების შესახებ მოსვენებას არ იძლეოდა. მინდოდა ყველაფრის ერთდროულად მიღწევა. ამიტომ, შემდგომ დღეებში ეს ოპტიმისტური განწყობა აისახა სხეულისა და გონების გულმოდგინე ვარჯიშებში. როცა დადგა შემდგომი სულიერი ვარჯიშების დრო, ჩვენ უბრალოდ აღვავსებდით სენსეის სხვადასხვა შეკითხვებით. ჩვენი აჟიოტაჟის შემხედვარემ, სენსეიმ წარმოთქვა:

– ბიჭებო, ყველა ეს მანძილზე დარტყმები, „ცი“ ენერჯის ეფექტები, როგორც თქვენ უწოდებთ ამას, ყველა ის „სასწაული“, რომლებსაც გიჩვენებთ – ეს ყოველივე წვრილმანია და არ იმსახურებს ნამდვილ ყურადღებას. ჭეშმარიტი ძალა სულშია. აი რისი განვითარება და შეცნობაა საჭირო, აი რით უნდა იყოთ განცვიფრებულნი. ადამიანის გონებასთან შეერთებული სულის ღვთიური სიყვარული – აი ჭეშმარიტი სასწაული. ხოლო, ის, რაც თქვენ ნახეთ, ეს სულიერი განვითარების სხვადასხვა დონის გვერდითი მოვლენებია. ეს ყოველივე ფუჭია და არ არის საჭირო მასში ჩაკეტვა.

– მაგრამ, რატომ არის ფუჭი, – იკითხა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – სასწაული ხომ რწმენას შობს.
– მართალია, სასწაული წარმოშობს რწმენას. მოდით გავერკვეთ, რომელ რწმენაზეა საუბარი. რა ხდება ადამიანში, როცა ხედავს სასწაულს, ანუ მისი ტვინისთვის გამოუცნობ მოვლენებს. უპირველეს ყოვლისა, ეს ძლიერ არყევს მის ფსიქიკას. ფსიქიკა, უბრალოდ იწყებს ზღვარს მიღმა აქტიურობას იმის გამო, რომ არ ფლობს მოცემული მოვლენის ამხსნელ ინფორმაციას. რადგანც

ჩვენი ტვინი ფლობს თვითშენარჩუნებისა და თავდაცვის საოცარ მექანიზმებს, მომენტალურად ჩაირთვება კომპენსატორული ფუნქციები, ტვინის დამცავი ფაქტორი. ფიზიოლოგიის ენით თუ ვიტყვით, ტვინის ზონებს, ნერვული უჯრედების ჯგუფებს არ შეუძლიათ გონებრივ საქმიანობაში სრულფასოვნად ჩართვა. და აი აქ დგება მნიშვნელოვანი მომენტი. თუკი ადამიანში ჭარბობს ცხოველური საწყისი, ის ან იწყებს მოცემული მოვლენის არსებობის ფაქტის შინაგანად უარყოფას, აბრალებს რა ყოველივეს მომხდარის არარეალურობას, რაიმე ფოკუსებს, ან მასში ჩნდება ამ ყოველივეს შესწავლის სურვილი, სიდიადის მანიის საკუთარი, ანგარებიანი ინტერესების დასაკმაყოფილებლად.

ხოლო ადამიანი, რომელშიც ეს ორი საწყისი გაწონასწორებულია, იწყებს ფიქრებით ერთი უკიდურესობიდან მეორეში ვარდნებს. ანუ, დღეს იგი ყველაფერს „ბრმად“ იწამებს, ხვალ კი იწყებს ეჭვიანობას, ზეგ კი იგი ისევ იწყებს ყოყმანს თავის ეჭვებში და ასე შემდეგ. მოკლედ, მის გონების ველში აქტიურად მიმდინარეობს ბრძოლა ორ საწყისს შორის.

ხოლო ადამიანში, რომელშიც ჭარბობს სულიერი საწყისი, რწმენის საფუძველზე აღმოცენდება მოცემული მოვლენის, საკუთარი შესაძლებლობებისა და ბუნების საიდუმლოებების გამოკვლევის სული, თვით ამ შეცნობის პროცესისთვის, საკუთარი სულის სრულყოფისათვის. მისი თავდაპირველი შიში მოცემული მოვლენის უცნობლობის მიმართ მიყუჩებულია, ხოლო შეცნობის პროცესში კი საერთოდ ქრება, გარდაქმნის რა „ბრმა“ რწმენას ცოდნაში, ანუ ჭეშმარიტ რწმენაში.

რისთვის გიჩვენებთ ყოველივე ამას? რათა დავინახო თქვენი აზრები, სულიერ საწყისთან მიმართებაში ცხოველური საწყისის აღმატების დონე. და ყველაზე მთავარი, რისთვის ვხარჯავ ყოველი ფენომენის ახსნაზე ამდენ დროს? რათა, თუნდაც მცირედით შევანჯღრიო თქვენი გონება მატერიალური ყოფიერების კომპლექსებისაგან, ვაიძულო ის, დაფიქრდეს ბუნების მარადიულ საიდუმლოებებზე, საკუთარ შეუცნობად სულზე, ღმერთზე. რამდენადაც მეტად დაიწყებთ საკუთარი თავის შეცნობას, იმდენად ხომ ახლოს იქნებით ღმერთთან, იმ მარადიულთან და ურყევთან, რაც რეალურად არსებობს ყოველთვის.

რა არის თქვენი სხეულებრივი ცხოვრება კოსმოსურ მასშტაბში – არაფერი. სამყაროსთან, პლანეტებთან შედარებით ადამიანი პრაქტიკულად არ არსებობს. მისი ცხოვრება – ეს არარეალური რეალობაა, უბრალოდ წამი ღმერთის აზრებში.

– ეს როგორ? – ვერ გაიგო ჟენიამ.

– აი, ოდესმე მე თქვენ უფრო დაწვრილებით აგიხსნით ამას...თქვენი სხეულები არსებობს შეკრულ დროებრივ ციკლში, სადაც თქვენ, ანუ სულს, ყველა პირობა აქვს სრულფასოვანი მომწიფებისათვის. მაგრამ, ეს უნდა გააცნობიეროთ თქვენი გონებით და საერთო მისწრაფებებში შეაერთოთ გონება და სული. მხოლოდ მაშინ შეიძენს თქვენი ცხოვრება ჭეშმარიტ აზრს. რადგან ღმერთისთვის, კოსმოსისთვის ერთობლიობაში, ფასეულია მხოლოდ თქვენი მომწიფებული სული და არა მატერიალური საგნები ის მტვერი, რომელსაც იგი იცვლის თავისი განვითარების პროცესში...

ანუ, ჭეშმარიტი, ნამდვილი რწმენა აღმოცენდება ცოდნაზე. ცოდნა კი მოდის სიტყვით, მიმდინარე მოვლენის ჭეშმარიტებაში საკუთარი გონების დარწმუნებით. სასწაულები კი, საერთო ჯამში, – ეს ინდივიდის შინაგანი განვითარების დონის მხოლოდ და მხოლოდ თავისებური შემოწმებაა. თავიან მიწიერ პრაქტიკაში შემოწმების ამ მეთოდს იყენებდნენ ისინი, ვინც ფლობდა „ბელაო ძის“ მეცნიერების ჭეშმარიტ ცოდნას...თუმცა, მართალია, გვყავს ჩვენ საკმაოდ უნიკალური პიროვნება – სატია საი ბაბა, რომელმაც გადაწყვიტა რეალური სასწაულების მუდმივი დემონსტრირების გზით შემოაბრუნოს ხალხი ღმერთისკენ.

ნიკოლაი ანდრეევიჩი ჩაფიქრდა:

– რაღაც ნაცნობი სახელია...შემთხვევით ეს მას ხომ არ აჩვენებდნენ ტელევიზორში, იგი გორბაჩოვს თავზე უსვამდა ტერფს, ლოცავდა?

დიახ, დიახ, – გაეცინა სენსეის.

– მას, ასევე უწოდებდნენ დედამიწაზე ღმერთის განსახიერებას...ავატარს.

– ავატარა, – გაუსწორა სენსეიმ. – მაგრამ, საერთოდ „ავატარა“ სანსკრიტიდან ითარგმნება, როგორც „თავდაღმართი“ ან „ჩამოსვლა“.

– დიახ, ავატარა. ამბობდენ, ავატარა ღებულობს ადამიანურ სახეს, რათა ადამიანის განვითარება საფეხურით მაღლა ასწიოს, რათა შეიყვანოს იგი ახალ საუკუნეში.

– სრულიად მართალია. „წყალწაღებულის გადასარჩენად, საჭიროა წყალში ჩახტომა, ანუ გარდასახვა“, – როგორც მას უყვარს გამეორება.

ეს ვინ არის? – ცნობისმოყვარეობით იკითხა ჩვენმა კომპანიამ.

– საი ბაბა – ეს დიადი სულია. ვინაიდან კაცობრიობის ცივილიზაცია ახლა იმყოფება საკუთარი სულიერი განვითარების დონისა და მისი თანმდევი მოვლენების გადაფასების გლობალური ცვლილებების ზღურბლზე, საი ბაბამ გადაწყვიტა თავისი წვლილი შეეტანა ამ საქმეში. მან გადაწყვიტა გააოცოს მსოფლიო თავისი სასწაულებით. საი ბაბა დიდი ხანი ემზადებოდა მისიისათვის, შეიმუშავა რა ადამიანის სულიერ განვითარებაზე თავისი სასწაულების ზეგავლენის თეორია. დასაწყისში მან იწინასწარმეტყველა უპანიშადში საკუთარი სამმაგი ინკარნაცია ტექნიკის საუკუნეში. შემდეგ კი როცა დადგა დრო, დაიწყო თეორიის შემოწმება პრაქტიკაში. ანუ, თავიდან იგი გარდაისახა საი ბაბას იერში ინდოეთის სოფელ შირდში 1872 წელს. მთელი თავისი ცხოვრება ის სასწაულებს აკეთებდა, კითხულობდა სხვის აზრებს, შეეძლო სივრცეების გადალახვა, ნებისმიერი მატერიალური ფორმის მიღება და მისთანები. გარდაიცვალა იგი 1918 წელს, სიკვდილის წინ დატოვა რა შეტყობინება დედამიწაზე კვლავ მოსვლის შესახებ 8 წლის შემდეგ, ინდოეთის სამხრეთ ნაწილში.

ასეც მოხდა. 1926 წელს პუტაპარტში, სამხრეთ ინდოეთის მიყრუებულ სოფელში დაიბადა სტატია საი ბაბა. 1940 წელს იგი აღიარეს ავატარად. დღემდე ახდენს სასწაულებს. ხოლო როცა მოვა წასვლის დრო, იგი ისევ გარდაისახება პრემასა და ხარისხში. და უკვე იწინასწარმეტყველა არა მხოლოდ თავისი მომავალი გარდასახვის ზუსტი თარიღი და ადგილი, ქალაქებს, ბანგალორსა და მაისურს შორის, არამედ მომავალი მშობლების სახელებიც.

– მართალია, რომ ტელევიზორში აცხადებდნენ, თითქოს მას შეუძლია ლევიტირება, გამოჩნდეს ერთდროულად სხვადასხვა ადგილებში და ყველაზე საინტერესო კი – უამრავი რაოდენობით მოახდინოს ნებისმიერი რამის მატერიალიზება, ბრილიანტიდან ორცხობილამდე. ამბობენ, რომ მას უბრალოდ ჰაერიდან მოაქვს ეს ყოველივე? თუ ეს მორიგი ჭორია? – იკითხა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა.

– არა. ეს ნამდვილად ასეა.

– ეს ხომ არარეალურია!

– კიდევ როგორ, რეალური. მაგრამ მისი მთავარი შეცდომა მდგომარეობს სასწაულების დემონსტრაციაში, ანუ იმის დემონსტრაცია, რაც კაცობრიობისთვის ჯერ კიდევ საიდუმლოებაა. ისინი, ვინც იხილა მისი სასწაულები, გაოცებულნი არიან და უფიქრდებიან, ხოლო ისინი, ვინც ვერ იხილა, იცინიან, როგორც ფოკუსნიკისგან. ეს უკანასკნელნი კი, სამწუხაროდ, უმრავლესობაში არიან. მაგრამ თავის მისიას ის, რა თქმა უნდა, კეთილსინდისიერად ასრულებს და ღმერთმა ქნას, რომ დაეხმაროს, რაც შეიძლება მეტ ადამიანს, გამოეღვიძოს მაინც. და მაინც, სულის ჭეშმარიტი გონების განათება მაინც სიტყვით მოდის.

– ის რა, მართლა ღმერთია? – იკითხა რუსლანმა.

– იცი, ადამიანები საკმაოდ ხშირად სვამენ ამ შეკითხვას. პასუხი კი საკმაოდ მარტივი და ჭეშმარიტია. როგორც საი ბაბა ამბობს: „შენც ღმერთი ხარ. ჩემსა და შენს შორის ერთადერთი სხვაობა ის არის, რომ მე ვიცი, რომ ღმერთი ვარ, შენ კი არა“.

შემდეგ ვარჯიშზე დარბაზში მოვიდა იმდენი ხალხი, რომ ვაშლიც კი ვერსად ჩავარდებოდა. იმის მიხედვით, თუ საიდან მოვიდა ზოგი ახალბედა, ხმა ენერგეტიკული დარტყმის შესახებ, სავარაუდოდ, გავრცელდა ჩვენი ქალაქის ფარგლებს გარეთაც. ასეთ სივიწროვეში ჯერ არასოდეს გვივარჯიშია. ანდრეიმ და კოსტიკამ კინალამ დაიწყეს აღშფოთება ამასთან დაკავშირებით, რაც ასე მოულოდნელად ეწვია „მათ“ სპორტულ დარბაზს. მაგრამ უფროსმა სემპაიმ სწრაფად მიუჩინა ბიჭებს თავიანთი ადგილი, შეახსენა მათ, რომ სულ ცოტა ხნის წინ ისინი თვითონ იყვნენ ასეთი ახალბედები და მათთვის არავის უკმეხი სიტყვა არ უთქვამს. ამასთან მასწავლებლის სიტყვებითაც დაძრაბა, რომ **უნდა დაფასდეს სხვა ადამიანის შეცნობის მისწრაფება და არ იქნეს იგი ეგოცენტრიზმის მიერ უცებ აღქმული უკიდურესად მტრულად.** ამის შემდეგ, დარცხვენილმა ბიჭებმა ხმა გაიკმინდეს და მთელი ვარჯიშის განმავლობაში არ უთქვამთ არცერთი ცუდი სიტყვა. ხოლო, ანდრეიმ, უფროსი სემპაის თვალეში, სავარაუდოდ, რეაბილიტირების გრძნობით ანთებულმა, ენერგიულად დაუწყო ახალბედებს დახმარება მათთვის ახალი მოძრაობების ათვისებაში.

როცა გუნდი ამუშავებდა თავისუფალი პროგრამის ილეთებს, სენსეი გამოიძახეს გასასვლელში. ამ დროს მე და ტატიანა ვიდექით სწორედ ღია კართან, ვინაიდან სპორტულ დარბაზში, ღია ფანჯრებითაც ძალიან დახშული ჰაერი იყო. სამი თავმდაბალი მამაკაცი, ერთი ორმოცდაათიოდე წლისა და ორი დანარჩენი ოცდაათიოდე წლის ზრდილობიანად ღია კარზე დაკაკუნებით შემოვიდა დარბაზში, რითაც მიიპყრო ჩვენი ყურადღება. ვინაიდან, ჩვენ ვიყავით ბოლოში, მათ ასევე თავაზიანად იკითხეს, რა ჰქვია ჩვენს მასწავლებელს და შეიძლება თუ არა მისი დამახება. ჩვენ, ბუნებრივია, შევასრულეთ მათი თხოვნა. როცა სენსეი მოვიდა, მათ დაიწყეს მასთან ლაპარაკი რაღაცის შესახებ.

დასაწყისში არ ჩავწვდომივარ ამ საუბრის არსს, ჩემი საქმით ვიყავი დაკავებული. მაგრამ ჩემს ყურამდე მოღწეულმა სიტყვებმა სულ უფრო და უფრო დაიწყო ჩემი ცნობისმოყვარეობის აღგზნება. ეს კაცები აღმოჩნდნენ რომელიღაც რელიგიური სექტის წარმომადგენლები, რომლებიც ბოლო დროს ჩვენს ქალაქში მომრავლდნენ, როგორც სოკოები წვიმის შემდეგ. როგორც ჩანს, რომ დაინახეს, რამდენი ახალგაზრდა მეცადინეობდა დარბაზში, მათ შესთავაზეს სენსეის, მოსულიყო თავის მოწაფეებთან ერთად დღეს საღამოს, კინოთეატრის დარბაზში დაგეგმილ მათ თავყრილობაზე, სადაც უფასოდ იქნება იესო ქრისტეს შესახებ ფილმის დემონსტრირებაც. სენსეიმ, ასევე, თავაზიანად გადაუხადა მადლობა მოწვევისთვის, არაფერ კონკრეტულს შეპირდა მათ. მაგრამ მათ შორის უფროსმა, ასაკითაც, როგორც შემდეგ გაირკვა მათ პრესვიტერმა, დაუწყო სენსეის მიმანიშნებელი შეკითხვების დასმა, თუ რა იცის მან იესოს შესახებ და როგორ ეპყრობა მის სწავლებას.

თავიდან სენსეი პასუხობდა თავაზიანად და ლაკონურად, მიანიშნა რა, რომ მიმდინარეობდა ვარჯიში. მაგრამ პრესვიტერი არ ჩქარობდა სენსეისთან დაშორებას და ცდილობდა სიტყვების სიუხვით განემარტა მის ყოველ მოკლე პასუხზე სწორედ მათი ეკლესიის უპირატესობა, ქრისტეს სწავლებისადმი მათი „ჭეშმარიტი“ ხედვა. ათიოდე წუთის შემდეგ ასეთი საუბარი, ალბათ, საბოლოოდ მობეზრდა სენსეის, რადგან მან მკაფიოდ და არგუმენტირებულად დაიწყო ყველა მათი მოსაზრების დანგრევა, ეყრდნობოდა რა თარიღებს, ციფრებსა და მოვლენებს, რომლებიც, როგორც ჩანს, პრესვიტერისთვისაც კი უცნობი იყო. ამ დროისათვის ჩვენი ცნობისმოყვარე კომპანია გამოვიდა დარბაზიდან, რათა მოესმინა, რას ეხებოდა საუბარი. ჩვენს კვალდაკვალ გამოვიდა ჟენია და სტასი. შემდეგ კი რუსლანი და იურა, რომლებიც გასასვლელ კართან ახლოს ვარჯიშობდნენ.

–...განა თქვენ არ გინდათ მარადიული ცხოვრება დედამიწაზე, სამოთხეში, ღმერთის სამფლობელოში, – წარმოთქვა პრესვიტერმა დამამშვიდებელი ხმით.

– მარადიულად დედამიწაზე, სამოთხეში? – გაელიმა სენსეის.

– ნუ აჩქარდებით მარადიული სიცოცხლის უარყოფაში, როგორც აუსრულებელი ოცნებისა, – გააწყვეტინა პრესვიტერმა. – დააკვირდით, როგორ არის შექმნილი თქვენი ორგანიზმი. თქვენ ხომ მის შესახებ პრაქტიკულად არაფერი იცით. მასში ყოველივე საოცრად არის ჩაფიქრებული. ჩვენ გვაქვს სმენა, მხედველობა, გემოვნება, ყნოსვა, შეგრძნება. დედამიწაზე ისე ბევრია სიამოვნების მომნიჭებელი რამ, ჩვენი გრძნობის ორგანოების წყალობით: გემრიელი საჭმელი, სასიამოვნო მეგობრული ურთიერთობები, თვალწარმტაცი პეიზაჟები და ასე შემდეგ. ამ ყოველივეთი ტკბობა კი შეგვიძლია ჩვენი საოცარი ტვინის წყალობით. იცით თუ არა, რომ ჩვენი ტვინი სრულყოფილია და აღემატება ნებისმიერ გამომთვლელ მანქანას, ნებისმიერ სუპერკომპიუტერს შესაძლებლობებით? და ნუთუ ფიქრობთ, რომ ჩვენს შემქმნელს უნდა, რომ თქვენ მოკვდეთ და დაკარგოთ ეს ყველაფერი? ხომ არ იქნებოდა უფრო ლოგიკური დავასკვნათ, რომ მას სურს წმინდანების მარადიული ცხოვრება?

– ბადნიერად და მარადიულად დედამიწაზე და სხეულში?! თქვენ წარმოდგენა თუ გაქვთ, რას უამბობთ ხალხს, – თქვა მასწავლებელმა. – რა მარადიული სამოთხე შეიძლება იყოს სხეულში? ნებისმიერი სხეული, როგორც ნებისმიერი ბიოლოგიური სტრუქტურა, საჭიროებს თქვენს მუდმივ ყურადღებას. მას ხან საჭმელი უნდა, ხან ავადმყოფობს, ხან იღლება, ხან სიამოვნება სურს. და ამ მატერიას სამოთხეს უწოდებთ და ოცნებობთ მისი ბიოლოგიური მოთხოვნილებებით მარადიულ ცხოვრებაზე?! ეს ხომ მარადიული ჯოჯოხეთია და არა სამოთხე!

– თუ ასე მიგაჩნიათ, რისთვის შექმნა მაშინ ღმერთმა ადამიანის სხეული?

– ღმერთმა ადამიანის სხეული შექმნა, როგორც ყველაზე მოხერხებული ფორმა და დაცვა მოუმწიფებელი სულისთვის. ბიბლიაშიც კი, რომელიც ხელთ გიპყრიათ, ნათქვამია: „და გამოსახა ღმერთმა კაცი მიწის მტვრისაგან და შთაბერა მის პირს სიცოცხლის სული და შეიქმნა კაცი ცოცხალ სულად“.

– დიახ, მაგრამ ამ სიტყვების ჭეშმარიტი არსი სხვაშია, – ჭკუის სასწავლად ჩაილაპარაკა პრესვიტერმა. – ბიბლიის დამწერნი ამ კონტექსტში სიტყვა „სულის“ ხსენებისას არ გულისხმობდნენ შეუგრძნობად სულს, რომელიც აგრძელებს სიცოცხლეს სიკვდილის შემდეგ.

– მართლა?! – გაოცდა სენსეი. – თქვენ საიდან იცით, რა ჭეშმარიტი არსი აქვს ამ სიტყვებს? იმ ლიტერატურიდან და ინსტრუქციებიდან, რომელსაც წარგიდგენენ და გიბეჭდავენ თავში მზა სახით თქვენი სექტის ხელმძღვანელები? თქვენ თვითონ თუ დაფიქრებულხართ ამაზე? თუ იცნობთ თქვენს უშუალო ხელმძღვანელებს, მათ შინაგან სამყაროს, პირადად? გიფიქრიათ იმაზე, თუ რისთვის ესაჭიროებათ ეს ყოველივე მათ მთლიანობაში, ეს უსაზღვრო ძალაუფლება თქვენზე? მათ და მათ სპეციაგენტებს...

სენსეის ლაპარაკის ფეხდაფეხ, სულ უფრო და უფრო იბერებოდა პრესვიტერის ცხვირის ნესტოები.

– ჩვენ ეხლა ამაზე არ ვსაუბრობთ, – მკვეთრად გააწყვეტინა მან სენსეის, შემდეგ კი, როგორც ჩანს, გონზე მოსულმა, რბილად დაამატა: – ჩვენ ვამბობთ, რომ ბიბლიური გაგებით სული არის სასიცოცხლო ძალა. როცა ადამიანი კვდება, ეს სასიცოცხლო ძალა წყვეტს სიცოცხლის მხარდაჭერას მისი სხეულის უჯრედებში; თითქოს შუქი ჩაქრაო, როცა ელექტროობას გამორთავენ. როცა სასიცოცხლო ძალა წყვეტს ადამიანური სხეულის მხარდაჭერას, ადამიანი–სული–კვდება. ეს ჩაწერილია ეკლესიასტში 12:1,7; ფსალ...

– ეკლესიასტში 12:1 ნათქვამია: „გახსოვდეს შენი გამჩენი შენს სიჭაბუკეში, ვიდრე დაგიდგებოდეს მწარე დღეები და გეწეოდეს წლები, რომლებზეც იტყვი, რაღაში მადგიან მე ისინიო?“ ამ სიტყვებს ჩვენი საუბრის თემასთან კავშირი არც კი აქვთ. ხოლო ეკლესიასტში 12:7 მხოლოდ დასტურდება ის, რაც მე უკვე გითხარით: „მიიქცეოდეს მტვერი მიწად, როგორც იყო და სული დაუბრუნდებოდეს ღმერთს, რომელმაც შთაბერა“, – ციტირებდა

სენსეი ზეპირად. – და თუ მიუბრუნდებით სხვადასხვა რელიგიების უძველეს წერილებს, ნახავთ, რომ ყველგან ჩანს ერთი და იგივე მარადიული ჭეშმარიტება სხეულში სულის განვითარების, მისი მრავალგზის რეინკარნაციის, სრულყოფილების მიღწევის შესახებ. აიღეთ, ბიბლიის გარდა წაიკითხეთ, თუნდაც ჩვენს წელთ აღრიცხვამდე მე–2 ათასწლეულის ბოლოსა და 1–ლი ათასწლეულის მიჯნაზე დაწერილი ინდუიზმის უძველესი, წმინდა წიგნი „ვედა“; ან ინდოეთის ყველა ორთოდოქსალური რელიგიურ–ფილოსოფიური სისტემის საფუძვლის – „უპანიშადა“–ს ერთერთი კომენტარი; ან ბუდდას კანონი „ტრიპიტაკა“; ჩ.წ.აღ. დაახლოებით 650 წელს დაწერილი ისლამის წმინდა წიგნი „ყურანი“; ჩ.წ.აღ. 720 წელს დაწერილი სინტოიზმის წმინდა წიგნი „ნიჰონგი“, დაბოლოს სიბრძნის წიგნი ჩჟუანძი, ლაო–ძის ტრაქტატი „დაოდეძინ“–ი, ჩვენს წელთ აღრიცხვამდე მე–6, მე–5 საუკუნეების მიჯნაზე შექმნილი კონფუციის ნაშრომები. და იხილავთ ყველა მათგანში სიბრძნის ერთიან მარცვალს, რომელიც მიეცემოდა კაცობრიობას სხვადასხვა დროს, სხვადასხვა ადამიანების მიერ, ადამიანური ფორმაციის სხვადასხვა დონეებისათვის.

– მსოფლიოს ყველა რელიგიები სატანისგანაა, ამიტომაც ისინი არ ღირს ჩვენს ყურადღებადაც, – ბოროტების ელფერით ხმაში წარმოთქვა პრესვიტერმა. – სწორედ სატანა ახდენს გავლენას პოლიტიკურ ძალებზე და ხელს უწყობს რელიგიების წარმოქმნას, რომლებშიც, ადამიანები, გაუაზრებლად, ეთაყვანებიან მას და არა ღმერთს. და მხოლოდ ჩვენი რწმენაა ჭეშმარიტი, კაცობრიობის გადარჩენის ერთადერთი გზა.

– ნებისმიერი რელიგია და სექტა მიიჩნევს, რომ სწორედ მათი რწმენაა ჭეშმარიტი, სხვა შემთხვევაში ისინი არ შექმნიდნენ თავისთვის სხვა ორგანიზაციას. მაგრამ, ხომ არ გეჩვენებათ, რომ ამას რელიგიური ხელმძღვანელების მხრიდან ეგოცენტრიზმის სუნი აუდის? ისინი ხომ ცოდნას ერთი და იმავე წიგნებიდან მოიპოვებენ და უბრალოდ გარდაქმნიან მას საკუთარი ზნეობრივი აღქმის, საკუთარი სამრეკლოდან მსოფლიოზე ხედვის დონეზე.

და ისიც, რომ მსოფლიოს ყველა რელიგია სატანისგანაა, თქვენ სრულიად შეცდით. დიახ, რელიგიები იქმნებოდა დიადეების სწავლების საფუძველზე, სწორედ ადამიანების მიერ, თუ გნებავთ, მათი თვალსაზრისით და საკუთარი მიზნებით. დიახ, რელიგია, ძველთაგანვე იყო მსოფლიოში მძლავრი პოლიტიკური ბერკეტი და ამიტომაც ახდენდა ხალხის ცნობიერებაზე უდიდეს ზეგავლენას. დიახ, თითოეულ რელიგიაში არის თავისი გადაცდომები, გართულებები და მცდარი ხედვებიც კი. მაგრამ, ამდენი საუკუნის განმავლობაში ხომ, ზოგადად, ძირითადად რელიგიის მეშვეობით ხდებოდა ღმერთის მხრიდან კაცობრიობასთან ურთიერთობა. მსოფლიო რელიგიები, ძლიერი გართულების მიუხედავად, ხომ ეყრდნობოდა იმ ცოდნას, რომელიც ადამიანებს ეძლეოდათ საკუთარი სულების გადასარჩენად. და იმ დროს, სწორედ რელიგიის მეშვეობით ბევრმა ადამიანმა შეძლო აეღორძინებინა საკუთარ თავში თუნდაც „ბრმა“, მაგრამ ღმერთისადმი ჭეშმარიტი რწმენა და ამგვარად, თუნდაც მცირედით, საკუთარი სულის სრულყოფა. იმ ბნელ ხანაში, როცა საზოგადოების ცნობიერება იმყოფებოდა სრულიად დაბალ დონეზე, რელიგია ნამდვილიდ წარმოადგენდა კაცობრიობის პროგრესის ერთადერთ მამოძრავებელ ძალას.

– განა ახლა სხვაგვარადაა? – დაინტერესებით იკითხა პრესვიტერის ერთერთმა ახალგაზრდა „მორჩილმა“.

– ახლა, „ცრუ“ რწმენის დრო გავიდა. დადგა გლობალური ცვლილებების დრო. და ღმერთის შეცნობაში მომავალი პროგრესის საფუძველს მეცნიერება შეადგენს.

– მაგრამ, მეცნიერება როგორ, თუკი ის ოფიციალურად უარყოფს ღმერთს? – გაოცებით იკითხა იმ ბიჭმა.

– ეს ეხლაა გამეფებული ასეთი მცდარი წარმოდგენა, ვინაიდან კაცობრიობის მიერ ჯერ კიდევ ცოტა რამ არის შეცნობილი. თუ მეცნიერებას დღემდე არ შეუძლია ელექტრომაგნიტური ველის იმპულსური ძალის პირველმიზეზის ახსნა, რაზე შეიძლება საერთოდ საუბარი. მისი დღევანდელი მდგომარეობა შეიძლება შეედაროს ტრავმირების თავიდან აცილების მიზნით მშობლების მიერ შემოსაზღვრულ სივრცეში მხოხავი, ერთწლიანი ბავშვის განვითარების სტადიას, რომელიც შეიცნობს სამყაროს მისთვის მიცემული სათამაშოების მეშვეობით. ეს ხომ საერთოდ არ ნიშნავს, რომ მას არ გააჩნია გაზრდისა და სამყაროს ნამდვილი ფასეულობების ჭეშმარიტი გაცნობიერების პერსპექტივა.

– საინტერესო განმარტებაა. და ვინ არიან თქვენი აზრით ეს მშობლები? – დაინტერესდა ახალგაზრდა თანამოსაუბრე.

– მშობელი ყველას ერთი ჰყავს – ღმერთი. მაგრამ ღმერთის გარდა არსებობენ აღმზრდელებიც, რომლებიც უვლიან ბავშვებს და აძლევენ მათ ამ სათამაშოებს.

– კიდევ უფრო საინტერესოა...და ვინ არიან მაშინ ეს აღმზრდელები?

– ამ არსებებს სხვადასხვაგვარად უწოდებენ. ქრისტიანობაში მათ ანგელოზებს, მთავარანგელოზებს ეძახიან, რომლებიც იმყოფებიან ღმერთთან და ზრუნავენ ადამიანებზე. აღმოსავლეთში მათ აღიქვამენ უფრო რეალურად და უწოდებენ ბოდხისატყვებს შამბალიდან...

– ძმაო ჩემო, შენ ერესში ვარდები!!! – გულისწყრომით დაუყვირა პრესვიტერმა თავის მორჩილს და უკვე სენსეის მიმართა მრისხანედ: – თქვენ ღრმად შემცდარი ადამიანი ხართ. აბსოლუტურად ცდებით. ადამიანებს არ შეუძლიათ სამყაროს გარდაქმნა და მით უფრო ღმერთის შეცნობა მეცნიერების მეშვეობით. მეცნიერება – ეს ეშმაკის ხრიკებია, რომელიც თავისი აღმოჩენებით არწმუნებს ადამიანებს ღმერთის არარსებობაში. სატანამ გახვია სამყარო ტექნოლოგიების ბადეში, რათა გააბას მათში ადამიანი, თავგზა აუბნიოს ტელევიზიითა და სატანური ლიტერატურით, რათა მათი დახმარებით ეთაყვანებოდნენ მხოლოდ მას, რადგან დღეს იგი არის სამყაროს მთავარი. და ერთადერთ წმინდა წიგნში, ბიბლიაში ჩაწერილი, მხოლოდ ღვთის სიტყვა არის ჭეშმარიტი და სწორი. მხოლოდ მისი სიტყვით შეგიძლიათ შეიცნოთ ღმერთი...

– დიახ, თქვენი ინსტრუქციების ინტერპრეტაციაში, – გაეღიმა სენსეის. – როგორ შეიძლება მეცნიერება იყოს ეშმაკისგან?! რატომ აბრიყვებთ ადამიანებს ამ სისულელეებით. ეშმაკს ადამიანებისთვის საერთოდ არაფრის მიცემა შეუძლია. თქვენ საერთოდ წარმოდგენა თუ გაქვთ, ვინ არის ღმერთი და ვინ ეშმაკი? ეშმაკი სხვა არაფერია, თუ არა ყველა ადამიანისათვის დამახასიათებელი და ნეგატიური აზრების წარმომშობი ცხოველური, მხეცური არსობა. სიტყვა „სატან“–ის თარგმანი ძველებრაულიდან, საიდანაც წამოვიდა სიტყვა სატანა, ნიშნავს „საპირისპიროდ მოქმედი“. ეშმაკის გამოვლინება – ეს სწორედ ის არის, რასაც ვამჩნევთ ჩვენში, ჩვენს ცუდ აზრებში. ჩვენ უბრალოდ გვეჩვენება. რომ ჩვენ ვართ ასეთი კარგები. სინამდვილეში კი ნახეთ, დღეში რამდენჯერ ვავლენთ ცხოველურ საწყისს ჩვენს ქმედებებსა და წარმოსახვაში, ანუ მოვუწოდებთ ეშმაკს და არა ღმერთს. დღეში რამდენჯერ, ჩვენს აზრებში ველოლიავებით ჩვენს თავმოყვარეობასა და ხორცს.

– ეშმაკი – ეს აზრები არ არის, ეს საშინელი არსებაა, მხეცი...

– არსება? ეს ადამიანებმა დაამახინჯეს და წარმოაჩინეს მხეცის სახით და შექმნეს მისგან განტევების ვაცი. ადამიანებს ეშინიათ გარედან მისი თავდასხმის. ის კი ჩვენს შიგნითაა და წარმოადგენს ჩვენს განუყოფელ ნაწილს. და სწორედ იქედან გვაყენებს დარტყმას, საიდანაც არ ველოდებით, – ჩვენი აზრებიდან. ეშმაკზე გამარჯვება – ეს სულაც არ ნიშნავს სამყაროში ყველაფერზე უარის თქმას. ეშმაკზე გამარჯვება – ეს ნიშნავს საუთარ თავში ნეგატიური აზრების დამარცხებას და საკუთარ გონებაში წესრიგის დამყარებას. როგორც უძველესი

ადამიანები ამბობდნენ, ყველაზე დიდი მიღწევა, რომელიც კი ძალუძს საკუთარ თავზე მომუშავე თითოეულ ადამიანს, – ეს თავის თავში დრაკონის მოკვლაა. მოგისმენიათ ასეთი გამონათქვამი: „შეიცანი საკუთარი თავი და შეიცნობ მთელ სამყაროს“? ყველა გამოჩენილი პიროვნება შეიცნობდა ღმერთს საკუთარი თავის შეცნობის გზით...ხოლო ღმერთი – ეს ყველგან მსუფვევი და ყველაფრისთვის ჩვეული სუბსტანციაა. ღმერთი არის ერთიანი, გონივრული და ყოვლისშემძლე ძალა. ყველაფერი, რაც ღმერთის ბოძებულა, სასიკეთოდ ეძლევა კაცობრიობას. მაგალითისთვის, რისთვის გვეძლევა მეცნიერება და ტექნოლოგიები? იმისთვის, რათა ადამიანი ფლობდეს ინფორმაციას, ადამიანებს შეეძლოთ ერთმანეთთან ურთიერთობა, დაბრკოლების გარეშე გადასცენ ერთმანეთს დაგროვებული გამოცდილება, რათა ადამიანი მუდმივად ვითარდებოდეს და მეტი დრო ჰქონდეს ბუნების საიდუმლოებების ყოველგვარი, მრავალხანაგოვანი შეცნობისთვის, რაც გარდაუვლად გამოიწვევს თვით ღმერთისა და მისი რეალური არსებობის ფაქტის გაცნობიერებას.

თქვენ კი რას აკეთებთ? ზღუდავთ ადამიანების ცნობიერებას: ეს არ წაიკითხო, ის არ გააკეთო, იქეთ არ წახვიდე, ამას ნუ შვრები. ადამიანებო, უბედურებას ნუ იქმნით! ნუ დაჰყვებით საკუთარ მერკანტილურ ამბიციებს. თქვენ ხომ ამუხრუჭებთ ადამიანურ სულის განვითარებას და კვლავ აბრუნებთ მას რეინკარნაციის ჯოჯოხეთში...

– რეინკარნაცია ბუნებაში არ არსებობს!!! – დაიყვირა სიბრაზისაგან აპილპილებულმა პრესვიტერმა.

– ძმაო, ძმაო, დამშვიდდით, – სასწრაფოდ ჩაერია საუბარში ის ახალგაზრდა ბიჭი. – თქვენ ხომ თავად ამბობდით – რისხვა ეს ბოროტებააო.

პრესვიტერმა წყრომით გახედა მას, მაგრამ თავი ხელში აიყვანა მაინც და განაგრძო საუბარი:

– თქვენ უფრო მეტი უნდა იკითხოთ ბიბლია და განიწმინდოთ ცოდვილი აზრებისაგან, რადგან საშიში ადამიანი ხართ. მოდით ჩვენთან და მოინანიეთ, სანამ გვიანი არაა, რადგან სატანამ დაისაკუთრა თქვენი გონება. ჩვენ გასწავლით ღმერთის ჭეშმარიტ გაგებას, ჩვენ გასწავლით, როგორ გადაირჩინოთ თავი.

ამ უკანასკნელ სიტყვებზე სენსეის სახე რაღაცნაირად გარდაისახა და მან მშვიდად, თითქოს ჭექსო თითოეულ სიტყვას, წარმოთქვა:

– გამაგებინეთ, როგორ შეუძლია ჭაობში ჩავარდნილს გადაარჩინოს ნაპირზე მდგომი.

მაგრამ, როგორც ჩანს, პრესვიტერის გონებაში აღიბეჭდა მხოლოდ პირველი სიტყვა „გამაგებინეთ“, რადგან შემდგომი, კარგი სამი წუთის განმავლობაში იგი ცდილობდა „დაერიგებინა“ სენსეი თავისი მოძღვრებით და ბიბლიიდან სხვადასხვა ადგილების წაკითხვით.

– ... და თუ წესად იქცევთ ჩვენს კრებებზე მოსვლას, ეს იქნება ყველაზე მძლავრი დაცვა დემონების თავდასხმისაგან. გამოიყენებთ კრებებზე მოცემულ რჩევებს და ეს დაგეხმარებათ ცეცხლოვანი ჯოჯოხეთისაგან თავის დახსნაში. დარწმუნებული იყავით, ღმერთი ყოველივეს აგინაზღაურებთ, რასაც გაიღებთ მისთვის თაყვანის ცემისათვის. ეს ნათქვამია მალაქია 3:10. რადგან ახლოა არმაგედონის ჟამი, რომელიც აღგავს პირისაგან მიწისა ცოდვილ კაცობრიობას. და დარჩებიან დედამიწაზე საცხოვრებლად მხოლოდ წმინდანები...მორჩილებით უნდა ველოდოთ იმ დღეს, როცა მეფე იესო ქრისტე მიიღებს ზომებს სატანისა და მისი მიმდევრების წინააღმდეგ. ამის შესახებ ნათქვამია გამოცხადებაში 20:13. და როცა დადგება ღმერთისა და ეშმაკის ბოლო შებრძოლება...

– თქვენ იმასაც არ კმარობთ, რომ არც კი მოგისმენიათ ჩემი ნათქვამი და არც უკვირდებით, რას ამბობთ თვითონ. თქვენ ცოტაოდენი მაინც დაფიქრდით, როგორ შეუძლია ეშმაკს შეებრძოლოს ღმერთს. რას ამბობთ? ღმერთი ყოვლისშემძლეა, მის

წინააღმდეგ ეშმაკი – ეს არაფერია. ყველაფერი ღმერთს ემსახურება, მათ შორის ლუციფერიც. უბრალოდ, ადამიანებმა მეტისმეტად აღაზევეს ლუციფერის ძლიერება, რათა ჰყავდეს განტევების ვაცი საკუთარი უგუნურობისთვის. ხოლო თვითონ ლუციფერი, სხვა ნებისმიერი ანგელოზის მსგავსად, იმყოფება ღმერთის სამსახურში, ასრულებს რა მხოლოდ მის ნებას...

ამ სიტყვებმა იმდენად გააცოფა პრესვიტერი, რომ არც კი მისცა სენსეის ბოლომდე ლაპარაკის უფლება და ცოფიანივით წამოიყვირა:

– როცა მოვა სატანა, იქნები მისი მარცხენა ხელი!!!

და მკვეთრად შემოტრიალებული გაეცალა იქაურობას. მეორე ალაღაზრდა სწრაფად მიჰყვა თავის დამრიგებელს, ხოლო პირველი, რომელიც კითხვებს სვამდა, ცოტაოდენ შეყოვნდა, ალბათ, სურდა სენსეის საუბრის მოსმენა ბოლომდე. მაგრამ მეორე „დამხმარემ“ დაუძახა მას და ისიც გაყვა მათ.

ამასობაში ჟენიამ, რომელიც მთელი ამ ხნის მანძილზე ძლივს იკავებდა სიცილს, აშკარა სიამოვნებით გვითხრა:

– აი სწორედ, რა თქვა ჰკვიანმა კაცმა. მე ხომ გეუბნებოდით!

ახლა ჩვენც ვერ შევიკავეთ თავი და აგვიტყდა ხარხარი უფროს ბიჭებთან ერთად, მხიარულად ვიხსენებდით მდელოზე ჩვენი პირველი მოსვლის დროინდელ ჟენიას ხუმრობას. სიცილით შევიდა ჩვენი გუნდი სპორტულ დარბაზში და სენსეიმ, ოდნავ ჩაფიქრებულმა, ხუმრობით, თუ სერიოზულად წარმოთქვა:

– და რატომ მაიბცდამაინც მარცხენა ხელად? ეშმაკი რა, ცაციაა? არ შემიმჩნევია.

ჩვენმა ახალგაზრდა კომპანიამ გაოცებით შეხედა სენსეის. უფროსმა ბიჭებმა კვლავ ატეხეს სიცილი მასთან ერთად, ამატებდნენ რა სხვადასხვა ხუმრობით ამ პიკანტურ გარემოებას. ჩვენ სწრაფად აღვადგინეთ შეწყვეტილი მუშაობა ვარჯიშებზე. შემდეგ კი ვიმეცადინეთ თავგადასავლების გარეშე.

40

დამატებითი მეცადინეობების შემდეგ, როცა მთელი გუნდით გარეთ გავედით, დავინახეთ, რომ კლუბის გვერდით იდგა ის ბიჭი, რომელიც მონაწილეობას ებულობდა სენსეისა და პრესვიტერის საუბარში. ჩვენს შორის სენსეის დანახვაზე, ის შესამჩნევად გამოცოცხლდა, მივიდა მასთან და თავაზიანად იკითხა:

– უკაცრავად, რამდენიმე წუთს ხომ ვერ დამითმობდით?

– დიახ, გისმენთ, – მშვიდად წარმოთქვა სენსეიმ.

– საქმე ის არის, რომ ჩვენი საუბარი გაწყვიტეს...და ვერ მოვასწარი დამესვა თქვენთვის, ჩემთვის ამაღელვებელი რამდენიმე შეკითხვა. თქვენ საკმაოდ უჩვეულო მსოფლმხედველობა გაქვთ, ყოველ შემთხვევაში არსად არაფერი მსგავსი მომისმენია. ვგრძნობ, რომ თქვენი სიტყვები უსაფუძვლო არ არის, ვინაიდან გარკვეულწილად გადაიკვეთება საგნების არსთან მიმართებაში ჩემს ხედვებთან. თუ არ გაგიძნელებათ, ხომ არ შეგიძლიათ მიპასუხოთ რამდენიმე შეკითხვაზე?

– დიახ, რა თქმა უნდა, – ისევე თავაზიანად მიუგო სენსეიმ.

ამ სიტყვებმა გაამხნევა ბიჭი და უკვე საბოლოოდ შეგულიოანებულმა წარმოთქვა:

– რას წარმოადგენს თქვენი თვალსაზრისით ჭეშმარიტი რწმენა, გზა ღმერთისაკენ?

– ჭეშმარიტი რწმენა ცოდნაა. რა თქმა უნდა, ღმერთისკენ მიმავალი გზა ბევრია, მაგრამ შეიძლება იარო შემოვლითი გზით და მრავალგზის ასცდე გზას, ხოლო შეიძლება პირდაპირი

გზით სვლა. მაშ ასე, ღმერთისკენ მიმავალი პირდაპირი გზა – ეს არის ცოდნასა და სიყვარულზე გადებული გზა.

– რაში გამოიხატება ეს ცოდნა?

– სამყაროს მრავალწახნაგოვანი შეცნობით მის სხვადასხვა ასპექტში: მიკროცხოვრებიდან, კოსმოსური სისტემების მიკროარსებობამდე; საკუთარი თავის, როგორც ბიოლოგიური, ასევე, სულიერი სტრუქტურისა და შესაბამისად, შენს ირგვლივ მყოფი საგნების არსის შეცნობით. რა თქმა უნდა, ყველაფრის შეცნობა შეუძლებელია, მაგრამ ამისკენ სწრაფვა აუცილებელია. ადამიანი მუდამ ჟამს უნდა იზრდებოდეს საკუთარ შემეცნებაში და ინტელექტუალურად ვითარდებოდეს. რადგან ყველაზე ფასეული გზა არის ღმერთის შეცნობა გონებით, როცა ჭეშმარიტი ცოდნა, ცხოველური საწყისის დაძლევა, ადებს ქვეცნობიერების კარებს სიყვარულის გასაღების მეშვეობით. ეს არის მარადიული, ურყევი ჭეშმარიტება, რომელიც ყოველთვის არსებობდა დედამიწაზე ოდესმე არსებული, ყველა მაღალგანვითარებული ადამიანური ცივილიზაციის დროს.

– მაპატიეთ, მთლად ბოლომდე ვერ გავიგე. ხომ არ შეგიძლიათ ამის ახსნა უფრო დაწვრილებით?

– საერთო ჯამში ეს ნიშნავს ადამიანური სულის სრულ სიმწიფეს, სრულ გამარჯვებას თავის მატერიალურ არსობაზე, ანუ ეშმაკზე. ქრიატიანობაში, ისლამში – ამას გაცისკროვნება, სიწმინდე ჰქვია, რომელსაც სიკვდილის შემდეგ სამოთხეში მიჰყავს, ბუდიზმში – გამოღვიძება და რეინკარნაციის ჯაჭვიდან გამოსვლა და ნირვანაში გადასვლა და ასე შემდეგ. სინამდვილეში კი ყველაფერი ბევრად უფრო მარტივია.

შევეცდები ზოგადად აგიხსნათ. ხატოვნად თუ ვიტყვით, ეს გამოიყურება შემდეგნაირად. მივიჩნევთ, რომ ჩვენ ვართ ის გონება, რომელიც ხედავს, ისმენს, ფიქრობს და აანალიზებს. ფაქტიურად კი ეს არის ცნობიერების ნაწილის მხოლოდ მცირედი. ვუწოდოთ ამას „რამე“. ეს მცირე „რამე“ დაცურავს ოკეანის ზედაპირზე. ოკეანე არის ჩვენი ქვეცნობიერება, სადაც სხვადასხვა სიღრმეებზე არის მთელი ჩვენი გენეტიკური მემკვიდრეობა, პირობითი და უპირობო რეფლექსები, ანუ მთელი ჩვენი „დაგროვებული“ გამოცდილება. მაგრამ, ყოველივე ეს განეკუთვნება ჩვენს მატერიალურ არსობას. სწორედ ეს არის ჩვენი ცხოველური საწყისი. ქვეცნობიერების ქვეშ, ოკეანის ფსკერზე იმყოფება ერთგვარი „კარები“. დაბოლოს, კარებს უკან – სული, ღმერთის ნაწილაკი. სწორედ ეს არის ჩვენი სულიერი საწყისი. ეს არის ის, რასაც სინამდვილეში წარმოვადგენთ და რასაც ესოდენ იშვიათად ვგრძნობთ. რეინკარნაციის პროცესში ხდება სწორედ სულის გარდასახვა, თანდათან მწიფდება რა ჩვენი მოკვდავი „რამე“-ს ცოდნითა და სიყვარულით, ვინაიდან „რამე“ დაკავშირებულია სულთან. მაგრამ მთელი პრობლემა იმაშია, რომ ეს „რამე“, ასევე დაკავშირებულია ოკეანესთან. მეტიც, იგი გარეგანად უფრო მოწყვლადია ოკეანის ზემოქმედების მიმართ. მას გამუდმებით ახეთქებენ გვერდიდან გვერდზე ტალღები, რომლებიც წარმოადგენენ სხვადასხვა აზრებს, ემოციებს, სურვილებსა და ა.შ. ზოგჯერ ყველაფერი ეს იმდენად ითრევს, რომ „რამე“ კარგავს სულთან კავშირს, შტორმის შემდეგ კი კვლავ ცდილობს მის მოძიებას. მაგრამ, როცა ეს „რამე“ ძლიერდება სულისკენ ლტოლვაში, არავითარ ყურადღებას აქცევს ოკეანის სტიქიას და შიშის უარყოფით წყლის ფენების გავლით მიისწრაფვის სიღრმისკენ, პირდაპირ ფსკერისკენ, საბოლოო ჯამში იგი აღწევს ამ „კარებს“. და სიყვარულის გასაღების მეშვეობით ადებს მათ, უერთდება რა სულს. აი მაშინ ადამიანი გებულობს, რას წარმოადგენს სინამდვილეში, სრული ზომით აცნობიერებს თავისუფლებას, მარადისობასა და ღმერთს. აი მაშინ ხდება სულის გამონთავისუფლება და ნირვანაში, სამოთხეში, ანუ მხოლოდ სიყვარულის სამყაროში გადასვლა.

– გამოდის, რომ ეს „რამე“, ანუ ჩვენი ცნობიერება განსაზღვრავს სულის ბედს?

– სრულიად მართალია. ყველაფერი თქვენს არჩევანსა და მისწრაფებაზეა დამოკიდებული.

ახალგაზრდა ცოტა დაფიქრდა, შემდეგ, ფიქრებში გართულმა წყნარად წარმოთქვა:

– ესე იგი ნამდვილი სამოთხე სხეულში არ არის.

– სხეული არასოდეს მოგცემს სამოთხეს, რადგან სხეული – ეს მარადიული პრობლემა და ზრუნვაა. სამოთხის მიღწევა შესაძლებელია მხოლოდ ღმერთთან სულით შეერთებაში.

– თქვენ ახსენეთ, რომ ხანდახან ვგრძნობთ ვინცა ვართ ნამდვილად, ანუ საკუთარ სულს. როგორ შეიგრძნობა ეს ღვთაებრივი ყოფნა და შესაძლებელია თუ არა ამ შეგრძნების მეშვეობით იმის გააზრება, თუ რა არის სამოთხე?

– ღვთიური თანდასწრების შეგრძნება შეუძლია მხოლოდ იმ ადამიანს, რომელიც სამყაროს მთლიანად სიყვარულის პრიზმიდან უყურებს. ხოლო, იმის გაგება, თუ რა არის სამოთხე...სულ მცირე წარმოდგენა მაინც რომ გქონდეთ...ასე ვთქვათ, თუ ავიღებთ თქვენი ცხოვრების ყველაზე ბედნიერ მომენტს, როცა გულში შემოდის ნამდვილი სიყვარული, როცა ცხოვრება იწყებს ბედნიერების სხივებით, ყოვლისმომცველი სიხარულით თუხთუხს, ყველა ეს შეგრძნება სულ მცირე, ღვთიური სიყვარულის წვეთის ტოლი იქნება მხოლოდ, რომელიც შემთხვევით შემოგეშხეფათ. მაგრამ როცა ადამიანი გადადის ნირვანაში, სამოთხეში, ანუ როცა სული უერთდება ღმერთს, ეს ხატოვნად რომ ვთქვათ, დელფინის მსგავსად, ამ უკიდევანო ღვთიური სიყვარულის ოკეანეში ადამიანის დაუსრულებელი ცურვის ტოლფასი იქნება. ამ შეგრძნებების სისრულის აღწერა სიტყვებით შეუძლებელია ისევე, როგორც მისი სრულად წარმოდგენა. სამწუხაროდ ადამიანური გონება შეზღუდულია და მით მშვენიერი. სწორედ აქ, შეზღუდულ გონებაში უნდა განვითარდეს უსაზღვრო სიყვარული.

– მდა, ყველაფერი ასე მარტივად და ცხადად არის...აი თქვენ თქვით, რომ „კარებს“ შეიძლება მიაღწიო მხოლოდ სიყვარულითა და ცოდნით. ადამიანები წმინდანები ხომ ხდებოდნენ სხვადასხვა ხანებში, გასაგებია, რომ სიყვარულით. და ცოდნას რა ვუყოთ? იმ შორეულ დროს ადამიანები ხომ არ ფლობდნენ ინფორმაციას ისევე სრულად, როგორც ჩვენს დროში.

– ადამიანები ახლაც ფლობენ მეტისმეტად მწირ ინფორმაციას. მაგრამ საქმე ის არის, როცა ადამიანი მოაღწევს ამ „კარებს“, მათი მეშვეობით მისთვის ხელმისაწვდომია ნებისმიერი ცოდნა. აქ არავითარი შეზღუდვა არ არსებობს.

– მე კი მივიჩნევდი, რომ თუ შევზღუდავთ საკუთარ ცნობიერებას ისე, როგორც გვეუბნებოდნენ სექტაში, მხოლოდ მაშინ მივალ ღმერთთან.

– ჯერ–ერთი, „ბრმა“ რწმენით საკუთარი ცნობიერების შეზღუდვით, აუცილებელია წარმოუდგენელი ძალისხმევა, რათა რაღაცით მაინც აღუდგეთ წინ თქვენი ცხოველური საწყისის შემოტევებს. რატომ? იმიტომ, რომ „ბრმა“ რწმენა ცხოველურ საწყისს მოქმედების თავისუფლებას სთავაზობს. ნებისმიერ დროს შეუძლია მან მოიცვას მთელი თქვენი გონება მოულოდნელი ეჭვებით და მთელი თქვენი რწმენა დაირღვევა, ბანქოს სახლივით. მაგრამ, თუკი თქვენი რწმენა ეფუძნება ცოდნის მყარ საძირკველს, რომელიც არგუმენტირებულად და საფუძვლიანად იძლევა თქვენი გონებისთვის ღმერთის არსებობის რეალური ფაქტის დამტკიცების შესაძლებლობას და შედეგად, კუთხეში მოამწყვდიოს და დააბას თქვენი ცხოველური საწყისი, მაშინ მოიპოვებთ ჭეშმარიტ თავისუფლებას და მიხვალთ ღმერთამდე.

და მეორეც, იესო არასოდეს ზღუდავდა თავის მოსწავლეებს ისე, როგორც ამას აკეთებენ თქვენს რელიგიურ სექტაში. თქვენი ხელმძღვანელები ცდილობენ ამ სწავლებაზე თავისი, თუნდაც მცირე, მაგრამ ძალის იმპერიის აგებას. გაიძულებენ მათი ხელების კოცნას და

თავჯანისცემას დამხობით. ესენი ვინ არიან? იესოც კი, მიუხედავად იმისა, რომ იყო დიადი სული, თავისი მოციქულებისთვის ყოველთვის მეგობრად რჩებოდა და თუ გახსოვთ ეს სიუჟეტი, ფეხებსაც კი ჰბანდა მათ. მას ადამიანებამდე მიჰქონდა არა ხალხის დამონება, არამედ, უპირველეს ყოვლისა არჩევანის თავისუფლება. ის ადამიანებს სიყვარულის მცნებას აძლევდა, სწორედ იმ გასაღებს „კარებისა“. გაიხსენეთ მისი სიტყვები: „გიყვარდეს უფალი ღმერთი შენი მთელი შენი გულით და მთელი შენი სულით და მთელი შენი გონებით და მთელი შენი ძალით“. ანუ, მან აჩვენა, რომ მაღალი ზნეობა, სული და გონებაა სულის სიმწიფის, ღმერთთან შერწყმის სამი შემადგენელი... ამის, შესახებ ამბობდნენ ყველა სწავლების წინასწარმეტყველნი, რადგან ცოდნის წყარო ერთია. ავიღოთ, თუნდა მუჰამედი.

– მუჰამედი?! ფიქრობთ, რომ მისი რელიგია ღმერთთან აახლოვებს?

– რელიგია უკვე ადამიანების მიერ არის შექმნილი, ხოლო მაგომეთი ქადაგებდა სწავლებას. მისი ჭეშმარიტი სწავლება ეფუძნება იმავე ცოდნას, რომელსაც იძლეოდა ქრისტე.

– ეს შეუძლებელია?

– როგორ თუ შეუძლებელი, თქვენ საერთოდ თუ იცით რამე მაგომეთის შესახებ?

– მის შესახებ არა, მაგრამ ფანატიზმით აღსავსე მის გულანთებულ მიმდევრებთან შეხვედრამ მომიწია, როცა ჟურნალისტად ვმუშობდი ავღანეთის ცხელ წერტილებში. დამიჯერეთ, ამან ჩემს სულში დატოვა სასტიკი მოგონებები. მე ვნახე, რა არის ისლამი.

– თქვენ არ გინახავთ ისლამი, თქვენ ნახეთ ის, რადაც გადააქციეს მაგომეთის სწავლება ანგარებიანმა პოლიტიკოსებმა... ხოლო ფანატიკურად მორწმუნე ადამიანები არის ყველა რელიგიაში. განა მათ მიხედვით შეიძლება სწავლების შეფასება? ბრმა და დაუნდობელი ფანატიზმი ეს ნებისმიერი რელიგიის ყველაზე უარესი მაჩვენებელია, ნებისმიერი სწავლების ყველაზე უარესი დამახინჯება, რადგან „კეთილი ზრახვების“ ფარს ამოფარებული სრულად აღვიძებს ადამიანში ცხოველურ საწყისს. ეს კი უკვე პოლიტიკის, თითოეული რელიგიის მეთაურებისთვის დამახასიათებელი მსოფლიო ბატონობის სურვილის გამოვლინებაა... თქვენ ნასწავლი გაქვთ თვით წინასწარმეტყველების სწავლებები, განა ისინი ამისკენ მოუწოდებდნენ? ყველანი მოუწოდებდნენ ადამიანს სულიერი განვითარებისკენ, ღმერთისადმი ერთიან სიყვარულში გაერთიანებისკენ და უპირველეს ყოვლისა საკუთარ თავში ცხოველური საწყისის, ეშმაკის, როგორც გინდათ უწოდეთ, დათრგუნვით. რადგან, ღმერთში მყოფი ადამიანი, ვერ იქმნ ბოროტებას.

ხოლო მაგომეთი იყო მეტად უნიკალური პიროვნება. გირჩევთ წაიკითხოთ მისი ცხოვრების შესახებ, უბრალოდ ადამიანური პოზიციიდან, წინაპირობებისა და წინასწარაკვიატებულობის გარეშე. იგი ბავშვობიდანვე მისწრაფვოდა საკუთარი თავის შეცნობისაკენ და მას თავიდან ხელმძღვანელობდნენ ბუნებრივი ადამიანური სურვილები. ის იყო ღარიბი, ობოლი ბავშვი, ჩვეულებრივი მწყემსი. მოზარდობის ასაკში, მიიჩნევდა, რომ თუ მდიდარი გახდება, სრულად შეიცნობს თავის თავს. თორმეტი წლის ასაკიდან დაიწყო ქარავნების გამცილებლად მუშაობა. რამდენიმე წლის შემდეგ, ერთერთი მოგზაურობის დროს შეხვდა ბრძენს, რომელმაც გაუზიარა მას ცოდნის მარცვალი და ასწავლა მედიტაციები, რამაც შემდგომში ძირფესვიანად შეცვალა მისი ბედი. მუჰამედმა დაიწყო მეცადინეობა სულიერ პრაქტიკაში და ღმერთის არსის შეცნობა.

რამდენიმე ხნის შემდეგ ასრულდა მისი დიდი ხნის ოცნება. მდიდარ ქალზე ქორწინების შედეგად იგი გამდიდრდა. და მაგომეთმა გაიგო, რომ სიმდიდრე – სულაც არ იყო მისი სულის მისწრაფების საგანი. მან დაიწყო ამ „რამის“ ძიება ძალაუფლებაში, მაგრამ არც აქ ჰპოვა იგი. ამან უბიძგა მას ძიებისაკენ საკუთარ თავში, ადამიანური არსობის შიგნით. მუჰამედი ხშირად ატარებდა დიდ დროს ღამით მედიტაციებში და ბოლოს და ბოლოს ამან

გამოიწვია მისი გაცისკროვნება. მან გაიგო საკუთარი შინაგანი არსობა, მთელი კაცობრიობის არსებობის არსი, მან ჰპოვა ღმერთი – „ალილაჰი“, რაც ნიშნავს „თაყვანისცემის ღირსი“, მისი წყალობით სულმა მისმა გამოიღვიძა და აღმოაჩინა ჭეშმარიტი ცოდნის წყარო. სწორედ მაშინ, ლეგენდის თანახმად, მან მიიღო ზემთაგონება ზემოდან მთავარანგელოზი გაბრიელისაგან, ან როგორც მას უწოდებენ აღმოსავლეთში – მთავარანგელოზი ჯაბრაილისაგან. მაგომეტმა არა მხოლოდ მიიღო მისგან ზემთაგონება, არამედ გახდა მისი საყვარელი მოსწავლე. სწორედ გაბრიელმა გაანდო მას სწავლებისა და იღუმალის ცოდნის საიდუმლოება. ამ სწავლების შეცნობის ჭეშმარიტებისა და სიღრმის საჩვენებლად იგი ახდენდა მაგომეტის გადაადგილებას სივრცესა და დროში, მათ შორის ქალაქ იერუსალიმში, სადაც მოაწყო შეხვედრა ბოდხისატვა ისასთან და მის გაცისკროვნებულ მოწაფეებთან, აბრაამთან და მოსესთან. დროში ამ მოგზაურობებით გაბრიელმა აჩვენა მას მატერიალური სამყაროს სრული ილუზორობა და ამაოება ნამდვილ ცოდნასთან შედარებით და რომ მხოლოდ ღმერთს აქვს რეალური ძალა და ღირს არს თაყვანისცემისა...გამლიერებულ სულში ჩანერგილმა ყველა ამ ცოდნამ მოიტანა უხვი ნაყოფი. ღირსეულმა მოსწავლემ პატიოსნებით გაამართლა მისდამი დასახული იმედები. ამ ეტაპისთვის მაგომეტმა კაცობრიობისათვის გააკეთა იმდენი სასარგებლო, რამდენიც ვეღარ შეძლო სხვამ.

– აბ იესო?

– ნუ გეშლებათ, იესო იყო ბოდხისატვა, ანუ, უკვე ღმერთად შობილი. ხოლო მაგომეთი ადამიანი იყო, რომელმაც შეძლო საკუთარ თავში ღვთაებრივი არსობის გაღვიძება...მაშ ასე, როცა მთავარანგელოზმა გაბრიელმა ჩათვალა, რომ მაგომეთი საკმაოდ მომზადებული იყო, უთხრა მას: „ახლა კი უნდა შემოიარო მსოფლიო და მიიტანო ეს ცოდნა ადამიანებამდე“. რაზეც მაგომეტმა უპასუხა: „როგორ უნდა ავუხსნა სიტყვებით ადამიანებს ის, რასაც სულით ჩავწვდი შენგან?“ „წადი და უთხარ მათ, რომ ღმერთი ერთია, ის მზესავით ანათებს ყველაფერს თავისი ღვთიური სიყვარულით. მე კი მთვარესავით, ადამიანურ ცხოვრების დამეში, ავირეკლავ ღვთის შუქს და ცნობიერების სიბნელეში ვანათებ გზას. შენ კი, როგორც გზის მანათობელი ვარსკვლავი, მიუთითებ გზას ღვთიური სინათლისკენ“.

გაბრიელთან ამ საუბრით აღფრთოვანებული მაგომათი გამოვიდა გამოქვაბულიდან, სადაც იგი ახდენდა მედიტირებას და პირველი, რაც იხილა, ეს იყო ბუნების მომაჯადოებელი სურათი. სადამოს უზარმაზარ ცაზე თვალისმომჭრელად ანათებდა ახალი მთვარე, ხოლო მის გვერდით ანათებდა კაშკაშა ვარსკვლავი. იმავე წამს მას გამოეცხადა ხილვა და მიხვდა, როგორ მიეტანა ეს ცოდნა ადამიანებამდე. ის მიხვდა, რომ ღმერთი ეს სიყვარულია, ეს მუდმივი მოქმედებაა. ღმერთი არ საუბრობს სიტყვებით. ამიტომაც იგი ურთიერთობს ადამიანებთან შუამავლების – მთავარანგელოზების მეშვეობით, რომლებსაც მიაქვთ მისი ნება ადამიანის ცნობიერებამდე. თუმცა, თვით ადამიანს აქვს ნება, შეიცნოს ღმერთი საკუთარი სულით.

– რა გააკეთა მაგომეტმა, მისცა ადამიანებს რწმენა?

– მაგომეტმა ადამიანებს არა მხოლოდ რწმენა მისცა, არამედ ცოდნაც. სამწუხაროდ, 600 წლის განმავლობაში ადამიანებმა დაამახინჯეს ქრისტეს სწავლება და გარდაქმნეს იგი რელიგიად. ხოლო, მაგომეთი კვლავ შეეცადა მიეტანა ადამიანებამდე დაკარგული ცოდნა განახლებული სწავლებით. იგი ადამიანებს უყვებოდა ყველაფერს, რაც თვითონ იცოდა და არაფერს მალავდა. მეტიც, წაიკითხეთ ისტორია, რა მდგომარეობაში იყო არაბეთი 610 წლამდე, როცა მაგომეტმა დაიწყო ქადაგებები. მასში დამკვიდრებული იყო სხვადასხვა კერპთაყვანისცემის სრული ქაოსი, რის საფუძველზეც ბელადების მიერ ხშირად ჩაღებოდა მტრობა არაბულ ტომებს შორის. მაგომათმა კი უდიდესი საქმე გააკეთა – მან

გააერთიანა მეომარი არაბი ხალხი საყოველთაო ძმობით და თაყვანისცემის ღირსი, ერთადერთი ღმერთის რწმენით. ის ყვებოდა ღმერთის ჭეშმარიტებისა და იესოს სწავლების შესახებ: რომ ღმერთი მარადიულია, ყოვლის მცოდნე და ყოვლის შემძლე; რომ ყველა ადამიანი მის წინაშე თანასწორია; ის ყვებოდა სულის უკვდავების, იმავე რეინკარნაციის – მკვდრების აღდგომის, ბედის, იმქვეყნიურ ცხოვრებაში საზღაურის მიღების შესახებ მათთვის, ვინც სიბოროტეს ჩადის ამ ქვეყანაზე, ადამიანებს შორის ურთიერთობებში ზნეობრივი მოვალეობების, სამართლიანობისა და გულმოწყალების დადგენის აუცილებლობაზე. თავისი სიბრძნის წყალობით, მაგომეთმა შეძლო არაბების გამოყვანა უღრმესი უმეცრებისა და პოლიტიკური ქაოსის მდგომარეობიდან და მათი დაყენება კულტურული, ცივილიზებული ზრდისა და მის შემდეგდროინდელი აყვავების გზაზე.

– შესაძლოა, ეს ასეც არის. მაგრამ რა ვუყოთ „წმინდა ომს ურწმუნოების წინააღმდეგ?“ მუსლიმანები ხომ ამტკიცებენ, რომ თვით მაგომეთი ქადაგებდა ამას?

– იმ შავზნელ ჟამს მაგომეთს საქმის დაჭერა უხდებოდა ველურ ტომებთან, რომლებსაც გაეგებოდათ მხოლოდ ძალის ენა. სიტყვა „მუსულმანი“ წარმოიქმნა სიტყვა „მუსლიმისგან“, რაც ნიშნავს მორჩილს, ამასთან, მაგომეთის მიმართ მორჩილს და არა მართლმორწმუნეს, რა მნიშვნელობაც სიტყვა „მუსულმანმა“ შეიძინა უკვე გაცილებით გვიან. ანუ, იმ დროს ერთგული ადამიანები, ესენი იყვნენ მოციქულის ერთგულნი, რომლებიც მიყვებოდნენ მას და აძლიერებდნენ სწავლებას არაბეთის სხვა ტერიტორიებზე, რათა იქ დასაადგურებული ქაოსი გარდაექმნათ წესრიგში. ურწმუნონი კი, ესენი იყვნენ მისი სწავლების უარმყოფი ადამიანები. მაგომეთი იყო არა მხოლოდ უდიდესი წინასწარმეტყველი, არამედ გენიალური მხედართმთავარი და ბრძენი პოლიტიკოსი. ველური, მეომარი ტომების შემართების დამორჩილება იოლი საქმე სულაც არ იყო. ამას გარდა, მაგომეთს მოუხდა „წმინდა ომის“ გამოცხადება იმ რელიგიური ქურუმების წინააღმდეგ, რომლებსაც მაშინ უზურპირებული ჰქონდათ ძალაუფლება და რომლებსაც არ აწყობდათ არაბების გაერთიანება, მით უმეტეს სხვა ღმერთის თაყვანისცემა. იგი ებრძოდა მათ, ვინც საკუთარი ანგარების მიზნით ეწეოდა ადამიანების მოტყუებას რწმენის მეშვეობით და მათი სულების გახრწნას. ამაში ის ქრისტეს ჰგავს ქმედებებში. ანუ, წინასწარმეტყველი იბრძოდა რწმენის იმავე სიწმინდისათვის, რისთვისაც იესო იბრძოდა, ერთიანი ღმერთის თაყვანისცემისათვის, ღმერთთან თითოეული ადამიანის უშუალო სულიერი კავშირისათვის.

– კეთილი, დავუშვათ მაშინ დრო იყო ასეთი შავზნელი, ველური ტომები. მაგრამ, ამჟამად, რამდენი წელი გავიდა და დღემდე გრძელდება რაღაც გაუგებარი „წმინდა ომი“. თუკი ღმერთი ერთია, რატომ მიმდინარეობს ომი? როგორ უნდა გაუგო ადამიანს, რომელიც ასაფეთქებლით ტანშემოკრული, თავისი ნებით მიდის მშვიდობიანი ხალხის გროვაში ღმერთის სახელით სიკვდილისათვის და თან მიჰყავს სხვა ადამიანების სიცოცხლე?

– იმიტომ, რომ წინასწარმეტყველის მიერ მოწოდებული სწავლების ნაცვლად მუსულმანმა მიიღო რელიგია, რომლის ხელმძღვანელებს უფრო აინტერესებს ანგარებიანი მიზნები, საკუთარი კეთილდღეობა და პოლიტიკური ზეგავლენა მსოფლიოში, ვიდრე იმ მუსულმანის სული. ისინი მას ჩააგონებენ, რომ ასეთი „ღვთისმოსავი“ აქტის შემდეგ მისი სული მოხვდება მაგომედთან სამოთხეში. არ მოხვდება იგი სამოთხეში, ვინაიდან ყველა, ბოროტების ჩამდენს, გზა ღმერთისაკენ დაკეტილი აქვს. და ეს მუსულმანი კიდევ მრავალჯერ უნდა გარდაისახოს და კვლავ გაიაროს ჯოჯოხეთის ყველა მიწიერი წრე, რათა მისი სული თუნდაც ისეთივე სუფთა გახდეს, როგორც იყო ადამიანის მიერ ამ ბოროტების ჩადენამდე. ეს მოტყუებული ადამიანები წარმოადგენენ რელიგიის მსხვერპლს. მაგრამ ამაში დამნაშავენი არიან ჭეშმარიტი სწავლების დამახინჯების ჩამდენნი. სწორედ ეს არის ეშმაკის გამარჯვება ნაბისმიერ რელიგიაზე.

– აბა ამაზე რას იტყვით, მე გაგონილი მაქვს, რომ ყურანში არის თქვენი სიტყვების უარმყოფელი „სურები“.

– ყურანში? იცით თუ არა, რომ ყურანი დაიწერა დიადი წინასწარმეტყველის სიკვდილის შემდეგ. მაგომეთის ნაშვილებმა – ზეიდ იბნ საბითმა – გააერთიანა ქადაგების ყველა ჩანაწერი და მიაქციეთ ყურადღება, განახორციელა ყურანის გარკვეული რედაქცია 651 წელს. თვითონ მაგომეთი კი ქადაგებდა ზეპირსიტყვიერად. ხოლო მისი ქადაგებებისა და სწავლებების ნაწყვეტოვანი ჩანაწერები კეთდებოდა მისი პირველი მიმდევრების მიერ, რომლებიც ნაწილობრივ იმახსოვრებდნენ, ხოლო ნაწილობრივ იწერდნენ მაგომეთის სიტყვებს... მაგრამ, რელიგიის შექმნის მიზნით ყურანის შემდგომი დამუშავების მიუხედავად, მასში მაინც შენარჩუნდა ჩვენს დრომდე ცოდნა, რომელიც ჭეშმარიტად ეძლეოდა მაგომეთს მთავარანგელოზი გაბრიელისაგან. ახლა მეცნიერები უბრალოდ განცვიფრებულნი არიან იმით, რომ ყურანის ზოგი „ჭეშმარიტი მომენტის“ გაშიფვრით, ისინი იქ აწყდებიან რეალურ მეცნიერულ ცოდნას...

ამ დროს ტატიანამ ხელი მიბიძგა გვერდში და ჩამჩურჩულა, რომ საჭიროა მშობლებისთვის დარეკვა, რომ არ ღელავდნენ. საათს დავხედე და ნამდვილად ის დრო იყო, სახლში რომ უნდა ვყოფილიყავით. ბოდიში მოვიხადეთ და გავიქეცი კლუბში, სადაც იმყოფებოდა ერთადერთი უახლოესი ტელეფონი. ჩვენი ხანგრძლივი და დაჟინებული კაკუნის შემდეგ კარი, როგორც იქნა გააღო ხანდაზმულმა, მთვლემარე თვალებიანმა დარაჯმა, სავარაუდოდ, აქტიურად იწყებდა თავისი პროფესიონალური მოვალეობების შესრულებას. ცოტაოდენი შეშფოთების შემდეგ – დაძვრებიან აქ ყველა, ვისაც არ ეზარება და მათგან მოსვენებაც დაკარგულია დღისითაც და ღამითაც, მაინც დაგვრთო ნება დაგვერეკა. სანამ ტატიანა უხსნიდა თავის მშობლებს, მე მოვასწარი ბლოკნოტში სენსეის სიტყვების მოკლედ ჩაწერა. ჩემების გაფრთხილების შემდეგ ჩვენს კომპანიასთან მისაერთებლად სწრაფად დავიძარით გასასვლელისკენ. როცა მივუახლოვდით, სენსეი ლაპარაკობდა იმ ბიჭის მისამართით:

– თქვენ ბიბლიას იშველიებთ, როგორც პირველწყაროს მეტისმეტად წინასწარაკვიატებულად. მესმის, რომ ასე გასწავლიდნენ სექტაში. მაგრამ, თქვენ ხომ ჟურნალისტი ხართ, თქვენ ბევრად ცნობისმოყვარე უნდა იყოთ, უბრალო ადამიანისგან განსხვავებით. ბიბლია, იგივე ყურანი ან ტრიპიტაკა დაწერილი იყო მიმდევრების მიერ. მეტიც, ეს წიგნები განიცდიდა მრავალგზის გადახედვას, შეცვლას. ანუ, ისინი უკვე ასახავენ რელიგიურ ხედვებს და არა იმ პირველად სწავლებას, რასაც იძლეოდნენ დიადები. თქვენი ყურადღების აქცენტირებით განვმეორდები, რომ ზუსტად 600 წლის განმავლობაში ქრისტეს სწავლება იყო ძლიერ დამახინჯებული და საჭირო შეიქნა მაგომეთისათვის ახალი სწავლების მიცემა, არსობრივად იგივე სწავლებისა. მაგრამ დროთა განმავლობაში ეს სწავლებაც ადამიანებმა აქციეს რელიგიად, დატოვეს რა მხოლოდ ფორმა, თუმცა შეცვალეს შემცველობა.

– მაგრამ ბიბლია, კერძოდ კი „ახალი აღქმა“, იწერებოდა ხომ იესოს სიტყვებით მისი მიმდევრებისადმი.

– თქვენ რომ თავად, იესოსგან სწავლების მოსმენისა და შემდეგ მისი ბიბლიაში დაწერილთან შედარების შესაძლებლობა გქონოდათ, ბევრი სწავლების შესახებ აღმოაჩენდით უდიდეს წყვეტას, – ხმაში სიმწრით წარმოთქვა სენსეიმ. – თქვენ ამტკიცებთ, რომ იწერებოდა მიმდევრების მიერ და არც კი უფიქრდებით, როგორ ხდებოდა ეს. ეს ხომ პირველი მიმდევრები არ იყვნენ, არამედ მიმდევრების მიმდევრები. იესოს სწავლების ქადაგება ხომ დიდი ხნის განმავლობაში ზეპირსიტყვიერად ხდებოდა. შემდეგ დაიწყო გამოჩენა იესოს გამონათქვამების სიებმა. იოანეს მიერ სახარების ერთერთი უძველესი

ნაწყვეტი დათარიღებულია ჩვენი წელთაღრიცხვის 125 წლით, ხოლო ყველაზე ადრეული ხელნაწერი, ყველაზე უფროსი, სრულფასოვანი, ჩვენი წელთაღრიცხვის 200 წლით. წარმოდგენილი თუ გაქვთ, როგორ შეიძლება შეიცვალოს ყველაფერი 200 წლის განმავლობაში? ერთმა ერთნაირად გაიგო, მეორემ საერთოდ ვერა, მესამემ დამალა რაღაც და ასე შემდეგ. მეტიც, 325 წელს, იმპერატორი კონსტანტინეს ხელმძღვანელობით, ნიკეას პირველ საეკლესიო კრებაზე ეკლესიისა და პირადი ძალაუფლების გაძლიერების მიზნით, მრავალრიცხოვანი სიებიდან შერჩეულ და კანონიზებულ იქნა ახალ აღქმაში შემავალი ოთხი სახარება. სწორედ მაშინ სრულად გადაკეთდა ქრისტეს სწავლება და მისგან შეიქმნა ხალხის მასების სამართავი, ძალაუფლების მძლავრი ბერკეტი. სწორეს საეკლესიო კრებაზე იმპერატორ კონსტანტინეს ზეწოლით დადგენილ იქნა სხეულის აღდგომის ორთოდოქსალური ხედვა. ხოლო ყველა სხვაგვარად მოაზროვნე ქრისტიანი, სულიერი აღდგომის მომხრე გამოცხადებულ იქნა ერეტიკოსებად და შემდგომ მათ სდევნიდნენ და ანადგურებდნენ მთელი იმპერიის ფარგლებში. თუმცა ადრეული ქრისტიანები ცნობდნენ რეინკარნაციის იდეოლოგიას. ასევე, ბიბლიაშიც, სულ მცირე, მაგრამ შემორჩა ხსენება ამის შესახებ. იბადება ბუნებრივი კითხვა: რატომ ეშინოდათ ამისი ხელისუფლებებს ასე? რატომ გადააკეთა კონსტანტინემ სწავლება საბოლოოდ და მოახდინა მისი ტრანსფორმირება რელიგიად? რის გამო? იმიტომ, რომ სწავლებაში გადმოცემული იყო ხრწნად სამყაროში არსებობის შიშისაგან ადამიანების გათავისუფლების ცოდნა. ამ ცოდნას ადამიანებისათვის მოჰქონდა ნამდვილი თავისუფლება, სულის გამოღვიძება. მათ არ ეშინოდათ სიკვდილის, მათ იცოდნენ რეინკარნაციის და ამ ზღვრის იქით დამალულის შესახებ. და რაც ყველაზე მთავარია, ისინი აცნობიერებდნენ, რომ მათ ზემოთ არის მხოლოდ ღმერთი და არა რომელიღაც იმპერატორი ან ეპისკოპოსი. ეს კი თავის მხრივ, სასტიკად აშინებდა პოლიტიკოსებსა და ეკლესიის იდეოლოგიის დამცველებს ძალაუფლების დაკარგვის მხრივ, ვინაიდან ისინი საკუთარი მატერიალური ინტერესებით უფრო იყვნენ შეპყრობილნი. იესოს სწავლება, რომელსაც ადამიანები უნდა გაეთავისუფლებინა, ახლა უკვე რელიგიის მიერ გადმოტრიალებული სახით და სიკვდილით დასჯის შიშით ინერგებოდა ადამიანებში. ქრისტიანობის გაფართოება ხდებოდა ძალადობრივი გზით, ეწყობოდა მთელი ჯვაროსნული ლაშქრობები და ა.შ...

ამას გარდა, რამდენჯერ გადაწერილა ბიბლია სხვადასხვა ადამიანის ხელით, 1455 წლამდე, როცა დაიბეჭდა გუთენბერგის ბიბლია. ხოლო, თავებად ტექსტის დაყოფა განხორციელდა მხოლოდ მე-13 საუკუნეში, კარდინალ სტეფანე ლენგტონის მიერ. ლექსებად თავების დაყოფა და მათი ნუმერაცია მოახდინა პარიზელმა გამომცემელმა რობერ სტეფანმა, რომელმაც 1553 წელს პირველად გამოსცა სრული ბიბლია. მე უკვე სულაც არაფერს ვამბობ იმის შესახებ, რომ თანამედროვე სამყაროში, მაგალითად, კათოლიკური ეკლესია თავს უფლებამოსილად მიიჩნევს არა მხოლოდ ეკლესიის შეხედულების მიხედვით ნებისმიერი სახით მოახდინოს ბიბლიის ინტერპრეტირება, არამედ შეავსოს იგი.

მაგრამ, მიუხედავად ყველა ამ შესწორებისა და დამახინჯებისა, იესოს გენიალობა მდგომარეობს იმაში, რომ ზოგი მისი ცოდნა, მათი არსის პირველადი ორაზროვნობის წყალობით, მაინც მოღწეულ იქნა შთამომავლებამდე. ამიტომ, ბიბლია დღესაც აღძრავს ადამიანებში ინტერესს ქრისტეს სწავლებისადმი. სწორედ „თავისებურად“ ამ ცოდნის გაშუქების გამო ქრისტიანობა არასოდეს ყოფილა ერთიანი და ყველა დროში არსებობდა ერთმანეთთან მუდმივად მეზობლი მიმდინარეობების, ეკლესიებისა და სექტების სახით.

ყმაწვილი ცოტა დაფიქრდა და შემდეგ იკითხა:

– იესოს გამოთქმებიდან რომელი მიგაჩნიათ, რომ შენარჩუნდა ორაზროვნად?

– მისი ყველაზე გავრცელებული გამონათქვამიც კი რომ მოვიყვანოთ, თქვენს სექტაში ასე ხშირად გამოყენებული: „რადგან სადაც ორი თუ სამი შეიყრება ჩემი სახელით, მეც იქვე ვარ, მათ შორის“. ეს ადამიანების არა სიმრავლეს ნიშნავს, როგორც ამას ამტკიცებს თქვენი პრესვიტერი. ეს ერთი ინდივიდის მთლიანობაა, სადაც შეკრებილია სული, გონება და ცნობიერება ღმერთის შეცნობის ერთიან მიზნად. ან, აი კიდევ ქრისტეს სხვა სიტყვები, რომლებსაც რელიგიური ხელმძღვანელები იყენებენ სწორედ მათ სექტაში გასაწევრიანებლად: „არავის არ შეუძლია ორ ბატონს ემსახუროს: ან ერთი უნდა სძულდეს და მეორე უყვარდეს, ანდა იმ ერთს შეეთვისოს და მეორე დაამცროს. ვერ შეძლებთ ღმერთსაც ემსახუროთ და მამონასაც“. იესოს მხედველობაში ჰქონდა ადამიანის არსებობის მიზნის ინდივიდუალური არჩევანი: ან ღმერთისკენ, თავისუფლებისკენ, ან მამონასკენ – სიმდიდრისკენ, მატერიალური სამყაროსკენ ისწრაფვის ადამიანი. ყველაფერი ძალიან მარტივია.

– მაგრამ, ჩვენთანაც ხომ ასევე განმარტავენ, მგონი.

– დიახ, მაგრამ ღმერთისკენ მისწრაფებაში თქვენი რელიგიური ხელმძღვანელები ჩაგაგონებენ, რომ მხოლოდ მათ სექტაში დასწრებით და მათი პროგრამის შესწავლით ადამიანი აუცილებლად მივა ღმერთთან. სინამდვილეში კი ადამიანს შეუძლია ღმერთამდე მისვლა, თუკი თვითონ შეიცვლება შინაგანად, თუკი საკმარისად აღმოაცნებს თავის შინაგან სიყვარულს და რწმენას ცოდნით გაამყარებს.

ან მაგალითად, ისეო ამბობს: „მაგრამ მრავალი პირველი იქნება უკანასკნელი, და მრავალი უკანასკნელი – პირველი; მოწოდებული ბევრია, რჩეული კი – ცოტა“. სიცოცხლე იმისათვის ეძლევა ადამიანს, რომ სულიერად გაიზარდოს. მისი მსვლელობისას შეგიძლიათ წინ გადადგათ ნაბიჯი, ანუ განიცადოთ პროგრესირება, ან უკან გადადგათ – რეგრესისკენ. იესო ამბობდა, რომ თუ ღმერთმა დღეს პირველი, ანუ უფრო თავისუფალ ადამიანად გაგხადა, მოგცა შესაძლებლობა მისთვის მეტი ყურადღების დასათმობად, ესე იგი წინა ცხოვრებებში შენ დაიმსახურე ეს. თუკი შენ ეს სიცოცხლე სულის რეგრესირებისთვის გამოიყენე, შემდგომ ცხოვრებაში იგი შენ უფრო მძიმე პირობებში ჩაგაყენებს, რათა გააცნობიერო. შინაგანად კი ნებისმიერი ადამიანი, თუ მოახდენს თავის სიღრმისეულ შეგრძნებებზე ყურადღების მოკრებას, შეუძლია შეიგრძნოს წინა ცხოვრებების გამოცდილება.

– თქვენ თქვით, რომ ბიბლიაში შემონახულია ხსენება რეინკარნაციების შესახებ. კერძოდ რომელი?

– მაგალითად სახარებაში იოანესგან, თუ გახსოვთ, არის მომენტი, სადაც საუბარია უნივერსიტეტის ერთერთ მასწავლებელ ნიკოდემოსზე, რომელიც მალულად მივიდა ღამით იესოსთან შეკითხვების დასასმელად. მაშ ასე, ნიკოდემოსი ეკითხება იესოს: „როგორ შეიძლება დაიბადოს ხანდაზმული ადამიანი? განა შეუძლია მას მეორეჯერ შევიდეს დედის მუცლად და დაიბადოს?“ იესომ უპასუხა: „ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტად გეუბნები, ვინც წყლისა და სულისგან არ იშვება, ვერ შევა ღვთის სასუფეველში. ხორცისგან შობილი ხორცია და სულისგან შობილი სული“. ამას გარდა, შენარჩუნდა ასეთი მისი სიტყვები: „მამაჩემის სახლში ბევრი სავანეა“ და მხედველობაში ჰქონდა სამყაროების არსებობის სიმრავლე.

ქრისტე თავის მოწაფეებს უყვებოდა განმეორებითი დაბადებების კანონის შესახებ, რაც სრულყოფილი სიმწიფის მისაღწევად სულის გარდასახვის გააზრების შესაძლებლობას იძლეოდა. ის ყვებოდა სულის გადარჩენისა და ღმერთის სასუფეველში მოხვედრის, მარადიული სიცოცხლის შეცნობის გზების შესახებ. ის, ასევე, ყვებოდა იმის შესახებ, რომ

რაც უფრო მეტად ხდება ადამიანი სულიერად სრულყოფილი, მით უფრო ძლიერია გამოცდა მისი დაპირისპირებული ცხოველური საწყისის ან ეშმაკის მხრიდან.

– დიახ, სახარების მიხედვით, თვით იესო იყო ეშმაკის მხრიდან შეტევის ობიექტი. ყოველთვის ვფიქრობდი, რატომ? ის ხომ ღმერთის ძე იყო.

– იესო ბუნებრივად ღმერთის ძე, მოძლიერებული სული იყო. მაგრამ ის თავს ადამიანის შვილად მიიჩნევდა, რამეთუ მისი დიადი სული ჩაისახა ჩვეულებრივ ადამიანურ სხეულში. ხოლო ადამიანურ სხეულს, თავისი ბუნებით ახასიათებს ცხოველური საწყისი, ეს მისი განუყოფელი ნაწილია. ამიტომაც, თვით იესო, ბოდხისატვად ყოფნის დროს, მოექცა ცხოველური საწყისის „ცდუნების“, თავისი ხორცის, თავისი ნეგატიური აზრების ზემოქმედების ქვეშ. ის განიცდიდა იმავე ტკივილს, გრძნობებს, ყოველივე იმას, რასაც განიცდიდა ჩვეულებრივი ადამიანი. ანუ ისაა იმყოფებოდა ასეთსავე, თანაბარ პირობებში. და მას ათასჯერ უფრო მეტად უჭირდა, ვიდრე ნებისმიერ თქვენგანს. იმიტომ, რომ მან იცოდა თავისუფლება, ღმერთი...– მომეჩვენა, რომ ამ სიტყვებს სენსეი წარმოთქვამდა გულში სევდის მომგვრელი გამომეტყველებით, მისი სახე შეიცვალა. – აქ კი, ამ მისიის შესრულებისას, ის აღმოჩნდება ადამიანურ სხეულში მთელი მისი დამახასიათებელი პრობლემებით, ყველა ამ აზრითა და ემოციით, მთელი ცხოველური საწყისით, რომელიც ძალის მსგავსად სადმე კუთხეში, საკუთარი ცნობიერების სიღრმეშია მოსამწყვდევი და დასაბამი მთელი ცხოვრების განმავლობაში და მაინც ის მხეცი ყფს. ხოლო თქვენი პრესვიტერი ყვება, რომ ეს არის სამოთხე?! – თითოთ საკუთარ სხეულზე მიანიშნა. – ეს თუ ჯოჯოხეთი არა, ბოლოს და ბოლოს, რა შეიძლება ამაზე უარესი იყოს!

ამ სიტყვების შემდეგ ჩამოწვა გაგრძელებული პაუზა. სენსეიმ სიგარეტი გააბოლა.

– მაშინ რატომ არის სახარებაში ნახსენები ქრისტესა და ეშმაკის შებრძოლების მხოლოდ ერთი მომენტის შესახებ, როცა იგი იყო უდაბნოში? ქრისტე თუ ადამიანებთან თანაბარ პირობებში იმყოფება, ხოლო ეშმაკი ეს ნეგატიური აზრებია, ესე იგი ეს აზრები მასში მთელი ცხოვრების განმავლობაში უნდა იყოს.

– სავსებით მართებულია. მაგრამ ქრისტე იყო სიყვარულის ძალით აღვსებული დიადი სული, ამიტომაც ის ინახავდა თავის თავში ყველა ამ ნეგატიურ აზრს მკაცრი კონტროლის ქვეშ. ხოლო სახარებაში ნახსენები ის მომენტი, ეს იყო მისი აზრების ბრძოლა საკუთარი გონების ველზე, რათა განმტკიცებულიყო სულის ძალაუფლება ხორცზე. ეს იყო მისი პირადი არმაგედონი, რომელიც ვალდებულია სხეულში დაბადებულმა, ყველამ გაიაროს. ბოდხისატვაც, სამწუხაროდ, გამონაკლისი არ არის...რის გამოც იგი მარხულობდა 40 დღე და ღამე. იმიტომ, რომ დაახლოებით ამ ვადის განმავლობაში ორგანიზმი ძალებს კარგავს, სუსტდება და ცხოველური საწყისი საბოლოოდ უკან იხევს. იესო იხსნებოდა სულიერად, რათა მის ცნობიერებას სრულად დაუფლებოდა სული. ხოლო სხეულის ცხოველური აზრები მუდამ ცდილობდნენ მის ცდუნებას და გონებისთვის ძალაუფლების წართმევას. ისინი ლაპარაკობდნენ მშიერ სხეულში: „მაშინ მიადგა მაცდური და უთხრა: თუ ძე ხარ ღმერთისა, თქვი, რომ ეს ქვები პურებად იქცნენ“. სულის აზრები კი პასუხობდნენ: „...არა მხოლოდ პურით იცოცხლებს კაცი, არამედ ყოველი სიტყვით, რომელიც გამოდის ღმერთის პირიდან“, ამჟღავნებდა რა ამით სულის უდიდეს ძალას, ჭეშმარიტი ადამიანის, ანუ სულის არსობას. ნეგატიური აზრები კვლავ ეძალებოდა მას: „...თუ ძე ხარ ღვთისა, გადავარდი აქედან, რადგანაც დაწერილია: თავის ანგელოზებს უბრძანებს შენს გამო, და აგიტაცებენ ხელში, რათა არსად წამოჰკრა ქვას ფეხი შენი“. და ის პასუხობდა: „...ესეც დაწერილია: არ გამოსცადო უფალი ღმერთი შენი“ და კვლავ აჩვენა სულის სიმტკიცე და სხეულის დამთხვეულ აზრებზე კონტროლი. და როცა ცხოველური საწყისის აზრები ცდილობდნენ მის ცდუნებას, დაუფლებოდა სამყაროს ყველა სამეფოებს და ცდილობდნენ რა საკუთარი

უკანასკნელი მთავარი თულფის – გაუმაძღარი სიდიადის მანიით შობილი მსოფლიო ბატონობის წყურვილის გამოყენებას, იესომ უარყო ისინი და თქვა: „გამშორდი, სატანა, რადგანაც დაწერილია: უფალს ღმერთს შენსას თაყვანი ეცი და მხოლოდ მას ემსახურე“. და ისამ ღირსებით გაიმარჯვა ამ არმაგედონში, თავისი სულის, ღმერთისადმი უდიდესი სიყვარულის ძალით მან დაამარცხა თავისი ხორცი, ნეგატიური აზრები. მასში სრულად გაიღვიძა ბოდხისატვის სულმა და მან შეიძინა საკუთარი თავი. მას შემდეგ იესო ასრულებდა თავის მისიას, იყენებდა რა ამისათვის სრულად თავის ცოდნას და ღმერთისადმი სიყვარულის თავის უდიდეს ძალას. სწორედ ამიტომაც ჩადიოდა იგი თავისი რწმენით სასწაულებს, კურნავდა ავადმყოფებს, აცოცხლებდა მკვდრებს. რამეთუ ამ ღვთიური ძალისათვის არ არსებობს არავითარი დაბრკოლება არც დედამიწაზე, არც კოსმოსში.

საერთოდ კი შემდგომში იესოს მთელი ცხოვრების განმავლობაში ჰქონდა სულის აზრებისა და ხორცის „მოთვინიერებელი“ აზრების მკაფიო დაყოფა. მოვიყვანოთ თუნდაც მისი ხორცის სიტყვები, როცა იგი ლოცულობდა გეთსიმანის ბაღში იუდას ღალატის წინ. იესო ლოცულობდა, მისი სული ამ დროს გამოვიდა სხეულიდან, ხოლო სხეულმა წამოიყვირა: „მამაო ჩემო, თუ შესაძლებელია, ამარიდე ეს ხვედრი. მაგრამ არა, როგორც მე მსურს, არამედ როგორც შენ“. და ეს იყო სხეულის მიმართვა სულისადმი, რამეთუ სული იესოსი იყო თვით ღმერთის ნაწილი და ფლობდა ძალას მისსა.

ან, აი კიდევ მეორე მომენტი, როცა იესო უკვე ჯვარზე იყო გაკრული, მღიერ იტანჯებოდა, ის გრძნობდა სხეულის მთელს ამ ტკივილს სულით. და რომ არ ცდუნებულყო, ისამ დატოვა თავისი სხეული. როცა მისმა სხეულმა დატოვა სული, გონებამ დაიყვირა: „მეცხრე საათს ხმამალა შეღალადა იესომ: ელოი, ელოი, ლამა საბაქთანნი? რაც თარგმანში ნიშნავს: ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, რატომ მიმატოვე მე?“ ეს მკაფიოდ აჩვენებს იმას, თუ ისსა, როგორც დიადი სული, რამდენად ფლობდა არა მხოლოდ თავის სხეულს, არამედ მეფობდა თავის გონებაში.

– ყმაწვილი ცოტა ხანს დადუმდა და შემდეგ წარმოთქვა:

– მითხარით, მე დიდი ხანია ეს კითხვა მაწვალებს, მართალია, რომ ჩვენ დასაწყისიდანვე ცოდვილნი ვართ?

– ადამიანი თავიდანვე თავისუფალია და მას არ აქვს ცოდვა თანდაყოლილი. რა არის ცოდვა? ცოდვა არის ის, რაც შინაგანად, ქვეცნობიერის დონეზე გვამძიმებს, რაც გვაშორებს ღმერთისგან, გვაიძულებს შიშის განცდას და საკუთარი დანაშაულის შეგრძნებას. ანუ, ეს თქვენი ფსიქიკის მოქმედების ბუნებრივი შედეგია ზოგადსაკაცობრიო მორალურ–ზნეობრივი კანონების დარღვევის შემდეგ. ანუ, ცოდვა, ეს არის კანონები თქვენი ღირსების, სინდისის კოდექსი. რადგან თავად არღვევთ მას, აუცილებელია თავადვე გახდეთ უკეთესი და უფრო სუფთა, აზრებშიც და ქმედებებშიც.

თქვენი რელიგიური ხელმძღვანელები მუდამჭამს გიჩიჩინებენ, რომ თქვენ ღმერთის მონა და თავიდანვე ცოდვილი ხართ. რატომ? იმიტომ, რომ ეს მათ აწყობთ, – ადამიანი მთელი ცხოვრება ინახავდეს მათ საკუთარი ცოდვების გამოსყიდვის მიზნით, იმათი ჩათვლით, რომლებიც არ ჩაუდენია. ეს ერთგვარი ფსიქოლოგიური ტრიუკია ხალხის მასასთან მიმართებაში. თუ ადამიანს ჩააგონებენ, რომ ის დამნაშავეა, თავიდანვე ცოდვილია, მასში იშვება შიში. ამ, ხელოვნურად შექმნილი შიშით სარგებლობენ თქვენი რელიგიური ხელმძღვანელები, რათა აქვე შეგინდოთ თქვენი ცოდვები, რა თქმა უნდა, მორიგ შემთხვევამდე.

მაგრამ ადამიანი თავისი არსობით ღმერთის მონა არ არის, ის შვილია ღმერთის. ხოლო მამას არ შეუძლია შეიძულოს შვილი, მას მხოლოდ მისი სიყვარული შეუძლია, რამეთუ

ღმერთი სიყვარულია. სიყვარულს კი არ აქვს და არც შეიძლება გააჩნდეს შიში...ღმერთმა ადამიანებს მისცა არჩევანის თავისუფლება. და ეს არის მისი ყველაზე ფასდაუდებელი მადლი მათთვის, როგორც თავისი შვილებისათვის.

– მაშინ რისი თქმა შეიძლება ლეგენდა გველი–მაცთუნებლისა და მის მიერ კაცობრიობისათვის მიყენებული ბოროტების შესახებ?

– ეს ინფორმაცია მეტად დამახინჯებულია. ხოლო ის ლეგენდა, ადამიანებისათვის თავდაპირველად მიცემული, შემდეგის შესახებ მოგვითხრობს. როცა ღმერთმა შექმნა ადამიანი, ანუ სული, ტკბებოდა თავისი ქმნილებით, რამეთუ შექმნილი იყო იგი ხატად და სახედ თვსად. ადამიანი მაშინ არ ყოფილა დედამიწაზე სხეულში, როგორც ამის დამტკიცებას ახლა ცდილობს ზოგი რელიგია...

– როგორ თუ არ იყო სხეულში? ის ხომ შექმნილი იყო ღვთის ხატად და მსგავსად.

– ნუთუ ფიქრობთ, რომ ღმერთი არის უცვლელი პიროვნება მატერიაში, ანუ სხეულში მყოფი, როგორც ჩვენ და იმავდროულად არის ყველგან მსუფევი?!

– ამის შესახებ ამბობენ სხვა რელიგიებიც.

– რომელი რელიგიები?! შეისწავლეთ ეს საკითხი უფრო ყურადღებით. ყველა მსოფლიო რელიგია ამტკიცებს, რომ ღმერთი ერთია და ყველგან მსუფევი...ღმერთი – ეს, როგორ აგისნათ, ენერგეტიკული, მაგნიტური ან სხვა ნებისმიერი ველის მსგავსია. ეს ერთი მთლიანი ველია, რომელშიც არსებობს ყველაფერი. ღმერთი – ეს არის აზრის მძლავრი ენერგია, რომელიც ყველაფერს იქმს და ყველაფერში ვლინდება. მაგრამ, არავითარ შემთხვევაში ეს არ არის ტახტზე მჯდომი ვიღაც წვერებიანი კაცი...თუმცა, სურვილის შემთხვევაში მას შეუძლია დროებით გარდაისახოს ადამიანის პიროვნებად. ღმერთმა შეგვექმნა მის ხატად და მსგავსად, მაგრამ ის ჩვენთაგანები, ვინც იმყოფება ამ სხეულის შიგნით. მისი ნაწილაკი – სული – არის თითოეულ ჩვენგანში...ადამიანის „სამოთხე“ იყო ზეცაში, ამის შესახებ იესოც ამბობდა.

მაშ ასე, ღმერთის მიერ შექმნილი არსება შედგებოდა ღვთიური საწყისისაგან, ანუ სულისაგან. მან არ იცოდა ავი და მხოლოდ სიკარგე იცოდა, ვინაიდან მასში იყო ღვთიური სიყვარული. ბუნებრივია, რომ არსებას გააჩნდა უდიდესი შესაძლებლობები და მისთვის არ არსებობდა არანაირი დაბრკოლება...ეს არსებები, ღმერთის გარდა, ასევე, შეიყვარა სინათლის ანგელოზმა, ღმერთის მარჯვენა ხელმა ლუციფერმა. და მან უთხრა ღმერთს: „ამ არსებებს არ ესმით, რამდენად გიყვარს ისინი, რადგან სიკეთის მეტი არაფერი იციან“ და ლუციფერმა დაიწყო ადამიანების ინდივიდუალობის, მისი, როგორც შეცნობისათვის თავისუფალი არსების პოზიციის დაცვა, რათა ადამიანმა ჭეშმარიტად შეიყვაროს ღმერთი და არა იმისათვის, რომ არსებობდეს ღმერთის წინაშე და მის გასახარებლად, როგორც ჩვეულებრივი მცენარე. ღმერთმა „უბრძანა“ ლუციფერს: „რადგან გიყვარს ისინი ჩემსავით, მაშინ ასწავლე მათ ეს ყველაფერი“. და ღმერთმა დაასახლა ადამიანები დედამიწაზე, რომელიც სპეციალურად შეიქმნა ადამიანისათვის ზღვებით, ხმელეთით, მცენარეულობით და სხვადასხვა ცოცხალი არსებით. ლუციფერმა კი შექმნა ადამიანის სხეული, რომელშიც ღმერთმა შთაბერა სული და ამგვარად ჩასახა მასში ორი საწყისი: სულიერი და ცხოველური. და მიეცა ადამიანს ღმერთისაგან ფიქრის ძალა, რამეთუ არის ღმერთის შვილი. მისი გონება კი გადაიქცა ორი საწყისის აზრების ბრძოლის ველად. სწორედ ეს უსვამს ხაზს ღმერთისა და ლუციფერის მიერ ადამიანის ერთობლივად შექმნას. სწორედ ეს აჩვენებს, რომ ლუციფერი იყო და რჩება ღმერთის მარჯვენა ხელად, რადგან ის ღებულობდა აქტიურ მონაწილეობას ადამიანის შექმნაში და ღებულობს აქტიურ მონაწილეობას მისი სულის აღზრდაში...ამგვარად, ლუციფერმა მისცა ადამიანებს კარგისა და ცუდის სრულად

შეცნობის შესაძლებლობა. ხოლო ღმერთმა ადამიანს უწყალობა თავისუფალი არჩევანის გაკეთების ნება ამ ორ საწყისს შორის. მას მერე ლუციფერი ზრუნავს ადამიანების შესახებ.

– რატომ უწოდებს ლუციფერი თავის თავს ლეგიონს?

– იმიტომ, რომ მოქმედებს ჩვენი ცხოველური საწყისის აზრებზე დაყრდნობით. ხოლო ამ აზრების რაოდენობა, როგორც წესი, მთელი ლეგიონებია. თქვენ თვითონ მიაღვენეთ თვალყური საკუთარ თავს. თქვენ გეჩვენებათ, რომ ფიქრობთ ერთი აზრის შესახებ, რომელიც სწორედ თქვენ გეკუთვნით. თქვენ კი, აბა შეეცადეთ, დაიჭიროთ და გააკონტროლეთ ეს ერთი აზრი თუნდაც ათი წუთის განმავლობაში და გაოცდებით, რამდენი, საერთოდ უმაქნისი, უვარგისი აზრი შეგდით თავში. სწორედ ეს არის ლეგიონი. ამიტომაც ლუციფერი, ხატოვნად რომ ვთქვათ, მუდამ არის ჩვენში და ამოწმებს ჩვენს გულდაჯერებულობას, სიმტკიცესა და ღმერთისადმი სიყვარულს.

ღმერთისაგან ბოძებული ფიქრის ძალა უდიდესია. ამ ძალას რწმენა ჰქვია. რწმენაში მყოფ ადამიანს შეუძლია სასწაულების კეთება. ხოლო ამის მტკიცებულება არა მხოლოდ იესოა, არამედ ბევრი მისი მიმდევარი, ასევე, სხვა დიადების მიმდევრები, რომლებიც აკეთებდნენ და დღემდე ახდენენ სასწაულებს. მაგრამ შეფერხება იმაშია, რომ ეს ძალა, ადამიანის რწმენის ობიექტისაგან დამოუკიდებლად, შეიძლება მიმართულ იქნეს, როგორც სიკეთის, ასევე ბოროტების მიმართულებით. და აი, ვის მხარესკენაც გადაიხრება თქვენი ცნობიერება, მას მიიღებს ადამიანი. თუკი აზრებში მიდრეკილი ხართ ცუდისაკენ, ბოროტისაკენ, ანუ თქვენ შეპყრობილი ხართ მატერიალურით, ცხოველური არსობით, მაშინ ცხოვრებაში წარმოგექმნებათ მრავლობითი პრობლემა, თანაც ყველგან: სამუშაოზე, პირად ცხოვრებაში, ოჯახში და ა.შ. ეს პრობლემები თქვენ გჭამენ. იმიტომ, რომ ცუდი აზრები შეიძენენ თქვენი რწმენის ძალას და ცდილობენ ყველანაირად მოგწყვიტონ ღმერთზე ფიქრებისაგან. მაგრამ თუ მისწრაფვით კარგი, დადებითი აზრებისაკენ, ცუდი აზრები ამ ძალის დაკარგვის შემდეგ უძლურდება და ჩვენ მკაფიოდ შეგვიძლია უკვე მათი გკონტროლება. ცნობიერებაში მუდემივად დადებითი აზრების, ფიქრების შენარჩუნებისა და მხარდაჭერის შემთხვევაში ცხოვრებისეული გზაც უფრო გასწორებული და გლუვი ხდება. ყველაზე მთავარი კი, თვითონ ადამიანი სულიერად ვითარდება და შეიცნობს სიყვარულის ძალას...

– და ცუდი აზრები მაშინ სრულად ქრება?

– არა, ისინი მუდმივად არის თქვენში, მაგრამ უძლურნი არიან ზეგავლენა იქონიონ თქვენზე. ხატოვნად რომ ვთქვათ, ცუდი აზრები მოხერხებული მომენტის მოლოდინში არიან, როცა მოადუნებთ თქვენს კონტროლს, რათა შეეცადონ კვლავ წარგტაცონ რწმენის ძალა. ცხოველური საწყისის ეს თვალმახვილი დარაჯი მთელი ცხოვრების განმავლობაში არსებობს სხეულში, როგორც მისი განუყოფელი ნაწილი. ამიტომ, სანამ სული სხეულშია, „სიმტკიცის“ ეს გამოცდები მუდამჟამს იარსებებს. მაგრამ სამაგიეროდ, როცა სული სრულად მომწიფდება და გამოდის გარდასახვების ციკლიდან, ლუციფერი, ასევე, გულწრფელად მოხარულია მისით, როგორც მკაცრი და ბრძენი მასწავლებელი საკუთარი მოწაფის გამო. რადგან სულმა ღირსებით გადალახა ყველა გამოცდა და საკუთარ ჭეშმარიტ სიყვარულში შეუერთდა ღმერთს...ღმერთი კი არის მშობელი და იგი ყოველთვის მოხარულია თავისი შვილების წარმატებებისგან...

ასე რომ, ჩვენი ცხოვრება – ეს სულის სკოლაა. ამიტომ, სხეულში მყოფი ყოველი ადამიანი განიცდის საკუთარ არმაგედონს და ღებულობს თავისი გამარჯვებული, ცუდი თუ კარგი აზრების პოზიციას. ამიტომაც, ადამიანებისათვის ბოძებულ შეცნობებს მივყავართ ან თავისუფლებისკენ ან მონობისკენ. მაგრამ, არავინ გვიშლის ხელს ჩვენს თავისუფალ არჩევანში, არც ღმერთი, არც დემონი. თუ ავირჩევთ ღმერთს, მივდივართ

მისკენ, თუკი ვირჩევთ დემონს, მივემართებით მისკენ. ანუ, ჩვენ თავად ვიფნთ გზას ან სამოთხისკენ, ნირვანისკენ, ან თვითონ ვიგდებთ თავს რეინკარნაციის ჯოჯობეთში.

– კეთილი, თუ ადამიანი დასაწყისიდან უცოდველია, მაშინ ქრისტეს სიკვდილი რატომ არის გამოსასყიდი კაცობრიობის ცოდვებისაგან?

– თქვენ თავად მაინც დაუკვირდით ამ წინადადებას. რა გამოსასყიდი შეიძლება იყოს? ეს სინამდვილეში ასე რომ ყოფილიყო, ანუ ქრისტეს რომ აელო თავის თავზე ჩვენი ცოდვები, ჩვენ რაც არ უნდა ჩაგვედინა ახლა, ესე იგი ყველაფერი უკვე პატიებული იქნებოდა. ასე გამოდის? სისულელეა ყოველივე ეს. ყოველი ადამიანი თავად აგებს პასუხს თავის ცოდვებზე ღმერთის წინაშე.

დღეს ქრისტეს გარდაცვალებისგან შექმნეს ყველაზე უდიდესი საიდუმლოება, რის გამოც თვითონ ეკლესიის მსახურნი კამათობენ დღემდე. რატომ დაუშვა მან საკუთრი თავის ჯვარზე გაკვრა? იესო ხომ ღმერთის ძე იყო, მას შეეძლო მთელი პლანეტის მოსპობა, რომ არაფერი ვთქვათ რაღაც ერთი მუჭა საცოდავი ხალხის ბრბოზე, რამეთუ ღმერთის ძალა ჰქონდა მას მიცემული. ადამიანებს უნდოდათ ეს და როცა მას ჯვარს აკრავდნენ, ამბობდნენ, – ღმერთის შვილი თუ ხარ, გადმოდი ჯვრიდან. მაგრამ ქრისტე არ აჰყვა ცთუნებას და დართო თავისი სხეულის ჯვარზე გაკვრის ნება. რატომ? იმიტომ, რომ ქრისტეს მოსვლის მთელი არსი აგებული იყო არა მხოლოდ სწავლებაზე, რომელსაც იგი ხალხს აძლევდა, მაგრამ ყველაზე მთავარი იყო ის, რომ ყველაფერი ეფუძნებოდა თვით ადამიანების არჩევანს. იესო წავიდა ამ ტანჯვაზე, რათა ნათლად ეჩვენებინა ღმერთის ნება, რომლის არსს შეადგენს თვით ადამიანის მიერ არჩევანის თავისუფლება: ან გადაწყვეტს ღმერთისკენ სვლას, ან გადაწყვეტს თავისი ცხოველური საწყისის აზრების სიბნელეში დარჩენას. ანუ ქრისტეს მოჰქონდა ადამიანებისათვის არჩევანის თავისუფლება. ეს უდიდესი ქმედებაა, რომელიც დამალული იყო ადამიანების უმეტესობისათვის. ეს შეადგენს ზოგადად ქრისტიანების ყველაზე დიდ ცოდვას. რამეთუ, მანამდეც და მის შემდეგაც ადამიანები ახდენდნენ სასწაულებს და ამტკიცებდნენ ერთი ღმერთის არსებობას. მაგრამ მეხსიერებაში დარჩა სწორედ იესოს ჯვარზე გაკვრა, თუმცა მისი ცხოვრების მეორე ნაწილი, სადაც იგი აღმოსავლეთში ყოფნის დროს, ასევე ქადაგებდა, ახდენდა სასწაულებს, არჩენდა ავადმყოფებს ნაწილობრივ დაიკარგა დროში. უძველესი დროის სხვადასხვა წყაროში, მაგალითისათვის, იმავე სანსკრიტზე დაწერილ „ბხავიშია მაქაპურანში“, დარჩა მოგონებები მასზე, როგორც წინასწარმეტყველი ისსას შესახებ.

– განა იესო დარჩა დედამიწაზე საცხოვრებლად? – გულწრფელად გაცდა თანამოსაუბრე.

– რა თქმა უნდა. პონტოელი პილატეს მეცადინეობის წყალობით, ქრისტეს სხეული დარჩა ცოცხალი და იესოს მოუწია სხეულში დაბრუნებამ. რამეთუ, როგორც სხეულში გაჩენილი ბოდხისატვა ის მასში უნდა იმყოფებოდეს ბოლო ამოსუნთქვამდე.

– პონტოელი პილატეს მეცადინეობის წყალობით?! – კიდევ უფრო მეტად განცვიფრდა ყმაწვილი.

– დიახ. პონტოელი პილატე სინამდვილეში მიხვდა ვინც იყო ქრისტე, რის გამოც შემდგომში იესოსგან მიიღო თავისუფლება, ანუ რეინკარნაციისაგან გათავისუფლება. მისი სახელი აღბეჭდილი იყო კაცობრიობის ისტორიაში.

– მეტად საინტერესოა. და როდის მიხვდა იგი, რომ იესო ღმერთი იყო?

– როცა შეხვდა მას. მეტიც, როცა მან გაიაზრა, ვინ იდგა მის წინაშე, პილატე ყველანაირად ცდილობდა ისსას გადარჩენას, არწმუნებდა მას, გაქცეულიყო და აფრთხილებდა, რომ ბრბო მას გაანადგურებდა. მაგრამ იესომ უარი განაცხადა, – თუ დალუპვა უწერია მის სხეულს, ასეც უნდა მოხდეს, რადგან ადამიანებმა უნდა გააკეთონ საკუთარი არჩევანი. მოგვიანებით პონტოელი პილატე ცდილობდა დაერწმუნებინა ხალხი იესოს უდანაშაულობაში, რათა გაეთავისუფლებინათ იგი, როგორც ეს მიღებული იყო დიდი ზეიმის პატივსაცემად. მაგრამ

ადამიანებმა მოისურვეს სწორედ ქრისტეს ჯვარზე გაკვრისა და სიკვდილის ნახვა. ეს იყო მათი არჩევანი.

თუმცა, პონტოელმა პილატემ, მაინც ყველაფერი თავისებურად გააკეთა, მიუხედავად იმისა, რომ ქრისტეს, როგორც ბოდხისატვისთვის ბევრად უკეთესი იქნებოდა თავისი მისიის ასე დასრულება ადამიანურ სხეულში. პილატემ კი, სიყვარულისა და თავისი წარმოდგენით ღმერთისთვის სამსახურის გაწევის გამო, გადაარჩინა ქრისტეს სხეული, ფიქრობდა რა, რომ ეს იყო თვით ქრისტე. თუმცა იესო იქ უკვე არ ყოფილა. მან, ჯერ კიდევ ჯვარზე გაკრულმა, დატოვა სხეული, რათა მძიმე ტანჯვისაგან ცთუნებას არ აყოლოდა. სხეული კი ჯერ კიდევ ცოცხალი რჩებოდა.

– როგორ შეიძლება სხეული ცოცხალი ყოფილიყო ჯერ კიდევ, თუ ბიბლიაში წერია, რომ „ერთერთმა სამხედრომ შუბით განგმირა მისი ნეკნები და უმაღლესი წამოვიდა სისხლი და წყალი“.

– საქმე ის არის, რომ ეს სპეციალურად იყო დადგენილი საჯაროობისთვის პონტოელი პილატეს ადამიანების მიერ. ეს დარტყმა მიყენებული იყო ერთერთი საუკეთესო მეომრის მიერ. მან იმდენად პროფესიულად გააკეთა ეს, სიტყვამ მოიტანა და ურტყამდა ის მე-5 და მე-6 ნეკნებს შორის მარჯვენა მხრიდან მარცხნივ ზემოთ, ზუსტად განსაზღვრული კუთხით და შეიქმნა გულის განგმირვის სრული ილუზია. სინამდვილეში კი არცერთი სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი ორგანო დაზიანებული არ იქნა. სხეული იმყოფებოდა უგონო მდგომარეობაში, თუმცა ჯერ კიდევ ცოცხალი. ეს არის იესოს გადარჩენაში სწორედ პონტოელი პილატეს მონაწილეობის ერთერთი მნიშვნელოვანი მომენტი, რათა ხალხის ბრბო დარწმუნებულიყო იესოს სიკვდილში. თუმცა ორ დარჩენილს და ჯერ კიდევ ცოცხლებს გადაუმტვრიეს წვივები. ეს იმისთვის კეთდებოდა, რომ არ შეძლებოდათ მათზე დაყრდნობა და მომკვდარიყვნენ ტანჯვით, დახრჩობისაგან.

მეტიც, ჯვარზე გაკრულების ცალკე სამარეში დასაფლავება ან ნათესავებისთვის დასასაფლავებლად გადაცემა იმ დროს აკრძალული იყო, მათ ყრიდნენ საერთო სამარეში. იესოს სხეული კი, ისევ პონტოელი პილატეს ბრძანებით ჯვრიდან ჩამოხსნეს და გამოქვაბულში წაიღეს...თითქმის ორი დღის განმავლობაში იესოს სხეულს უვლიდნენ, მკურნალობდნენ და მუდმივად უხელდნენ მცენარეული ნაყენებით, რათა მოსულიყო გონებაზე. ანუ, თანამედროვე ენით თუ ვიტყვით, ცდილობდნენ მის რეანიმირებას.

მაგრამ საქმე, ასევე ის არის, რომ იესოს წინასწარმეტყველება ამბობდა, რომ აღდგებოდა მკვდრებიდან და ელვარებით გამოეცხადება მესამე დღეს. ანუ, იესო უნდა მოსულიყო მესამე დღეს არა ხორცეულად, არამედ ღმერთის სულის სახით, რათა განექარვებინა ღმერთის მიერ მისი გამოგზავნის ფაქტისადმი ყველა ეჭვი. მაგრამ პონტოელმა პილატემ თავისი მომხრეებით იესოს სიკვდილს ხელი შეუშალეს. ამიტომ ქრისტე იძულებული იყო გამოეცხადებულიყო სხეულში...

პილატემ, რა თქმა უნდა, თავისი წარმოდგენით გადაარჩინა იესო. ამიტომ იესომ ღირსეულად დააფასა მისი ქმედება და გაანთავისუფლა რეინკარნაციის ჯაჭვისაგან. პილატე იყო პირველი, რომელიც ელაპარაკა იესოს მისი „აღდგომის“ შემდეგ.

– მაგრამ, ეს უკვე ზუსტად ცნობილი არ არის.

– ცნობილია. ჩვენს დრომდე მოაღწია ხსენებამ ამის შესახებ. ვიდაც საგულდაგულოდ ინახავს მას, რათა არ შეირყეს მისი ძალაუფლება. არადა სამწუხაროა. ამის გამო ის ძალიან დიდ საზღაურს გაიღებს. მაშ ასე, როცა იესო გონს მოვიდა, პონტოელი პილატე ელაპარაკა მას და შეევედრა, რომ იესოს დაეტოვებინა ეს ქვეყანა, რათა ძალაუფლებაში მყოფი ეკლესიის მსახურების მხრიდან ხელახლა არ დაწყებულიყო მისი დევნა. პილატემ სთხოვა მას: „შემიბრალე, არ გახვიდე ხალხში“. იესომ მიუგო, რომ შეასრულებდა პილატეს თხოვნას, მხოლოდ მოინახულებდა მოსწავლეებს და წავიდოდა. მან შეასრულა მიცემული სიტყვა. ვინაიდან ძირითადი მისია შესრულებული იყო, ისაა გაემართა აღმოსავლეთისკენ დედამისთან და ერთერთ თავის მოწაფესთან ერთად. იესომ იცოცხლა ას წელიწადზე მეტი და დაიმარხა კამმირის დედაქალაქ შრინაგარში, სადაც იგი დაფუძნებული იყო ბოლო წლების განმავლობაში. ეს

თვალწარმტაცი ადგილი განლაგებულია ჰიმალაის ძირში განთავსებული ტბების შუაგულ. მისი სამარე იმყოფება „როზაბალის“ სამკლეს აკლდამაში. რაც ნიშნავს „წინასწარმეტყველის საფლავს“.

– შესაძლოა, ეს ყველაფერი ასეც იყო. მაგრამ ის, რომ ამ საფლავში სწორედ იესოს ნეშტი დევს, ეს ხომ ვეღარ დამტკიცდება.

– რატომ ვერ დამტკიცდება? დამტკიცება შესაძლებელია. დარჩა ჯვარზე გაკვრის ნაკვალევი. კერძოდ, ნაფხაჭნები ხელის, ფეხის ტერფის ძვლებზე და შუბის ნაკვალევიც კი ნეკნებზე. ამას გარდა, მას აქვს დამახასიათებელი, ცუდად შეხორცებული მოტეხილობა მარჯვენა ფეხის დიდკანჭის ძვლის დიაფიზის დისტალური ნახევრის არეში.

– მოტეხილობა? მას რა ფეხი მოტეხეს სიკვდილით დასჯის დროს?

– სიკვდილით დასჯა აქ არაფერ შუაშია. ეს ბევრად გვიან მოხდა, როცა ქრისტე იყო, საკმაოდ ხანდაზმულ ასაკში. რატომ ვაკეთებ აქცენტირებას სწორედ იმაზე, რომ მოტეხილობა დამახასიათებელი, ცუდად შეხორცებული არის. ეს არის ისსას ხანდაზმულ ასაკამდე მიღწევის მტკიცებულება...

– და რა ვუყოთ იმ ფაქტს, რომ იესო ზეცად ამაღლდა სხეულში?

– ნათელია, ასეთი ჩანართი ვიღაცას ძალიან აძლევდა ხელს საკუთარი მრევლის რწმენის გასაძლიერებლად, მატერიალური საწყისის ძალისხმევით... და საერთოდ, თქვენ თვითონ ყურადღებით წაიკითხეთ ბიბლია: ოთხი სახარებიდან, მხოლოდ ორშია ხსენება ზეცაში აღდგომის შესახებ. მათესა და იოანეს სახარებაში საუბარია იესოსა და მისი მოწაფეების მთაზე შეხვედრის შესახებ. ხოლო იოანეს სახარებაში ისიც კი, რომ ამ შეხვედრის შემდეგ იესო წავიდა თავის საყვარელ მოწაფესთან ერთად. ამას გარდა, შენარჩუნდა უკვე ჯვარზე გაკვრის შემდეგ ისსას აღმოსავლეთში წასვლის მრავალრიცხოვანი ხსენება. ეს მონაცემები ინახება არა მხოლოდ თვით აღმოსავლეთში, არამედ ვატიკანის ბიბლიოთეკაში...

– დავუშვათ. მაგრამ, თუ მაშინ დრო იყო არეული, მაშინ დღეს, თქვენი სიტყვების არ იყოს, არის იესოს აღმოსავლეთში ცხოვრების შესახებ მრავალრიცხოვანი ხსენება, რატომ არ შეიძლება ადამიანებს სიმართლე ეთქვათ ისე, როგორც ადასტურებენ ეს დოკუმენტები? ახლა ხომ სრულიად სხვა დროა.

– დრო კია სხვა, მაგრამ ძალაუფლებისაკენ ადამიანების ლტოლვა ძველებურად, ათასი წლის წინანდელივით დარჩა. თქვენ მხოლოდ წარმოიდგინეთ, რას ნიშნავს რელიგიური ხელმძღვანელებისათვის ადამიანებისათვის სიმართლის თქმა და მსოფლიოსთვის მათ მიერ ასე საგულდაგულოდ დაფარული ისტორიული დოკუმენტების ჩვენება. ეს ხომ მათთვის სრული კატასტროფა იქნება! ეს ნიშნავს ყველაფრის, ოდესღაც მათ მიერვე დაწესებულის თავდაყირა ამოტრიალებას, საკუთარი მორჩილებისა და მრევლის რწმენის, შესაბამისად კი მთელი ძალაუფლების შერყევას. ამაზე ვერავინ წავა...მაგრამ ცოდნის მუდმივ ძიებაში მყოფი ადამიანი, ადრე თუ გვიან აუცილებლად გადააწყდება ამ ხსენებებს.

– ზოგადად, შესაძლოა, თქვენ მართალიცა ხართ, – ჩაფიქრებულმა თქვა თანამოსაუბრემ. – სიმართლე რომ გითხრათ, მე მქონდა რაღაც ეჭვები აღდგომასთან დაკავშირებით, მაგრამ პონტოელი პილატეს შესახებ...ვინ იფიქრებდა!

– დიახ, პონტოელმა პილატემ, თავისი სიყვარულით ღმერთის მოწონების დამსახურების მიუხედავად, რა თქმა უნდა, ძალიან გააწილა ისსას, – რაღაც თავისაზე ფიქრებში გართულმა წარმოთქვა სენსეიმ. – მან გაწირა იგი სამოცდაათ წელზე მეტი ხნის განმავლობაში თავის სხეულში სახეტილოდ. მაგრამ, ასეთი იყო ქრისტესთვის საზღაური პილატეს გადარჩენისათვის.

ჩამოწვა მცირე სიჩუმე, როგორც ჩანს საუბრის ყოველი მონაწილე ჩაეფლო საკუთარ ფიქრებში. ჩვენც ვიდევით მდუმარედ და ვერ ვბედავდით ასეთი ამაღელვებელი საუბრის გაწყვეტინებას..

– საინტერესოა, – ისევ ალაპარაკდა ის ყმაწვილი, – რატომ მივიდა იესო მაინცდამაინც ებრაელებთან და არა რომელიმე სხვა ეროვნების ხალხთან. ეს რა, იყო რაღაც დომინირებადი,

ღმერთის მიერ რჩეული ერი? და ბიბლიაშიც ყველგან, აბრაამიდან დაწყებული ლაპარაკია იმის შესახებ, რომ ღმერთი ასახელებს მათ საყვარელ ერად.

– ღმერთი არ აკეთებს განსხვავებას ეროვნებებში, კანის ფერსა თუ ა.შ. რამეთუ ყველა ადამიანი – ღმერთის შვილია, ღმერთს ერთნაირად უყვარს ყველა. მაგრამ, როცა თქვენი შვილებიდან ერთერთი ავად ხდება, თქვენ ხომ მთელს თქვენს ყურადღებასა და სიყვარულს მას უთმობთ, რათა ის უფრო სწრაფად გამოჯანმრთელდეს. ასევეა ღმერთიც, გაიხსენეთ თვით იესოს სიტყვები: მკურნალი სჭირდება არა ჯანმრთელს, არამედ ავადმყოფს“.

– მისი მოწაფეების რიცხვი – ეს რაღაცით არის დაკავშირებული მისტიკასთან თუ ციფროლოგიასთან? ისინი ხომ თორმეტი ჰყავდა, ხოლო იესო გამოდის მე–13?

– არავითარი მისტიკა აქ არ არის. ის უბრალოდ ეძებდა მოწაფეებს ადამიანებს შორის, ცოტა მეტი სულიერი სიმწიფის მქონეთ. მას კიდევ გაუმართლა, რომ მან იმჟამინდელ ხალხში იპოვა თორმეტი ადამიანი მაინც, იქედან ერთმა კი ...ულალატა.

ყმაწვილს გაეღიმა:

– დიახ, ბიბლიაში იესოს სიტყვების მიხედვით, თქვენ მართალი ხართ, მკურნალი ავადმყოფს სჭირდება და არა ჯანმრთელს...თუმცა დღეს, მეჩვენება, ექიმი მთელს პლანეტას ესაჭიროება და არა მხოლოდ იმ ერთ ერს...

– სრულიად მართალი ხართ...შეხედეთ, თუნდაც ჩვენს ქვეყანაში რა ხდება, რომელშიც 70 წელზე მეტი ხნის განმავლობაში ზრდიდნენ მატერიალიზმს. როგორც კი გაჩნდა არჩევანის თავისუფლების მცირე შესაძლებლობაც კი და ადამიანები, როგორც დამშეულნი, გადაეშვნენ სხვადასხვა რელიგიაში, რადგანაც მათ სულიერ საწყისს ახასიათებს განვითარების მოთხოვნილება. ნახეთ, რამდენი ახალი სექტა, მიმდინარეობა, რელიგია გაჩნდა და დაიწყო აყვავება.

კარგი, ჩვენს ქვეყანაში გასაგებია, მაგრამ ნახეთ, რა დება მთელს მსოფლიოში. ყველგან ხდება სხვადასხვა რელიგიის აღმოცენება. ადამიანები ერთიდან მეორისკენ მერყეობენ. გონებით, მათ, სავარაუდოდ, მოსწონთ. ყველგან კარგი ურთიერთობებია, ყველა უღიმის მათ და თავაზიანად ესაუბრება...მაგრამ სული უარყოფს მათ სწავლებას, რადგან მას სჭირდება ნამდვილი სწავლება და სწყურია თავისუფლება. ხოლო სექტები და რელიგიები მეტისმეტად შეზღუდულია. ისინი მეტს იძლევა საკვებს გონებისთვის, ვიდრე სულისთვის. სული გრძნობს, რომ ამ გარეგნულად „ჭემმარტი“ გარსის, ზიზილპიპილების ქვეშ ნაყოფი დამპალია. ამიტომ სული თრთის, ხოლო ადამიანი შფოთავს ერთი მთლიანობის, მწიფე ნაყოფის ძიებაში.

– მაპატიეთ, თქვენ ახსენებდით, რომ დრო აჩქარებას იწყებს. რას გულისხმობდით?

– ამას ჯერ კიდევ უძველეს დროში წინასწარმეტყველებდნენ და იესოც ამბობდა: „ის დღეები რომ არ დამოკლებულიყო, ვერ გადარჩებოდა არანაირი ხორცი; მაგრამ რჩეულებისთვის დამოკლება ის დღეები...“ სხვა სიტყვებით, როცა კაცობრიობა მთლიანობაში აღმოჩნდება გადამწყვეტი არჩევანის წინაშე, ან როგორც ამბობენ ესხატოლოგიაში, ღმერთის სასამართლოს მოლოდინში, ამ დროის ერთერთი მთავარი ნიშანი სწორედ დროის შეკუმშვა იქნება...გარეგნულად პრინციპულად არაფერი შეიცვლება, საათი როგორც აჩვენებდა დღეღამეში 24 საათს, ასევე გააგრძლებს ჩვენებას, კალენდარი როგორც იყო, ისევე დარჩება 365 დღე წელიწადში. მაგრამ შიგნით ადამიანის სული დაიწყებს თრთოლვას. ადამიანი დაიწყებს დროის ამ უკმარისობის შეგრძნებას. იგი შეამჩნევს, რომ დრო უფრო სწრაფად მირბის; დღე წამებში გაივლის, თვეები – კვირებში, წლები, როგორც თვეები. და რაც უფრო მეტი გაივლის, მით უფრო მეტად შეიკვეცება, შემჭიდროვდება დრო. ეს ერთგვარი სიგნალი, ნიშანია სულისთვის.

– მდა, – ჩაფიქრებულად წარმოთქვა თანამოსაუბრემ, – ალბათ წინასწარმეტყველების სიტყვები მართლაც იწყებს ასრულებას...ეს ხომ მეორედ მოსვლის წინასწარმეტყველებაა! ნუთუ ეს დროც მოდის?!...საინტერესოა, როგორ გავიგოთ, რომ მოვიდა სწორედ ქრისტე? ხომ გახსოვთ, როცა იესო პირველად მოვიდა, მას დიდი ხნის განმავლობაში არავინ უჯერებდა, რომ ის იყო ღმერთის ჭემმარტი ძე. ახლა კი ნახეთ, ბევრი ადამიანი უწოდებს თავს ქრისტეს ან მისგან

მოგზავნილ მანუგეშებელს. ერთი მხრივ, თითქოსდა ყველა მათგანი სწორად, ბიბლიის შესაბამისად ლაპარაკობს, ხოლო მეორე მხრივ, არ არის მათდამი ნდობა. როგორ უნდა განვასხვაოთ ჭეშმარიტი ქრისტე ცრუ მხსნელისაგან?

– ელემენტარულად. ბიბლიაში ხომ ნათქვამია, რომ იესო მკვდრებს აცოცხლებდა, ავადმყოფისთვის კი გამოსაჯანმრთელებლად საკმარისი იყო მისი ტანსაცმლისთვის შეხებაც კი. აქედან გამომდინარე, ვფიქრობ ყველაზე უკეთესი იქნებოდა „მენ“ პრაქტიკის გამოყენება. ამისათვის საკმარისია, რაც შეიძლება უფრო მსხვილი ჯოხის აღება და კარგად მოაღოთ მას, ვინც თავის თავს ქრისტეს უწოდებს. და თუ ამის შემდეგ ჯოხზე გაიშლება ფოთლები, ესე იგი ეს იყო ქრისტი. თუკი არა, ეს მხოლოდ და მხოლოდ ავანტიურისტი ყოფილა და სასურველია მას კიდევ უთაქოთ, რათა შემდეგში არ დაეჭვიოს სხვისი სიდიადის მიტაცებას.

რამდენიმე წამი მდუმარედ ვიდექით, ვცდილობდით რა, გადაგვეშეშავებინა ტვინში გაგონილი. იმ ყმაწვილმაც თავიდან სერიოზულად აღიქვა ეს. მაგრამ როცა მის გონებამდე მიაღწია ამ სიტყვების არსმა, მან გულითადად გადაიხარხარა მთელ გროვასთან ერთად.

– უეჭველად, ეს ყველაზე ქმედითი მეთოდია, – თქვა მან ღიმილით. – და, თუ სერიოზულად?

– თუ სერიოზულად ვიტყვით, არ ღირს იესოს ლოდინი, როგორც ადამიანის შვილის, რადგან ის ადამიანების სულებში გამოცხადდება, როგორც მე ღვთისა. და ათასი წელი განაგებდეს იქნება მეფესავით, არა მხოლოდ სულის, არამედ გონების ტახტზე ასვლით... გაიხსენეთ სახარებაში იოანესაგან მისი სიტყვები: „რადგან ღმერთი სულია“; „მე ვარ გზა და ჭეშმარიტება და სიცოცხლე; ვერავინ მივა მამასთან, თუ არა ჩემით“; „და ვევედრები მამას, დაე მოგეცემათ სხვა მანუგეშებელი და საუკუნოდ იქნება თქვენთან სული ჭეშმარიტებისა, რომლის მიღება სამყაროს არ შეუძლია, რადგან ვერ ხედავს მას და ვერც ცნობს მას; თქვენ კი იცით იგი, რადგან ის თქვენთანაა და თქვენში იქნება“; „იმ დღეს გაიგებთ, რომ მე მამაში ვარ და თქვენ კი ჩემში და მეც თქვენში“.

ყმაწვილი ისევ დადუმდა, შემდეგ კი იკითხა:

– საინტერესოა, როდის დადგება სამყაროს დასასრული? ბოლო დროს გაზეთებში დაიწყო გამოჩენა სხვადასხვა თარიღებმა. ჩვენს სექტაშიც, როგორც მესმის, ცდილობენ დაამთხვიონ სხვადასხვა ასტროლოგის წინასწარმეტყველებას და ასახელებენ პლანეტების პარადის დაწყების თარიღს... საინტერესოა როდის დადგება აპოკალიფსი და როდის წარვდგებით ღვთის სასამართლოს წინაშე?

– იცით, უკვე ორი ათასი წელია კაცობრიობა ელოდება არმაგედონს და ქრისტეს მეორედ მოსვლას. პრაქტიკულად ყველა რელიგია არის ამაზე აგებული, რომ სადაცაა, ხვალ დადგება წუთისოფლის დასასრული და ვინც მათ რიგებში არ იქნება, ის უმაღლვე დაილუპება „ცეცხლოვან ჯოჯოხეთში“... რისი თქმა მინდა თქვენთვის ამასთან დაკავშირებით. ყოველი ადამიანი სიცოცხლეშივე განიცდის თავის პირად არმაგედონს. მაგრამ, სამწუხაროდ ყველა ვერ იმარჯვებს მასში. და ძალიან ცოტას თუ ესმის, რომ ის შეეჯახა ამ არმაგედონს. ამიტომ, არ არის საჭირო იმ აპოკალიფსის მიმართ შიში, რომელიც ყველასათვის დადგება, რამეთუ ერთად სიკვდილიც იოლია. მთავარია – გამარჯვება საკუთარ არმაგედონში, რათა შემდეგ არ აღმოჩნდეთ იმ გროვაში.

– გეთანხმებით! მე თვითონ ვფიქრობ, ახლაა საჭირო რაღაც ზომების მიღება, რადგან უცნობია, ხვალ რა გველის... სიმართლე რომ გითხრათ, იმისაგან რაც თქვით გულზე მომეშვა უფრო... თორემ, ეს სრული გაურკვეველობა... უკვე ნერვები ცელქობენ ყველა ამ საფრთხობელასაგან... ბოლომდე ვერ გამიგია, რომელ რელიგიას აღმსარებლობთ თქვენ?

– მე არ აღვმსარებლობ არცერთ რელიგიას. მე მხოლოდ ღმერთს ვეკუთვნი.

ამის შემდეგ საუბარი უფრო გულახდილ თემებს შეეხო, თვით ყმაწვილის პიროვნებასთან დაკავშირებით. ისეთი შთაბეჭდილება შემექმნა, რომ ახალგაზრდა ესაუბრებოდა სენსეის იმგვარად, თითქოს ისინი მარტოკა ყოფილიყვნენ მთელს სამყაროში. იგი სულ უფრო და უფრო მეტს უყვებოდა მას თავის, თავისი ცხოვრების შესახებ, თითქოს ჩვენი დადუმებული გროვა იქ საერთოდ არ ყოფილიყო, თითქოს იგი ღამეს შთაენთქაო. მომეჩვენა, რომ ორივე თანამოსაუბრე – ორი, შემთხვევით ერთმანეთს გადაყრილი დაღლილი მოხეტიალე იყო ვარსკვლავურ

უსასრულობაში – ორივენი იყვნენ ამ საუბრით შეპყრობილნი მარადისობის, საგნების არსობის შესახებ, თითქოს წაშლილიყო ყველა პირობითობის, სივრცისა და დროის საზღვარი.

– ...სოცარია..იცი, ბოლო დროს არ მიმართლებდა სულიერ დამრიგებლებში. ან მე არ მაკმაყოფილებდა მათი პასუხები, ან მათ არ მოსწონდათ ჩემი შეკითხვები. და როგორც ამბობენ, ფუჭ კამათებში წყლის ნაყვით ვიყავით დაკავებული, დროს ვკლავდით ტყუილად. მაგრამ ის, რასაც თქვენ ამბობთ...უბრალოდ თავს ვიჭერ იმ აზრზე, რომ კამათის საშუალებასაც მისპობთ, რადგან ყოველივე ეს შეეტყვისება სამყაროსთან მიმართებაში ჩვენს წარმოდგენას...და ბედნიერი ვიქნებოდი, ასეთი მასწავლებელი მყოლოდა, თუ, რა თქმა უნდა, მასწავლებელი თავისი მოწაფეობის ღირსეულად ჩამთვლიდა.

– იცი, გირჩევდი, არ ეძებო მასწავლებელი არც შემში, არც ვინმე სხვაში. იმიტომ კი არა, რომ არ ხარ ღირსეული მოწაფე, არამედ იმიტომ, რომ შენში ეს ბევრად უფრო მეტია. ვხედავ, რომ შენში არის ნაპერწკალი. გირჩევდი ყველაფერი დამოუკიდებლად გესწავლა. შეისწავლე სხვადასხვა რელიგიის წმინდა წერილები და შექმენი შენი კრებითი წარმოსახვა ღმერთისა, ჭეშმარიტებისა, რწმენისა, სასწაულებისა და ა.შ. თუკი, რომელიმე ერთი რელიგია აღმოჩნდებოდა ჭეშმარიტი, ყველა დანარჩენი ადამიანი არ შეეცდებოდა გადარჩენას და არც სხვა სასწაულები იქნებოდა. ასე კი, რწმენის სასწაულები ხდება სხვა რელიგიებშიც. მეტიც, შეისწავლე შეძლებისდაგვარად ადამიანის ფსიქოლოგია, ბიოლოგია, ანატომია, მორფოლოგია, სასურველია კიდევ ასტრონომია, კვანტური ფიზიკა, ქიმია...ზოგადად, გაიფართოვე მსოფლმხედველობა ზუსტი მეცნიერებების სფეროში, რამდენადაც შეძლებ. დარწმუნებული ვარ, რომ დაიწყებ იმის გაცნობიერებას, რისი თქმაც მე მინდოდა. ახლა, შენ ამას უბრალოდ გრძნობ, მერე კი დაიწყებ გაცნობიერებას. როცა დაიწყებ შეცნობას, დაიწყებ ღმერთის შეცნობასაც. ყველაზე კარგი მასწავლებელი კი – ღმერთია...

იმ საღამოს ჩვენ წავედით სახლებში ბოლო, მორიგე ტრამვით. უკვე შუალამეს კარგად გადაცილებული იყო, მაგრამ სენსეის ამ საუბრისგან სულით სიღრმემდე შეძრული, უბრალოდ ვერ ვიძინებდი. და ჩემმა დღიურმა, როგორც საუკეთესო მეგობარმა და მდუმარე თანამოსაუბრემ, მიიღო ჩემი სულის ყველა ნადების გამჟღავნება. მასთან ჩვენი აზრობრივ-მწერლობითი ურთიერთობა გაგრძელდა დილამდე. და მხოლოდ როცა ცაზე მზე ამოიწვერა და სამყარომ ცოტ-ცოტა დაიწყო გამოღვიძება, მხოლოდ მაშინ დიდი ხნის მოწყენილმა ლოგინმა ჩაიხუტა სხეული თავისი რბილი გადასაფარებლის „გაშლილი ხელებით“. კიდევ კარგი, რომ კვირა დღე იყო – საყოველთაო გამოძინების დღე.

41

დრომ შეუმჩნევლად გაიფრინა. დაიწყო გამოსაშვები გამოცდების – უამრავი ადამიანის ნერვებისა და ოფლის შენადენის ცხელი პერიოდი. როგორაც გასაოცარი არ უნდა იყოს, მაგრამ ამ ჩემი სკოლის ცხოვრების ბოლო წლის განმავლობაში მეტად დამშვიდებულად აღვიქვამდი ამ დაძაბულ პროცესს. ყოველივე გადატანილის შემდეგ გამოცდები მეჩვენებოდა ჩემი ცოდნის მხოლოდ ბუნებრივ შემოწმებად და არა „ბედის მძიმე გამოცდად“, როგორც ამას მიიჩნევდა ბევრი ჩემი თანაკლასელი. როცა ამ ყველაფერმა ჩაიარა და დადგა დიდი ხნის ნანატრი გამოსაშვები საღამო, კიდევ დიდ ხანს ვერ ვიჯერებდი, რომ ჩემი ცხოვრება გრძელდება და ეს არ არის სიზმარი.

მთელი კლასით განთიადის შეხვედრისას ბუნების წარმტაც კუთხეში, დავიწყეთ აზრების გაზიარება, ვის და რად უნდოდა გამხდარიყო. ბევრი ოცნებობდა ექიმობაზე, იურისტობაზე, ეკონომისტობაზე, მეწარმეობაზე. როცა ამის შესახებ მე დამისვეს შეკითხვა, გულახდილად ვუპასუხე:

– ადამიანად მინდა გავხდე.

შესაძლოა, მაშინ გოგო-ბიჭებმა ბოლომდე ვერ გაიგეს ჩემი სიტყვების არსი, მაგრამ ბევრი მათგანის სახემ სერიოზული გამომეტყველება გადაიკრა და დადუმდა. სინამდვილეში, ჩვენ ხომ ცხოვრების გზის დასაწყისში ვიდექით, საკუთარი ბედის არჩევის ზღურბლზე. როგორ გამოყენებას გამოგვიძინის ცხოვრება – ეს კიდევ დიდი კითხვის ქვეშ იყო...ნახევარი ცხოვრება გავლილი სხვადასხვა ადამიანის ბედს თუ დავაკვირდებით, შეგვიძლია დავინახოთ, რომ მათი ცხოვრებისეული გზები და ბილიკები, შედეგად, თავს იყრის ერთ ადგილას – ადამიანობის შექმნის მცდელობაში. რადგან, როგორც ამბობდა სენსეი, სწორედ ამაში მდგომარეობს მთელი ჩვენი ცხოვრების ჭეშმარიტი არსი.

42

გამოსაშვები საღამოს მიზეზით მომიწია სულიერი მეცადინეობის გამოტოვებამ და როცა მეორე დღეს ტატიანას დავურეკე, მან მეტად სასიამოვნო სიახლე მითხრა. თურმე სენსეის დაუგეგმავს ერთგვირიანი შვებულება და ბიჭებმა დაითანხმეს იგი, მთელი გუნდით ზღვაზე გამგზავრებაზე. ნიკოლაი ანდრეევიჩმაც კი გადაწყვიტა ამისათვის სამუშაოზე გამოყენებინა სენსეისთან „სადღეღამისო“ ურთიერთობის ასეთი იშვიათი შემთხვევისათვის შემონახული უქმე დღეები.

– მე ვთქვი, რომ შენც წამოხვალ, – წარმოთქვა ტატიანამ ყურმილში.

– ყოჩაღ ტანია, შენ ნამდვილი მეგობარი ხარ. ამას ნამდვილად ვერ გამოვტოვებ.

წასვლა სამი მანქანით გადაწყვიტეთ: სენსეის „ჟიგულით“, ნიკოლაი ანდრეევიჩის „ვოლგით“ და ანდრეის მიერ თავისი ბაბუასგან ნათხოვნი ძველი „ზაპოროჟეცით“. ყოველივე აუცილებელი შევაროვით ერთად. ვალოდია დავგპირდა კარვების შოვნას. სტასი და ჟენია, როგორც აღმოჩნდა, იყვნენ მგზნებარე აკვალანგისტები და ითავეს ყველანაირი სათევზაო კუთვნილებით ჩვენი მომარაგება, გასაბერი ნავის ჩათვლით. ჩვენ ტატიანასთან ერთად ავიღეთ პასუხისმგებლობა სამზარეულო კუთვნილებებისათვის, ხოლო კოსტიამ კი – ჭის წყლით უზრუნველყოფის პასუხისმგებლობა.

43

დანიშნული დღის დილის 5 საათზე, მშვიდ ქუჩებში ჯამებისა და კოვზების ჟღარუნით ტატიანასთან ერთად მივედით საერთო თავშეყრის ადგილას. იქ უკვე იდგნენ რუსლანი და იურა. შემდეგ მოვიდნენ სტასი და ჟენია. მათ თქვეს, რომ სენსეი ერთი საათით დაიგვიანებს. როგორც შემდეგ გაირკვა, სენსეის დილამდე უმუშავია. ბიჭებმა თქვეს, რომ ჩვეულებისამებრ, სანამ ბოლო პაციენტს არ გაუშვებს, არ წყვეტს მუშაობას. მასთან უდიდესი რიგების გათვალისწინებით, ეს გრძელდებოდა, სადღაც დამის 2 საათამდე. მაგრამ იმ დღეს, სავარაუდოდ, გაიგეს რა ჯარაქიმის შვებულებაში ერთი კვირით წასვლის გადაწყვეტილება, ხალხი ჩვეულებრივზე ბევრად მეტი აღმოჩნდა. ამიტომ, სენსეიმ მხოლოდ დილის 5 საათზე დაამთავრა პაციენტების მიღება.

მოგვიანებით, ბაბუამისის „კოლოფზე“ სლავიკთან ერთად მოვიდა ანდრეი, ალბათ ამ მანქანის ასაკი ბაბუამისის ასაკს ბევრით არ ჩამორჩებოდა. მაგრამ მე და ტატიანა გადაადგილების ასეთი საშუალებისთვისაც კი მოხარულნი ვიყავით. კარგ კომპანიაში „ზაპოროჟეცი“ „მერსედესზე“ ნაკლები არაფრით არის. ჩვენ დავიწყეთ ნივთების ჩალაგება „რკინის ცხენში“ და საბარგული თითქმის ბოლომდე გავავსეთ.

– მოუწევს კოსტიას თავისი ჩანთის ფეხებთან დადგმა, – საქმის ცოდნით და საბარგულის ძლივს დახურვით თქვა ანდრეიმ.

მაგრამ, როცა მოვიდა კოსტია, უნდა გენახათ იმ მომენტში ანდრეის, გაოგნებისაგან ყბადაღებული სახე. კოსტიას ნივთები „ვოლგით“ მოიტანეს დატვირთულ მისაბმელთან ერთად. როცა ვენმარებოდით ამ დაუსრულებელი ჩანთებისა და ფუთების გადმოტვირთვაში,

ანდრეიმ კინალმ ლაპარაკის უნარი დაკარგა. ხელების უმწეოდ აქნევით, ბოლოს და ბოლოს დაიღრიალა:

– შენ რა! ჩრდილოეთის პოლუსზე ხომ არ აპირებ წასვლას. ჩვენ ხომ ერთი კვირით მივდივართ, შენ კი მხოლოდ პროდუქტების სამი წლის მარაგი მოგაქვს! და თანაც, ეს წყლით სავსე მათარები. შენ ხომ სენსეიმ გითხრა, ერთი წამოიღეო და არა ოთხი. ბარემ ცისტერნაც წამოგელო თან!

– გამოგიტყდები, მინდოდა, მაგრამ ვერ შევძელი. მოსახერხებელი ტრანსპორტი ვერ ვიპოვე, – ღიმილით უპასუხა კოსტიკამ, მამამისის „ვოლგისკენ“ თავის გაქნევით.

– მაოცებ! სად ჩავდო ყოველივე ეს! ამ კასრებს რა ვუყოთ?! „ზაპოროჟეცს“ ბორბლების ნაცვლად ხომ არ დავუყენო?!
– მგონი, ნიკოლაი ანდრეევიჩი დაგვპირდა მისაბმელით მოსვლას.

– ზუსტად მაგ „მგონი“ – შია საქმე...
– ნუ იშლი ნერვებს, რაღაცას მოვიფიქრებთ.

კიდევ თხუთმეტი წუთის განმავლობაში ანდრეი დადიოდა კოსტიას ნივთების მთის ირგვლივ აღმფოთებული. მაგრამ კოსტია მხოლოდ ხუმრობით იგერიებდა თავს და ამბობდა:

– კიდევ დავინახავთ, თქვენი აღმატებულებობა როგორი მაღლიერი იქნება ჩემი უდიდებულებობისა ესოდენ დაუვიწყარი კომფორტისათვის.

სანამ ანდრეის არღვევდა ემოციების მორიგი შადრევანი, ტატიანამ ჰკითხა კოსტიკას:

– და მართლაც, რად გინდოდა ამდენი რამ?

– თუ ქეიფია, ქეიფი იყოს ბოლომდე. მე ხომ მარტო ჩემთვის არ ვცდილობდი, – ცბიერად გაიმართლა თავი „ფილოსოფოსმა“.

– და საერთოდ, ეს მხოლოდ მტვერი და ამაოებაა...

და მის წელს ნაზად ხელშემოხვეულმა ოცნებით წარმოთქვა:

– ჩემთვის კი ყველაფერზე ძვირფასია შენი მშვენიერი ბაგები.

– გეყოფა, – მსუბუქად უჯიკა ხელი გოგონამ და წკრიალა კისკისი ამოუშვა.

კოსტიამ ტანჯულის გრიმასა მოირგო და პათოსით წარმოთქვა:

– ეჰ, გულის სიზვიადე ბევრ ტანჯვას ღირს!

და ტატიანასკენ მზერით დასძინა:

– ლამბი ისე ძლიერ დავქაჩე, რომ ვშიშობ, ვერ გაუძლებს ჩემი მშვილდი!

– ვერსად გამექცევა. მე ვუჩვენებ მას სეირს..., – შემთხვევით ხმამაღლა წარმოთქვა ანდრეიმ, აგრძელებდა რა თავისაზე ბუზლუნს.

ყველას გაგვეცინა. ამ დროს მოვიდა სენსეი, ვალოდიასთან და ვიქტორთან ერთად. საგნების უდიდესი მთის დანახვაზე, სენსეიმ გაოგნებულმა იკითხა:

– ბიჭებო, თქვენ რა, ჩრდილოეთის პოლუსზე ხომა არ გაგიწევიათ?

მთელი ჩვენი კამპანია სიცილის ახალმა შეტევამ შეიპყრო, ხოლო ანდრეიმ, იპოვა რა სენსეიში თავისი თანამოაზრე, დაიწყო თავისი გასაჭირის მოყოლა.

როგორც იქნა მოვიდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი დიდი ხნის ნანატრი მისაბმელით. მაგრამ აღმოჩნდა, რომ კოსტიას ნივთებისთვის იქაც ცოტა იყო ადგილი. დიდი ვაივაგლახით ბარგის სამ მანქანაში განაწილების შემდეგ, დავიწყეთ მათში ჩვენი სხეულების ჩატენვაც. სლავიკი გადაჯდა სენსეის მანქანაში. ჩვენ კი, ტატიანასთან ერთად განვთავსდით „ზაპოროჟეცის“ უკანა საჯდომებზე ბარგთან ერთად. ხოლო კოსტიას, როგორც „განსაკუთრებით დაჯარიმებულს“ ერგო ყველაზე „ვაკანტური ადგილი“ – წინ, ანდრეის გვერდით საჯდომზე, რომელიც, თავის არატსანდარტულობასთან და სიმდაბლესთან ერთად, ასევე, დამაგრებული იყო ერთ სამაგრ შურუფზე. ასე რომ, კოსტიამ თავისი მაღალი სიმაღლითა და კიდურებით შეიგრძნო „ზაპოროჟეცში“ სამსაათიანი მოგზაურობის სიამოვნების მთელი სრულყოფილება. მაგრამ ჩვენი ბიჭების გაუთავებელმა იუმორმა გადაფარა მთელი დისკომფორტი მეგობრული და მხიარული სიცილით.

ჩვენი „ზაპოროჟეცი“ რახრახებდა კოლონის თავში. ანდრეი ცდილობდა გამოეწურა მისგან დარჩენილი სიმძლავრის ნარჩენები, ბოლომდე აწვებოდა რა სიჩქარის პედალს. სენსეი უფროს ბიჭებთან ერთად ჩვენს უკან მოდიოდა და ინარჩუნებდა დისტანციას. ხოლო ბოლომდე გადატვირთული ნიკოლაი ანდრეევიჩი, აუჩქარებლად მოჩანჩალებდა სადღაც, სენსეის უკან... ანდრეის არასაკმარისად მოეჩვენა, რომ კოლონის თავი მანქანა იყო და გადაწყვიტა იმის დემონსტრირება, რომ „ზაპოროჟეცი“ ტრასაზე ყველაზე მაგარი მანქანა იყო. სიჩქარის მომატებით მან დაიწყო მანქანების გადასწრება ერთი მეორეზე, ამაყად გამოხუნეილი გულმკერდით. კოსტია კი ამ მანევრების დროს ხუმრობით იწერდა პირჯვარს, ჩაებლაუჭა მანქანის წინა პანელს და დაიწყო ამ ხარახურის თავგამოდებული მძღოლისაგან ყველა გაჭირვებული ავტომობილისტის გადარჩენის ლოცვის კითხვა.

ჩვენ ცოტა წინ გავიჭერთ. ტრასაზე გამოჩნდა მცირე ზომის გზისპირა ბაზარი. ტატიანამ მიწაზე დადგმულ კალათებში მარწყვის ხილვაზე დაუყვირა ბიჭებს მანქანის რახრახის ხმაურში, რათა გაჩერებულიყვნენ. როცა, როგორც იქნა გავჩერდით, კოსტიამ შვებით ამოისუნთქა, როგორც თვითონ თქვა, „სკუმბრისასავით სამმაგად დაკეცილი ამ კონსერვის კოლოფიდან“ – მანქანიდან გადმოსვლის შემდეგ. ჩვენ რომ გამოვსულიყავით კოსტიას მოუხდა თავისი სავარძლის ხელახლა წამოწევა. ამ კომედიას თვალს ადევნებდა მთელი ბაზარი. მეტიც, როცა კოსტიამ კარი მიხურა, მას მოძვრა გვერდითი მხედველობის სარკე. ანდრეიმ მას ისეთი თვალებით შეხედა, თითქოს კოსტია ყველაზე დიდ სიწმინდეს დაემუქრა.

– შენ ერთი ისეთი უნდა მოგხვდეს მაგ დრუნჩში! ვინ აჯახუნებს კარებს ასე?! მე ამ მანქანას სამი დღე ვაწყობდი. ეს ხომ ფასდაუდებელი ანტიკვარიატია! მას, ქალის მსგავსად, ნაზად უნდა მოეპყრო...

და შემდეგ კი წამოვიდა მთელი ლექცია ამ თემაზე. ბიჭები ბაზარში გაიფანტნენ, არჩევდნენ კენკროვნებს. მე კი სხვების მოლოდინში „ზაპოროჟეცის“ გვერდით დავრჩი. ამ დროს სენსეიც, ბიჭებთან ერთად მოვიდა მანქანით. როცა ისინი გამოვიდნენ მანქანიდან, მოხდა რაღაც საოცარი.

ორმოცდახუთიოდე წლის ერთერთმა ქალმა, შავი თავსაფრით და აცრემლებული თვალებით, თავისი საქონლიდან მანამდე განდგომილად მდგომმა, სენსეის დანახვაზე სწრაფად გადააბიჯა თავის კალათებს და პრაქტიკულად მოაბნია მიწაზე. მიიღბინა სენსეისთან, დავარდა მის ფეხებთან და დაუწყო მუდარა, იმავდროულად მოთქვამდა:

– გთხოვ, გაბრიელ, იზრუნე ჩემს შვილზე. როგორ უნდა ვიცხოვრო მის გარეშე აწი! გთხოვ გაბრიელ, მეც მასთან წამიყვანე. არ მინდა ჩემი წყეული სიცოცხლე მეტი! ღმერთო შემიწყალე, მიმიშვი ჩემს შვილთან...

ამ დროს სულ ახლოს ვიდექი. დავინახე, როგორ შეიცვალა სენსეის თვალები. მათში გაჩნდა ელვარება, ან უფრო სწორად, რაღაც მსუბუქი, რბილი შუქი, რომელიც გარდაქმნიდა სენსეის სახის ნაკვეთებს. ამ დროს ვიგრძენი, რომ ჩემმა „ლოტოსის ყვავილმა“ დაიწყო ძლიერი ვიბრაცია. ეს იმპულსური ძალა ჩემი აზრებიდან არ ამოდიოდა, არამედ, როგორც მომეჩვენა, სენსეისგან. იგი დაიხარა ქალისკენ და წამოაყენა ის.

– ადექი, ქალბატონო, – მიმართა მან ძალიან წყნარი და მშვიდი ხმით.

მომეჩვენა, რომ ხმაც რაღაც უჩვეულო გაუხდა. ქალი ცოტათი წამოდგა, მაგრამ მუხლებზე დარჩა და აგრძელებდა მის მუდარას, მაგრამ უკვე უფრო წყნარად და შესცქეროდა მას პირდაპირ თვალებში. სენსეიმ ალერსით დაადო ხელი თავზე და წარმოთქვა:

– ნუ წუხხარ, ქალბატონო. შენი ნიკოლაშა კარგად არის. ის უმწიკვლოა და მასზე უკვე იზრუნეს.

ქალმა გაიშვირა მისკენ ხელები. მისი თვალები რაღაც იმედის სხივით გაბრწყინდა და სახე კი გაეყინა მუდარის ერთიან სწრაფვაში:

– გამიშვი გაბრიელ მასთან...

სასოწარკვეთილების ასეთი სიტყვებისგან ტანში ჟრუანტელმა დამიარა. ამ დროს სენსეის სახე დაიფარა რაღაც მსუბუქი ნისლით, რამაც კიდევ უფრო დაამშვენა მისი სახე. ჩემი „ლოტოსის ყვავილმა“ კიდევ უფრო გაამძლიერა პულსაცია.

– ყველას თავისი დრო აქვს. შენ კიდევ ქსიუშაზე უნდა იზრუნო. გადაიხდი მის ქორწილს, მოესწრები პირველ შვილიშვილს, ერთ კვირას მოუვლი. ხოლო მეცხრე დღეს წახვალ შენს ნიკოლაშასთან, რათა მოუყვე, რა შესანიშნავი შვილიშვილი ყავს მას, – მშვიდად თქვა სენსეიმ.

ყოველი სიტყვის წარმოთქმის შემდეგ ქალის თვალები უფრო კეთილი და ანთებული ხდებოდა. მის სახეზე აბრჭყვიალდა სიხარულის ცრემლები. ქალის სახე ღიმილმა დაფარა. არ იცოდა, როგორ გამოეხატა თავისი მადლიერება, ისევ ჩაუვარდა მას ფეხებში. სენსეი შეეცადა მის წამოყენებას მიწიდან. აქ წამოიყარნენ გვერდით მოვაჭრე ქალები, წამოაყენეს ქალი ფეხებზე და დაბისკენ წაიყვანეს ხელკავით, სიტყვის დაყოლებით:

– რას ამბობ, მაშენკა, საყვარელო, წავიდეთ სახლში...

ქალი მშვიდად, გულაჩუყებულად გაყვა მათ და რაღაცას თავისთვის ჩურჩულებდა და პირჯვარს ისახავდა. სხვა ბებიებმა დაიწყეს მისი გაბნეული საქონლის შეგროვება. ყველა ეს მოვლენა რაღაც ორიოდ წუთის განმავლობაში დატრიალდა.

ამ დროს მოვიდა მანქანით ნიკოლაი ანდრეევიჩი. სწრაფად მოვიდა ჩვენს განცვიფრებულ კომპანიასთან იურასთან და რუსლანთან ერთად და დაინტერესდა მომხდარით.

– რომელიღაც ბებიას გონება აერია, – წარმოთქვა ჟენიამ, რომელიც მაშინ მასწავლებლის გვერდით იდგა. – სენსეის ფეხებს ემთხვეოდა ატირებული, რაღაცას სთხოვდა...

სენსეიმ კი ყოველივეს შემდეგ უხმოდ გააბოლა სიგარეტი. ხოლო როცა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა დაიწყო გამოკითხვა, მან ყველაფერი ყოფით თემაზე გადაიყვანა და მოკლედ უპასუხა:

– ცხოვრებაში ყველაფერი ხდება...მწუხარება დაატყდა ადამიანს.

– გასაგებია...აქ რატომ გაჩერდით, ეს ხომ არ დაგვიგეგმავს? – ჰკითხა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა კოსტიას.

– მოგვინდა მარწყვის ყიდვა.

ჩვენი კომპანია სენსეისთან ერთად კიდევ ერთხელ გავიდა ბაზარში. სენსეიმ ყველასათვის იყიდა დიდი კალათა, ამოარჩია რა მწიფე მარწყვი. კმაყოფილი ბებია აფასობდა მარწყვს სამ პარკში და ალერსიანად აყოლებდა სიტყვას:

– თქვენ, ნუ გეწყინებათ. ავტოკატასტროფაში ამ ქალის შვილის დაღუპვიდან ერთი თვეც არ გასულა. ერთადერთი ჰყავდა, საყრდენი და იმედი. ქმარი კი დიდი ხნის წინ გარდაეცვალა...აქ კი ასეთი უბედურებაა, შვილი სულ ახალგაზრდა იყო. ქალიშვილი დარჩა მას, ოქსანა, 5 წლისა...მძიმე ხვედრი აქვს მაშას. შვილი თითქმის მარტომ გაზარდა, ახლა კი აგერ შვილიშვილი ჰყავს ფეხზე დასაყენებელი რძალთან ერთად...და რა დაემართა, ვერაფერს ვხვდები? ალბათ, უბედურებისგან სულ დაუძლურდა საბრალო.

– დიახ, თანაგრძნობით დაეთანხმა ნიკოლაი ანდრეევიჩი, – პოსტსტრესული მდგომარეობა...სტრესებს ამაზე ძლიერი დარღვევების გამოწვევა შეუძლია ფსიქიკაში. მე მქონდა შემთხვევა...

მისი პრაქტიკიდან შემთხვევების შესახებ მჭერმეტყველური მაგალითების მოსმენის შემდეგ, ჩემი ცნობიერება ცოტაოდენ დამშვიდდა. „მდა, – გავიფიქრე მე, – გასაკვირიც არ არის რომ ის ნებისმიერ შემხვედრს ჩაუვარდა ფეხებში“...უკვე 10 წუთის მოძრაობის შემდეგ ბიჭები მხიარულად ლაპარაკობდნენ საკუთარ ისტორიებს და მიირთმევდნენ მწიფე მარწყვს. კოსტიკას მორიგი ანეგდოტის დროს მე უეცრად გონება გამინათდა. ამ მომენტში ზუსტად გამახსენდა იმ ქალის ლულულუდი და სენსეის პასუხები. „მოიცა! მან ხომ არ წარმოთქვა თავისი შვილის სახელი და მით უფრო შვილიშვილის. სენსეიმ კი მკაფიოდ წარმოთქვა: ნიკოლაი, ქსიუშა“. ასეთი აღმოჩენისაგან კინალამ გადამცდა მარწყვი სასულეში. მისი ჭამის სურვილიც კი გამიქრა. „ნუთუ...“ ამ ვარაუდებისა და სენსეის სახის გამომეტყველების გახსენებისას, ჩემმა „ლოტოსმა“

კვლავ დაიწყო ვიბრირება და განავრცო სხეულში რაღაც სასიამოვნო შეგრძნებები. ფიზიკურად შევიგრძენი სენსეის გვერდით ყოფნა. უფრო სწორად, არა თვითონ სენსეის, არამედ იმ მომენტში მისგან გამომავალი ძალის. ისე კარგად და მყუდროდ ვიგრძენი თავი, თითქოს ვილაცამ გამომხვია ყვავილის რბილ ფურცლებშიო. ასეთ ნეტარ მდგომარეობაში ჩამეძინა.

44

გამეღვიძა იმისგან, რომ ვილაც მხარზე მანჯღრევდა.

– გაიღვიძე ძილის გუდავ, უკვე მივედით, – თქვა ტატიანამ.

მორიგ შეჩერებაზე ვიზელდით შემუშპებულ კიდურებს. ჰაერში ზღვისა და სივრცის სუნი ტრიალებდა. სანამ ანდრეი, ვიქტორთან და ვალოდიასთან ერთად ცდილობდნენ „ზაპოროჟეცის“ პრობლემური ძრავის შეკეთებას. ჩვენ ცოტა ვისამხრეთ ახლოს მყოფ, ზაფხულის კაფეში.

ნახევარი საათის შემდეგ ჩვენი კორტეჟი უკვე შედიოდა კურორტულ ზონაში, სადაც ირგვლივ, უდარდელად დასეირნობდნენ დამსვენებლები ლამაზი, შოკოლადისფერი სხეულებით. ჩვენი კოლონის თავში მიდიოდა სენსეის მანქანა. ანდრეის კი ვერაფრით შეეძლო გზაზე ყურადღების მოკრება, ცდილობდა რა იმავდროულად გვერდებზე ყურებას და საგზაო მოძრაობის წესების დაცვას.

ერთერთი პანსიონატის გვერდზე ჩავლისას, ჟენიამ ფანჯრიდან ნიშნებით მიგვითითა ერთ აფიშაზე. მასზე დიდი, სქელი ასოებით ეწერა: „საერთაშორისო კლასის ცნობილი ექსტრასენსი, მანუოლოგი, წინასწარმეტყველი, ჯადოქარი ვიტალი იაკოვლევიჩი...ატარებს სამკურნალო-გამაჯანსაღებელ სეანსებს. სეანსის დასაწყისი 20.00 სთ ყოველ დღე“.

– ეს ვინ არის? – ვიკითხეთ ტატიანასთან ერთად ბიჭებთან.

– არ ვიცი, – მხრები აიჩეჩა კოსტიამ.

– ეს, შემთხვევით, ის ნეანდერტალელი ხომ არ არის, კოვზებს რომ იწეებდა ტანზე. გახსოვს?

– ა, ის უცნაური ტიპი?! შესაძლოა. მასაც, ხომ მგონი ვიტალი იაკოვლევიჩი ერქვა? როგორ უწოდებდა თავის თავს...“კოსმოსისა და მთელი დედამიწის ყოვლადმპყრობელი“...

ბიჭებმა ხმაურით დაიწყეს იმ შემთხვევის გახსენება, სულით და გულით ხარხარებდნენ „მოხეტიალე ღმერთის“ ოინებზე.

ამასობაში, საკურორტო ზონის გავლის შემდეგ, გავედით ისარაზე. მისი სიგრძე დაახლოებით 12 კმ-ია. აქ მანქანა უკაცრიელ ზონაში მოსახვედრად და იქ „ველურებივით“ საცხოვრებლად, როგორც განზრახული გვექონდა, ერთერთი ყველაზე საუკეთესო საშუალება იყო. როგორც ჩანს, ასეთი მძაფრი შეგრძნებების მოყვარულები ამ ადგილებში ბევრი იყო, ვინაიდან ადგილობრივმა ხელისუფლებამ ერთადერთ გზაზე, განვიად დადო უზარმაზარი მილი. მაგრამ, აქვე გვერდით, ბუჩქებში ბიჭებმა აღმოაჩინეს მზრუნველი ამტომობილისტების მიერ დატოვებული ორი ფართო ფიცარი თავისიანებისათვის. ჩვენმა მძღოლებმა დადეს ისინი მილზე და ნამდვილი კასკადიორებივით გადაიყვანეს თავიანთი მანქანები მილის მეორე მხარეს. მართალია, ნიკოლაი ანდრეევიჩის მისაბმელიანი მანქანით მოუხდათ პატარა წვალება.

ბუნების ერთერთ ულამაზეს ადგილამდე მისვლის შემდეგ დავათვალიერეთ ადგილი, რომელიც მანამდე არაერთხელ ყოფილა „ველურების“ გაჩერების ადგილი. დაუდევარი ტურისტების მიერ დატოვებული მთელი ნაგავის შეგროვების შემდეგ, დავწვით იგი და დავიწყეთ დაბანაკება. სენსეი აქაც აღმოჩნდა ნიჭიერი და გამოცდილი ხელმძღვანელი. მან გაითვალისწინა ბანაკის განლაგების ყველა წვრილმანი, შესაძლო შტორმიც კი. ყველანი დაკავებულნი იყვნენ და ენთუზიაზმით ეხმარებოდნენ სენსეის და ერთმანეთს. კოსტიკას ნივთები მართლაც საჭირო აღმოჩნდა, გადააქციეს რა ჩვენი ბანაკი კეთილმოწყობილ, კომფორტულ „დასახლებად“. რასაც კოსტიკა, შესაფერის სიტუაციაში ხელიდან არ უშვებდა და

ხაზს უსვამდა, რომ ამ ნივთების გამო ანდრეი – „სადისტი“ მთელი გზის განმავლობაში აწამებდა მას „ელექტრულ სკამზე“. ჩვენ ტატიანასთან ერთად სამზარეულოს საქმეებს მოვკიდეთ ხელი, გაგვიშალეს სპეციალური კარავი პროდუქტებისათვის, ხოლო საკვების დასამზადებლად გამოგვიყვეს პრიმუსი.

ერთი სიტყვით ცხოვრება ჩვენს ბანაკში დაიწყო სრული სვლით. უკვე სადილის შემდეგ, ზღვაში მთელი სულით ნაცურავებები სიამოვნებით ვეფიცებოდით მზეს ძვლების გასათბობად გახურებულ ქვიშაზე. უფროსმა ბიჭებმა გასცურეს ზღვაში გასაბერი ნავით. ნიკოლაი ანდრეევიჩი რაღაც წიგნს კითხულობდა, ხოლო სენსეი, პირსახოცმემოფარებული თვლემდა ჩრდილში ქოლგის ქვეშ. ჩვენ გადავწყვიტეთ ბანქოს თამაში. ამასთან, კოსტიკა ცდილობდა დაემახსოვრებინა, რომელი ბანქო გავიდა უკვე თამაშიდან და ვის რა შეიძლება ჰქონოდა ხელზე, თუმცა ამის გაკეთება პრაქტიკულად ძალიან ძნელი იყო, ვინაიდან ბევრი თამაშობდა – ეს ერთი და მეორეც, ორი ბანქოს დასტა იყო. მორიგი წარუმატებლობის დროს კოსტიკმა დაიწყო გონებაში ბანქოს სქემის გამოთვლა საკუთარი, რაღაც განსაკუთრებული არითმეტიკული მეთოდით. ერთერთი ასეთი ბრძნული გამოთვლების დროს მან წარბები ასწია ზევით, თითქოს საკუთარი თავის გაუკვირდოდ და წარმოთქვა:

– სენსეი, მარტივი რიცხვებიდან ყველაზე დიდი რომელი შეგიძლიათ გონებაში გამოიანგარიშოთ?

სენსეიმ თვალების გაუხელად მიუგო:

– შენ მთლიანად დაგისახელო იგი თუ შემოკლებულად?

– შემოკლებულად, რა თქმა უნდა.

– ორი 13 466 917–ე ხარისხში მინუს ერთი, – უბრალოდ თქვა სენსეიმ, თითქოს საუბარი ჩვეულებრივ გამრავლების ცხრილზე ყოფილიყო. – ეს რიცხვი იყოფა მხოლოდ ერთზე და საკუთარ თავზე. ეს არის მარტივი რიცხვებიდან მაქსიმალური, რომლის გამოანგარიშება გონებაში შეუძლია...

კოსტიკა გაოცებული შემობრუნდა მისკენ. შემდეგ ისევ დაიწყო რაღაცის გამოთვლა დამაბულად გონებაში, სენსეიმ კი გაახო თვალები და დასძინა:

– თუ გინდა ჩემი ინტელექტის კოეფიციენტის გამოანგარიშება, ამაოდ ცდილობ, იგი შენსაზე ბევრად ნაკლებია.

ამ სიტყვების შემდეგ სენსეი გადაბრუნდა მეორე გვერდზე და ისევ ჩაეფლო თვლემაში. კოსტიკა, ცოტაოდენ, სახტად დარჩა:

– სენსეი მაოცებს! საიდან გაიგო კოეფიციენტის შესახებ? მე ხომ კრინტი არ დამიძრავს.

– და ამრიგად, – წარმოთქვა ანდრეიმ, – ეს საკითხიც მის ცისფერ ოცნებად დარჩა და პასუხის მოლოდინში, სიბერისგან უკვე გალურჯებულა.

ბიჭებს გაეცინათ, გამოიყვანეს რა კოსტიკა მორიგჯერ „სულელად“.

ამ საღამოს, სენსეის მიერ კოცონის გარშემო რაღაც საინტერესო, დაუვიწყარი ამბავის მოყოლის ჩვენს იმედს ასრულება არ ეწერა. სენსეი, ვახშმის დასრულების თანავე დასაძინებლად წავიდა, სავარაუდოდ დაეტყო დაგროვებული დაღლილობა. ჩვენ კი კიდევ დიდ ხანს ვისხედით კოცონთან, ვიცინოდით უდარდელად და ერთმანეთს სხვადასხვა ამბებს ვუყვებოდით.

45

დაახლოებით დილის 7 საათზე გამეღვიძა სულ ახლომახლო, თოლიების საზიზღარი კვილი მთელს ხმაზე და მომესმა ბიჭების საუბარი, რომლებიც გამოვიდნენ ამ ხმაურზე საკუთარი კარებიდან. სტასი ჟენიას ეუბნებოდა მძინარე ხმით:

– შეხედე, ასე დილაადრიაანად სენსეი უკვე თევზებს იჭერს. საინტერესოა რის დაჭერას აპირებს ნაპირიდან, თანაც ანკესით? მოდი ვნახოთ.

ჩემი ცნობისმოყვარეობა ტკბილ ძილზე ძლიერი გამოდგა და ვიჩქარე კარვიდან გამოსვლა. სემნსეი მშვიდად იჯდა დასაკეც სკამზე, ანკესით ხელში. გვერდით იდგა სანახევროდ წყლით სავსე ცარიელი სამლიტრიანი ქილა. რამდენიმე თოლია დახტოდა მის ირგვლივ და შეშფოთებულად კიოდა. ჩვენი მისვლისთანავე თოლიები აფრინდნენ და გაშემდნენ ჰაერში სენსეის ზემოთ, ცნობისმოყვარეობით გვათვალისწიებდნენ რა ზემოდან.

– სენსეი, შენ რა, თოლიებს კვებავ? – გაეცინა სტასს ცარიელი ქილას დანახვაზე.

– არა, ეს ისინი მასწავლიან მე თევზის ჭერას, – უპასუხა სენსეიმ უხერხულობის გრძნობის გარეშე.

ჩვენ აღვიქვით ეს ხუმრობად და გაგვეცინა.

– რატომ არ გაგვადვიძე უფრო ადრე? თან წამოვიღებდით მოსასმელ ბადეს...

– კარგი ერთი, ხოლიხი ვატრიოთ კიდევ. მე უბრალოდ თევზის წვნიანი მომინდა.

ჟენიამ გასაცინებლად, დემონსტრაციულად ჩაიხედა ცარიელ ქილაში, ატრიალა იგი შუქზე და იუმორით წარმოთქვა:

– ასეთი თევზებით გაროიანი უხა გამოვა.

ამ დროს ჩვენს ზემოთ მოფრენალ ჩაიკას გაუვარდა პატარა თევზი და პირდაპირ სენსეის ფეხებთან დავარდა. ყველას გაეცინა.

შეხედე სენსეი, აი შენ თევზიც! ზუსტად უხასთვის გეყოფა, – იუმორით თქვა ჟენიამ და ჩაუშვა იგი წყლიან ქილაში.

ვალოდია და ვიქტორიც შემოგვიერთდნენ:

– რა გაცინებთ ასე მაღიანად?

– სენსეიმ თავისი ანკესით თოლიებშიც თანაგრძნობა გამოიწვია, – წარმოთქვა ჟენიამ. – მათ მობეზრდათ ამ ცარიელ ქილაზე ყურება, ალბათ.

ჩვენ ისევ გაგვეცინა. სენსეიმ კი სიცილით თქვა:

– ვის ეცინება ყველაზე მეტად ჩემს გამო, სწორედ ის გაწმენდს ყველა თევზს უხასთვის და მწვადებისთვისაც.

ჩვენ სულ დავიხოცეთ სიცილით, წარმოვიდგინეთ პაწაწუნა თევზის წმენდისა და მისი მომლოდინე გროვის კომედიური სცენა. სენსეის გაეცინა ჩვენთან ერთად, შემდეგ კი თქვა:

– კარგით, გეყოთ, მეზღაპრეებო, ეგერ ამოიღეთ...

მან მიგვითითა ერთი ბოლოთი სკამზე გამობმულ მსხვილ მკედზე, ხოლო მეორეთი სიღრმეში შედიოდა. ბიჭებმა დაიწყეს ამოტანა და როგორი გაკვირვებულები დავრჩით, როცა კაპრონის ბადეში აღმოვაჩინეთ ორი ზუთხი, თითოეული ალბათ 4 კგ-მდე და 8 ცალი უზარმაზარი კამბალა. ყველამ განცვიფრებით შეხედა ერთმანეთს და თითქმის ერთხმად იკითხა:

– და ეს ყოველივე ანკესით?!

სენსეის გაეღიმა.

– რისი ანკესი. მე უბრალოდ ადრე ავდექი. გავიხედე, თევზის ქარხნის მუშები ზღვაში გავიდნენ სათევზაო მოწყობილობების გასაშლელად. ჰოდა, მეც გავიფიქრე, სანამ მივალ, ისინი უკან გამობრუნებას დაიწყებენ. ასეც მოხდა. წავედი და ვიყიდე...ანკესზე კი საერთოდ არ მოუქაჩავს თევზს, – დანალვლიანებულმა თქვა მასწავლებელმა.

როცა წავიღეთ ეს თევზი გასაწმენდად, ჟენიამ უთხრა სტასს ნახევრად ხუმრობით და სერიოზულობით.

– წავიდოდა ვითომ? აქ, მხოლოდ თევზის ქარხნამდეა 7 კმ ფეხით სასიარულო.

– შეიძლება მანქანით იყო წასული, – შევთავაზე მე ჩემი ვერსია.

– რისი მანქანა. ჯერ–ერთი, ის ჩვენი კარვის გვერდითაა, გავიგონებდით. მეორეც, ქვიშაზე ნაკვალებიც კი არ არის.

სანამ დანარჩენებმა გამოიღვიძეს, ამ ისტორიამ ხორცი გამოიბა სულ უფრო მეტი საიდუმლო წვრილმანით...ამ დღეს სენსეის მშვენიერი განწყობა ჰქონდა. მსუბუქი საუზმის შემდეგ მან

შემოგვთავაზა გარბენი ისარას კიდისკენ. ჩვენ დავტოვეთ მოხალისე მორიგეები – კოსტიკა და ტატიანა, ასევე, ნიკოლაი ანდრეევიჩი, რათა მთლად სადილის გარეშე არ დავრჩენილიყავით.

გზად ორი შესვენება გავაკეთეთ გახურების სახით კუნთებზე ინტენსიური დატვირთვით. ბუნებაზე ვარჯიშები და ისიც, ასეთი სილამაზის ფონზე ვერაფრით შეედრება დახუთულ სპორტულ დარბაზს. აქ, როგორც ამბობენ, სული და სხეული ერთმანეთს შეერწყმის ერთიან ალტკინებაში.

თითქმის ბოლომდე მირბენის შემდეგ, დავინახეთ თოლიების ნამდვილი „ფრინველების ბაზარი“. ჩვენი კომპანია მიუყვებოდა სანაპირო ზოლს ზღვის კიდეზე, რათა ძალიან არ შეგვეწუხებინა ისინი. მაგრამ, თოლიების დიდი ნაწილი დაჟინებით კიოდა და თავს ზემოთ დაგვტრიალებდნენ, ცდილობდნენ რა დაუპატიჟებელი სტუმრები თავიანთი ბუდეებიდან დავეფრთხეთ.

რამდენიმე ხანში თვალწინ გადაგვეშალა, თვით ბუნების მიერ ბუნებრივად შექმნილი უმშვენიერესი ხედი. ისარას სულ ბოლოს ტალღები ერთმანეთს ხვდებოდა სწორი რომბის ფორმით, რომლებიც ერთიანი ჯაჭვით იყო დაშორებული ნაპირს. მათი ტალღისებრი კიდეების შემოხაზულობას ხაზს უსვამდა ზღვის თეთრი ქაფი. მთელ ამ სიმშვენიერეს ავსებდა ზღვის წყლის მრავალფეროვანი გამების უჩვეულო თამაში, დაწყებული ნაზი ფირუზისფერიდან და მუქი ლურჯით დამთავრებული. ხოლო ცის განსაცვიფრებელი ფერი ერთადერთი ჭაღარა ღრუბლით ქმნიდა ამ გრანდიოზული სურათის განუმეორებელ შედეგს.

სენსეიმ დასასვენებლად გამოგვიყო 15 წუთი, თვითონ კი სანაპირო ზოლის კიდეზე ვალოდიასთან ერთად დაჯდა „ლოტოსის“ პოზაში. ზოგმა ჩვენგანმა მის მაგალითს მიჰბაძა და გვერდით ამოუჯდა, მათ შორის ჩემი პიროვნებაც. ქროდა მსუბუქი ქარი. სანაპირო ტალღები შორიდან მოღწეული თოლიების გამახილების დამატებით ქმნიდა მელოდიურ ხმაურს...არ ვიცი, ან ამ ღვთიური სილამაზის ცქერისგან, ან სენსეის თანდასწრებისგან, ან ყოველივეს ერთად აღებულისაგან, მაგრამ ჩემმა „ლოტოსის ყვავილმა“ შესამჩნევად დაიწყო თავისი მოქმედების გამოვლენა, განავრცო რა მთელ სხეულში სასიამოვნო ტალღები. მოკლე ხნით დამეუფლა ისეთი უჩვეულო შეგრძნება, თითქოს გავიხსენი მთელს ამ გარემომცველ სიმშვენიერეში და გავხდი მისი, რაღაც განუყოფელი ნაწილი. აღნიშნული შეგრძნება თითქმის წამიერი იყო, მაგრამ დაუვიწყარი და გასაოცარი. ეს ნეტარი მდგომარეობა შეწყვიტა სენსეიმ, გამოაცხადა რა „შეკრება“.

მზე უკვე საკმაოდ მწველი იყო. სენსეიმ ჩვენი გზის „შესამსუბუქებლად“ გვითხრა, რომ ვირბენთ წელამდე წყალში. ეს აღმოჩნდა წარმოუდგენლად რთული. ვალოდია და სენსეი წინ გაიჭრნენ, ორი ტორპედოს მსგავსად და ერთმანეთს ეჯიბრებოდნენ. ეს აძლევდა ჩვენს კომპანიას გარკვეული ხალტურობის საშუალებას: ზოგი მუხლებამდე წყალში მირბოდა, ზოგიც კი კოჭებამდე. მაგრამ, როცა, როგორც იქნა მივალწიეთ ბანაკს, სწორედ მოხალტურეები განერთხნენ ქვიშაზე დაუძღვრებულნი, მათ შორის ჩემი პიროვნება. ხოლო სენსეი და ვალოდია აგრძელებდნენ საკუთარი ცეცხლოვანი ოპტიმიზმის გამოსხივებას, გაუგებარია მხოლოდ, საიდან ივსებდნენ ენერგიას. ამ „მართონული გარბენის“ შემდეგ მათ შესთავაზეს გროვას წყალბურთის თამაში და რამდენადაც გასაკვირი არ უნდა იყოს, უფროსი ბიჭები სიამოვნებით დათანხმდნენ. ხოლო დანარჩენი „უძლური სხეული“ წავიდა დასახმარებლად სადილის მომზადებაში.

სამზარეულოში საქმიანობის დროს თვალს ვადევნებდი სენსეის. ის ისევე იცინოდა, ოინობდა და დასდევდა ბურთს, როგორც ყველა დანარჩენი ბიჭი. იგი მათგან აბსოლუტურად არაფრით განსხვავდებოდა, ისეთივე ახალგაზრდა, ძლიერი, იუმორიანი და ჯანმრთელი ახალგაზრდა. ერთი მხრივ, ჩვეულებრივი ადამიანი...მაგრამ ყველა თანდამსწრე ხედავდა მასში რაღაც თავისებურ ხიბლს, პოულობდა მისთვის, უბრალოებითა და იმავდროულად დახვეწილობით მომხიბვლელ მომენტებს. მისი სული, თითქოს მრავალწახნაგოვანი ალმაზი იყო და თითოეული ჩვენთაგანი ტკბებოდა მისი მზერით თავისი თვალთახედვის კუთხიდან,

შინაგანი შუქის გარდატეხის საკუთარი კუთხიდან. თუმცა ბოლომდე, არსობრივად, ვერავის შეეძლო მასში შეღწევა, არავის შეეძლო გაეგო, ვინ იყო იგი სინამდვილეში.

როცა, ბიჭები, როგორც იქნა ჩაცხრნენ მზის გულის ჟამს, ჩვენს ბანაკს ჩაემინა გოლიათის ძილით. მე გამომეღვიძა დაახლოებით 4 საათზე, ამასთან ტატიანაც გავაღვიძე, რათა მოგვემზადებინა რაღაც გემრიელი კერძი ჩვენი დიდი კოლექტივისათვის. როცა მასთან ერთად გამოვედით კარავიდან, დავინახე, რომ სენსეი და ნიკოლაი ანდრეევიჩი ისხდნენ ქვიშაზე და საუბრობდნენ. სენსეი რაღაცას უხსნიდა, თან ყრიდა მუჭიდან სამ ქვიშის მცირე გროვას. საუბრის შემდეგ, ნიკოლაი ანდრეევიჩი და სენსეი ადგნენ და აუჩქარებლად წამოვიდნენ ჩვენკენ. ამ დროს ქვიშის პირველი გროვა მოულოდნელად შეირხა და იქიდან გამოფრინდა, გაუგებარია საიდან მოსული მტრედი. მოულოდნელობისაგან შევკრთი და საკუთარ თვალებს არ ვუჯერებდი. ტატიანას კი შიშისაგან ხელიდან კარტოფილი გაუვარდა და პირი დაალო გაოცებისაგან. ახლა მეორე გროვაც შეირხა და იქიდანაც გამოფრინდა მტრედი. სენსეი და ნიკოლაი ანდრეევიჩი კი დაუდევრად შემოტრიალდნენ, აგრძელებდნენ რა საუბარს და არც კი შეცბუნებულან. ახლა კი დადგა მესამე გროვის დრო. იქიდან გამოხტა...ბეხურა. მე შიშისაგან შინაგანად ყველაფერი ჩამიცივდა. ბელურა მტრედებით არ გაფრენილა, არამედ ხტუნვა ხტუნვით აედევნა სენსეის. ასე ამგვარად მის წინ ახლმოჩენილი ბელურა ყალყზე შედგა, გაჩაჩხა ფრთები და დაიწყო ხმამაღლად ჯღურტული, თითქოს რაღაცით შეშფოთებას გამოთქვამდა. სენსეი გაჩერდა, აკვირდებოდა ამ მოღუშული ბელურას თავზე ხელაღებულ ჟღურტულს, შემდეგ კი ღიმილით მიმართა მას:

– დაე, იყოს შენი სურვილისამებრ.

ამ სიტყვების შემდეგ მან ისევ დაფარა ბელურა ქვიშით, შექმნა რა პირველზე უფრო დიდი ზომის გროვა. ცნობისმოყვარეობისაგან ფეხებზე წამოვიჭერი. მაგრამ შემდეგმა მომენტმა საბოლოოდ დამაჩქედა სკამზე. სენსეი მხოლოდ გატრიალდა, გროვა შეირხა და იქედან გამოფრინდა დიდი ზომის შავი ძერა, რომელიც მაშინათვე გაფრინდა ისარას მიმართულებით.

– სად არის მადლობა? – გაცეცხებით გაშალა ხელები სენსეიმ და გააყოლა მას მზერა. – თუმცა, როგორც ყოველთვის...

სენსეიმ უიმედოდ ჩაიქნია ხელი და გაეშურა თავისი კარვისაკენ სიგარეტებისათვის. ჩვენ, ტატიანასთან ერთად, ვისხედით, არც მკვდრები და არც ცოცხლები. და როცა ნიკოლაი ანდრეევიჩი და სენსეი შორს, პლაჟისკენ წავიდნენ, ყური მოვკარი შემდეგ საუბარს:

– მაშ, ეს ყოფილა ჩემი აზრის ილუზია? – მშვიდად იკითხა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა, თითქოს საუბარი ეხებოდა ჩვეულებრივ საკითხებს.

– არა. ეს სწორედ, ჩემი აზრის მატერიალიზაცია იყო.

– და რატომ დამთავრდა ჩემი მცდელობები მხოლოდ გალუცინაციებით?

– იმიტომ, რომ შენ ეჭვები შეგეპარა. ხოლო მატერიალიზაციისათვის აუცილებელია რწმენის სიწმინდე. ამის მიღწევა კი მეტისმეტად ძნელია, რამეთუ უმცირეს ეჭვს შეუძლია ყველაფრის გაფუჭება...

ქარის დაბერვამ წაიღო სენსეის სიტყვები ჩემი ყურისგან შორს. ძალიან მინდოდა გავყოლოდი მას და მომესმინა ესოდენ საინტერესო საუბრისათვის. მაგრამ ამ დროს, შოკური მდგომარეობიდან გამოსულ ტატიანას სიტყვების გადმოღვრის დაუოკებელი სურვილი მოეძალა თავისი შთაბეჭდილებების გადმოსაცემად ჩემი, ისედაც საგონებელში ჩავარდნილი თავისთვის.

უკვე სადამოსკენ ახლოს ვიღაცამ, უფროსი ბიჭებიდან შემოგვთავაზა გასართობ-კომედიური სადამოს მოწყობა – წავსულიყავით „დიადი მოგვისა და ჯადოქრის“ სამკურნალო-გამაჯანსაღებელი სეანსების საყურებლად, რომელიც დღეს თავის პირველ სეანსს იძლეოდა.

მართალია, ფეხით უნდა გაგვევლო 8 კმ. ამას დათანხმდა ჩვენი კოლექტივის მხოლოდ ნახევარი სენსეისა და ნიკოლაი ანდრეევიჩის ჩათვლით. მე კი არ მინდოდა ჩემთვის და ჩემი დღიურისთვის რაიმე საინტერესოს გამოტოვება, რომელშიც ისედაც სავსე იყო უჩვეულო ისტორიების აღწერა და მიუხედავად იმისა, რომ ზღვაზე ვიყავით მხოლოდ მეორე დღე.

სალამოს რვა საათისთვის დავიკავეთ ადგილები ზაფხულის კინოთეატრში, სადაც უკვე შეკრებილიყო დაახლოებით 70 ადამიანი. ნიკოლაი ანდრეევიჩთან გვერდით დაჯდა ახალგაზრდა ქალი სამწლიანი ბავშვით. სხვა ბავშვები დარბოდნენ რიგებს შორის. ეს კი მშვიდად იჯდა მის კალთაში. მე გავუმასპინძლდი მას კანფეტით. აღმოჩნდა, რომ ბავშვი მას ვერ ხედავდა. დედამ თქვა, რომ შვილს თანდაყოლილი სიბრმავე აქვს. ნიკოლაი ანდრეევიჩი გამოელაპარაკა მას და შეეცადა თავისი, რაღაც პროფესიონალური მომენტების გარკვევას. მალევე, ქალი უკვე „აღსარებას“ ახარებდა მთელი თავისი ცხოვრების ისტორიის შესახებ. აღმოჩნდა, რომ ეს ბავშვი არც ლაპარაკობდა, ორი წლის ასაკში გადატანილი ტრავმის შედეგად. მას გარდა ქალს ჰყავდა უფროსი ბიჭი და გოგონა, სრულიად ჯანსაღი ბავშვები. ნიკოლაი ანდრეევიჩმა უთანაგრძნო და დაუწყო მას მედიცინის ამ სფეროში საუკეთესო სპეციალისტების მისამართებისა და სახელების ჩაწერა. ქალს გაუხარდა, გაიხუმრა კიდევ, რომ ნებისმიერ შემთხვევაში ტყუილად არ მოსულა დღევანდელ სენსეზე.

ამ დროს სცენაზე ამოვიდა ვიტალი იაკოვლევიჩი. ჩვენ ძლივს შევიკავეთ თავი სიცილისაგან, ვინაიდან ეს მართლაც აღმოჩნდა სწორედ ის „მუცლიანი მოგვი და ჯადოქარი“, რომლის ნახვის უდიდესი პატივი გვერგო ჯერ კიდევ შემოდგომაზე. ამჯერად იგი გამოიყურებოდა ბევრად უფრო წესიერად. მისი სახე კარგი გაპარსული იყო, ხოლო თმები კობტად შეკრეჭილი. მას ეცვა ზაფხულის სუფთა კოსტუმი. მნიშვნელოვანი გარეგნული გარდასახვის მიუხედავად, ქედმაღალი მზერა და არწივისებრი ზევეები იგივე შემორჩა.

სცენაზე გამოსვლის შემდეგ, ვიტალი იაკოვლევიჩმა გადახედა მოსულებს თავისი „მაგიური მზერით“ და დაიწყო თავისი ლექცია. მთელი ორმოცი წუთის განმავლობაში ყვებოდა თითქმის იმის შესახებ, რასაც ადრე, სპორტულ დარბაზში, მხოლოდ იმ განსხვავებით, რომ ამჯერად ის არ იწეებდა კოვზებს სხეულზე და მისი გამოსვლა გაჯერებული იყო ყოველგვარი, გაუგებარი, ეზოთერიული და სამედიცინო ტერმინით. ხელების დამაჯერებელი ქნევით დადიოდა სცენაზე ამაყად გამოხნეჭილი გულმკერდით. დასასრულ, მან სთხოვა სცენასთან გამოსულიყვნენ მის მიერ ჩამოთვლილი დაავადებების მქონე ადამიანებს.

ხოლო ჩამოთვალა მან, როგორც მე მომეჩვენა, თითქმის ყველა დაავადება „ფერშლის ცნობარიდან“, რომელიც ჩვენ სახლში გვქონდა, თანაც ისეთივე ალფაბეტური თანმიმდევრობით.

სცენასთან გამოვიდა თხუთმეტამდე ადამიანი. ზოგი ამბობდა, რომ მას გული სტკიოდა, ზოგი კუჭს იტკივებდა, ვირაცას წნევა აწუხებდა, რომელიღაც ბებოს ტროფიკული წყლული ფეხებზე უჩირქდებოდა. გამოვიდა, ასევე, ჩვენი ქალი, ბავშვით. ნიკოლაი ანდრეევიჩმა მაშინ ურჩია ამ საკითხთან დაკავშირებით, რომ მწუხარებაში მყოფი ადამიანები მზად არიან, დაიჯერონ ყველანაირი სისულელე და იმედებს იჩენენ უსაფუძვლოდ.

როცა ყველა მოსურნე შეიკრიბა სცენასთან, ვიტალი იაკოვლევიჩმა ზემოდან დაიწყო ხელების ენერგიულად ქნევა და სხვადასხვანაირი, „კოსმოსურ–ფლუიდური“ ხასიათის სისულელის როშვა. და აი აქ, საკუთარი თავის გასაოცებლად, ვიგრძენი, რომ ჩემმა „ლოტოსის ყვავილმა“ დაიწყო ძლიერ ვიბრირება. სცენას შევცქეროდი და ვერ გამეგო, ნუთუ ვიტალი იაკოვლევიჩის ყველა ამ ბოდვამ გამოიწვია ჩემში ეს მოქცევითი ტალღა. ყურადღების მოკრებით ვიგრძენი, რომ მთელი ეს ვიბრაცია მოდიოდა არა სცენიდან, არამედ, საიდანღაც უკნიდან, მარჯვენა მხრიდან. ეს კიდევ უფრო გასაოცარი იყო, ვინაიდან სენსეი ჯდებოდა უკნიდან, ჩემგან მარცხენა მხრიდან. მოვიხედე, მაგრამ სენსეი ადგილზე არ დამხვდა. მაშინ გავიხედე მეორე მხრისკენ, სადაც ჩემი შეგრძნებებით, უნდა ყოფილიყო წყარო. შორს კუთხეში, ცარიელი რიგების სულ ბოლოს დავინახე მჯდომარე სენსეი, რომელიც ყურადღებამოკრებილი

უყურებდა სცენასთან შეკრებილ ადამიანებს. ყოველი წამით ვგრძნობდი, რომ ეს ნაკადი ძლიერდებოდა. ჩემს სხეულში უკვე ვრცელდებოდა სასიამოვნო შეგრძნებების ტალღა. მაგრამ ნაკადი სულ უფრო ძლიერდებოდა.

ვიტალი იაკოვლევიჩის სიტყვიერ ამონაწილში დადგა გარკვეული პაუზა. ამ დროს იმ ბრმა ბიჭუნამ წყნარად, მაგრამ გარკვევით წარმოთქვა: „დედა!“. ქალი ცრემლებით აივსო და ძლიერ ჩაიხუტა შვილი. მან გამოიწვია საყოველთაო ყურადღება და დაიწყო მთელი აჟიოტაჟი. ვიღაც ქალი ამბობდა, რომ მას გაუვიდა თავის ტკივილი, მამაკაცს შეუწყნარდა კუჭის ტკივილი. მაგრამ ყველაზე მეტად გაჰკვიოდა ბებია, რომ მისი ტროპიკული წყლულები პირდაპირ თვალწინ შრებოდა. ამასთან, როგორც ჩანს, საკუთარ თავს ვერ უჯერებდა რა და ცდილობდა ეს ეჩვენებინა პირველ შემხვედრ ადამიანს. დარბაზში ბევრი ადამიანი ადგა თავისი ადგილებიდან და მივარდა სცენას. ვიტალი იაკოვლევიჩი თვითონაც გაშტერებული იყო ყველა მხრიდან წამოსული მაღლიერების სიტყვებისაგან, თხოვნებისაგან საკუთარი თავისა და მათი ახლობლების დახმარების შესახებ. ამასობაში კი სენსეიმ დაიკავა თავისი ადგილი დარბაზში.

ახალგაზრდა დედა, გულმკერდში ჩახუტებული ბავშვითა და გულამოსკვნილი ტირილით ვერაფრით გამოდიოდა ხალხის გროვიდან, ვინაიდან დაიწყო ჩვეულებრივი ჭყლეტა და მას უკვე ყურადღებას აღარავინ აქცევდა. ნიკოლაი ანდრეევიჩმა იჩქარა მისი დახმარება. კინოთეატრიდან სუფთა ჰაერზე გამოსვლის შემდეგ, ქალი სკამზე დავსვით. ნიკოლაი ანდრეევიჩი შეუდგა მის დამშვიდებას. ბავშვი იჯდა დედის გვერდით და დედის ტირილის გაგონებაზე თვითონ დაიწყო სახის მანჭვა თავისებურ განცდებში. სენსეი ჩაიმუხლა მის მოპირდაპირედ და ალერსით მოეფერა თავზე, რაღაცას ჩუმად ჩურჩულებდა თავისთვის. ბავშვი დამშვიდდა და დაიწყო სმენა. შემდეგ რაღაცნაირად ხშირად ააცამცამა თავისი გრძელი წამწამები...და ამ დროს ბავშვმა, როგორც მომეჩვენა, მიზანმიმართულად დახედა საათს, რომლებიც ბრწყინავდა სენსეის ხელზე, როცა ეს უკანასკნელი ბავშვს ეფერებოდა. ბავშვმა, დაიჭირა სენსეის ხელი, ხელებით ჩაებლაუჭა საათს და ცდილობდა მის მოხსნას. კითხვით სავსე თვალებით შეხედა სენსეის მან წარმოთქვა მოკლე, მაგრამ საკმაოდ მოცულობითი სიტყვა:

– მოცემა!

ყოველივე დანახულისაგან ბიჭუნას დედამ გონება დაკარგა. სანამ ნიკოლაი ანდრეევიჩი ბიჭებთან ერთად ცდილობდნენ მის გონზე მოყვანას, სენსეიმ მოიხსნა თავისი საათი და მისცა ბავშვს, ამასთან ღიმილით თქვა:

– აილე პატარავ, სახსოვრად.

მანაც, ბედნიერი ღიმილით, დაიწყო მისი თვალსაჩინოება და სიმტკიცის მოსინჯვა...როცა ქალი გონს მოეგო, მას კიდევ დიდ ხანს ვერ შეეძლო ყოველივეს დაჯერება, რომ მის შვილს მხედველობა დაუბრუნდა. იგი აძლევდა ბავშვს ყველაფერს, რაც კი ხელჩანთაში ჰქონდა და ეს უკანასკნელიც დასანახი სიამოვნებით ათვალისწინებდა მათ, გარდაქმნიდა რა მათ აქვე იმპროვიზირებულ სათამაშოებად. შვილის მხედველობის დაბრუნებაში საკმარისად დარწმუნების შემდეგ ქალმა სიხარულით ჩაიკრა იგი გულში და გაწეული დახმარებისათვის ნიკოლაი ანდრეევიჩისა და ჩვენთვის მაღლობის გადახდით გაიქცა თავის კორპუსში ამ სიახლის ქმრისთვის სათქმელად.

ჩვენი ბანაკისკენ უკანა გზაზე ნიკოლაი ანდრეევიჩი ვერ მალავდა გაოცებას:

– როგორ შეძლო ვიტალი იაკოვლევიჩმა თავისი ბოდვით გაედვივებინა ხალხში ამოდენა რწმენა, რათა მიეღწია მსგავსი თერაპევტული ეფექტისათვის! მე ხომ საკუთარი თვალებით ვნახე, რომ ბიჭი ბრმა იყო. დავუშვათ, რომ სხვები ცრუმაგიერი პირები იყვნენ. მაგრამ ეს შემთხვევა ჩემს გონებაში ვერ ჯდება!

მე გადავხედე სენსეის. მაინტერესებდა, რას უპასუხებდა იგი ამას. სენსეიმ კი მხოლოდ ნახევრად ხუმრობით და ნახევრად სერიოზულობით წარმოთქვა:

– თქვენ, ალბათ, ყურადღებით ვერ უსმენდით მის ლექციას. შემდეგ ჯერზე აუცილებლად თან იქონიეთ ბლოკნოტი.

გზად, შევადგინეთ მშრალი ფიჩხები ჩვენი საღამოს კოცონისათვის. უფროსმა ბიჭებმა წამოიღეს დაგდებული, ნახევრად დამპალი ხის ბოძი, ოდესღაც ელექტროხაზების საყრდენისთვის გამოყენებული. მოკლედ, სენსეის კარგი განწყობისა და შეგროვებული შეშის მარაგის მიხედვით, ღამე ხანგრძლივი და დაუვიწყარი უნდა ყოფილიყო.

47

ჯერ კიდევ ბანაკისკენ მიმავალ გზაზე მასწავლებელსა და ნიკოლაი ანდრეევიჩის შორის მოხდა საინტერესო საუბარი. ყოველივე მომხდარისაგან შთაბეჭდილების ქვეშ მყოფმა ფსიქოთერაპევტმა ჰკითხა სენსეის:

– კარგი, დავუშვათ, დიდებს შთაგონების მეშვეობით, თერაპევტული ზემოქმედების ქვეშ მოქცევისაგან, ნაწილობრივ შეუძლიათ დაავადების პროცესის მიმდინარეობის შემსუბუქება. მაგრამ ბავშვებს?! ასეთ ასაკში მათ პრაქტიკულად არ ესმით, რასაც ეუბნებიან. აქ კი შედეგი სახეზეა. ვერ წარმომიდგენია, ეს როგორ უნდა მომხდარიყო?! თუკი, სამი წლის ბრმა ბავშვს თვალები მართლაც აეხილა, გამოდის, რომ ლოგიკურად უნდა ვაღიაროთ მანძილზე მკურნალობის ფაქტი.

– ასეთი ფაქტებით სავსეა კაცობრიობის მთელი ისტორია, თუკი ყურადღებით წაკითხავთ, – ღიმილით წარმოთქვა სენსეიმ.

– გეტანხმებით – მაგრამ წაკითხვა, ეს ხომ ნახვას არ ნიშნავს! და თუკი ეს ასეც არის სინამდვილეში, მაშინ საერთოდ არაფერი მესმის.

– არაფერია რთული ამ თვალსაზრისით, თუ გაქვს სამყაროს სურათისა და სინამდვილეში ადამიანის სხეულის არსობის შესახებ მთლიანი ხედვა.

– და რა არის ადამიანის სხეული?

– ყველა სხვა მატერიის მსგავსად, ადამიანის სხეული არის სიცარიელე. ეს ღმერთის აზრებში შექმნილი ილუზიაა.

– გინდათ თქვათ, რომ ეს ხე და მე, პრინციპში, იდენტური ვართ, ვინაიდან წარმოვადგენთ სიცარიელეს? – ნახევრად ხუმრობით და ნახევრად სერიოზულობით იკითხა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა დიდი ხის გვერდით ჩავლის დროს.

– პრინციპში კი, – გაეცინა სენსეის და უფრო მეტი სერიოზულობით დასძინა: – უბრალოდ თქვენი მატერიები შობილია ერთი და იგივე პირველადი ენერჯის მიერ, ოღონდ ასახული და გარდაქმნილი განსხვავებულ ტალღურ მდგომარეობებში. აქედან გამომდინარეობს მატერიალური თვისებების განსხვავება. აი დააკვირდით, თუ დაფიქრდებით, რისგან შედგება ადამიანის სხეული? როგორც მოგესხენებათ, სხეული შედგება ორგანოების სისტემისაგან, ორგანოები – ქსოვილებისაგან, ქსოვილები – უჯრედების ჯგუფებისაგან. უჯრედები – უმარტივესი ქიმიური ელემენტებისაგან. ამასთან, სხეულის ძირითად მასას, დაახლოებით 98 %-ს შეადგენს ჟანგბადი, ნახშირბადი, აზოტი და წყალბადი, ხოლო 2 % მოდის სხვა ქიმიურ ელემენტებზე.

– ვერ გავიგე, ეს როგორ? – შემთხვევით წამომცდა.

– როგორ და ასე. მაგალითად, შენი წონის 50 კგ-ზე შენში განაწილების სქემა ასე გამოიყურებოდეს იქნება, – სენსეიმ ორიოდ წუთი შეხედა ჩემს სხეულს, თითქოს რაღაცას აფასებდა, შემდეგ კი თქვა: – ჟანგბადი სხვადასხვა იზოტოპურ მდგომარეობაში არის – 30,481 კგ, ნახშირბადის იზოტოპები – 11,537 კგ, წყალბადის იზოტოპები – 5,01 კგ და აზოტის იზოტოპები – 1,35 კგ. ანუ საერთო ჯამში – 48,378 კგ. ხოლო სხვა დანარჩენ ელემენტს, უბრალოდ არ ჩამოვთვლი, იქ თითოეული მათგანის წონა გრამებშია. საერთო ჯამში მათზე მოდის საერთო წონის – 1,622 კგ...თუკი ვიქნებით უფრო ზუსტი და დავამატებთ ჯერ კიდევ მოუწილებელს, ანუ შენს ორგანიზმთან ქიმიურ რეაქციაში ჯერ არ შესულ – ნაყინის, კანფეტების, დაღეული სასმელის ნარჩენებს, მაშინ...საერთო ჯამში ეს ყველაფერი იქნება – 50 კგ და 625 გ.

განცვიფრებული დავრჩი მხოლოდ ვიზუალურად, ჩემი სხეულის ასეთი „ჩქაროსნული“ გამოთვლებისაგან. ჩემი მატერიის ასეთი აგებულების შესახებ არასოდეს მიფიქრია. ამასობაში სენსივი აგრძელებდა ნიკოლაი ანდრეევიჩთან საუბარს:

– მაშ ასე, რას წარმოადგენს ჩვენი ქიმიური ელემენტები? უჯრედის შემადგენელ და თავისი ბიოფიზიკური კანონებით არსებულ მოლეკულებს. მიაქციეთ ყურადღება, მოლეკულების ირგვლივ იმყოფება სიცარიელე. კიდევ უფრო ჩავუღრმავდეთ. მოლეკულები შედგება ატომებისაგან, რომელთა შორის, ისევ სიცარიელეა. ატომები შედგება ბირთვისაგან და მის გარშემო მბრუნავი ელექტრონებისაგან, რომელთა შორის სიცარიელეა. ატომის ბირთვი, ესეც, შედგება ელემენტარული ნაწილაკებისაგან – პროტონებისა და ნეიტრონებისაგან, მათ შორის, ასევე, დამახასიათებელი სიცარიელით. შევნიშნოთ, რომ ამა თუ იმ სახის ქიმიური ელემენტის ნაირსახეობა განსხვავდება ერთმანეთისაგან ატომურ ბირთვში ნეიტრონების რიცხვით, ანუ გააჩნია იზოტოპის თვისება. ატომის ბირთვის მაფორმირებელი პროტონები და ნეიტრონები შედგება, ასევე, უფრო მცირე ნაწილაკებისაგან. და დააკვირდით, როცა ფიზიკოსები დგამენ მომდევნო ნაბიჯს, ისინი აღმოაჩენენ უსაზღვრო შეცნობის გორიზონტს მიღმა მათი პირობითი საზღვრების გადამტან ცოდნის ახალ დონეს. უბრალოდ, სანამდეც ეყო ადამიანს მიკროსკოპის სრულყოფის ძალა, იქამდე შეიძენო მიკროსამყაროს ბუნება. არ დავიწყებ ჩამოთვლას შემდეგ, რა რისგან შედგება, მაგრამ საბოლოო ჯამში ეს დაყოფა მთავრდება აბსოლუტური სიცარიელით, რომლიდანაც ყველაფერი ჩაისახება. იგი ყველგან არსებობს – მიკროსამყაროსა და მაკროსამყაროში. სწორედ ეს არის სუფთა ენერგია, სახელწოდებით – ენერგია პო, რომელიც წარმოადგენს ენერგიების ყველა ნაირსახეობის ურთიერთქმედების ერთიან ველს და შესაბამისად, მათგან წარმოქმნილ მატერიას. ამიტომაც ამბობენ, რომ ღმერთი ყველგან მსუფვევია. სწორედ ენერგია პო–ს იმპულსები წარმოქმნის მატერიალური სივრცისა და დროის სიმრუდის შემცველ ტალღებს. ანუ, თავისი არსის სიღრმეში, ნებისმიერი მატერია წარმოადგენს გარკვეული სახის ტალღების ერთობლიობას და არსებობს ტალღური ბუნების კანონების შესაბამისად.

– ეს რაღაც სიახლეა, – ჩაფიქრებულმა წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა.

– სულაც არა, – შეეპასუხა მასწავლებელი. – უფრო ზუსტი იქნება თუ ვიტყვით, რომ ეს კარგად დავიწყებული სიძველეა. ის ფაქტი, რომ მატერია წარმოადგენს დიადი სიცარიელის ჩანასახს, „დაო“, ცნობილი იყო ჯერ კიდევ 4 ათასი წლის წინათ ინდოელი ფილოსოფოსისათვის და დაახლოებით ორნახევარი ათასი წლის წინათ ჩინელი ბრძენებისათვის. თქვენ წაიკითხეთ მათი ტრაქტატები. ისინი თვალსაჩინოდ წარმოადგენდნენ აბსოლუტურ სიცარიელეს, როგორც ტბის გლუვ ზედაპირს ქარის არყოფნის მომენტში. სიცარიელიდან მატერიის ნაწილაკის წარმოქმნა შეედრება ტბის წყნარ ზედაპირზე ტალღის წრეების გაჩენას ქარის ზემოქმედებით.

– მაშინ, რაღას წარმოადგენს „ქარი“? – დაინტერესდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი.

– მოცემულ საკითხში „ქარი“ ეს არის ღვთიური არსობა, ეს არის ღმერთის აზრი, რითაც იგი ყველაფერს ქმნის და ანადგურებს. და სწორედ სული ჩვენი წარმოადგენს ამ უმძლავრესი ძალის ნაწილს, რომელსაც შესწევს პირველადი ენერგია პო–ს მართვა. ამიტომაც, თუკი ადამიანი თავისი ცნობიერებით ჩაწვდება სულის არსს და ერთიან მთლიანობაში შეერწყმება მას, მისი შესაძლებლობები შეუზღუდავი ხდება, ისევე, როგორც შეცნობა.

– მაინც სიახლეა, ყოველ შემთხვევაში ჩემთვის, – ღიმილით წარმოთქვა „ჩვენი კომპანიის საღმა აზრმა“.

ამ დროს ბანაკსაც მივალწიეთ. დარჩენილი ბიჭები უკვე მადიანად მიერთმევდნენ ზუთხის მწვადებს, რომელსაც ისინი ამზადებდნენ ჩვენი მოსვლისათვის და რომლებიც, კინაღამ, ბოლომდე დაგველოდნენ. მოვლენების, რომელთა მოწმეებიც ჩვენ გავხდით, შესახებ შთაბეჭდილებების გაზიარებისა და სუფთა ჰაერზე მაღლიანად ვახშმობის შემდეგ შემოვუსხედით კოცონს მოსალოდნელი საუბრის წინასწარი ტკბობით. ნიკოლაი ანდრეევიჩმა იჩქარა დაბრუნებოდა მისთვის ამაღელვებელ თემას:

– გამოდის, რომ მთელი სამყარო – ეს მხოლოდ ილუზიაა?

– სრულიად მართალია.

– მაშინ რატომ აღვიქვამთ ჩვენ ყოველივეს ასე რეალურად, შეგვიძლია შევეხოთ, გავსინჯოთ, ანუ, გრძნობის ორგანოების გამოყენებით დავრწმუნდეთ, მაგალითისათვის, რომ ეს ჯოხი – ჯოხია და არა სიცარიელე და ილუზია.

– იმიტომ, რომ ჩვენი ტვინი დაბადებიდანვე მოწყობილია ამ რეალობის აღქმის სიხშირეზე. მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ მისი შესაძლებლობები შეზღუდულია ამ სიხშირით. მასში ჩადებულია სხვადასხვა პროგრამა. და თუ შევცვლით აღქმის სიხშირეს, შეიცვლება მთელი გარემომცველი სამყაროც.

– ეს როგორ? – ვერ გაიგო ნიკოლაი ანდრეევიჩმა.

– მარტივად. მოდით განვიხილოთ, რა არის ასეთი თავის ტვინი. პრინციპში ცენტრალური ნერვული სისტემა წარმოადგენს შესაბამისი სიხშირის მახასიათებლების მქონე განსხვავებული დიაპაზონის ტალღების თავისებურ გადამცემ-მიმღებ „მოწყობილობას“. როგორც მოგეხსენებათ, ტვინის სტრუქტურულ-ფუნქციონალური ორგანიზაციის ერთერთ უმთავრეს ელემენტს შეადგენს ნეირონები და გლიალური უჯრედები, რომელთაგანაც აგებულია ცენტრალური ნერვული სისტემა. ნეირონს გააჩნია სხვა უჯრედებისაგან მოქმედების პოტენციალის გენერირებისა და ამ პოტენციალის დიდ მანძილებზე გადაცემის განსხვავებული უნარი. ეს განსაკუთრებული უჯრედი წარმოადგენს რთულ მოწყობილობას რამდენიმე მდგომარეობით (სიმშვიდე და სხვადასხვა სიხშირეზე აღზნებული რიგი მდგომარეობებისა), რაც არსებითად ცვლის მის ინფორმაციულ მოცულობას. ნერვული უჯრედის მიერ ხდება სტიმულის შესახებ ინფორმაციის კოდირება, მოკლე დროის განმავლობაში გამუალედებული მოქმედების პოტენციალების სიხშირის სახით. ანუ, ზოგადად ტვინის მუშაობა – ეს არის ინფორმაციულ-მმართველი მოწყობილობის მუშაობა, რომლის „ენასაც“ შეადგენს სიხშირე. შესაბამისად, ფსიქიკის ცნობიერული და ქვეცნობიერული პროცესების არეკვლა ხდება ნეირონების მუხტის სიხშირის დონეზე. ცნობიერების მდგომარეობის ცვლილების დროს, მაგალითად, იმავე მედიტაციების, სულიერი პრაქტიკების დროს იცვლება იმპულსების სიხშირეც, რაც ზოგადად იწვევს ორგანიზმის მოლეკულური სტრუქტურის ცვლილებას, ანუ ხდება რეალობის სრულიად სხვა სიხშირეზე ადამიანის აწყობა და ამიტომაც აღიქვამს ამ სამყაროს, როგორც უმდაბლეს ილუზიას...არის ასეთი გამონთქვაში: „როცა ბრძენს დაუსვეს შეკითხვა, რა არის სიცოცხლე, მან მიუგო: სასაცილო რამ მისთვის, ვინც გამოიარა იგი“. და ეს იყო სრულიად სამართლიანი პასუხი.

მატერიაში ჩაფლული, აზრების მატერიალურ სამყაროში დაკომპლქსებული ადამიანი მეტად შეზღუდულია თავის აღქმებში. თავად განსაჯეთ. იგი ღებულობს ინფორმაციას გარემომცველი სამყაროს შესახებ დაბადებიდანვე, ცხოველური საწყისისათვის დამახასიათებელი აღქმის გარკვეულ სიხშირეზე მყოფი თავისი ტვინისგან. შესაბამისად, სხვა ნებისმიერი ცხოველის მსგავსად, ეს ტვინი აღიქვამს ინფორმაციას გრძნობის ორგანოების მეშვეობით. მიუხედავად იმისა, რომ ადამიანი გარშემორტყმულია ელექტრომაგნიტური რყევების მთელი ოკეანით, გამოდის, რომ იგი აღიქვამს მთელი ამ ნაირფეროვნების მხოლოდ უმცირეს ნაწილს. ძირითადი ინფორმაცია მასში გადის მხედველობითი არხის გავლით, რომლის სპექტრის ხილული მონაკვეთი არის 400—700 ნანომეტრის სიგრძის ელექტრომაგნიტური ტალღები. ყველაფერი, რაც ამ სპექტრის ფარგლებს გარეთ მდებარეობს, ადამიანისთვის უხილავია, შესაბამისად, მის ტვინში ვერ პოულობს ასახვას ამ დიაპაზონის მიღმა მდებარე რეალობა. იგივე ეხება ხმასაც, რომელიც ადამიანს ესმის 20 გერციდან 18 კილოგერცამდე დიაპაზონში.

რისთვის ეძლეოდა კაცობრიობას ყოველთვის მედიტაცია და სულიერი პრაქტიკები და პრინციპში, არასოდეს ყოფილა საიდუმლოება? იმიტომ, რომ ეს ხსნიდა ადამიანებისთვის ღმერთის სრულიად სხვა, ნამდვილ სამყაროს, შესაბამისად კი სულის განვითარების ახალ ხვეულას.

ასე რომ ადამიანი მეტად საინტერესო არსებაა, იგი იბადება ცხოველად, მაგრამ ერთი სიცოცხლის განმავლობაში აზრის ძალას შეუძლია მისი გარდაქმნა ღმერთთან მიახლოებულ არსებად. ყველაზე გასაოცარი ისაა, რომ მას ებოძა საკუთარი ინდივიდუალური განვითარების არჩევანის გაკეთების თავისუფლება...აზრის (ფიქრის) ძალა – ეს არის ღმერთის ჭეშმარიტად უნიკალური ქმნილება. არის ჯერ კიდევ სანსკრიტზე დაწერილი ასეთი უძველესი გამონათქვამი:

„ღმერთს სძინავს მინერალებში.
იღვიძებს მცენარეებში,
მოძრაობს ცხოველებში
და...აზროვნებს ადამიანში“.

– რა წარმოადგენს ნერვული იმპულსის წარმოქმნის, ანუ აზრის გაჩენის პირველმიზეზს? – დაინტერესდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი.

– იგივე ენერგია პო. სწორედ იგი წარმოადგენს პირველმიზეზობრივ იმპულსს.

– მაგრამ, თუკი ენერგია პო წარმოადგენს ღვთაებრივ ენერგიას და იმავდროულად, ნებისმიერი აზრის (ფიქრის) წარმოქმნის მიზეზს, მაშინ რაღა ვუყოთ ე.წ. ცხოველური საწყისიდან ამომავალ ცუდ აზრებს?

– და ვინ გითხრათ, რომ ამ აზრებს არ აქვს ერთი ძირი? ცხოველური საწყისისაგან წარმოშობილ აზრებს მართავს ლუციფერი. ის კი არის ღმერთის ყველაზე ერთგული და სანდო მსახური. იგი, ამ აზრების წყალობით გიბიძგებთ სხვადასხვა განსაცდელისაკენ თქვენი ჭეშმარიტი რწმენის სიმტკიცეზე. იგი ცდილობს გაცდუნოთ ბოროტებაში, რათა შეიცნოთ სიკეთე. მაგრამ თქვენ თავისუფალნი ხართ თქვენს არჩევანში, კიდევ ერთხელ ვუსვამ ხაზს – თავისუფალნი! შეგიძლიათ აღიქვათ ეს აზრები მოქმედებისათვის სახელმძღვანელოს სახით ან უარყოთ და გაბრუნდეთ სულიდან მომდინარე კარგი აზრების მხარესკენ. ანუ, რა აზრებსაც აღიქვამთ, რასაც აირჩევს თქვენი დამკვირვებელი ცნობიერება, ის იქნებით სინამდვილეშიც.

– რას წარმოადგენს სული? ესეც ენერგიაა? – იკითხა ვიქტორმა.

– დიახ. ეს ღვთაებრივი ენერგიაა, ეს ღმერთის ნაწილაკია ჩვენში. ყველაზე მთავარია, რისთვისაც არსებობს ყველა ეს გარდასახვები, ყველა ეს უსიამოვნება და უთანხმოება, რატომ გვიჩნდება გარკვეული პრობლემები – ყველაფერი იმის ბრალია, რომ ვიმყოფებით მატერიალურ სხეულში და 99,9 %-ით დამოკიდებული ვართ მატერიალურ სხეულზე. მაგრამ, თუკი განვთავისუფლდებით ამისგან, თუნდაც მესხედი ნაწილით და ჩავღრმავდებით სულში, ჩვენ შევიძენთ უსასრულობასა და ყოვლისშემძლეობას. მთავარია, გააღწიოთ თქვენი საკუთარი შინაგანი დარაჯის გავლით სულის „კარებისკენ“. ვინაიდან, სწორედ სულში იმალება ნამდვილი ძალა, სიყვარულის ძალა, რომელსაც ყველაფერი ძალუმს, რომელსაც შეუძლია მართოს ენერგია პო. ყველა ძირითადი ენერგია ეფუძნება მას. ვინაიდან ნამდვილ სამყაროში არსებობს მხოლოდ სიყვარული. ხოლო ბოროტება არსებობს მხოლოდ ილუზორულ, ადამიანების სამყაროში მოუწიფებელი სულების დასახვეწად. ამიტომაც მეტად მნიშვნელოვანია საკუთარ თავში სიყვარულისა და სიკეთის ენერგიის სწორედ მუდმივი სიხშირის და არა რყევების სხვაობის ფორმირება.

– საინტერესოა, – ჩაფიქრებულმა წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – გამოდის, რომ ადამიანი, საბოლოო ჯამში, – ეს არის ტალღური ბუნების მქონე არსება.

– სრულიად მართალია, თანაც, როგორც სულიერი, ასევე, ფიზიკური თვალსაზრისით.

– ფიზიკური თვალსაზრისით – ეს როგორ? – იკითხა ვიქტორმა.

– როგორ და, ადამიანის ორგანიზმში არსებობს ინფორმაციული ქსელი, რომელიც ნერვულთან, სისხლძარღვოვანსა და ენდოკრინულ სისტემებთან თანაბრად მართავს ფიზიოლოგიურ პროცესებს. ანუ, ადამიანი, თითქოს განსჭვალულია ტალღამავლებით, რომელთა გავლითაც ზემოაღნიშნული სიხშირის გამოსხივების დიაპაზონის ბიოგამოსხივების მეშვეობით გადაიცემა მნიშვნელოვანი ინფორმაცია. ყველაფერი ეს, ბუნებრივია, იმყოფება ურთიერთქმედებაში დედამიწის მაგნიტურ ველთან, კოსმოსურ გამოსხივებასთან და ა.შ...მაგრამ, საქმე ის არის, რომ ორგანიზმს ინფორმაციულ ფუნქციას მიაწოდებს მხოლოდ სუსტი ველები. წინააღმდეგ შემთხვევაში უჯრედებში იწყებს ამოქმედებას დაცვის მექანიზმი და ისინი ვერ აღიქვამენ ინფორმაციას.

– რომელი ველები არის ჩვენი ორგანიზმისათვის დამახასიათებელი? – დაინტერესდა კოსტიკა.

– ყველაზე მრავალფეროვანი. მაგალითად, სხვადასხვა დიაპაზონის ელექტრომაგნიტური გამოსხივება, ელექტრული ველი, მაგნიტური ველი...აკუსტიკური გამოსხივება, ანუ ორგანიზმიდან

გამომავალი სხვადასხვაგვარი ხმები. ქიმიური გამონაყოფები, რომლებსაც პირობითად შეიძლება ეწოდოს ქიმიური ველი და კიდევ ბევრი სხვა, რომელთა ჩამოთვლას ახლა აზრი არ აქვს.

– რატომ ვიკითხე, – განაგრძო კოსტიკამ. – ამას წინათ წიგნი წავიკითხე წინასწარმეტყველების ხელოვნების შესახებ დედამიწაზე. მას ეწოდება, გეომანტია. მოკლედ ამის პრაქტიკას ეწოდნენ უძველეს ინდოეთში, ჩინეთში, ეგვიპტეში. მაშ ასე, იქ საუბარია იმის შესახებ, რომ თითქოს არსებობს რაღაც ველი, რომლიდან ადამიანი ღებულობს ინფორმაციას მომავლის შესახებ. ამბობენ, რომ ძველი წინასწარმეტყველები შედიოდნენ რაღაც განსაკუთრებულ მდგომარეობაში ამ ცოდნის მისაღებად.

– ეს სწორედ ასეა. ეს ველი არსებობს დღემდე, რომლის ინფორმაციასაც, როგორც ადრე სარგებლობდნენ, ისევე აგრძელებენ დღესაც. არსებობს გარკვეული ტექნიკები, რომელთა მეშვეობითაც შესაძლებელია ცნობიერების ამ მდგომარეობაში შესვლა, როგორც წესი, ან ძილის დროს, ან სიღრმისეული მობილიზების მდგომარეობაში, ანუ როცა ტვინი გათიშულია გარეშე აზრებზე რეაგირებისაგან... მოცემული ინფორმაცია ჭეშმარიტია, მხოლოდ წარსულთან ან აწმყოსთან დაკავშირებით, ასევე ზუსტ მეცნიერებებთან მიმართებაში. ხოლო მომავალთან დაკავშირებით, მაგალითად, ზოგადად კაცობრიობასთან ან რომელიღაც კონკრეტულ ცალკეულ პიროვნებასთან დაკავშირებით, იგი არასტაბილურია. იმიტომ, რომ მომავალი დამოკიდებულია თვით ადამიანების პირადი ინდივიდუალური ან კოლექტიური არჩევანის გაკეთებაზე.

– ანუ, ეს როგორ?

– მარტივად. თუ, მაგალითად ადამიანი შინაგანად იცვლება, შესაბამისად მის არჩევანთან ერთად იცვლება მთელი მისი ცხოვრება, და მაშასადამე მომავალიც. ეს სამყაროს ბუნებრივი კანონებია. რამეთუ აღქმის სიხშირის ცვლილება მომართავს ადამიანს სრულიად სხვა ტალღაზე, ანუ სხვა „რეალობაზე“. იგივე ეხება, ზოგადად კაცობრიობას. თუკი იცვლება მისი დამოკიდებულება ცხოვრების მიმართ, მისი ბალანსი ცხოველურსა და სულიერ საწყისებს შორის, შესაბამისად იცვლება მათი ენერჯის საერთო სიხშირეც და მაშასადამე მომავალიც. ამიტომაც, ზოგადად კაცობრიობის მსგავსად, ადამიანი თავისი პირადი არჩევანით განსაზღვრავს თავის შესაძლო მომავალს, თანაც ყოველდღიურად.

– როგორ ახერხებენ წინასწარმეტყველები წინასწარმეტყველებას?

– თუ შეგიძინებია, დიდი წინასწარმეტყველები თავიანთ წინასწარმეტყველებას დაშიფრულად აკეთებდნენ და ორაზროვანს. ბევრი მათგანი ცდებოდა, ბევრიც არ ახსენებდა მნიშვნელოვანი მოვლენების შესახებ. იმიტომ, რომ მომავალი ცვალებადია და იგი არსებობს სივრცესა და დროში მრავლობით ვარიანტში. წინასწარმეტყველებს შეეძლოთ მოცემული ინფორმაციის მატარებელი ტალღის სიხშირეზე მომართვა. მაგრამ ისინი ღებულობდნენ მონაცემებს მხოლოდ იმ რეალობიდან, რომელშიაც შეეძლოთ შეღწევა.

– რა ითქმის მაშინ პირადი წინასწარმეტყველების შესახებ?

– წინასწარმეტყველება ადამიანისათვის ეფუძნება იმ ტალღას, რომელზეც იმყოფება მისი ცნობიერება მოცემულ მომენტში. თუკი ადამიანი შინაგანად საფუძვლიანად არ შეიცვლება, ისინი ასრულდება ისე, როგორც დაპროგრამებულია ამ ტალღაზე.

ჩვენ ვისხედით კოცონთან და ვუსმენდით სენსეის გასაოცარ თხრობას. ცაზე უკვე დიდი ხანია კაშკაშებდნენ ვარსკვლავები, ხოლო ზღვა მელოდიურად ეალერსებოდა ყურთასმენას სანაპირო ტალღების მსუბუქი შრიალით, ჰარმონიულად ავსებდა რა პაუზებს. შორს გამოჩნდა რომელიღაც დიდი გემის უამრავი შუქი.

– აი მესმის ეს სიმშვენიერე! – წამოიძახა რუსლანმა მის დანახვაზე. – შეხედეთ რამხელაა. ეხლა მასზე გამანავარდა ნეტავი.

ყველა შემოტრიალდა გემისკენ.

– ვინ რაზე ფიქრობს, ქეციანი კი აბანოზეო, – სიცილით შენიშნა ჟენიამ. – მიდი, გაინავარდე პეწით. ეგერ, „ტიტანიკი“ უფრო მეტი იყო და ისიც ნათელში ამყოფოს ღმერთმა.

– ეს მე ისე, უბრალოდ ვთქვი, – ხუმრობით დაიწყო რუსლანმა თავის მართლება კომპანიის საერთო სიცილის ქვეშ.

– ჰო მართლა, „ტიტანიკს“ რაც შეეხება, აქაც ხომ ყველაფერი გასაგები როდია, – წარმოთქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – წამიკითხავს, რომ ტიტანიკზე გადაჰქონდათ მაშინ სარკოფაგი კარგად შენახული ეგვიპტელი წინასწარმეტყველი ქურუმი ქალის ცხედრით, რომელიც ცხოვრობდა ფარაონი ამენჰოტეპის მეფობის პერიოდში. ამბობენ, რომ მუმის მიიჩნევდნენ საბედისწეროს. იგი ამოუთხრიათ 1895 წელს. ხოლო 1896 – დან 1900 წლამდე დაღუპულა ყველა, ვინც მონაწილეობას ღებულობდა მის გათხრაში. ცოცხალი მხოლოდ ლორდი კანერვილი გადარჩენილა, რომელიც ხელმძღვანელობდა მოცემულ პროექტს. მაშ ასე, სწორედ ლორდი ახლდა ამ მუმის „ტიტანიკზე“ და გეგმავდა წინასწარმეტყველის ცხედრის ლოს–ანჯელესის არქეოლოგიური გათხრების ექსპოზიცივაზე გატანას. ყველაზე საინტერესო ისაა, რომ მუმია ჩადეს არა ტრიუმში, არამედ კაიუტაში, რომელიც იმყოფებოდა კაპიტნის ბოგას სიახლოვეს, რათა მგზავრებისთვის უფრო მოხერხებული ყოფილიყო მისი დანახვა. ხოლო შემდგომში, ოფიციალურ გამოძიებაში კატასტროფის მიზეზს აისბერგთან შეჯახების შედეგად უწოდეს „ცუდი გემთმძღოლობა“. როგორ მოგწონთ ასეთი დამთხვევები?

– ეს კიდევ არაფერია, – თქვა სენსეიმ და მოუკიდა სიგარეტს. – ყველაზე გასაოცარი ის არის, რომ ტიტანიკის ჩაძირვის შესახებ ადამიანები გაფრთხილებულნი იყვნენ კატასტროფამდე ჯერ კიდევ 16 წლით ადრე.

– რას გულისხმობთ? – დაინტერესდა სტასი.

– იმას, რომ 1896 წელს ინგლისში გამოიცა მორგან რობერტსონის წიგნი „ამაოება“, სადაც დაწვრილებით არის აღწერილი უდიდესი სამგზავრო გემის ჩაძირვის ისტორია სახელად „ტიტანიკი“. მან მიუთითა ჩაძირვის ზუსტი დრო, ადგილი, მიზეზი, ანუ 1912 წელი, ატლანტის ოკეანე, ინგლისადაც ამერიკისაკენ მიმავალ გზაზე, აპრილის ცივ ღამეს გემი ეჯახება უდიდეს აისბერგს, იღუპება ხალხი. მეტიც, რობერტსონმა დაასახელა მგზავრების ზუსტი რიცხვი – 2 ათასი ადამიანი, რაც შეესაბამებოდა მათ რიცხვს „ტიტანიკზე“. ასევე, მიუთითა გემის ყველა პარამეტრი და მახასიათებელი, რომლებიც, ასევე ემთხვევა „ტიტანიკის“ მახასიათებლებს. ცდომილება მხოლოდ უმნიშვნელო იყო. მაგალითად, მან მიუთითა გემის სიგრძე 243 მ, „ტიტანიკს“ ჰქონდა 268 მ; წყალწყვა – 70 ათასი ტონა, ხოლო რეალურის – 66 ათასი ტონა; სიჩქარე შეჯახების დროს – 25 კვანძი, იქ კი – 22 კვანძი. ყველა დანარჩენი: 4 მილი, 3 ვინტი და ა.შ. ყველაფერი ნაწინასწარმეტყველური იყო...ადამიანები, რომ ცოტაოდენი უფრო გონივრულები ყოფილიყვნენ, არ დაიხოცებოდა ამდენი ხალხი.

– გამახსენდა, მეც წამიკითხავს ამ ფენომენალური წინასწარმეტყველების შესახებ, – თქვა ნიკოლაი ანდრეევიჩმა. – მაგრამ, ეს ხომ მწერალი – ფანტასტი იყო, თანაც არავისთვის ცნობილი. მისი წიგნიც მეტი აღარ გამოცემულა. როგორ შეეძლოთ ადამიანებს ამის ცოდნა? მას რომ დაეწერა, – ეს ოდესღაც მოხდებოდა, ანუ ეწოდებინა ამისთვის წინასწარმეტყველება, ვფიქრობ, ადამიანები მიაქცევდნენ ამას ყურადღებას. ისე კი, მან თავის რომანს ფანტასტიკა უწოდა.

– იცი რა არის საქმე. ადამიანი ღებულობს სუფთა ცოდნას. მაგრამ სულელების ინკვიზიციისაგან თავის დასაცავად, იგი თავის წიგნებს ფანტასტიკას უწოდებს. ეს ფანტასტიკა იყო ჭკვიანებისათვის, მათთვის, ვინც შეძლებს მის გაგებას. საბოლოო ჯამში, როცა ყველაფერი ახდა, მას გებულობს ყველა, სულელებიც მათ შორის. მაგრამ ჭკვიანებს შეეძლოთ გაეგოთ ჯერ კიდევ მაშინ და ამოელოთ სიბრძნის მარცვალი აღნიშნული „ფანტასტიკიდან“.

– მარტივად თუ ვიტყვით, გინდათ თქვათ, რომ ჭკვიანი ადამიანი, ამ წიგნის წაკითხვის შემდეგ, არასოდეს იყიდდა ბილეთს „ტიტანიკზე“.

– სავსებით მართალია...და ეს ეხება არა მხოლოდ აღნიშნულ წიგნს. წაკითხეთ ფანტასტიკა. მთელი ფანტასტიკა იყოფა ჭკვიან ფანტასტიკად და ზღაპარზე დიდებისათვის, უბრალოდ მისი დასახელება ზღაპრად უხერხულია, ამიტომაც წერენ „ფანტასტიკა“. მაშ ასე, ჭკვიანი ფანტასტიკის მწერლები ისინი უბრალოდ გადმოქაჩავენ ინფორმაციას სხვადასხვა რეალობის დროითი დონებიდან, რომელთა მომავალი, გარკვეული ტალღური პირობების შეწყობის შემთხვევაში, სავსებით შესაძლებელია დადგეს. სხვაგვარად, ისინი ღებულობენ ცოდნას და აღწერენ მათ. ეს თავის

მხრივ ფსიქოლოგიურად შეამზადებს ამ წიგნის წამკითხავ ჭკვიან ადამიანს მომავალი მოვლენების მიმართ; ახდენს ცხოვრების სწრაფადცვლად პირობებში სწრაფი ორიენტირების ხელშემწყობი მრავალგანზომილებიანი აზროვნების უნარების ფორმირებას. ეს ყოველივე აფართოებს არა მხოლოდ მის ადაპტაციურ დიაპაზონს გარემომცველი სამყაროს აღქმის ხარისხობრივად ახალი ნახტომისთვის ცნობიერების მომზადებით, არამედ ქმნის თვით ადამიანის შინაგანი ცვლილების წინაპირობას, მარტივად თუ ვიტყვით, „ახალი რეალობის“ სხვა ტალღაზე გადასვლისათვის.

გაიხსენეთ, თუნდაც ჰერბერტ უელსის წიგნები, რომელმაც ზუსტად განსაზღვრა და შეამზადა კაცობრიობა მომავალი მეცნიერულ-ტექნიკური პროგრესისათვის. ან შემდგომში ნამდვილად ახდენილი ბევრი აღმოჩენისა და გამოგონების წინასწარმეტყველი ჟიულ ვერნი. ან კერძოდ, აიღეთ ალექსეი ტოლსტოის 1925–1926 წლებში დაწერილი წიგნი „ინჟინერ გარინის ჰიპერბოლოიდი“, რომელშიც ფაქტიურად ნაწინასწარმეტყველევია ლაზერი. თუმცა პირველი ლაზერი გამოგონებულ იქნა მხოლოდ 1960 წელს. ალექსანდრე ბელიაევის წიგნები! მაგალითისთვის 1936 წელს დაწერილი მისი რომანი „ვარსკვლავი კეც“, რომელიც პრაქტიკულად შეიცავს რეალურ წინასწარმეტყველებებს კოსმონავტიკის გზების შესახებ. და ასეთი მაგალითები უამრავია...ჭემმარიტების რამდენი მარცვალაია ასახული მწერლების ივანე ეფრემოვის, აიზეკ აზიმოვის, რეი ბრედბერის, არტურ კლარკის, ალექსანდრე კაზანცევის, სტანისლავ ლემის და სხვათა წიგნებში...და ასეთი ნიჭიერი ადამიანი საკმაოდ ბევრია, რათა მომზადდეს გონივრული მკითხველი მომავალი მოვლენებისათვის. მაგრამ ისინი იძულებულნი არიან წერონ თავიანთი წიგნები ფანტასტიკის ჟანრში: რამეთუ გონიერი ასედაც მიხვდება, სამაგიეროდ სულელიც ნაწყენი აღარ დარჩება.

ნიკოლაი ანდრეევიჩს გაეცინა:

– იცით, თუკი ბოლომდე გულახდილები ვიქნებით, მეც ყოველთვის წინასწარმექმნილი აზრით ვეპყრობოდი ფანტასტიკას, ვკითხულობდი რა მას, როგორც თქვენ აღნიშნეთ – ზღაპრებს დიდებისათვის. მაგრამ ერთხელ წავიკითხე შენიშვნა ერთ ჟურნალში, რომ ჯონ კენედიმ, პრეზიდენტობის პერიოდში მოიწვია თავის „ტვინის ტრესტში“ რამდენიმე ფანტასტი მომავლის შესაძლო „სცენარის“ პროგნოზირებისათვის. ასევე, მასში აღინიშნებოდა, რომ მსოფლიო სახელის მქონე ზოგი ნიჭიერი მეცნიერის ჰობი იყო ფანტასტიკის კითხვა. რომ ბევრი მეცნიერული ტერმინი შემოვიდა ჩვენში სწორედ ფანტასტიკიდან. ამან, გულახდილად, გამაოცა.

– ეს ნორმალური მოვლენაა. გესმით, როცა ადამიანი გულდასმით კითხულობს წიგნს, იგი, ასე ვთქვათ, იწყებს ცხოვრებას მის სამყაროში, ანუ მოიმართება აღქმის იმავე სიხშირეზე, როგორზეც ავტორი. აქ კი მკითხველში შეიძლება მოხდეს საოცარი ფენომენი – ტვინის აქტიურობის ერთგვარი ამოფრქვევა. დაარქვით ამას რაც გსურთ: იდეების გენერირება, ქვეცნობიერების გაბრწყინება თუ სხვა რამ. მაგრამ სწორედ ეს ამოხეთქვა წარმოადგენს ამ წიგნის შესატყვის აღქმის სიხშირეზე ხანმოკლე გადასვლას, რომელსაც აფიქსირებს მეხსიერება. შემდეგ კი, პირადი ცოდნისა და გამოცდილების საფუძველზე იბადება შესაბამისი იდეები. ამიტომაც, საკუთარი თავისა და გარემომცველი სამყაროს შეცნობის მისწრაფების მქონე ბევრი ნიჭიერი მეცნიერი, პოლიტიკოსი და უბრალო ადამიანი პოულობს იდეებსა და მომავალ აღმოჩენებს სწორედ ამ წიგნებში, მათ შორის ფანტასტიკის წიგნებში, არარეალიზებული რეალობების ამ თავისებური მონაცემთა ბაზიდან. თანაც, ეს შესაძლოა, „ამოტივტივდეს“ მეხსიერებიდან ნებისმიერი ფორმით და ნებისმიერ მომენტში, კითხვის დროს ან სიზმარში ან მოულოდნელად განათდება გონება შემდეგ...

ჩვენ რამდენიმე ხნით დავდუმდით. კოცონი აგრძელებდა ტკაცუნს. მისი ალი მომხიბლავად გვიმონებდა იდუმალი ცოცხალი სიმშვენიერით, თავისი შუქის თამაშის კამკაშა გამით. აი ასე ვისხდებოდი აქ, ბუნების ამ წარმტაც წიაღში მთელი მარადისობა სენსეის უსასრულოდ საინტერესო საუბრების მოსმენაში, სადაც, მგონი ვარსკვლავებიც კი ქვემოთ ჩამოვიდნენ ჩვენი საუბრის უკეთ მოსასმენად.

– საინტერესოა, თუ არსებობს წინასწარმეტყველური სიზმრები? – ისევ ალაპარაკდა ნიკოლაი ანდრეევიჩი. – თუ ეს მხოლოდ ფსიქიკის მუშაობაა მომავალი მოვლენების პროგნოზირების სახით.

– მომასწავებელი სიზმრები, რა თქმა უნდა, არსებობს. უბრალოდ, თუკი ადამიანს გააჩნია საკმაო პირადი სულიერი ძალა ან იგი დიდი სიყვარულის ძალით დაკავშირებულია ვინმესთან, მის ტვინს შეუძლია სპონტანურად გავიდეს იმ სიზმრეზე, რომელიც ემთხვევა სამომავლო მოვლენებს. იგი ლებულობს ამ მონაცემებს ძილში, თითქოს უშუალოდ, ანალიზის გვერდის ავლით. მაგრამ შედეგად, ამ მონაცემების გამოცემით მისი ფსიქიკა მონაწილეობს ინფორმაციის უშუალო დამუშავებაში. ამიტომაც მოვლენების ნახვა შეგვიძლია არა სუფთა, არამედ ინტერპრეტირებული სახით ჩვენი ემოციების, განცდების, ყოფილი შთაბეჭდილებების, წარმოსახვებისა და ა.შ. საფუძველზე...

– იცით, მეც ოდესღაც დამესიზმრა წინასწარმეტყველური სიზმარი, – დაიწყო მოყოლა სტასმა თავისი ცხოვრებისეული შემთხვევის შესახებ.

ჩვენ კიდევ დიდ ხანს ვსაუბრობდით ამ სამყაროს სხვადასხვა საოცრებებსა და მის განსაცვიფრებელ შემთხვევებზე, გავიხსენეთ ამასთან დაკავშირებული ისტორიები და ვუსმენდით სენსეის უბრალო და იმავდროულად უჩვეულო მოთხრობებს იდუმალი ადამიანური ფსიქიკისა და მისი განუსაზღვრელი შესაძლებლობების შესახებ. მხოლოდ დილისკენ ახლოს, როცა ცაზე ასი იწყებოდა, გავემურეთ დასაძინებლად.

რაოდენ გასაოცარიც არ უნდა იყოს, მაგრამ ან იმისგან, რომ ყოველივე ერთიანად მოვისმინე, ან სხვა რაიმე მიზეზის გამო, სწორედ იმ დილით დამესიზმრა უჩვეულო სიზმარი – კაშკაშა და ემოციური. ყველაზე მთავარი კი ისაა, რომ მსგავსი სიზმარი ჯერ არასოდეს დამსიზმრებია: თითქოს ჩემი ცნობიერება დაფრინავდა დედამიწის ზემოთ და სიმაღლიდან აკვირდებოდა სამყაროში მიმდინარე მოვლენებს. დასაწყისში ყველაფერი წყნარად და მშვიდად იყო. მაგრამ დამეუფლა რაღაც შიში და მღელვარება, თითქოს მოველოდი რაღაცას. აქ კი აღმოსავლეთით შევნიშნე კაშკაშა წითელი ვარსკვლავი, რომელიც ჩამოდიოდა მაღალი თეთრი მთების წვეროდან. ამ ვარსკვლავმა დაიწყო სწრაფად მოახლოება და იზრდებოდა ზომებში. მას მოყვებოდა რაღაც გამჭვირვალე შლეიფი. რაც უფრო მიახლოვდებოდა, მით უფრო მეტ სივრცეს იტაცებდა ეს შლეიფი, ცვლიდა რა სამყაროს და აკეთებდა მის შემოხაზულობას ბუნდოვანსა და ნახევრად გამჭვირვალეს. როცა უკეთ დავაკვირდი, დავინახე, რომ ყველაფერი, რაც კი ექცეოდა ამ შლეიფში, ყველაფერი დუღდებოდა, თითქოს თვით ბუნება აღსდგა კაცობრიობის ცივილიზაციის წინააღმდეგო და იტაცებდა სულ უფრო მეტ სიძლიერეს. ამოხეთქილი ვულკანები აზანზარებდა მიწას თავისი გუგუნით. ოკეანეების შუაგულში აღმოცენდებოდა უდიდესი ტალღები, რომლებიც გამალებულად მიემართებოდა მეგაპოლისებისაკენ. ხანძრები ბობოქრობდა იქ, სადაც წყალი მიუწვდომელი იყო. ქარები ატრიალებდა თავიანთ გზაზე ყველაფრის წამლევავ უდიდეს ქარბორბალებს. ბუნებამ ზუსტად დაატეხა თავს კაცობრიობას მთელი ის ნეგატიური ძალა, რომელიც გამოყვეს ადამიანებმა მთელი თავიანთი ცივილიზაციის არსებობის მანძილზე. ძალიან შევშინდი, დავხუჭე თვალები. როცა გავაღე, აღმოვაჩინე საკუთარი თავი საოცრად მშვენიერი ველის შუაგულში, ულამაზესი ყვავილებით. ვარსკვლავი ისევე აგრძელებდა ჩემთან მოახლოებას და ცვლიდა მთელ სამყაროს თავის კვალდაკვალ. უკან შემოვტრიალდი. ჩემს უკან მოჩანდა ადამიანებით გადავსებული ქალაქები, რომლებიც არაფერს ექვობდნენ. ეს შეუკავებელი, ულმობელი ძალა კი უახლოვდებოდა მათ.

როცა ვარსკვლავი მათგან უკვე ძალიან ახლოს იყო, შევნიშნე, რომ ეს იყო მხედარი. მისი ჩაცმულობა და აბჯარი დამზადებული იყო ბაჯალლო ოქროსაგან, რომელიც მკაფიოდ ირეკლებოდა და ანათებდა წითელი ალით. მისი ცხენიც კი იყო შემოსილი ბაჯალლო ოქროს პატარა ფირფიტებისაგან დაწნული ჩულით. ბრჭყვიალა სამოსი სრულად ფარავდა მხედარს და მხოლოდ თვალების ადგილებიღა უჩანდა. ხელში ეკავა შუბი. შუბის ბოლოს ფრიალებდა დროშა ლოტოსის კოკორის გამოსახულებით, რომლის შიგნით იყო პირამიდა, თვალი და კიდევ რაღაც იეროგლიფები და ნახატები. მხედარი მოქროდა ცხენზე უკვე უმშვენიერეს ყვავილებიან დიდ მინდორზე.

მაგრამ უეცრად სრულ სვლაზე წითელმა მხედარმა მკვეთრად მოქაჩა სადავეები და გააჩერა ცხენი. ახლა კი დავინახე მისი ძალიან ნაცნობი მხერა. მხედრის ყურდღება მიიპყრო უბრალო, ცისფერი ფერის, ხუთფურცლიანმა ცისანამ. იგი ჩამოვიდა ცხენიდან და გადაიხარა ყვავილზე, თითქოს ათვალაიერებდა და ტკბებოდაო მისით. როგორც კი მხედარი ცხენიდან ჩამოვიდა ყველა

სტიქიამ ჩაწყნარება და დამშვიდება იწყო. ქალაქებამდე მიაღწია მხედრის უკან მოყოლებული ამ უზარმაზარი ძალის მხოლოდ მსუბუქმა გამოძახილმა. ჩემთვის გამოცანად დარჩა, რატომ გააჩერა ეს მძლავრი მხედარი ამ უბრალო, შეუხედავმა ყვავილმა, ირგვლივ ხომ იყო ულამაზესი და დიდი ყვავილების მთელი ველი?! და დიდი ხნით თუ გაჩერდა?

გაღვიძების შემდეგაც კი, არ მტოვებდა ამ სიზმრის რეალობის გრძნობა და ეს ორი შეკითხვა მკაფიოდ აღიბეჭდა ჩემს მეხსიერებაში. მე, რა თქმა უნდა, სიზმრები ადრეც მესიზმრებოდა. მაგრამ ასეთი რეალური, შეგრძნებებით, ემოციებით აღსავსე არ მენახა ჯერ არასოდეს. და ყველაზე მთავარი, სიზმრად ყველაფერი სავსებით ცხადი იყო, ვიცოდი მომხდარის ნამდვილი არსი, ვიცოდი, რომ ეს ყველაფერი მეტად მნიშვნელოვანი იყო. მაგრამ, როცა გამეღვიძა, ვერაფრით გავიხსენე, რას ნიშნავდა და როგორ უნდა ამეხსნა იგი. დარჩა მხოლოდ კამკამა ემოციური შთაბეჭდილებები და ეს ორი შეკითხვა, რომლებიც უბრალოდ შეიჭრა ჩემს მეხსიერებაში.

ამ სიზმარმა, პირდაპირ, დამაინტრიგა თავისი უჩვეულობით. ჯერ გავიფიქრე, რომ ჩემმა ტვინმა ამ სახით მომაწოდა გუმინდელი ინფორმაცია. მაგრამ ის, თუ რა დამესიზმრა, ასე დაწვრილებით არავინ, თუნდაც შორეულად არ ახსენებდა. ამან ცოტაოდენ საგონებელში ჩამაგდო.

შევარჩიე მომენტი, როცა ყველანი საბანაოდ გაიქცნენ და მივედი სენსეისთან. იგი იდგა წყალმარჩხზე და თანდათან ეგუებოდა წყალს. ვისარგებლე მისი სიმარტოვით და მოვუყევი ჩემი უცნაური სიზმარი და შევჩვილე, რომ ვერაფრით ვიხსენებდი მის არსს, მახსოვდა, რომ ეს მეტად მნიშვნელოვანი რამ იყო ჩემთვის. ფიზიოლოგიური და ფილოსოფიური თვალსაზრისით ამ სიზმრის სრული გაშიფვრის ჩემი მოლოდინების საპირისპიროდ, სენსეიმ მხოლოდ გაიღიმა, რაღაცნაირად იდუმალად გამოძხვდა და წარმოთქვა:

– მოვა დრო და ყველაფერს გაიგებ.

სენსეის აფორიზმები

1. ცხოვრება განუჭვრეტელია და მასში ყველაფერი შესაძლებელია მოხდეს, ყველაზე დაუჯერებელიც კი, ის, რისი წარმოდგენაც კი არ შეგიძლია;
2. ახალგაზრდა სხეული – ეს სულაც არ არის სულის ასაკის მაჩვენებელი;
3. ყოველივე დიადი სასაცილომდე მარტივია, მაგრამ ეუფლები მას მძიმე შრომით;
4. ადამიანი მოაზროვნე არსებაა. მისი მოქმედების ძირითადი ძალა მდგომარეობს მის აზრებში (ფიქრებში);
5. მთავარია – დიდი სურვილი, ხოლო შესაძლებლობები თან დაერთვება;
6. თითოეულ ვიჯაიას თავისი რაჯა მოედებნება;
7. წარმოსახვით შობილი შიში, საშიშროებას ხედავს იქ, სადაც იგი საერთოდ არ არის;
8. ჯანსაღი აზრების დროს – სულიც ჯანსაღია, ხოლო ჯანსაღი სულის შემთხვევაში – სხეულიც ჯანსაღი;
9. რისხვის დროს მიტანილი ნებისმიერი დარტყმა, საბოლოო ჯამში დაგიბრუნდებათ თქვენვე.
10. ადამიანის შესაძლებლობები იზღუდება მისი ფანტაზიით;
11. დაუშვებელია სხვისთვის სიავის მოსურვება ფიქრებშიაც. რამეთუ ფიქრის ძალით იწნი ხაფანგს საკუთარი თავის, სხეულისა და გონებისთვის. რაც უფრო ხშირად ფიქრობ ამაზე, მით უფრო ძლიერდება მისი ხაფანგი და მით უფრო მოჭიმულია ყულფი;
12. გახდი შენი მტრისთვის მეგობარი და მიუტევე მას შეცდომები, რამეთუ შენც არ ხარ სრულქმნილი.
13. ცხოვრება ხანმოკლეა და უნდა მოასწრო სულიერი არსობის გულში აყვავება;

14. საჭიროა მუდმივად მუშაობა საკუთარ თავთან, რადგან ძვირფასია ცხოვრების ყოველი წუთი, რომელიც უნდა გამოიყენო, ვით ღვთის მაღლი საკუთარი სულის სრულყოფილებისათვის;
15. თუ გინდა ღმერთის გაცინება, მოუყევი მას შენი გეგმების შესახებ;
16. შემთხვევითობები არ არსებობს. შემთხვევა – ეს მხოლოდ ჩვენი უკონტროლო აზრების კანონზომიერი შედეგია;
17. ცხოვრებაში ბევრად მნიშვნელოვანია განვლილი წამების ხარისხი, ვიდრე არსებობის უაზრო წლები;
18. სიბრძნე – ეს სულის საკუთრებაა და არა ასაკისა;
19. ნებისმიერ მოქმედებას შობს, უპირველეს ყოვლისა, ჩვენი ფორმირებული აზრი;
20. სიტყვის ძალა აღორძინებს აზრის (ფიქრის) ძალას, ხოლო აზრის ძალა წარმოშობს მოქმედებას.
21. ვინც კეთილი აზრებით კეთილ საქმეს აკეთებს, მას არ სჭირდება დამწუხრება დაკარგულის შესახებ, ვინაიდან იგი ბევრად მეტ ძალას იძენს საკუთარი სულის შესაცნობად, ვიდრე უსაქმურად ყოფნისას;
22. ფანტასტიკა – ეს მხოლოდ არარეალიზებული რეალობაა;
23. ჭეშმარიტი, ნამდვილი რწმენა აღმოცენდება ცოდნაზე. ხოლო ცოდნა მოდის სიტყვით, საკუთარი გონების დარწმუნებით მიმდინარე მოვლენის ჭეშმარიტებაში.
24. პატივი უნდა ეცეს მისწრაფებას სხვა ადამიანის შეცნობისკენ და არა აღიქვით იგი სამტროდ საკუთარი ეგოცენტრიზმით;
25. ყველაფრის შეცნობა შეუძლებელია, თუმცა მისკენ მისწრაფება აუცილებელი;
26. ყველაზე ფასეული გზა არის ღმერთის შეცნობა გონებით, როცა ჭეშმარიტი ცოდნა, ცხოველური საწყისის დაძლევა, სიყვარულის გასაღებით ალებს ქვეცნობიერის კარებს;
27. სულელს მიეგების გაგებისთვის, გონიერისთვის კი უგუნურობაა არგაგება.